LYNN AUSTIN

Tărâmuri ascunse

roman

A cutezat să nutrească speranța ivirii sale neașteptate?

Lynn Austin

TĂRÂMURI ASCUNSE

Traducerea: Ariana Roşiu

Versiune electronica dupa romanul aparut la
Editura Casa Cărţii, Oradea 2008

Copyright © 2001 by Lynn Austin
Originally published în English under the title
Hidden Places by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Adresez calde mulţumiri credincioşilor mei colegi scriitori:
Florence Anglin, Joy Bocanegra,
Cleo Lampos, şi Jane Rubietta şi lui
Charlotte şi George Gatchell Gatchell Apple Farm, St. Joseph, şi lui
Tom şi Laurel McGrath pentru că mi-au făcut cunoştinţă cu Winky.

Lynn Austin a scris câteva lucrări de ficţiune, inclusiv Eve's Daughters Fiicele Evei, lucrare care a câştigat Silver Angel Award, şi seria The Cronicles of the King Cronicile Regelui. În afara calităţilor ei de scriitoare, Lynn este cunoscută şi ca o renumită vorbitoare în cadrul conferinţelor, în aziluri şi în cadrul diferitelor evenimente din cadrul bisericilor şi al şcolilor. Împreună cu soţul ei locuiesc în Illinois şi sunt părinţii a trei copii.

Cuprins

PROLOG.....6
PARTEA I.....15
CAPITOLUL 1.....15
CAPITOLUL 2.....34
CAPITOLUL 3.....64
CAPITOLUL 4.....90
CAPITOLUL 5.....109
PARTEA a II-a – Povestea Lydiei.....129
CAPITOLUL 6.....129
CAPITOLUL 7.....158
CAPITOLUL 8.....179
PARTEA a III-a.....197
CAPITOLUL 9.....197
CAPITOLUL 10.....220
PARTEA a IV-a – Povestea mătuşii Batty.....254
CAPITOLUL 11.....254
PARTEA a V-a.....289
CAPITOLUL 12.....289
PARTEA a VI-a – Povestea lui Matthew.....323
CAPITOLUL 13.....323
PARTEA a VII-a.....350

CAPITOLUL 14.....350
CAPITOLUL 15.....379
PARTEA a VIII-a – Povestea Elizei.....402
CAPITOLUL 16.....402
CAPITOLUL 17.....423
CAPITOLUL 18.....447
CAPITOLUL 19.....482
EPILOG.....505

„În viaţa fiecăruia dintre noi...
există un tărâm, retras şi insular,
dedicat regretelor fără de sfârşit,
sau fericirii tainice.”

Sarah Orne Jewett

PROLOG

***Wyatt Orchards*[1]**

Noiembrie 1930

Se spune că fiecare om are un înger păzitor care are grijă de el, dar niciodată nu am avut nici pe jumătate atâta nevoie de un astfel de înger, cum a fost cazul după moartea lui Frank Wyatt. Frank fusese socrul meu, ultimul bărbat din întregul clan al neamului Wyatt.

Mătuşa soţului meu, Betty, mi-a băgat în cap ideea asta cu îngerul păzitor. Ea mi-a spus că o să se roage pentru venirea unui astfel de înger care să mă scoată din ananghie. Ultima oară când mă gândisem la îngeri fusese cu mulţi ani înainte, în cadrul unei lecţii de şcoală duminicală într-unul din multele oraşe în care poposisem împreună cu tăticul meu în călătoriile noastre. Tati întotdeauna se asigura că duminică dimineaţă mergeam la biserică atunci când găseam vreuna. În acea duminică mă aflam într-o biserică metodistă undeva prin statul Missouri, când bătrânica micuţă cu părul alb care ţinea ora de şcoală duminicală ne-a spus că întotdeauna trebuie să fii ospitalier, să întreţii străinii, pentru că nu ştii niciodată dacă

[1] Livezile Wyatt.

nu cumva unul dintre ei o fi înger. Ea aşa a spus – să-i „întreţinem”. M-a făcut să mă gândesc că trebuia să fac jonglerii cu mingile sau vreo probă de echilibristică pe sârmă pentru ei, şi mă întrebam, Doamne iartă-mă, ce ar putea face o micuţă şi bătrână învăţătoare să se distreze, aşa încovoiată şi zbârcită cum era.

Aşa că după ce l-am condus pe Frank Wyatt la locul lui de odihnă în cavoul familiei alături de soţia lui şi de cei doi fii ai săi, am început să sper că Dumnezeu avea să răspundă curând rugăciunilor mătuşii Betty şi că avea să apară în realitate un înger ca să mă scoată din încurcătură. Cu întreţinerea lui aveam să-mi bat capul odată ce avea să sosească.

— Ce ai să te faci acum, Eliza?

Asta mă întrebau toţi la nesfârşit după înmormântare şi nu prea ştiam ce să le spun. Ceea ce doreau ei, de fapt, să ştie era cum o să reuşească vreodată o tinerică sfrijită ca mine, cu trei copii de crescut, să administreze o aşezare atât de mare precum Wyatt Orchards? Mai ales când eu nici măcar nu păşisem în vreo fermă până în urmă cu zece ani. Desigur, ei nu-mi cunoşteau trecutul – nimeni din Deer Springs nu-l cunoştea, nici măcar sărmanul meu soţ răposat, Sam. Îmi fusese prea ruşine să spun cuiva. Însă oamenii se întrebau totuşi în sinea lor cum aveam să mă descurc. Iar vecinul meu, Alvin Greer, se număra printre ei.

— Ce plănuiţi să faceţi, doamnă Wyatt, acum că a murit Frank?

I-am umplut ceaşca cu cafea şi i-am oferit-o fără a-i răspunde.

El nu vedea că abia dacă trecuse un ceas de când îl îngropasem pe socrul meu şi că toată casa mi-era înţesată de toţi vecinii care veniseră să-şi prezinte condoleanţele şi că nici nu apucasem să mă dezmeticesc? Se pare că nu, pentru că domnul Greer nu avea de gând să renunţe.

— V-aţi gândit pe cine aţi putea angaja la primăvară pentru a administra Wyatt Orchards pentru dumneavoastră? mă întrebă el.

Am umplut o altă ceaşcă cu cafea şi i-am întins-o pastorului Dill, care se afla în spatele domnului Greer, aşteptând să fie servit. Am încercat să-mi controlez mâinile să nu-mi tremure prea tare. Învăţasem cu mult timp în urmă că dacă nu răspunzi imediat, cei mai mulţi oameni încep să se foiască şi încearcă ei să umple cumva tăcerea, de obicei oferind un sfat, ceva. De data asta, pastorul Dill vorbi primul.

— Aveţi ceva rude prin apropiere pe care i-am putea chema, doamnă Wyatt? Nu cred să fi auzit până acum exact de unde se trage familia dumneavoastră.

— Doriţi şi frişcă la cafea, domnule pastor? l-am întrebat oferindu-i ulciorul şi ignorându-i întrebarea.

Îşi scutură capul.

— Nu, mulţumesc. Prefer cafeaua neagră. Nu sunteţi din Deer Springs, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt. Mi-am făcut de lucru aranjând un şir de linguriţe şi verificând dacă trebuia reumplută zaharniţa. Nu-l privea cine era familia mea şi de unde mă trăgeam. Gospodăria asta întortocheată cu mobilierul uzat şi cu tapetul îngălbenit era acum casa mea şi fusese căminul meu în ultimii zece ani. Cei trei copilaşi ai mei şi cu mine

aveam tot dreptul să locuim aici – cu sau fără Frank şi fiul său Sam.

— Desigur, nici nu intră în discuţie să vindeţi aşezământul ţinând cont de criza economică în care se găseşte întreaga ţară, adăugă pastorul. Băncile nu mai au bani de dat cu împrumut.

Am făcut un pas înapoi, încercând să mă scuz, sub pretextul că trebuia să umplu cafetiera. Era mai bine să-i las pe cei doi să-şi bată capul cu privire la viitorul meu dacă erau atât de interesaţi, însă mătuşa soţului meu, Betty, îmi împiedică evadarea. Mă apucă cu putere de braţ cu degetele ei ca nişte arcuri de la cârligele de rufe.

— Îi ignori intenţionat pe băgăcioşii ăia, nu-i aşa iubito? spuse ea în şoaptă. Şi eu fac la fel. Dacă faci pe mutul, oamenii chiar cred că eşti mut, şi-ţi dau pace.

Mătuşa Betty îmi amintea de un mic papagal. Nasul îi era proţăpit înainte precum ciocul unui papagal şi oriunde se ducea, sărea în toate părţile ca o păsărică zglobie. Era micuţă şi durdulie. Capul ei cenuşiu şi acoperit cu un păr pufos abia dacă-mi ajungea la bărbie, iar eu nu eram mai înaltă decât o biată şcolăriţă. În comparaţie cu toate celelalte ciori bătrâne şi mohorâte din oraş, mătuşa Betty se îmbrăca în haine strident colorate, ca un fel de pasăre tropicală rară, fără să-i pese vreodată de ocazie. Astăzi era îmbrăcată cu un fel de cămaşă de noapte presărată cu flori de vară, mănuşi albe din dantelă, şi o pălărie de paie cu boruri largi, de parcă participa la un picnic de 4 iulie[2], şi nu

[2] 4 iulie – prima sărbătoare naţională a Statelor Unite ale Americii, comemorând Ziua Independenţei din 1776, când S.U.A. şi-au proclamat independenţa faţă de Marea Britanie.

la înmormântarea cumnatului ei într-o zi mohorâtă de noiembrie. O văzusem pe stradă scoţându-şi la plimbare căţelul orb de-un ochi, îmbrăcată într-un halat roz de baie şi în papuci de casă, şi o văzusem hoinărind prin livadă îmbrăcată într-un costum bărbătesc din tweed cu pantaloni. Sam îi spusese întotdeauna „Mătuşa Batty”[3] pe la spate. „Are ea câţiva lilieci în foişor”[4], obişnuia el să spună, şi-şi rotea degetul ridicat la tâmplă de parcă ar fi fost o pendulă cu cuc anunţând ora exactă.

— Nu priveşte pe nimeni cine eşti şi de unde vii, spuse mătuşa Betty când îmi eliberă în cele din urmă braţul din strânsoare. Avea o poşetă uriaşă de paie pendulându-i agăţată de un braţ, şi fredona „Cu bucurie să cântaţi”[5] în timp ce-şi croia drum în jurul mesei din sufragerie, învelind o pulpă de pui, doi castraveciori acri, şi o felie de prăjitură aromată în şerveţele de hârtie şi îndesându-şi-le în poşetă. Pentru mai târziu, explica ea cu gura până la urechi. Vârfurile mănuşilor îi erau pătate cu grăsime şi oţet de la castraveţi.

Domnul Greer şi pastorul Dill se îndepărtară în cele din urmă de masă, continuându-şi disputa cu privire la ceea ce trebuia făcut cu Wyatt Orchards. Am răsuflat uşurată şi m-am întors să-i servesc pe ceilalţi.

— Aţi dori nişte cafea, mătuşă Betty? am întrebat-o după ce-şi încheiase rondul prin jurul mesei.

— Nu, mulţumesc, păpuşă. Mi-ar curge din poşetă direct pe podeaua ta frumoasă şi impecabilă. Chicoti ca un

---

[3] Joc de cuvinte, *bat* = liliac.

[4] Îi lipseşte o doagă.

[5] *Joy to the World*, cunoscut colind compus de G. F. Handel..

copil poznaş, şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc şi eu. Apropo, continuă ea, nimeni nu-mi spune Betty, nu ştiai? De multă vreme. Ci Batty. Numele mi-a fost schimbat din Betty în Batty. De obicei oamenilor li se schimbă numele după ce-L întâlnesc pe Dumnezeu – Avram a devenit Avraam, Sarai a fost schimbat în Sara, Iacov în Israel... Se opri pentru a mirosi un ou umplut, foarte picant, înainte să-l adauge colecţiei din poşetă. Şi eu L-am văzut pe Dumnezeu, să ştii. L-am recunoscut după privire. Mă apucă din nou de braţ şi se apropie de mine pentru a-mi şopti: „Dumnezeu are o privire foarte caldă”.

Acum, întotdeauna îmi imaginasem privirea lui Dumnezeu oarecum obosită, şi asta încă de când l-am auzit pe un predicator baptist din Kentucky spunând că privirea Domnului se plimbă pe deasupra întregului pământ. Dar mă gândesc că se prea putea să fie şi caldă şi obosită în acelaşi timp.

Mătuşa Batty se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a survola încăperea plină de oameni, apoi arătă cu capul spre salonul meu, unde un grup de femei de la biserică stăteau înghesuite una în alta.

— Ştii despre ce şuşotesc clevetitoarele astea bătrâne? a întrebat ea. Discută despre cât de şocate sunt ele toate să mă vadă la înmormântarea lui Frank. Ştii, înainte ca sora mea Lydia să se căsătorească cu el, a fost logodnicul meu. Ele îşi imaginează că în toată această vreme i-am purtat pică, dar ştii ceva? Acolo undeva am avut un înger păzitor care a avut grijă de mine. Aşa am scăpat de Frank Wyatt – un înger păzitor. Chicoti din nou şi

lăsă un fursec să-i alunece în poşeta fără fund. Tu te-ai căsătorit cu nepotul meu Sam, nu?

Un nod cât un sâmbure de piersică mi se puse dintr-odată în gât. Trebuia să mă chinui să-l înghit înainte să-i pot răspunde.

— Da... dar a murit, mătuşă Batty. Sam a murit acum un an, ştii?

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce privea în gol.

— Sora mea, Lydia, a avut trei băieţi – Matthew a fost cel mai mare, apoi Samuel, apoi micul Willie. Sărmanul micuţ, Willie a murit undeva prin 1910, nu-i aşa? Sau să fi fost în 1911, niciodată nu am avut o memorie prea bună. Ridică puţin perdeaua dantelată din sufragerie cu mâna înmănuşată şi arătă spre cei trei copii care se jucau în curtea din spate. Parcă ieri alergau băieţii Lydiei pe aici, la fel ca micuţii ăştia.

Jimmy, Luke şi Becky Jean fuseseră atât de neastâmpăraţi în hainele lor de duminică, încât în final i-am eliberat şi i-am trimis la joacă. Nu-mi păsa că femeile de la biserică şuşoteau în dosul mâinii despre cât de necuviincios era pentru nişte copii să alerge ca apucaţii la nici-o oră după ce fusese îngropat bunicul lor.

— Cei trei sunt copiii mei, i-am spus. Ai mei şi ai lui Sam.

— Păi nici tu nu pari decât un biet copil, spuse Batty, abia dacă ai vârsta necesară pentru a fi căsătorită, darămite deja văduvă. Sărmanul Sammy. Iar acum a murit şi tatăl lui? Vai, vai... Se pare deci că eu sunt cea mai apropiată rudă a ta din Deer Springs. Îşi scuturâ capul, moment în care vălul ei de doliu din împletitură neagră pe

care-l prinsese de pălăria de paie cu o bucată de bandă adezivă, se desprinse şi pluti până ateriză pe podea. Unii spun că aduce ghinion casa asta, sau că-i blestemată, să ştii. O tragedie după alta, de-a lungul anilor. Mai întâi a murit micuţul Willie, apoi tânărul Matthew ne-a părăsit aşa, apoi a murit sora mea... Dar nimic din toate astea nu a fost un accident. Nu-mi pasă ce-ţi spun oamenii, domnişoară.

— Nu au fost... accidente? Nici nu vroiam să mă gândesc ce altceva ar fi putut fi.

— Nici pomeneală! În podul casei ăsteia s-a strâns un imens noian de durere. Ai urcat în ultima vreme pe-acolo? Probabil că vei găsi o grămadă şi în pivniţă.

Îi priveam pe copiii mei jucându-se leapşa pe sub sforile de întins rufele, şi aş fi vrut să-i spun mătuşii Batty că durerea umpluse de mult podul şi pivniţa. Era suficient de adâncă şi de multă pentru a inunda şi grajdul în întregime.

Mătuşa Batty mi-a strâns umărul.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor să dai toată durerea asta afară, sună-mă, bine? Locuiesc în căsuţa de lângă iaz. Cum spuneai că te cheamă?

— Eliza Rose, doamnă. Eliza Rose Wyatt.

Mătuşa Batty îşi scutură capul.

— Vai! E prea multă durere pentru o singură casă s-o suporte. Poşeta ei se lovi de coapsa mea când îşi trecu braţul pe după mijlocul meu. Ce-ţi trebuie ţie, păpuşă, este ca îngerul tău păzitor să vegheze asupra ta. Să te scoată din necazurile astea. Să-ţi spun cum facem – data viitoare când îl întâlnesc pe Dumnezeu, o să-i spun să-ţi trimită un înger păzitor, bine?

M-am gândit la vorbele pe care obişnuia să mi le spună tati când mă punea seara în pat, „Domnul să te împresoare cu îngerii Săi”, şi din nou a trebuit să-mi înving un nod imens ce mi se puse în gât.

— Cred că n-ar fi rău să-L rogi să-mi trimită unul, mătuşă Batty, i-am răspuns.

PARTEA I

WYATT ORCHARDS

Iarna anului 1931

„Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri.”
Evrei 13:2

CAPITOLUL 1

Februarie 1931

Tocmai ieşisem din bucătărie în noaptea îngheţată de februarie când străinul m-a speriat de moarte. Nu auzisem niciun automobil apropiindu-se pe aleea lungă şi părăsită ce ducea la casa mea, aşa că atunci când umbra întunecată se transformă subit în silueta unui om, m-am speriat atât de tare, încât am scăpat din mână găleata de cărbuni plină cu cenuşă care se revărsă pe treptele verandei. A trebuit să-mi ţin inima cu ambele mâini ca să nu-mi sară din piept.

— Iertaţi-mă, doamnă. Nu am vrut să vă sperii, spuse străinul. Chiar şi în întuneric mi-am dat seama că îi pare cu adevărat rău. Îşi întinse mâna, ca şi când ar fi dat să mă prindă în caz că leşinam de frică.

— E în regulă, am spus eu. Doar că nu v-am auzit maşina când aţi venit, atâta tot.

— Nu am venit cu maşina, ci pe jos. Îşi dădu jos sacul de pânză pe care-l purta şi se aplecă să strângă cu mâinile cenuşa risipită înapoi în găleată.

— Aveţi grijă, tăciunii aceia s-ar putea să ardă încă.

— Da, doamnă. E plăcut totuşi. Avea mâinile goale, şi fără căciulă – doar câteva rânduri de haine zdrenţuite pe un frig care-ţi îngheţa sângele în vine. Părul netuns şi barba stufoasă îi ascundeau în cea mai mare parte faţa de privirile curioase. Dar mirosul lui, duhoarea pătrunzătoare de carne nespălată şi de fum de lemn ars, îmi spuneau cu certitudine că străinul era un vagabond – unul din multele mii care cutreierau America în căutarea unui loc de muncă pe timpul iernii. Probabil că hoinărise prin livadă de la calea ferată, atras de lumina pe care o răspândeau geamurile casei mele.

— Casa ta e marcată, îmi spusese bătrânul Abe Walker ultima oară când îl vizitasem la magazinul său universal din Deer Springs. Asta fac haimanalele, să ştii. Odată ce văd că eşti o creştină cu inimă mare, îţi marchează casa pentru următorul. Ar trebui să-i alungi, Eliza Rose. Nu-i bine să-i ţii pe lângă tine, aşa văduvă cum eşti şi toate cele.

Abe Walker nu ştia că crescusem în mijlocul unor excentrici, a unor pierde-vară şi a unor salahori, aşa că mă pricepeam destul de bine să judec oamenii. Ştiam pe cine puteam chema în casă şi pe cine să trimit la plimbare.

— Aş putea schimba două vorbe cu soţul dumneavoastră, doamnă? întrebă străinul, speriindu-mă pentru a doua oară.

— So... Soţul meu?

— Da, doamnă. Mă întrebam dacă ar avea ceva de lucru prin jurul casei în schimbul unei mese calde. Vagabondul avea o voce blândă, plăcută, politicoasă. Mă gândeam la toate câte erau de făcut – de spălat găleţile de lapte, de tăiat vreascuri, de cărat cărbuni, de hrănit animalele, de reparat gardurile – iar eu eram obosită de dormeam în picioare.

— De ce nu intraţi să mâncaţi ceva, am spus. E prea frig să staţi pe-afară. Lăsaţi cenuşa aceea pe verandă. M-am întors şi i-am deschis uşa de la bucătărie, dar el nu se clinti.

— Nu mă deranjează să mănânc aici afară. Şi aş vrea să lucrez ceva înainte.

Era greu de spus pe întuneric ce vârstă să fi avut străinul. Vocea lui nu era nici tânără, nici bătrână. Îmi părea rău pentru el. În ciuda multor rânduri de haine cu care era îmbrăcat, stătea încovoiat în frig, dârdâind.

— Tocmai am terminat de luat cina, am spus eu. Mâncarea este caldă încă. Vă rog intraţi.

Mă urmă încet în casă, apoi rămase aproape de uşa bucătăriei timp în care eu am tăiat nişte felii de pâine, am luat un castron curat pentru supă, l-am umplut cu ce ne rămăsese de la cină, şi i-am turnat o ceaşcă cu cafea. Când m-am întors apoi să-l rog să ia loc, mă surprinse din nou – pentru o secundă îmi aminti de soţul meu. Străinul era aproape la fel de înalt şi de lat în umeri cum fusese şi Sam, şi stătea exact la fel cum obişnuia să stea şi Sam, cu un umăr uşor mai ridicat decât celălalt, cu capul uşor adus într-o parte, ca şi când ar fi ascultat ceva în depărtare. Momentul trecu, şi am văzut apoi cât de diferit era faţă de

Sam, – brunet, în timp ce Sam fusese blond, cu ochii căprui, pe când ochii lui Sam fuseseră albaştri ca cerul de vară.

— Nu luaţi loc? l-am întrebat. Am pus castronul cu tocană de pui, morcovi şi găluşte pe masă şi i-am întins pâinea.

— Mulţumesc, doamnă.

Aş fi putut jura că zărisem lucirea unei lacrimi în ochii lui când se lăsă jos pe scaun, încet, ca un om foarte bătrân. Apoi mă surprinse când îşi împreună mâinile şi-şi plecă creştetul pentru a se ruga, la fel cum obişnuia să facă Sam şi tatăl lui întotdeauna înainte de masă.

De cealaltă parte a mesei, fiica mea de patru ani îl privea gură-cască pe străin cu ochii mari, cenuşii, în timp ce furculiţa îi rămase suspendată în aer, cum ciugulea din mâncarea pe care se străduia să o termine. Becul simplu ce atârna deasupra mesei îi făcu să-i lumineze părul arămiu ca nişte vâlvătăi.

— Încetează să te holbezi şi termină de mâncat, Becky Jean, i-am spus. Nu vroiam să par atât de aspră tot timpul, dar în ultima vreme cuvintele mele păreau să iasă mereu aşa. M-am întors la chiuveta ticsită cu vase murdare, iar apoi, când mi-am observat chipul reflectat de geamul de la bucătărie, am văzut o faţă prea trasă, prea îngrijorată pentru o femeie de abia treizeci de ani. Cu toate ridurile astea şi cu părul meu de culoarea nisipului căzându-mi în ochi, nu arătam deloc ca tânăra căreia Sam îi spusese cândva că e „frumoasă ca o zână”.

— Mămica mea n-o să te lase să te ridici de la masă până nu ţi-ai mâncat toţi morcovii, îi spuse Becky străinului. Mie nu-mi plac morcovii, ţie-ţi plac?

— Păi, da, domniţă. Să spun drept, îmi plac foarte mult morcovii.

— Îi vrei şi pe-ai mei? îl întrebă ea.

— O, nu, să nu te-aud, am spus eu. Termină de mâncat cina ta, Becky Jean, şi lasă-l pe domnul să şi-o termine şi el pe-a lui. Mi-am înfipt mâinile în şolduri, privind-o pe Becky de parcă aş fi fost un uliu, până am văzut-o luând cea din urmă îmbucătură minusculă de morcov. După cum îşi mânca de grăbit omul mâncarea, îmi dădeam seama că nu mai mâncase de ceva vreme. I-am umplut a doua oară castronul.

— Nu doriţi să vă scoateţi haina, domnule? îl întrebă Becky câteva minute mai târziu.

— Nu, mulţumesc. Nu are niciun rost. O să ies imediat afară. Vorbea încetişor, de parcă ar fi fost pe undeva vreun copilaş micuţ dormind şi n-ar fi vrut să-l trezească. Însă atmosfera fu întreruptă în următoarea clipă de bubuitul unor paşi ce coborau scările, sărind de pe balustradă direct pe podeaua holului principal, apoi năvăliră în bucătărie. Nu trebuia să mă întorc ca să ştiu că era fiul meu Jimmy. Avea nouă ani, şi alerga precum un mânz oriunde se ducea.

— Mami, ai putea să mă ajuţi cu... Înlemni în prag când dădu cu privirea de străin. Părul uşor castaniu al lui Jimmy crescuse iarăşi peste măsură, atârnându-i în ochi ca un smoc de buruieni lăsate în paragină. Trebuia să-l tund, asta dacă reuşeam să-l fac să stea într-un loc atâta timp.

— Nu-i frumos să caşti gura, Jimmy, am spus. Nu ştii să spui „Bună seara!” musafirului nostru?

— Bună seara!, spuse el. Străinul fu surprins cu gura plină de găluşte şi nu putu răspunde decât încuviinţând cu

capul. Un moment mai târziu, o umbră cu părul roşcovan îşi făcu apariţia în spatele lui Jimmy – Luke care avea şapte ani. Dar ştiam că nu avea niciun rost să-i cer să-l salute pe bărbat. Luke era timid şi sperios ca o pisică sălbatică.

— La ce vrei să te ajut, Jimmy? l-am întrebat ştergându-mi mâinile cu şorţul.

— Să despart nişte cuvinte în silabe. Ocoli masa cât putu mai departe de străin, şi-mi întinse caietul lui. Luke rămase aproape de fratele lui. Ochii băiatului – la fel de albaştri cum fuseseră şi cei ai tatălui său – nu-l slăbeau nici-o clipă din priviri pe străin. Încercam să descifrez scrisul plin de mâzgălituri al lui Jimmy când străinul scoase dintr-odată un ţipăt. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut frecându-şi dosul mâinii.

— Mami! spuse Jimmy uimit. Becky tocmai a sărit şi l-a împuns pe nenea cu furculiţa!

— L-a împuns?

— Da, aşa, fără niciun motiv.

— Dar am avut motiv! sări Becky. Am vrut să văd dacă nu cumva-i înger!

Sprâncenele întunecate ale vagabondului se arcuiră.

— Ce să fiu?

— Înger, repetă ea. Era pe punctul de a plânge. Mama le dă întotdeauna să mănânce la străini pen' că zice că poate sunt îngeri. Dar tu n-ai vrut să-ţi dai haina jos, aşa că n-am putut să văd dacă ţi-ai ascuns aripile acolo, dedesubt.

Am apucat-o pe Becky de umăr, scuturând-o uşor.

— Becky Jean! Cere-ţi imediat iertare! în loc să mă asculte, îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns.

— Nu, nu, nu face nimic, spuse bărbatul. Avea un zâmbet frumos, iar dinţii îi erau ordonaţi şi curaţi. Cred că ştiu la care verset se gândeşte mămica voastră. E din cartea Evrei, nu-i aşa, doamnă? „Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri.”

— Da, aşa e. Am fost atât de uluită să aud un coate-goale murdar şi bătrân recitând Scriptura precum un învăţător de şcoală duminicală, că nu am mai ştiut ce să spun.

Becky îşi şterse lacrimile cu pumnii, apoi îşi ridică din nou privirea către necunoscut.

— Îmi pare rău că te-am înţepat... dar eşti înger?

— Mă tem că nu. Doar un simplu om care călătoreşte. Îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică în picioare. Vă sunt foarte mulţumitor pentru această mâncare, doamnă, spuse el, plecându-se uşor. A fost delicioasă. Acum, dacă aş putea să fac ceva în schimb, aş fi bucuros să trec la treabă.

— Nu există nimic care să nu poată aştepta până dimineaţă. Sunteţi binevenit să dormiţi în atelierul de lucru al soţului meu, în grajd. Este acolo un pat şi o sobă generoasă în care puteţi face focul, dacă doriţi. Veţi găsi o lanternă şi nişte chibrituri pe etajera de pe tocul interior al uşii.

— Mulţumesc încă o dată, doamnă. Îşi ridică mâna ca şi când ar fi vrut să şi-o ducă la borul pălăriei, dar capul îi era descoperit. Zâmbi încurcat. Bună seara tuturor, atunci.

Toată seara, cât am şezut la masa din bucătărie ajutându-l pe Jimmy la tema lui de despărţit cuvinte în silabe şi la problemele de aritmetică, am auzit permanent

sunetul dogit al unui topor tăind vreascuri de foc. Iar şi iar, sunetul de lemn despicat spărgea tăcerea, urmat de sunetul surd al lemnului căzând pe podeaua verandei după care omul le stivuia lângă peretele casei.

— N-o să mai am niciun lemn de tăiat mâine, spuse Jimmy cu un zâmbet larg pe faţă.

— Se pare că nu vei mai avea lemne de tăiat toată săptămâna, am spus eu. Mă întreb oare cum vede ce face în întuneric.

Necunoscutul nu încetă să taie lemne până am dus copiii la culcare. Când m-am dus în bucătărie să reglez focul din sobă pentru noapte, am văzut silueta lui aplecându-se şi mişcându-se, profilată pe nămeţii albi, ridicând şi vânturând zăpada în aer pe măsură ce curăţa drumul ce ducea la grajd şi la coteţul găinilor.

În dormitorul meu de la etaj dârdâiam de frig în timp ce mă dezbrăcam. Nu prea mai avusesem poftă de mâncare de când murise Sam, şi se pare că nu reuşeam nicicum să mă încălzesc până nu mă îmbrăcam cu două perechi de şosete de lână de-ale lui şi un jerseu peste cămaşa mea de noapte. Eşti sfrijită ca o găină jumulită, ar fi spus probabil Sam dacă ar fi văzut cât de mult Slăbisem.

După ce am stins lumina, am tras cu ochiul încă o dată afară pe geamul dormitorului meu. Un fir subţire de fum se răsucea din hornul sobei din atelier, iar lanterna se vedea luminând din interiorul grajdului. Dar abia după ce mă cuibărisem în patul rece şi gol mi-am dat seama că nici măcar nu-l întrebasem pe necunoscut cum îl cheamă.

Mă obişnuisem într-atât să fiu singură la fermă, încât uitasem cu totul de vagabond până am deschis uşa bucătăriei a doua zi de dimineaţă ca să-mi pregătesc ceva vreascuri pentru foc şi am dat cu ochii de imensul morman de lemne stivuit pe verandă. Aproape m-am împiedicat în găleata de cărbuni pe care o umpluse din lada cu cărbuni din grajd şi o lăsase lângă intrare. Jimmy şi cu mine puteam păşi unul lângă celălalt pe cărarea ce ducea spre grajd, pe care o deszăpezise străinul şi pe care presărase chiar şi cenuşă ca să nu alunecăm şi să cădem cu găleţile de lapte. Dar din hornul sobei din grajd nu se ridica nici-o urmă de fum.

— Se pare că îngerul nostru şi-a luat iarăşi zborul, am spus eu.

— Deja? Jimmy părea dezamăgit. Cred că a fost îngerul meu păzitor la câte lemne a tăiat. L-am urmat pe fiul meu în grajdul întunecos, friguros, cu respiraţia plutind în aer în faţa noastră. Apoi dintr-odată Jimmy se opri, iar eu aproape că am dat peste el.

— Ptiu! făcu el. Un singur om a făcut toate astea? Probabil lucrase toată noaptea!

Necunoscutul a curăţat tot gunoiul din grajduri – o treabă de care mi-era groază – şi coborâse o nouă rezervă de fân din pod şi o făcuse grămezi la îndemână. Era o ordine şi o rânduială în grajd, încât m-a trecut un fior pe şira spinării. Aceasta era munca unui bărbat care se mândrea cu ceea ce făcea – era felul în care Sam obişnuise să se îngrijească de lucruri – nu lucrul făcut de mântuială de o mamă epuizată şi de tinerii ei băieţi.

— Se pare că ştia ce avea de făcut, şi a trecut la treabă, am murmurat eu. Ochii începură dintr-odată să mă ardă, de parcă ar fi fost înecaţi de fum. L-am înghiontit uşor pe Jimmy ca să-l fac s-o ia din loc. Haide acum. Nu mai sta ca viţelul la poarta nouă şi treci la treabă, că altfel o să întârzii la şcoală.

Când am terminat de muls vacile şi de hrănit caii, l-am trimis pe Jimmy în atelier ca să se asigure că vagabondul stinsese focul.

— Şi nu uita să închizi tirajul la sobă, i-am atras eu atenţia.

Nici nu am apucat să deschid uşa ce ducea la coteţul găinilor, când l-am auzit pe Jimmy strigându-mă din cealaltă parte a curţii.

— Mamă! Mamă, vino încoace! Repede!

— Ce s-a întâmplat? am alergat la el, lângă uşa deschisă a grajdului. Pistruii lui păreau nişte pete cenuşii imprimate pe paloarea feţei.

— Omul zace acolo lângă sobă, spuse el fără suflare, şi nu pot să-l trezesc!

Un fior rece mă făcu să mă zburlesc. Nu din nou.

Micul Jimmy fusese cel care-l găsise pe bunicul său zăcând mort pe jos în grajd cu trei luni în urmă. Citeam desluşit năluca acelei zile întipărită în ochii lui îngroziţi.

— O, probabil că bătrânul vagabond e beat şi atât, am spus eu dând uşor din mână. Pe cât de săraci par să fie majoritatea golanilor, se pare că întotdeauna pun mâna pe ceva băutură, dacă vor. Mă îngrijesc eu de el. Tu fugi şi pregăteşte-te să pleci la şcoală – şi vezi de Luke să nu piardă nici el vremea.

L-am găsit pe necunoscut chircit pe patul din atelier, învelit într-o pătură murdară. Mişcarea lentă şi regulată a pieptului său mă asigură că nu murise. În încăpere se făcuse frig, semn că focul se stinsese demult. M-am uitat prin jur, dar nu am găsit nici-o sticlă goală de băutură. Probabil că fusese epuizat de tot lucrul pe care-l făcuse – lucru care mie şi băieţilor ne-ar fi luat probabil o zi întreagă. Am simţit cum mi se face milă de omul acela şi am păşit cu grijă pe lângă el ca să reaprind focul înainte să mă întorc la treburile mele. Muşchii aveau să-l doară mult mai puţin dacă stătea la căldură.

— Îngerul s-a trezit, mamă? mă întrebă Becky când m-am întors în casă. Şedea încă la masa din bucătărie, amestecând prin terciul ei de ovăz în stilul ei lent şi enervant. Am aşezat coşul cu ouă în chiuvetă, apoi mi-am întins palmele deasupra sobei pentru a mi le încălzi puţin.

— Omul acesta e un vagabond şi atâta tot, Becky, nu e înger.

— A... m-murit? întrebă Luke.

— Sigur că nu. Ai văzut doar cât de multe lemne a tăiat. E epuizat omul, atâta tot.

— Pot să-i dau terciul meu de ovăz dacă îi este foame. Becky alunecă de pe scaun şi apucă castronul cu ambele mâini. Pot să i-l duc?

— Nu, nici vorbă. Când se va trezi, îi vor trebui nişte ouă cu şuncă, iar terciul de ovăz ar face bine să aterizeze în burtica ta până atunci. Încep să mă cam satur să mă tot cert cu tine la fiecare masă, Becky Jean, mai ales când sunt atâţia copii care mor de foame în ţara asta.

I-am trimis pe băieţi la şcoală sub un cer mohorât şi cenuşiu care ameninţa cu ninsoarea. Cam pe când terminarăm eu cu Becky de spălat vasele de la micul dejun şi vedrele pentru lapte, se porni şi viscolul. Am pregătit o porţie dublă de aluat de pâine, gândindu-mă că poate străinul va vrea să ia o pâine proaspătă cu sine pe drum, dar când o terminasem de frământat şi o pusesem deja la crescut în soba caldă, el tot nu dăduse niciun semn de viaţă. Am lăsat-o pe Becky cu păpuşile ei din hârtie, mi-am pus cizmele şi paltonul şi am pornit prin fulgii învolburaţi să văd de el.

— Domnule...? am spus, zgâlţâindu-l de umăr. Hei, domnule... sunteţi în regulă? Când nu am primit niciun răspuns, am început să-l zgâlţâi tot mai tare, simţind cum se iscă panica în mine precum un stol de păsări speriate. Hei! Hei, scularea! Se trezi în cele din urmă, gemând încetişor, şi mi-am dat seama după sticlirea ochilor şi după îmbujorarea de pe obraji că nu băutura sau epuizarea îl doborâseră. Ci febra.

M-am îndepărtat imediat de el. Dacă avea ceva contagios, cum ar fi poliomielita? Copiii mei fuseseră în preajma lui cu o seară înainte, Jimmy fusese aici în dimineaţa asta, şi-l atinsese. Repede am mai îndesat nişte lemne pe foc, apoi am închis uşa atelierului şi l-am lăsat să doarmă.

După-amiază, ningea greu şi des. Băieţii au ajuns devreme acasă de la şcoală, scuturându-şi zăpada proaspătă de pe picioare, cu obrajii şi urechile înroşite de frig.

— Învăţătorul ne-a trimis acasă înainte să se înteţească furtuna, spuse Jimmy.

— Şi e p-posibil să n-nu facem şcoală m-mâine, adăugă Luke. Se pare că ideea asta îl încânta; era cea mai lungă propoziţie pe care o rostise într-o lună întreagă.

I-am ciufulit părul roşcovan şi transpirat înainte să-i agăţ pălăria şi mănuşile de bara de lângă sobă pe care uscam rufele. Mirosul de lână udă începu să invadeze bucătăria, înlocuind aroma de pâine proaspătă.

— Ce bine că îngerul acela a tăiat toate lemnele alea în locul meu, spuse Jimmy. Şterse cu dosul mâinii geamul aburit de la bucătărie în timp ce privea spre grajduri. A plecat înainte să se pornească viscolul?

— Nu, când m-am uitat ultima oară era tot în atelier, am spus. E bolnav de friguri, aşa că, băieţi, nu vreau să vă duceţi prin preajma lui, m-aţi auzit? De fapt, mai bine mă duc chiar eu să văd de el. Mă gândesc că i s-o fi făcut foame între timp. Am luat cu polonicul nişte ,sos din tocăniţa din seara precedentă într-o găletuţă pentru lapte şi am învelit nişte pâine unsă cu unt într-un şervet de bucătărie curat, apoi am ieşit afară.

Vântul viscolise zăpada proaspătă în nămeţi înalţi, acoperind cărarea ce ducea la grajduri. Picioarele mi se îngreunau tot mai mult pe măsură ce-mi croiam drum prin troiene, iar fulgii de zăpadă care cădeau îmi înţepau obrazul în timp ce vântul mi-l viscolea în faţă. Contururile familiare ale curţii fermei arătau ca un desen mâzgălit, în timp ce dincolo de grajduri livada se făcuse nevăzută într-un nor învolburat şi cenuşiu.

Atelierul se răcise din nou. Am îngenuncheat lângă patul necunoscutului şi l-am zgâlţâit până se trezi în cele din urmă. Ochii îi erau sticloşi, marcaţi de febră, şi puteam spune după privirea lor speriată că habar n-avea unde se află.

— E în regulă... sunteţi în şoprul meu. Aţi venit aseară la ferma mea, vă aduceţi aminte? îşi mişcă buzele ca şi când ar fi încercat să vorbească, dar nu reuşi decât să geamă. I-am ridicat creştetul şi l-am ajutat să ia câteva înghiţituri din sos. Ascultaţi-mă, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, domnule. Am trei copii de care trebuie să mă îngrijesc, şi mi-a ajuns la urechi că bântuie tot felul de boli acolo jos în taberele acelea de vagabonzi.

— Piciorul meu, şopti el.

— Piciorul? Pot să mă uit? A încuviinţat cu capul, închizându-şi ochii din nou. I-am repus capul pe pernă şi am lăsat mâncarea deoparte.

Imediat ce am ridicat păturile de pe picioarele lui, am văzut cracul drept al pantalonilor săi sfâşiat. Materialul era întunecat şi întărit de sânge uscat. Dedesubt, îşi legase o cârpă în jurul piciorului. I-am desfăcut cu grijă zdreanţa însângerată şi am văzut o tăietură crestată ce îi brăzda tot fluierul piciorului, de la genunchi la gleznă. Era umflată şi inflamată, supurând. În cel mai bun caz era doar sângele infectat, şi nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce era mai rău. Mi-ajungea o dată în viaţă să fi fost martora grozăviilor tetanosului. Ochii mi se umplură de lacrimi de furie.

— Cum îndrăzneşti! am început eu să plâng, aruncând pătura la loc peste piciorul lui. Cum îndrăzneşti să

vii târându-te în casa mea ca să mori, ca un câine sătul de zile! N-am trecut încă prin destule? De ce n-ai putut să te opreşti ceva mai încolo, la ferma vecină, sau în oraşul vecin? Undeva unde îngerul morţii să nu fi poposit mereu! Cum îndrăzneşti să alegi casa mea?

El îşi deschise ochii şi mă privi. Nu ştiu dacă lacrimile pe care le-am văzut erau ale lui sau ale mele. Mi-am acoperit faţa ruşinată, plângând încetişor.

— Mamă?

M-am întors şi l-am văzut pe Jimmy stând pe prag în spatele meu. Luke stătea lângă el, privind speriat.

— Parcă v-am spus la amândoi să staţi departe de aici!

— Mamă, o să moară şi el? întrebă Jimmy.

— Poate.

M-am ridicat, ştergându-mi lacrimile cu mâneca hainei. Grajdul cel vechi începu să pârâie, când o rafală de vânt îl izbi din plin dintr-o parte; fulgii de zăpadă şuierau ca alicele pe lângă geamuri.

— Nu-l putem lăsa aici afară, am spus. Nu putem să tot alergăm înăuntru şi afară toată noaptea având grijă de el. Mergeţi şi aduceţi-vă sania şi ajutaţi-mă să-l ducem în casă.

L-am apucat pe bărbat de subţiori, iar băieţii i-au luat fiecare câte un picior în timp ce îl scoteam nu prea uşurel din grajd, ca apoi să-l suim pe sania lui Luke. Cu siguranţă străinul cântărea mai mult decât noi toţi trei la un loc. A fost nevoie să-l împingem şi să-l îmbrâncim din greu ca să-l putem urni prin nămeţii înalţi către casă. El strângea din dinţi la toate înghiontelile noastre, dar în cele din urmă urlă

de-a dreptul când l-am tras în sus pe scările verandei. Durerea produsă de hurducături păru să-l trezească pentru moment, şi reuşi să-şi sprijine o parte din propria greutate pe piciorul sănătos în timp ce-l ajutam să se urce în patul vechi al bunicului Wyatt aflat în cămăruţa de lângă bucătărie. La capul patului, Becky privea cu ochii mari cum îl aranjam în aşternuturi.

— O să moară? întrebă ea.

Vedeam teama întipărită pe feţele copiilor mei şi furia mea faţă de intrus se aprinse din nou.

— Nu ştiu. Acum e în mâinile Domnului. Vom face tot ce putem mai bine pentru el, dar orice s-ar întâmpla, depinde de Dumnezeu.

Îmi uram starea neajutorată. Nu aveam telefon şi nu puteam merge cu maşina până în oraş după doctor din cauza furtunii. Nu contează, mi-am spus în timp ce încercam să-mi înfrâng teama. Nici măcar nu-l cunoşteam pe omul acesta. Şi-apoi, foarte probabil chiar prostia lui îl adusese în beleaua asta.

— Nenea pute, spuse Becky, ţinându-se cu degetele de nas.

— Să ştii că pute. Umple fierbătorul cu apă, Becky Jean, şi pune-l la fiert. Iar voi, băieţi, ajutaţi-mă să-l scot pe domnul din... din zdrenţele astea cu care-i îmbrăcat. L-am dezbrăcat până la izmenele lui rupte şi i-am dus hainele afară pe verandă. Apoi i-am curăţit rana cât am putut mai bine şi i-am aplicat o cataplasmă fierbinte, pregătită aşa cum mă învăţase doctorul s-o fac când îi tratase rana lui Sam. Necunoscutul, pe jumătate conştient, nu prea părea să-şi dea seama de ceea ce făceam.

— Acum o să-l lăsăm să se odihnească, am spus după ce am terminat. Nu avem timp să facem caz de el la câtă treabă avem de făcut. Mă hotărâsem să-l îngrijesc singură. Cu cât se apropiau mai puţin copiii mei de străin, cu atât avea să le fie mai uşor dacă murea. Chiar şi aşa, bunăstarea lui părea să le umple gândurile în acea seară – mai mult chiar decât viscolul de afară, care continua să vuiască.

— Te rog nu-l lăsa pe omul-înger să moară, se rugă Becky în timpul rugăciunii de mulţumire de la cină. Luke mă uimi când şopti, „Amin”. În ceea ce mă privea, nu credeam în puterea rugăciunii care l-ar fi putut vindeca. Dumnezeu avea să facă oricum ce vroia, fără să-i pese de cererile noastre neînsemnate.

Pe când ne terminasem treburile pe lângă casă, m-am simţit mai obosită decât de obicei din cauza efortului suplimentar provocat de faptul că trebuia să le fac ţinând piept cu zăpada şi cu vântul. Am aşteptat până am dus copiii la culcare şi abia apoi m-am întors în camera necunoscutului cu o nouă cataplasmă, îngrozită de ceea ce mă aştepta. Ochii îi erau larg deschişi şi puteam citi durerea în ei, chiar dacă singura lumină în odaie era cea care pătrundea prin uşa deschisă din bucătărie. Dârdâia cu toate păturile pe care le pusesem peste el. Când i-am pus pânza fierbinte pe picior, se încordă, sorbind avid aerul printre dinţii încleştaţi.

— Scuzaţi-mă, încerc să vă ajut, nu să vă fac rău.

— Ştiu, şopti el. Mulţumesc.

— Vă este foame? Aş putea să vă pregătesc ceva.

El îşi scutură capul.

— Doar apă... vă rog...

I-am întors spatele, deodată incapabilă să îl mai privesc.

— Ascultaţi, îmi pare rău că am ţipat la dumneavoastră adineauri, afară în grajd. Doar că... Mi-am închis ochii strâns, amintindu-mi. Doar că soţul meu a murit în urma unei tăieturi la picior care nu era nici pe jumătate atât de rea cum e a dumneavoastră. Doctorul mi-a spus atunci că a făcut tetanos. Nu am putut face nimic şi a trebuit să-l privesc cum suferă. Şi... nu a fost o moarte deloc uşoară.

— Nu e vina dumitale dacă mor, spuse el blând.

— Ştiu. Mi-am reţinut cu greu lacrimile şi m-am întors lângă patul său, susţinându-i capul în timp ce sorbea nişte apă. Cum vă numiţi? l-am întrebat. Răspunsul lui fu o şoaptă uşoară pe care nu am înţeles-o.

Am umezit un burete în ligheanul cu apă şi săpun pe care-l pregătisem şi i-am spălat funinginea de pe obraz – ceva ce tânjisem să fac din momentul în care îl adusesem înăuntru. Era greu de spus ce vârstă avea din cauza părului său neîngrijit, de un cafeniu închis şi a bărbii care arăta de parcă nu ar mai fi fost tunsă de multă vreme. Faţa îi era foarte bronzată sub stratul de murdărie, iar ochii lui, sub sprâncenele groase, erau de culoarea boabelor de cafea. Palmele acoperite de bătături îi erau mari şi puternice, deşi mai calde la atingere decât apa cu care-l spălam. I-am deschis nasturele de sus al cămăşii de corp şi i-am spălat gâtul şi pieptul cu buretele şi am descoperit o cicatrice teribilă, crestată, chiar deasupra inimii sale. Se vindecase cu multă vreme înainte, dar mi-am dat seama că probabil

negociase cu îngerul morţii cel puţin încă o dată în viaţa lui până atunci.

Când am terminat, apa din lighean se înnegrise.

— Vă las să dormiţi acum, am spus înainte să ies din cameră.

Am dus ligheanul afară, pe veranda din spate ca să arunc apa, şi am observat sacul de pânză lângă uşă. Jimmy îl adusese din şopron, şi-l lăsase acolo. L-am ridicat şi am simţit greutatea unui obiect pe fundul lui, apoi am auzit un clinchet metalic când l-am aşezat pe masă.

M-am simţit ca cineva care trage cu ochiul când am dezlegat nodul care închidea gura sacului şi am început să scotocesc printre lucrurile lui. Dar cum aş fi putut afla altfel numele necunoscutului şi de unde venea el? Deasupra erau două perechi de pantaloni de lucru înnoroiate şi o cămaşă din flanel. Le-am pus deoparte ca să le spăl împreună cu celelalte haine ale lui. Sub ele era o gamelă a U.S. Army şi o Biblie uzată cu coperta din faţă lipsă. În interiorul unui pardesiu impermeabil am găsit un teanc de caiete – de genul celor pe care le aveau Jimmy şi Luke la şcoală. Toate, cu excepţia unuia, erau scrise cu creionul, de la o copertă marmorată la alta. În interiorul ultimului caiet se aflau îndesate trei scrisori de la Chicago Tribune, adresate domnului Gabriel Harper la un oficiu poştal din Chicago. Am rostit cu voce tare acel nume – Gabriel Harper.

Nu mai era necesar să continui cu cotrobăitul, dar n-am putut rezista tentaţiei de a descoperi ce era lucrul acela mătăhălos chiar de la fund, învelit într-o pătură veche. Am depărtat faldurile materialului şi am privit surprinsă.

Ce obiect ciudat pe care să-l care un vagabond – o maşină de scris!

CAPITOLUL 2

M-am trezit cu o durere cumplită în ceafă şi am fost uimită să realizez că adormisem pe masa din bucătărie. Afară, cerul începea să se lumineze. Doamne iartă-mă, ce făceam aici, dormind toată noaptea la parter? M-am ridicat clătinându-mă pe picioare, dârdâind şi adânc tulburată. Atunci am văzut caietele răsfirate pe masă şi mi-am amintit.

Doar curiozitatea mă făcu să deschid primul dintre caiete şi să încep a citi. Dar cât ai zice peşte, povestea călătoriilor ca vagabond ale lui Gabriel Harper mă învăluiră într-un fel de vrajă şi nu m-am mai putut opri. Am mai pus nişte cărbuni pe foc şi am continuat să citesc – devorând patru caiete înainte de a încheia legănându-mă uşor. Domnul Harper istorisea poveşti cu vagoane de marfă şi cu vagoane-platformă cu scurte escale, traversând fluviul Mississippi, pufăind pe deasupra Munţilor Stâncoşi, purtându-l de la graniţa canadiană până la Golful Mexico, de pe coasta Carolinei până în pădurile statului Washington. Fusese fugărit de gărzile căilor ferate şi de câinii şerifilor; se hrănise cu conserve de tinichea şi mâncase din coşurile de gunoi; dormise în hambare, în păduri şi sub Calea Lactee. Relata povestiri fascinante despre alţi vagabonzi pe care-i întâlnise – hoţomani începători şi veterani, bărbaţi şi femei; oameni cu nume precum Lou Ţăcănitul şi Berta Vagoana. Unii porniseră să-şi încerce norocul căutând de lucru, alţii

aleseseră de bună voie viaţa lipsită de orice restricţii a unui Vagabond.

Dar pe cât de interesante fuseseră toate aceste istorisiri, Gabriel Harper nu-şi povestise propria istorie, şi tocmai acest lucru mă ţinuse trează lecturând o noapte întreagă. Cine era acest străin care poate că avea să moară în cămăruţa mea, şi ce anume îl determinase pe el să călătorească pe căile ferate ca un hoinar? Am citit minunatele descrieri ale multor locuri în care fusese domnul Harper şi ale oamenilor pe care-i întâlnise, dar nu aflasem mai nimic despre propria-i persoană.

Simţindu-mă vinovată, am privit spre uşa încăperii în care dormea el, stânjenită de gândul că m-ar fi putut surprinde citindu-i jurnalele intime, dacă le puteam numi astfel. După ce am observat bucuroasă că dormea adânc în continuare, i-am strâns grăbită toate lucrurile şi i-am reîmpăturit pardesiul impermeabil. Ultimul caiet din colecţie – singurul pe care nu-l Citisem – îmi atrase atenţia. Spre diferenţă de celelalte, acest caiet purta un titlu notat pe copertă: Fiul rătăcitor. Mi-am amintit o predică pe care o auzisem în biserica prezbiteriană din Pittsburgh, Pennsylvania, despre fiul rătăcitor şi despre modul în care plecase de acasă şi sfârşise mâncând laolaltă cu porcii. Povestea îmi rămăsese imprimată în memorie din cauza tuturor acelor P-uri – prezbiteriană, Pittsburgh, Pennsylvania şi porci. Acesta e modul în care mintea mea memorează evenimentele.

Oricum, nu m-am putut abţine să nu deschid istoria domnului Harper şi să văd dacă conţine vreun porc sau vreun prezbiterian în ea. Am început să citesc:

Îl urăsc. Îl iubesc. Pe singurul meu frate.

Simon şi cu mine împărţim aceeaşi cameră, aceeaşi”

copilărie, acelaşi tată. Şi în timp ce sentimentele mele faţă de el mi se par limpezi, aşa contradictorii cum sunt, sentimentele pe care le nutresc faţă de tatăl meu nu sunt nici pe jumătate la fel. Îmi pasă suficient de omul acesta, încât să-l urăsc? E posibil să iubeşti pe cineva care nu oferă nimic altceva în schimb decât dezaprobare şi învinuiri? Am aşteptat oare prea mult pentru a mai putea corecta ceva după ce m-am despărţit de el cu mânie? Am hotărât să mă întorc acasă pentru a primi răspunsuri.

Stau sub castanul în care m-am căţărat de atâtea ori ca băiat – de obicei pentru a scăpa de pedepsele tatii – şi privesc îndelung dincolo de păşune, spre casa ce domină ferma. S-a schimbat doar puţin în cei zece ani în care am fost plecat, cu excepţia faptului că necesita grabnic o nouă spoire în alb. M-am hotărât să aştept până apare cineva în uşa casei înainte să pornesc într-acolo. Mai bine să aştept, să încerc să-mi dau seama de dispoziţia tatii înainte să-l anunţ că m-am întors după toţi aceşti ani. Fusesem cândva expert în a-i evalua dispoziţia, ştiind când eram în siguranţă aproape de el, şi când era mai bine să stau departe.

Dar după ce am stat privind casa mai bine de o oră, nu am văzut nici-o altă mişcare de viaţă în afara mişcărilor leneşe ale câinelui de vânătoare, care zăcea la umbră pe veranda din spatele casei. Un lucru e clar: spre deosebire de povestirea biblică a fiului rătăcitor, tatăl meu nu aşteaptă nerăbdător întoarcerea mea. Şi nici nu mi-l pot imagina alergându-mi în întâmpinare cu braţele larg deschise sau tăind viţelul îngrăşat.

Mi se pare ciudat modul în care toate aceste povestioare din Biblie pe care le auzeam demult predicate cu putere de la amvonul bisericii şi proclamate la cină, mi-au rămas imprimate în minte în toţi aceşti ani. Dacă îmi sprijin creştetul de trunchiul castanului şi îmi închid ochii, îmi amintesc aievea copilăria mea agitată, trăind sub mâna de fier a tatălui meu:

Am din nou patru ani, sunt aşezat la masa din bucătărie, fără să îndrăznesc să mă mişc sau să mă foiesc, ascultând vocea tatălui meu citind pasajul zilnic din Sfintele Scripturi:

„DOMNUL este un Dumnezeu gelos şi răzbunător; DOMNUL Se răzbună şi este plin de mânie; DOMNUL Se răzbună pe potrivnicii Lui şi ţine mânie pe vrăjmaşii Lui... DOMNUL umblă în furtună şi în vârtej, şi norii sunt praful picioarelor Lui...”

— Mamă...?

Vocea fiului meu mă făcu să tresar. Am închis caietul, cuprinsă de remuşcări.

— Jimmy! O, bine, te-ai sculat. E timpul să ne apucăm de treabă. Am deschis uşiţa sobei de fontă şi am aţâţat jăraticul, adăugând nişte vreascuri şi cărbuni.

— De unde sunt toate astea? întrebă Jimmy când se apropie de masă. Sunt ale vagabondului?

— Da... m-am gândit că e mai bine să încerc să descopăr cine este el şi de unde vine. Se pare că-l cheamă Gabriel Harper.

— Gabriel? Ptiu, chiar se pare că e înger! Jimmy luă caietul pe care-l citeam, dar i l-am smuls din mâini înainte să apuce să-l deschidă.

— Nu cred că îngerii se pot îmbolnăvi, Jimmy, iar domnul Harper este foarte bolnav. Am învelit caietele din nou în pardesiu şi le-am îndesat la loc în sacul de pânză.

— Luke crede că nenea o să moară, spuse Jimmy încetişor. Am simţit un semnal de alarmă.

— Ţi-a spus el asta? Jimmy încuviinţă din cap..

— Şi ce altceva ţi-a mai spus Luke?

— Nu prea multe, spuse el dând din umeri. Doar îl ştii pe Luke. Uneori mă întrebam dacă îl cunoşteam vreun pic pe Luke.

Fusese un băieţel fericit înainte să moară tatăl lui. Apoi, o vreme încercase să-l pună pe bunicul lui în locul tatălui său. Dar când bunicul Wyatt muri subit, părea că copilaşul din Luke murise odată cu el.

— Crezi că se ţin orele astăzi? întrebă Jimmy, smulgându-mă din şirul gândurilor mele. Ninge în continuare.

Afară, vântul nu se îmblânzise. Abia dacă zăream grajdurile, prin perdeaua cenuşie şi prin fulgii care se roteau ca-ntr-un carusel.

— Nu-mi pasă dacă se ţin sau nu orele. Într-o zi ca asta nu mergeţi mai departe de grajduri.

Jimmy începu să ţopăie de bucurie, apoi îşi luă căciuliţa şi mănuşile de lângă sobă şi începu să se îmbrace pentru a se apuca de treabă. Luke apăru în bucătărie, frecându-şi ochii somnoroşi.

— Luke, ghici! Azi nu mergem la şcoală! trâmbiţă Jimmy.

— A m-murit n-nenea deja? întrebă Luke.

Cuvintele lui îmi străpunseră inima precum un pumnal. Am privit în ochii stinşi ai copilului meu.

— Ascultă la mine, Luke – am început eu, dar Jimmy mă întrerupse.

— Hei, Luke! N-o să ghiceşti cum îl cheamă pe vagabond!! Gabriel... ca un înger! Şi numele lui de familie este Harper, înţelegi? Harp... chestiile alea la care cântă îngerii în ceruri?

Nu făcusem legătura până nu o observase Jimmy. dintr-odată, numele străinului mi se păru fals. Poate că era un fel de poreclă,! cum era şi în cazul mătuşii mele Aluna al cărei nume real era Cecilia, sau la fel cum pe mama o chemase „îngerul cântător”. Dacă vagabondul nostru era un fel de scriitor, poate că Gabriel era pseudonimul său. Mi-am strecurat mâinile în mânecile hainei şi mi-am legat un batic în jurul capului.

— Stai cu ochii la foc până ne întoarcem noi, bine Luke? Bagă mai multe vreascuri dacă nu se aprind cărbunii.

Eram atât de obosită după ce stătusem să citesc mai toată noaptea, încât îmi făceam treburile ca prin ceaţă, gândurile fugindu-mi mereu la povestea fiului risipitor a lui Gabriel Harper. Îmi doream să am timp să citesc în continuare povestirea. Îmi puteam imagina cu uşurinţă imaginea tatălui rătăcitorului citind despre mânia lui Dumnezeu la cină. Şi bunicul Wyatt obişnuia să citească întotdeauna din Biblie după cină, fără a permite cuiva să părăsească masa până nu încheia un capitol întreg.

Niciodată nu văzusem rostul citirii unor lungi înşiruiri de nume, despre cine pe cine născuse, sau pachete de reguli pentru preoţii care jertfeau Animale şi despre cum stropeau sângele acelor jertfe în toate direcţiile, dar nu am îndrăznit să comentez obiceiurile socrului meu. La fel ca şi tatăl din povestirea lui Harper, bunicul Wyatt nu era un om de care să te poţi apropia cu uşurinţă. De la moartea lui, Biblia rămăsese în sertarul biroului din camera sa. Niciunul dintre copii nu mă întrebase de ce.

În timp ce îmi trăgeam cu greu picioarele după mine, cărând câte o găleată cu lapte în fiecare mână, atenţia îmi fu atrasă brusc de o mişcare aproape de veranda din spate. În marele peisaj alb apărură din casă două umbre negre, gârbovite – una înaltă, alta scundă. Am văzut o mică licărire roşie – părul lui Luke – şi mi-am dat atunci seama că domnul Harper se sprijinea de Luke, Şchiopătând pe cealaltă parte a curţii prin zăpadă către latrină.

Ce neghiob! Starea lui nu-i permitea să se plimbe pe-afară prin viscol! Dacă aluneca şi cădea? Am alergat către ei cât am putut de repede, cu laptele vărsându-se din găleţi.

— Hei! am strigat eu. Hei! Ce vă imaginaţi voi că faceţi acolo?

Exact cum mă temusem, genunchii domnului Harper se muiară, şi se prăvăli la pământ, trăgându-l şi pe Luke după sine. Mi-am lăsat găleţile jos şi am înaintat cu greu prin nămeţi pentru a-i ajuta. Înainte de a fi ajuns la el, domnul Harper se târî ultimii câţiva paşi la latrina de afară în patru labe. Luke se ridicase şi îşi scutura zăpada de pe haine când am ajuns la el.

— Eşti în regulă, Luke?

— A că-că-zut.

— Ştiu. Nu eşti tu de vină. Înainte de toate, nenea e mult prea slăbit ca să coboare din pat.

— Dar el m-a rugat.

— Şi a fost foarte frumos din partea ta să-l ajuţi, Luke. Dar tu nu ai ce căuta afară din casă fără căciuliţă şi mănuşi. Du-te în casă acum, înainte să răceşti cobză. Îl ajut eu.

L-am urmărit pe Luke înaintând cu greutate până la casă, urmând cărarea făcută de propriii săi paşi. După câteva minute, uşa latrinei se deschise. Domnul Harper se sprijini greoi de tocul uşii, înfofolit în paltonul vechi al bunicului Wyatt. Furia mea izbucni.

— Ce-ţi imaginezi că faci, alergând aşa pe-afară? Avem toaletă înăuntru la etaj, să ştii. Încerci cumva să te sinucizi, domnule?

— Aveam nevoie...

— Dacă nu puteai urca scările, ai fi găsit ceea ce-ţi trebuia sub pat.

— Nu am niciun drept să vă cer una ca asta, doamnă. Sunt un străin pentru dumneavoastră. Nu am niciun bănuţ asupra mea şi niciun mod prin care să vă pot răsplăti pentru tot ce aţi făcut deja pentru mine. Avea o voce plăcută, iar faţa îi era foarte palidă. Dinţii îi clănţăneau în ciuda hainei groase de lână pe care o purta. Arăta atât de deplorabil, încât mi-am înghiţit repede toate cuvintele aspre pe care dorisem iniţial să i le arunc în faţă.

— Trebuie să mergi înapoi în casă. Pune-ţi braţul pe după gâtul meu şi o să te ajut.

— Mulţumesc. Mă simt... cam... ameţit. ÎŞiînchise ochii şi se lăsă încet jos, rezemându-se de tocul de la uşă. Îmi... pare... rău... murmură el.

— Stai aşa. O să trimit băieţii să aducă sania.

Mi s-a părut că a durat o veşnicie să-l suim din nou pe sanie şi să-l tragem pe scurta distanţă până la casă; şi a durat chiar mai mult să ne chinuim cu el pe treptele verandei, prin bucătărie, şi înapoi în pat. În tot acest timp, furia din mine continua să crească precum drojdia într-o grămadă de aluat. Nu ştiu exact de ce. Nu pe Gabriel Harper eram eu furioasă – el nu-mi pricinuise niciun rău, nici mie, nici copiilor, ci doar lui însuşi. Şi atunci de ce-mi venea să arunc cu toate lucrurile sau să sparg ceva? Mi-aş fi descărcat furia pe grămada de lemne, dacă n-ar fi tăiat domnul Harper atât de multe deja.

În schimb, am pregătit nişte cartofi prăjiţi şi omletă de ouă pentru micul dejun, apoi i-am îmbrăcat gros pe copii după ce terminară de mâncat şi i-am trimis afară la joacă în zăpadă, de vreme ce viscolul se potolise. Vroiam să mă îngrijesc singură de piciorul străinului. În timp ce aşteptam ca apa să înceapă să fiarbă pentru un nou pansament, am făcut ceva ce nu mai făcusem de Când murise soţul meu – m-am rugat. Doar că nu puteam numi asta chiar o rugăciune, sau cel puţin nu cred, pentru că cea mai mare parte a ei a constat în urletele tăcute din mintea mea pe care le înălţam către Dumnezeu.

Am cerut un înger, l-am spus, şi în schimb îmi trimisese un om muribund! Chiar nu vedea deloc cât de tulburaţi erau copiii mei de toate aceste morţi? Fusese destul de rău că Dumnezeu luase Soţul de lângă mine –

deşi recunosc că probabil meritasem să fiu pedepsită pentru toate minciunile. Dar, Doamne iartă-mă, ce făcuseră Jimmy, Luke şi Becky Jean ca să merite să rămână fără tăticul lor? Sau fără bunicul lor? Nu-i păsa lui Dumnezeu chiar deloc că Jimmy trebuia acum să facă treaba unui bărbat, sau că micuţul Luke abia dacă îngăima două vorbe, sau că Becky nu mai mânca nici cât să se sature o vrabie? Poate că eu meritam să fiu pedepsită, dar cei trei copilaşi ai mei sigur nu. Această fermă era casa lor, şi cum se aştepta Dumnezeu să o păstrez în funcţiune până când aveau să fie ei suficient de mari ca să se ocupe singuri de ea, dacă El nu-mi trimitea niciun ajutor?

— Şi că veni vorba de ajutor, I-am spus lui Dumnezeu, bolborosind cuvintele cu voce tare, ai face mai bine să Te hotărăşti să-l ajuţi pe sărmanul zdrenţăros din dormitorul acela, pentru că n-am de gând să-l văd murind în casa noastră! Nu am de gând să accept Una ca asta, atât îţi spun! M-am săturat să-Ţi tot cerşesc şi să Te tot Implor să-mi dai una-alta, pentru că se pare că nu mă auzi când Te rog frumos. Trebuie să-l faci bine, m-ai auzit? Şi dacă asta înţelegi Tu prin înger, ai face bine să ne trimiţi un altul, şi încă repede!

Făceam un tărăboi grozav în timp ce trânteam oalele şi fierbătorul încoace şi încolo, pregătind cataplasma şi fierbând nişte porridge[6]. Şi probabil că încă aveam o privire destul de furioasă când am intrat în camera necunoscutului, pentru că l-am găsit treaz şi privindu-mă speriat, ca şi când se aştepta să-ncep să arunc cu ceva după el.

---

[6] Terci de ovăz.

— Îmi pare rău că vă pricinuiesc atâtea necazuri, doamnă, spuse el.

— Nu sunt supărată pe dumneata, am sărit eu, încercând să-mi destind puţin fruntea încruntată. Dar trebuie să faci tot ce poţi ca să te faci bine, m-auzi? Asta înseamnă să nu mai alergi pe afară. Acum, ţi-am adus ceva de mâncare şi ai face bine să o mănânci, fie că-ţi place, fie că nu, fiindcă nu ai cum să te faci bine dacă nu mănânci. Apoi o să tamponez cu nişte iod pe tăietura aceea a ta şi o să te doară ca naiba, dar o să strângi din dinţi şi o să suporţi, pentru că numai aşa are o şansă să se vindece rana aceea, m-ai înţeles?

Zâmbi stins.

— Da, doamnă.

— Nu-mi mai spune aşa. Mă faci să mă simt ca o guvernantă, în acelaşi timp simţeam cum mi se conturează un zâmbet în colţul gurii. Acum, crezi că poţi mânca singur porridge-ul acesta, sau să te hrănesc eu?

— Lasă-mă să încerc. Se întinse să-mi ia lingura din mână, şi i-am simţit mâna fierbinte când o atinse pe a mea. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte în timp ce se lupta să se ridice în capul oaselor în pat. Când fu gata, i-am pus în poală tava pe care se afla castronul cu porridge şi mi-am îndreptat toată atenţia la îngrijirea piciorului lui. Cu colţul ochiului vedeam terciul de ovăz picurându-i în timp ce se chinuia să mănânce singur, dar ştiam destule despre bărbaţi şi despre mândria lor îndărătnică ca să-i dau pace.

— Gata pentru iod? l-am întrebat când l-am văzut că ia ultima lingură de porridge. El încuviinţă cu capul şi se întinse să apuce bara de la căpătâiul patului. Am înclinat

sticla şi, cât am putut de repede, am lăsat să curgă un firicel subţire de iod pe toată lungimea rănii. Tot corpul i se încordă în timp ce-şi înăbuşi un geamăt.

— Poţi să şi urli, domnule.

— Gabe, spuse el printre dinţi. Mă numesc Gabe.

— Bine, Gabe, n-o să te-audă nimeni. Copiii sunt afară şi se Joacă în zăpadă, iar cea mai apropiată vecină a mea este mătuşa Batty, care locuieşte tocmai jos lângă iaz. O să-ţi pun un pansament nou acum, apoi îţi promit că o să te las în pace.

Încercam să fiu blândă, dar după modul ciudat în care respira, îmi dădeam seama că piciorul îl durea îngrozitor. Poate că dacă vorbeam, reuşeam să-i abat puţin atenţia de la durere.

— Vrei să-mi spui cum ai reuşit una ca asta? l-am întrebat.

Trase cu chiu, cu vai aer în piept.

— Alergam să prind un tren care mergea cu viteză redusă. O mai făcusem de sute de ori înainte, dar gărzile căilor ferate erau pe urmele mele, şi nu aveam de gând să sfârşesc în închisoare pentru vagabondaj. Când am sărit, m-am lovit la picior într-un fier zimţat de sub vagon. Era întuneric şi n-am văzut fierul acela care ieşea puţin în afară.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Nu ştiu... de când sunt aici?

— Ai petrecut o noapte în grajdul meu şi o noapte în acest pat.

Dădu drumul aerului din piept.

— Cred că s-a întâmplat cu două sau trei zile înainte de asta... nu sunt sigur. Am pierdut şirul timpului fiind pe drum, fără calendar şi fără ceas.

Avea o voce plăcută, adâncă, care vibra precum notele grave redate de orga unei biserici. Iar cuvintele păreau să plutească prin încăpere ca nişte fulgi de zăpadă. L-am privit, tânjind să-l întreb cum se făcea că un om care vorbea atât de frumos ca el şi care ştia să aducă cuvintele la viaţă aşternându-le pe hârtie, trebuia să călătorească cu trenurile ca un vagabond. Continua să strângă bara de la căpătâiul patului, cu ochii închişi. Am terminat repede de pansat piciorul.

— Gata. Am terminat.

Când îşi deschise ochii, i-am oferit un prosop ca să-şi poată şterge sudoarea ce i se prelingea pe faţă. Era alb ca varul.

— Mai ai trebuinţă de ceva? l-am întrebat în timp ce-mi strângeam lucrurile.

— Da... trebuie să-ţi mulţumesc, doamnă Wyatt.

— Prea bine, atunci mulţumeşte-mi cu însănătoşirea ta.

Aproape că ieşisem pe uşă când mă izbi un gând. În niciun caz nu-mi aminteam să-i fi spus numele meu de familie. M-am întors încet cu faţa spre el.

— Cum de-mi cunoşti numele de familie?

Se uită în altă parte, şi pentru o fracţiune de secundă afişă, aceeaşi faţă pe care o vedeam la Jimmy când îl prindeam cu mâinile în cutia cu fursecuri. Dar momentul se spulberă şi îmi zâmbi uşor.

— Am citit inscripţia de afară şi m-am gândit...

— Ah. Desigur.

Ştiam la ce inscripţie se referea. Cu multă vreme în urmă, în zile mai bune şi mai fericite, socrul meu scrisese pe partea laterală a grajdului: Wyatt Orchards – Frank Wyatt Fiii, Proprietari. M-am cutremurat la gândul că Frank Wyatt şi fiii săi muriseră cu toţii.

— Sunteţi doamna Wyatt... nu-i aşa? întrebă el timid.

— Da, dar îmi poţi spune Eliza.

Tocmai pusesem iodul şi celelalte lucruri la locul lor, când m-am trezit cu cei-trei copii ai mei năvălind furtunos în casă prin uşa din spate cu cizmele-n picioare, împrăştiind zăpadă peste tot.

— Mamă! Mamă! Vino repede! Trebuie să vii! Trăgeau toţi de fusta mea, vorbind toţi în acelaşi timp.

— Încetaţi! Îmi udaţi toată podeaua! Uitaţi-vă ce mizerie aţi făcut! Am încercat să-i scot înapoi pe verandă, dar ei nici nu se sinchiseau. După modul în care se purtau, am început să cred că într-adevăr se petrecuse ceva îngrozitor. Mai încet, vorbiţi pe rând. Lăsaţi-l pe Jimmy să-mi spună ce s-a întâmplat.

Gâfâia greu pentru că alergase.

— Ne dădeam cu sania pe dealul din spatele casei mătuşii Batty, când a ieşit afară şi ne-a rugat să o ajutăm să măture zăpada. A spus că o să ne plătească, şi-aşa. Aşa că am mers după ea la casa ei şi îmi tot zicea Matthew, deşi i-am spus că mă cheamă Jimmy...

— E vrăjitoare? întrebă Becky dintr-odată.

— Nu, sigur că nu, am spus eu. Cine ţi-a spus asta?

Ea-l fixă pe Jimmy cu privirea.

— Am glumit, spuse el, înghiontind-o pe Becky. Oricum, am Crezut că vroia să-i facem o cărare până la toaletă sau ceva, dar ea a spus că nu, că trebuia să măturăm zăpada din casă.

Mi-am amintit cum socrul meu obişnuia să insiste asupra faptului că mătuşa Batty era nebună, avertizându-ne că trebuia să ne ţinem departe de ea, şi căutam o explicaţie pe care să le-o pot oferi copiilor mei.

— Uite ce e, trebuie să înţelegeţi că mătuşa Batty e...

— Dar mami, avea dreptate! Zăpada este înăuntru în casa ei!

— Înăuntru! Doamne iartă-mă, cum a ajuns zăpada aia acolo?

— Nu ştiu, dar trebuie să vii. E mult prea multă zăpadă acolo ca s-o pot scoate doar eu cu Luke şi cu Becky.

În timp ce îmi puneam haina şi o pereche de cizme vechi care fuseseră ale lui Sam, mă gândeam că fără îndoială uşa casei mătuşii Batty se deschisese în timpul viscolului şi zăpada fusese vânturată în casă. Dar imediat ce am ajuns în vârful dealului din spatele casei ei am văzut că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Întregul acoperiş al bucătăriei se surpase sub povara zăpezii, ca o prăjitură scoasă înainte de vreme din cuptor. Bucătăria arăta de parcă ar fi fost adăugată câţiva ani mai târziu după zidirea iniţială a casei de piatră, iar acoperişul ei nu fusese construit la aceeaşi înclinaţie – sau de aceeaşi calitate.

Înconjurarăm casa până la intrarea din faţă, iar mătuşa Batty ne primi înăuntru. Nu mai fusesem niciodată în căsuţa ei în toţi aceşti ani de când trăiam în casa mare a fermei, aşa că am rămas în picioare în salonul din faţă,

uitându-mă în jur. Era simplă şi confortabilă, cu perdeluţele ei încreţite şi covorul afgan croşetat pe care te-ai aştepta să-l găseşti în casa unei fete bătrâne. Dar în schimb fiecare centimetru pătrat de perete din întreaga căsuţă era înţesat de etajere – şi fiecare centimetru pătrat al etajerelor era ticsit cu cărţi. Aveam impresia că mătuşa Batty avea mai multe cărţi decât Biblioteca din Deer Springs. Am descoperit chiar un şir de cotoare subţiri şi galbene, pe o etajeră de jos, care fără îndoială; erau reviste National Geographics. Chiar lângă soba cu cărbuni se afla un balansoar, împreună cu un radio aşezat pe o consolă, cu o plantă cocoţată în vârf.

Ceea ce părea să fi servit cândva drept zonă de luat masa, era acum ocupată de un birou enorm din lemn masiv, genul pe care îl vezi doar în câte-o bancă dichisită sau în biroul vreunui avocat. Avea alături chiar şi un scaun din acela rotitor şi îmbrăcat în piele. Maşina de scris de pe birou era mult mai mare şi mai sofisticată decât cea din sacul domnului Harper.

Casa era friguroasă înăuntru, iar mărunţica mătuşă Batty părea să fi îmbrăcat toate jerseurile şi hainele pe care le avea.

— Ai adus chibriturile, păpuşă? întrebă ea.

M-am încruntat.

— Chibrituri...?

— Da, l-am rugat pe micuţul Matthew să-mi aducă nişte chibrituri. Pe ale mele le păstrez în bucătărie şi nu voi reuşi să dau de ele până nu termin de scos toată zăpada de aici. Mi s-a stins focul, ştii, iar lui Winky şi fetiţelor nu le place când se răceşte în casă.

Mă gândeam că probabil Winky era căţelul respingător care lătrase şi mârâise fără contenire de când venisem, speriind-o de moarte pe Becky, care se agăţase ca o maimuţică de piciorul meu. Dar nu vedeam nicăieri „fetiţele”. De unde stăteam, totuşi, aveam vedere liberă în bucătăria distrusă şi mi-am dat seama că era imposibil ca mătuşa Batty să poată izola porţiunea aceea de restul casei şi să păstreze căldura în salon şi în dormitor. Şi cu siguranţă nu avea să îşi poată pregăti mâncarea în bucătăria aceea. Adevărul gol-goluţ era că în acel moment casa ei era de nelocuit.

Ştiam ce aveam de făcut, şi asta m-a făcut să mă simt ca şi cum tocmai mi s-ar fi surpat acoperişul în cap. Am luat adânc aer în piept şi mi-am pus mâna pe braţul ei, vorbind în cel mai calm şi atent mod cu putinţă.

— Mătuşă Batty, nu se va schimba mare lucru dacă scoatem toată zăpada aceea. Şi nici chibriturile nu vor rezolva lucrurile. Tot nu vei reuşi să păstrezi căldura sau să-ţi pregăteşti mâncarea. Acoperişul bucătăriei tale s-a surpat. Înţelegi? Nu mai poţi locui în casa asta până nu va fi reparat acoperişul.

— Acoperişul? Vai de mine! Nu cred că am o scară cu care să ajung la acoperiş. Va trebui să împrumut una...

— Nu, ascultă-mă. Va trebui să angajezi pe cineva să-ţi repare acoperişul. E o lucrare grea, mătuşă Batty. Nici eu şi nici tu nu o putem face. Până atunci, până va fi reparat... m-am oprit, dorind să nu fi fost cea mai apropiată rudă a mătuşii Batty, dorindu-mi să nu fi avut deja un invalid de îngrijit, dorindu-mi să nu-i fi cerut niciodată lui Dumnezeu să-mi trimită un alt înger.

— Până atunci, poţi veni să locuieşti la fermă, cu copiii şi cu mine.

— În casa surioarei mele Lydia?

— Da. Nu aveam putere să-i explic faptul că Lydia, soacra mea, murise la fel ca toţi ceilalţi. În plus, mătuşa Batty avea cu siguranţă să uite îndată totul. Pe lângă grijile pe care mi le făceam cu privire la posibilitatea morţii domnului Harper, mă simţeam mai împovărată chiar decât soţia lui Iov.

— Vai, drăguţo, suspină ea. Nu-l pot lăsa pe Winky şi pe fetiţe singuri aici.

Am scrâşnit din dinţi.

— Poate veni şi Winky.

— Dar Frank Wyatt urăşte câinii. N-o să îngăduie niciun câine în casa lui.

— Frank Wyatt e mort. Casa este a mea acum. Mătuşa Batty se holbă la mine de parcă ar fi auzit vestea cutremurătoare pentru întâia oară, ca şi când nu ar fi participat la înmormântare cu trei luni în urmă. Ce intenţii avea bunul Dumnezeu cu mine?

— Pot să te ajut să-ţi strângi câteva lucruşoare să le aduci cu tine? am întrebat-o încetişor.

Zâmbi.

— Vai de mine, sigur că da. Mulţumesc, păpuşă.

Ne-am dus în dormitorul ei minuscul şi am ajutat-o să-şi îndese câteva haine, nişte lenjerie şi articole de toaletă într-o geantă de voiaj ponosită, care arăta ca şi când nu ar mai fi fost folosită din timpul Războiului Civil. Mătuşa Batty îşi mai puse lucrul de mână şi o fotografie

înrămată într-o ramă metalică, apoi îşi roti privirea prin încăpere.

— Aşa. Cred că asta-i tot ce-mi trebuie. Şi eşti sigură că şi Winky şi fetiţele sunt bineveniţi?

Am încuviinţat încruntată cu capul.

— Trebuie să le trezesc pe fetiţe. N-o să se prea bucure că le tulbur puiuţul de somn, dar n-am ce face.

Tot nu vedeam nici urmă de „fetiţe”. Mă întrebam dacă nu cumva mătuşa Batty avea prieteni imaginari, ca şi Becky Jean a mea. Dar chiar atunci trase la o parte cuvertura de pe patul ei şi dădui cu ochii de ceea ce crezusem iniţial a fi două denivelări dintr-un pat vechi de pene, dar care, de fapt, erau două pisici enorme care se ascunseră în aşternuturi ca nişte cârtiţe.

Becky chiui de bucurie.

— O, uite nişte pisicuţe! Se căţără în vârful patului mătuşii, Batty şi îşi scoase mănuşile ca să le poată mângâia. Au nume?

— Da, aceea de acolo este împărăteasa Estera, iar aceea este Arabella.

Erau ambele tigrate – Estera în tonuri de gri, iar Arabella în nuanţe oranj – cu pete albe pe piept şi pe feţe. Se întinseră şi căscară, privind-o pe mătuşa Batty cu ochii lor galbeni.

— Haideţi, fetelor. Să ne sculăm cu voie bună, spuse ea. Mi-e teamă că trebuie să ne mutăm în altă parte pentru câteva zile.

Mi-ar fi plăcut mie să pot crede că avea să fie doar pentru câteva zile, dar în inima mea ştiam că era foarte probabil să fie mai mult de atât. Chiar dacă aveam să

găsim un tâmplar care să bată drunul până aici prin zăpada asta, mă îndoiam că putea să termine toată treaba anevoioasă la casă până nu se încălzea vremea. Mi se părea că întreaga bucătărie a mătuşii Batty trebuia renovată.

Ei, şi-acum, spuse ea. Copii, vreţi să mă ajutaţi? O să-l lăsăm pe Samuel să ducă sacoşa asta, iar Matthew ar putea...

— Eu sunt Jimmy, spuse el. Iar el este Luke.

— Ah, ai dreptate. Tânărul Matthew a plecat în Franţa să lupte în războiul acela groaznic, nu? îi dădu lui Luke geanta de voiaj, apoi se aplecă să prindă o lesă de zgarda lui Winky. Celălalt capăt al lesei i-l întinse lui Jimmy.

— Câinele tău muşcă? întrebă el precaut. Winky nu încetase să mârâie de când veniserăm.

— Doamne fereşte, nu! Se aplecă asupra căţeluşului şi îi spuse categorică, ştii ceva, încetează acum cu asta, te rog. Winky schelălăi şi se lăsă, cu un oftat, jos pe covorul de cârpe.

— Eu o duc pe împărăteasa Estera, continuă mătuşa Batty, pentru că s-ar putea să fie puţin arţăgoasă după ce s-a trezit. Iar mămica ta o poate duce pe Arabella.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Becky.

— O, tu o să ai o treabă foarte importantă de făcut, păpuşică. Tu trebuie să-l cari pe prietenul meu Ivy[7].

Mi-a fost şi teamă s-o întreb cine o fi Ivy, dar în final s-a dovedit a fi iedera cățărătoare de pe radioul din salonaş. Mătuşa Batty aşează bine ghiveciul în braţele lui

[7] În engleză, *ivy* = iederă.

Becky,, înfăşurând lăstarii căţărători pe după umerii ei, ca o coroană, ca să nu îi târască pe jos.

— Sper că aveţi un radio. Lui Ivy îi place extraordinar de mult să asculte radioul.

— Nu avem, tanti, spuse Jimmy serios. Bunicul Wyatt nu ne-a permis să ascultăm radioul.

— Ei, atunci cred că va trebui să cântăm noi. Copilaşi, voi ştiţi să cântaţi?

— Cred că da, spuse Jimmy ridicând din umeri, deşi nu-mi aminteam să-i fi auzit pe careva dintre copiii mei cântând.

— Splendid! răspunse mătuşa Batty. Se întoarse în dormitorul ei şi întinse fiecare pisică pe spate, apoi le înveli în pături ca pe nişte bebeluşi. Mi-o întinse pe cea portocalie înainte de a o lua în braţe la rândul ei pe cea cenuşie. Niciuna dintre pisici nu avu nimic de obiectat la acest tratament degradant – şi-apoi, amândouă erau enorm de grase, că le-ar fi venit greu să se împotrivească în vreun fel. Gânditoare, mătuşa Batty îşi roti pentru o ultimă oară privirea prin căsuţă înainte de a porni cu toţii spre ieşire.

Nici nu-mi pot imagina cum arătam, urcând dealul în şir indian, înotând prin nămeţi spre fermă, înfofoliţi cu toţii până în vârful nasului cu căciuli şi fulare şi cărând o geantă de voiaj ponosită, două pisici obeze, un câine scund, îndesat şi diform, şi o iederă crescută de izbelişte. În timp ce ne târam cu greu picioarele, mă întrebam cum să-i spun mătuşii Batty despre soiosul bărbat din dormitorul pentru oaspeţi. În final, m-am hotărât s-o las să creadă ce-o vrea despre el – nu-mi păsa nici dacă-şi imagina că avea de-a face cu preşedintele Hoover în persoană. Urma să am

destule pe cap amintindu-i permanent că Luke şi Jimmy nu erau soţul meu răposat şi fratele lui mai mare. Tot ce mai lipsea era să înceapă să mă numească Lydia.

Dar până la urmă, de îndată ce intrarăm în bucătărie, Becky a şi arătat spre uşa camerei de oaspeţi spunând:

— Trebuie să facem linişte, pentru că avem un înger acolo care doarme. E bolnav.

Mătuşa Batty îşi duse arătătorul la buze şi încuviinţă din cap, ca şi când ar fi fost cel mai normal lucru din lume ca oamenii să aibă un înger muribund dormind sub acoperişul lor. Le-am despachetat pe cele două pisici, iar ele se şi făcură nevăzute, de parcă ar fi ştiut exact unde se află. Becky şi mătuşa Batty îi găsiră un nou cămin lui Ivy în salon. Şi imediat ce-l dezlegarăm pe Winky, acesta o şi apucă drept spre covoraşul pe care-l aveam lângă soba din bucătărie, îl înconjură de trei ori, apoi căzu terminat pe-o parte, chiar în mijlocul covoraşului, de parcă ar fi fost împuşcat între ochi. Un minut mai târziu sforăia. Îmi doream să mă fi putut întinde alături de el, dar era deja amiază, iar eu nici nu apucasem să spăl vasele murdare rămase de la micul dejun.

Becky Jean, du-o pe mătuşa Batty sus şi arată-i camera ta, am spus. Va trebui să doarmă cu tine pentru câteva nopţi, pentru că încăperea noastră destinată oaspeţilor este deja ocupată – asta, dacă nu ai nimic împotrivă, mătuşă Batty.

— Îmi convine cum nu se poate mai bine, păpuşă, spuse ea fluturându-şi mâna. Pot dormi oriunde se găseşte un locşor.

— Şi chiar nu eşti vrăjitoare? spuse Becky, ca pentru a se asigura.

— Cu siguranţă că nu! Biblia spune că Dumnezeu urăşte vrăjitoarele... şi de vreme ce Dumnezeu este un bun prieten de-al meu, cu siguranţă nu pot fi o vrăjitoare!

— Jimmy a inventat asta numai să mă sperie, nu-i aşa?

— Aşa cred, răspunse mătuşa Batty în timp ce se îndreptau spre scări. N-am avut niciodată un frăţior, dar ştiu că băieţeilor le place să le necăjească pe fetiţe.

Am înfulecat repede ceva de mâncare şi l-am numit prânz. După aceea, când am intrat în camera domnului Harper ca să-i duc şi lui o porţie de mâncare, l-am găsit gemând şi arzând ca focul, pentru că febra crescuse din nou. L-am trimis pe Jimmy afară să umple un lighean cu zăpadă şi am muiat un burete în zăpadă pentru a-l pune apoi pe faţa şi pe gâtul domnului Harper ca să-i scadă febra. Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii făcând aceasta, şi în acelaşi timp schimbând Cataplasmele de pe piciorul lui pentru a scoate otrava afară, aţâţând focul în sobe, spălând vasele şi fierbând nişte fasole boabe pentru a pregăti o supă la cină.

I-am auzit pe copii îmbrăcându-se în timp ce vedeam de domnul Harper, şi apoi dispărură o vreme afară cu mătuşa Batty.

După vreo oră sau mai bine, apărură toţi suind anevoios dealu dinspre casa ei, cu o încărcătură pe sania lui Luke. Nu mi-am bătut prea mult capul cu asta, îngrijorată cum eram de domnul Harper!

Mai târziu, în timp ce tocam morcovi şi ceapă pentru a le adăuga în fiertura de fasole boabe, i-am auzit pe copii distrând-o pe mătuşa Batty în salon – sau poate că ea îi distra pe ei, greu de spus. Misteriosul pachet se dovedise a fi un teanc de cărţi, iar copiii frunzăreau prin ele împreună cu ea, vrăjiţi de pozele frumoase peste care dădeau.

Între timp, Winky se trezise din somn şi se hotărâse să mi se alăture. De câte ori făceam câte un pas, mi se împleticea în picioare. Cred că era cel mai urât câine din câţi am văzut vreodată, cu picioare îndesate şi plate şi o coadă ca un deget butucănos. Blana lui scurtă, albă, se înmănunchea pe alocuri, iar în alte părţi se încreţea ca o bucată de material ieftin. Avea trupul unui bulldog, dar capul nu se potrivea nicicum cu restul. În locul unei feţe turtite avea botul conic, uşor alungit al unui câine obişnuit, iar limba părea să nu-i încapă în gură, aşa că stătea în cea mai mare parte al timpului cu botul deschis, cu limba atârnându-i pe afară, şi salivând permanent. Sau dacă reuşea să-şi închidă botul, vârful limbii lui roz rămânea pe-afară, de parc-ar fi fost un copil obraznic.

Winky era orb de-un ochi, iar cu ochiul cel bun clipea tot timpul, ca şi când ar fi avut o personalitate proprie. De câte ori făceam vreun pas, câinele cu un singur ochi venea după mine, rânjind prosteşte şi făcându-mi cu ochiul, clipind, de parcă cine ştie ce glumă am fi împărtăşit noi doi în secret.

Apoi au început să-mi dispară prosoapele de bucătărie. Întotdeauna obişnuiam să păstrez un prosop agăţat într-un cârlig lângă chiuvetă, dar când m-am întins după el ca să-mi şterg mâinile, ia-l de unde nu-i. Am scos

un prosop curat şi l-am agăţat în locul celuilalt, dar pe când terminasem de pus masa pentru cină, şi cel de-al doilea dispăruse. Le-am găsit pe amândouă dosite după sobă, unde le dusese pisica oranj, Arabella. Am privit-o câteva clipe în timp ce lovea cu lăbuţa şi cu nasul prosopul până reuşea să-l dea jos, şi a fost limpede că îşi făcea cuib acolo în spate. Am oftat.

— Există vreo posibilitate ca Arabella să ne pricopsească cu pisicuţe? am întrebat-o pe mătuşa Batty în timpul cinei.

— Nici-o şansă, păpuşă. Dar ea aşa crede. Eu spun că e absolut imposibil. Mătuşa Batty se roşi atât de crunt, încât m-am hotărât să nu o mai întărât. Speram pur şi simplu că avea dreptate, lucrurile luaseră o întorsătură destul de nebună pe aici chiar şi fără o mulţime de pisicuţe în plus.

Mai târziu, când băieţii şi cu mine am început să ne îmbrăcăm pentru a ne termina treburile, le lipseau şi mănuşile. Frustrarea mea se înteţea tot mai mult în timp ce căutam, şi iar căutam. Nu aveam nici timpul şi nici răbdarea necesare pentru prostii de felul acesta.

— Băieţi, doar ştiţi că trebuie să vă atârnaţi mănuşile aici lângă sobă, la uscat, i-am dojenit eu.

— Dar chiar acolo le-am pus, insistă Jimmy. Serios că le-am pus.

— Şi atunci de ce nu sunt acolo? Doar n-or fi făcut mănuşile aripi ca să zboare de acolo, tu ce spui?

— Iată-le! strigă dintr-odată Luke. Arătă spre cuibul Arabellei de după sobă şi nu-mi veni să-mi cred ochilor. Pisica stătea tolănită într-o parte, ca o pisică ce alăpta, cu

mănuşile lipite de ea, de parcă ar fi fost pisicuţe. Mi-am ieşit din fire.

— Pisică proastă! am urlat la ea. Astea-s mănuşi, nu pisici[8]!

Mătuşa Batty mă bătu uşor pe umăr.

— N-o s-o convingi, păpuşă. Arabella e cam grea de urechi, Ştii. Cele două cuvinte îi sună oricum la fel.

— Bine-bine, da' oarbă nu-i! Nu vede că astea nu-s pisicuţe?

Mătuşa Batty zâmbi uşor.

— Noi toţi vedem ceea ce vrem să vedem. Iar Arabella, draga de ea, tânjeşte să fie mămică.

Când m-am întors de afară după ce-mi terminasem treburile! am găsit cealaltă pisică, care era cam cât o jumătate de viţel, lăfăindu-se în balansoarul meu din salon, încrezută nevoie-mare de parcă ar fi fost al ei. Când am încercat s-o mut de acolo ca să mă pot aşeza câteva momente să mă odihnesc, mă sâsâi ameninţător.

— Împărăteasa asta Estera poate fi uneori la fel de rea ca un şarpe, ne explică mătuşa Batty în timp ce alungă pisica de pe scaunul meu. Îşi coborî tonul vocii până ajunse să şoptească şi adăugă:

— Asta pentru că ştie că Arabella e mai drăguţă ca ea.

Adevărul e că nu prea vedeam niciun fel de frumuseţe la niciuna dintre ele, aşa îndesate cum erau. Şi după cum spuneam,! nici Winky nu se lăsa mai prejos. Rămase toată seara la picioarele mătuşii Batty, distrându-se şi privindu-i lucrul de mână.

---

[8] Joc de cuvinte, rimate, mittens mănuşi; kittens pisicuţe.

— Unde l-ai găsit? am întrebat-o în cele din urmă.

— O, Winky m-a găsit pe mine. A venit într-o dimineaţă devreme la uşa mea, ca un înger trimis din ceruri. Pe atunci creşteam mai multe găini, şi aveam nevoie de un câine bun de pază care să alunge vulpile şi ratonii. De atunci suntem cei mai buni prieteni.

— Ce fel de câine este Winky? întrebă Jimmy.

— Winky este un câine de vânătoare.

Mai că nu am pufnit în râs. Toţi câinii de vânătoare pe care îi văzusem în viaţa mea fuseseră supli, cu picioare lungi, făpturi graţioase, şi nu creaturi îndesate şi obeze cu mersul legănat pe nişte picioare strâmbe, cu limba atârnându-le din gură. Îmi şi imaginam căprioara tăvălindu-se pe jos şi prăpădindu-se de râs când dădea cu ochii de el.

— Aşa şi-a pierdut ochiul, ne explică mătuşa Batty. Într-un accident de vânătoare.

— Nu l-ai mai putut găsi? întrebă Becky.

— O, păpuşă, nu a căzut afară ca o biluţă. Şi-a pierdut văzul. Acum e orb de ochiul acela. Reîncepu să şoptească. Nu-i place să se vorbească despre asta. Winky îşi aşează botul pe piciorul mătuşii Batty, de parcă ar fi priceput că vorbeam despre el. Ea se aplecă să-l mângâie pe cap. E un căţel grozav, Winky al meu.

— Dar cum îl chema înainte de accident”? am întrebat eu.

— O, dar dintotdeauna i-am spus Winky. Mătuşa Batty îşi pierdu privirea undeva în zare, departe. Oarecum profetic, nu crezi?

Am încuviinţat cu capul, întrebându-mă cât timp mai avea să treacă până ajungeam la fel de nebună ca ea şi

animalele ei. I-am dus pe copii la culcare. Mătuşa Batty se instalase în camera lui Becky, iar focurile le-am stins peste noapte înainte să mă întorc în camera domnului Harper ultima oară. Recunosc că mi-era teamă să intru din nou acolo. Îi fusese atât de rău toată ziua, încât eram convinsă că la acea oră trăgea deja să moară. E greu să ai grijă de cineva grav bolnav, pentru că e instinctul tău firesc de a-l îngriji şi de a-i reda sănătatea, iar când lucrurile merg prost şi cel pe care-l îngrijeşti moare, te simţi de parcă tu ai fi de vină. Că poate ar fi trebuit să faci ceva altfel, că poate ai fi putut face mai mult.

Am tras adânc aer în piept, spunându-mi să nu mă ataşez prea mult de el, apoi am păşit în camera lui. Ardea îngrozitor din cauza febrei şi delira într-un hal de-ai fi spus că-i nebun. Ştiam că ajunsese la un moment de cotitură – în seara aceasta se hotăra dacă avea să trăiască sau să moară. L-am învelit în cârpe reci până începu să dârdâie, apoi l-am înfăşurat strâns într-un cearşaf ca să-l împiedic să se mai zvârcolească. Cele mai multe din cuvintele pe care le rostea erau fără sens, dar când a început să strige „Tată... Tată, îmi pare rău...” am simţit cum îmi trec fiori pe şira spinării. Nu ştiam dacă striga după tăticul lui sau după Părintele Său ceresc. M-a făcut să mă gândesc la propriul meu tată, şi mă întrebam dacă se mai gândea vreodată la mine.

Apoi domnul Harper a început să plângă, şi era un plâns atât de sfâşietor, încât m-am trezit aşezându-mă pe marginea patului şi luându-l în braţe şi ţinându-l îmbrăţişat până s-a liniştit.

— Iartă-mă, Tată, repeta iar şi iar în timp ce se agăţa de mine. Te rog, te implor: iartă-mă...

Şi aşa a trecut cea mai mare parte a nopţii. Am schimbat pansamentele de pe piciorul lui, folosind o sticlă întreagă de iod, şi am încercat să-l menţin rece. Desigur, avea nevoie de doctor, dar nu puteam, merge nicăieri cu zăpada asta. M-am simţit neajutorată. Era de parcă Sam ar fi murit din nou, cu excepţia faptului că atunci când se îmbolnăvise Sam nu fusese nici urmă de zăpadă, şi nimic în afară de încăpăţânarea lui Frank Wyatt nu mă împiedicase să fug cu maşina în oraş şi să aduc doctorul. În cele, din urmă mersesem pe jos până în Deer Springs să aduc ajutoare pentru Sam, dar fusese prea târziu.

Nici pentru domnul Harper nu puteam face altceva, dar îmi doream să ştie că există cineva căruia îi păsa, şi că nu era singur de tot. Trebuie să fie cumplit să mori singur şi neiubit de nimeni, cum, se întâmplase cu socrul meu. Mi-am tras un scaun lângă pat şi ţineam mâna fierbinte a domnului Harper într-a mea, îi ştergeam fruntea, şi-i picuram apă pe limbă cu o lingură. I-am povestit despre viaţa mea, şi am plâns din nou după Sam, pentru că îngrijindu-l pe domnul Harper, totul parcă prinsese iarăşi viaţă, felul în care Sam suferise atât de îngrozitor, şi cum n-ar fi trebuit el să moară niciodată.

Apoi se petrecu o minune. Mult după miezul nopţii, febra domnului Harpef începu în cele din urmă să scadă. Încetă să mai geamă şi să se zvârcolească şi căzu într-un somn adânc. Şi mie mi-ar fi priit puţin somn, dar când m-am ghemuit în aşternutul meu, devreme în dimineaţa aceea, nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile.

Coborâsem din tren în Deer Springs cu zece ani în urmă, pentru că dorisem să preiau controlul vieţii mele, să găsesc căminul şi familia după care tânjeam. Dar acum viaţa mea deraiase îngrozitor, ca o herghelie de cai sălbatici, iar hăţurile nu se mai găseau în mâinile mele. M-am gândit să mă rog, dar apoi am spus cu voce tare:

Nu, nu-Ţi mai cer niciun alt înger. E prea mult de lucru cu îngerii!

Aşteptam deja de câteva luni ca Dumnezeu să trimită pe cineva care să mă ajute, dar cred că era cam greu de urechi. Eram cu desăvârşire singură, izolată de oraş, îngropată în zăpada înaltă ce ajungea până la pervazul geamurilor – şi totuşi nu-mi doream ca zăpada să se topească pentru că nu aveam nici cea mai mică idee cum aveam să mă descurc singură cu Wyatt Orchards odată ce venea primăvara. Aveam o casă plină de oameni de care trebuia să mă îngrijesc – trei copii îndureraţi, un vagabond muribund, şi o bătrânică smintită cu animalele ei ciudate – şi totuşi mă simţeam atât de singură.

Cum zăceam în întuneric, compătimindu-mă din ce în ce mai tare, dorindu-mi să fi avut pe cineva care să-mi ţină companie, am auzit păcănitul produs de ghearele unui câine pe podeaua de lemn. Sunetul sacadat trecu în antreu, apoi în dormitorul meu, de-a lungul podelei. Am privit peste marginea patului. Winky stătea în razele lunii salivând şi rânjind spre mine. Era ultima picătură.

— N-ai ce căuta aici sus! am şoptit nervoasă. Am fluturat cu braţele spre el. Hai, marş jos!

N-aş fi crezut că acea creatură bătrână şi grasă era în stare să sară, dar exact asta făcu – îmi sări drept în pat.

— Nu! Câine rău ce eşti! Pleacă de-aici! Winky se întinse alături de mine, acolo unde obişnuise să doarmă Sam, şi îşi lăsă creştetul pe genunchiul meu. Era ceva în greutatea trupuşorului său îndesat, în căldura pe care o emana, care era de-a dreptul confortabilă. De fapt, chiar nu doream să plece.

— Bine, bine, am spus eu încruntată. Dar numai în seara asta. îşi înălţă capul ca să mă privească şi clipi din ochi.

CAPITOLUL 3

A doua zi de dimineaţă mă trezi mireasma de cafea. Lumina soarelui se revărsa prin geamul dormitorului meu ca şi când ar fi fost ceasul amiezii. Am sărit din pat când mi-am dat seama ce se întâmplase – dormisem prea mult!

Cum de putusem face ceva atât de nesăbuit? M-am îmbrăcat cât am putut de repede. Trebuia să mă ocup de copii, aveam atâtea de făcut. Am trecut pe lângă celelalte dormitoare şi am observat că, copiii mei se sculaseră deja şi nu mai erau în camerele lor. Cine ştie ce boacăne puseseră la cale până acum?

Am coborât în grabă scările, apoi m-am oprit brusc în pragul uşii de la bucătărie. Mătuşa Batty stătea la sobă fredonând „Măreţul har”[9] şi întorcând clătite. Era îmbrăcată într-un jerseu galben, tricotat, aproape la fel de strălucitor ca şi soarele de afară. Toţi trei copiii şedeau la masă, înfulecând clătite muiate în marmeladă de mere la fel de repede pe cât le putea ea întoarce.! Chiar şi Becky mânca, cu gura atât de plină, încât obrajii aproape îi plesneau. Vedrele de lapte erau pline ochi, coşul de ouă plin şi el, găleata de cărbuni – plină cu cărbuni, şi în ambele sobe duduia focul, încălzind casa. Mi-am trecut mâna prin părul răvăşit de somn şi m-am prăbuşit pe-un scaun, simţindu-mă amorţită.

---

[9] *Amazing Grace*, cântec tradiţional american, pe versuri compuse de'i John Newton.

— Ar fi trebuit să mă chemi. Nu mi-am dat seama că e aşa de târziu... Posibil să fi uitat să-mi pun ceasul să sune. Mătuşa Batty zâmbi şugubeaţă.

— Ba n-ai uitat, păpuşă. Eu m-am furişat în camera ta şi l-am oprit. Winky mi-a spus că aveai nevoie să te odihneşti.

— Dar treburile...

— Sunt toate gata. Mătuşa Batty îmi puse o farfurie cu clătite în faţă. Îţi aduc şi nişte cafea la ele.

— Noi toţi am dat o mână de ajutor la treburi, mami, ca să poţi dormi, spuse Jimmy. Copiii erau cu adevărat mândri de cadoul pe Care mi-l oferiseră. Am simţit că ameţesc, luată prin surprindere.

— Mulţumesc. Dar uite, mătuşă Batty, nu trebuie să trebăluieşti...

— Prostii! Ba sigur că trebuie. Aşa cum i-am explicat lui Winky şi fetiţelor de dimineaţă, dovedim că suntem fără caracter dacă acceptăm ospitalitatea cuiva fără să ne facem partea cuvenită de treabă.

Ca pentru a demonstra vorbele mătuşii Batty, împărăteasa Estera ieşi legănându-se din cămara mea cu un şoricel mort atârnându-i între colţi, cu coada măturând podeaua. Ştiam de ceva timp că găzduiam în cămara mea unul sau doi şoareci, Ciugulind cam tot ce le poftea inima, dar deşi pusesem câteva capcane, nu reuşisem să-l prind pe niciunul dintre ei.

Estera traversă bucătăria şi-şi lăsă trofeul la picioarele mele, zâmbindu-mi compătimitor, de parcă mi-ar fi spus, „Poftim, aşa se face.” Apoi îmi întoarse spatele, cu

coada ridicată, şi se îndreptă spre salon pentru a trage puiul de somn de dimineaţă pe scaunul meu.

— Mulţumesc, am bâiguit eu.

Aşezată lângă mine, Becky aruncă o privire şoarecelui mort şi se ridică imediat în picioare pe scaun, ţipând:

— Iiiiii! Un şoarece! Un şoarece! Băieţii râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă – chiar şi Luke – privind-o cum sărea de pe un picior pe altul, fluturându-şi braţele în aer.

Mătuşa Batty adună şoarecele cu mătura şi făraşul, scuturân dezaprobator cu capul.

— Împărăteasa asta Estera e un vânător extraordinar, dM niciodată nu-şi duce treaba până la capăt. Duse făraşul afară şil lăsă pe verandă, cu şoarece cu tot. Estera o să şi-l caute, când i s-o face foame diseară, spuse ea şi închise uşa în urma ei.

— Mănâncă şoareci? întrebă Becky înfiorându-se.

— Sigur că da, păpuşică. Toate pisicile mănâncă şoareci. Dar Estera mănâncă mai mult decât ar trebui, nu crezi? De aceea-i aşa dolofană. O ajută pe Becky să coboare de pe scaun şi îi îndesă în gură o bucată de clătită cu o furculiţă. Pun pariu că nu poţi să-ţi termini mâncarea înaintea mămicii tale.

— Ba pot!

Am privit uimită cum Becky topi şi ultima fărâmă din farfuria ei într-un timp record. Îmi trecu prin minte că probabil încă visam.

Am gustat clătitele şi am înţeles imediat de ce le înfulecau copiii aşa. Iar cafeaua era cea mai bună pe care o

băusem de când piaţa de mărfuri dădu faliment[10]. Probabil cafeaua asta era vreo rezervă de prin casa mătuşii Batty, pentru că a mea era amestecată cu cicoare şi nu avea nici de departe un gust atât de bun.

În tot timpul cât am mâncat, priveam întruna la uşa cămăruţei de-alături, întrebându-mă ce aveam să găsesc de cealaltă parte a ei. Domnul Harper păruse în regulă când mă dusesem la culcare, dar frigurile puteau fi înşelătoare. Putea fi pe drumul cel bun, sau putea să fi murit deja. Mâncam încet, pregătindu-mă pentru ce era mai rău.

Când mi-am luat în cele din urmă inima în dinţi să arunc o privire în camera lui, am fost uşurată să-l aud sforăind. M-am apropiat pe vârful picioarelor de patul lui şi i-am atins fruntea cu mâna. Era rece. Domnul Harper începu să se foiască la atingerea mea, apoi îşi deschise ochii şi mă privi. M-am simţit stânjenită, amintindu-mi cât de liber vorbisem de faţă cu el în noaptea care trecuse, ţinându-l în braţe şi tot restul. Speram să nu-şi amintească.

— Bună, i-am spus sfioasă. Cum te simţi?

— De multă vreme nu m-am mai simţit atât de bine. Când zâmbea, era cu totul un alt om faţă de cel bolnav pe care-l îngrijisem. Privirea lui mă făcu să-mi pierd curajul.

— Crezi că ai putea mânca ceva? l-am întrebat când am reuşit să-mi recapăt vocea.

— Cafeaua aceea miroase fantastic.

— Îţi aduc nişte cafea.

— Doamnă Wyatt, staţi puţin... M-am oprit lângă uşă.

---

[10] Referire la marea criză economică mondială izbucnită în august 1929 prin crahul bursei din Wall Street şi care a cuprins ulterior întreaga lume capitalistă, şi al cărei declin a fost oprit abia în 1933 prin programul de reformă New Deal al preşedintelui F. D. Roosevelt.

— Ascultaţi, spuse el, mă întrebam... ştiu că nu prea am fost conştient aseară. Am spus lucruri ciudate?

— Nu-ţi face griji. Nu ai spus nimic care să aibă vreun sens. Am oftat uşurată ştiind că probabil nu avea să-şi amintească nici lucrurile pe care i le-am spus eu. Dar când i-am zărit îngrijorarea din ochi, am încercat să-l reasigur. Singurele cuvinte pe care le-am înţeles au fost atunci când l-ai chemat pe tatăl tău. M-ai speriat de moarte, pentru că mă gândeam că te pregăteai să mori şi îl strigai pe Tatăl ceresc, cerându-l să te ierte. Am aşteptat să-l revăd zâmbind, însă el îşi închise ochii şi-şi întoarse capul în altă parte.

— Aş dori să-mi aduceţi cafeaua aceea, doamnă... dacă nu vă supăraţi.

Am închis uşa şi m-am întors în bucătărie. Mătuşa Batty cânta Cât o ţineau puterile în timp ce spăla vasele de la micul dejun.

— Ce mai face îngerul acela în dimineaţa asta? întrebă ea când ajunse cu refrenul la capăt.

— Nu-i înger. Am început să-i explic, dar m-am lăsat curând păgubaşă. E mult mai bine. Ar dori nişte cafea, dacă a mai rămas.

— Îi e foame? întrebă ea. Îi pot pregăti şi lui nişte clătite.

Din motive pe care nu mi le pot explica, m-am simţit dintr-odată foarte stânjenită să-l îngrijesc pe domnul Harper acum că se treziise şi devenise foarte conştient de tot ce se întâmpla. I-am dat cana şi farfurioara mătuşii Batty.

— Ce-ar fi să îi le duci dumneata şi să-l întrebi pe el personal.

— Prea bine.!îşi coborî vocea, spunându-mi în şoaptă, copiii mi-au spus ieri totul despre el. Ne-am rugat pentru el.

Un semnal de alarmă mă făcu să tresar.

— Mi-aş dori să n-o fi făcut.

— De ce nu? Scriptura spune...

Am apuCat-o pe mătuşa Batty de braţ şi am condus-o în cămară ca să nu ne audă copiii.

— Ascultă, i-am spus repezit în şoaptă. Experienţele noastre cu rugăciunea nu au fost prea bune. Ne-am rugat iar şi iar ca tăticul lor să se facă bine, şi a murit!

— A, dar noi nu ne-am rugat ca îngerul să se facă bine – ci doar ca să se împlinească voia lui Dumnezeu, şi să o putem accepta şi noi.

— Şi care-i diferenţa? am întrebat-o plină de amărăciune.

— O, e o mare dif...

Am condus-o înapoi în bucătărie, nedorind să-i aud comentariile.

— Becky Jeam, vino să ştergi vasele. Băieţi, pregătiţi-vă de şcoală.

— E sâmbătă, mami, spuse Jimmy. Schimbă o privire cu Luke.

— Chiar îmi pierdeam minţile.

Mătuşa Batty mă urmă afară din cămară şi deschise uşa ce dădea în camera domnului Harper cu cana de cafea în mână. Se opri puţin.

— Doamne, ce m-ai mai speriat! spuse ea. Arăţi ca un urs imens, bătrân şi păros, aşa cum zaci acolo în pat! Ei bine, de ce ţi-ai lăsat părul şi barba să ajungă în halul acesta neîngrijit?

Am alergat repede în cameră în spatele ei, temându-mă că-l ofensase.

— Domnul Harper a fost bolnav de friguri, mătuşă Batty. Nu prea poate face nimic de unul singur.

— Ei bine, aş putea să-l spăl şi chiar să-l aranjez, dacă vrei. Am avut mare grijă de Walter cu mulţi ani în urmă, când a căzut la pat. Şi apoi de sărmanul tata, desigur. I-am bărbierit pe amândoi de nota zece.

Nici dacă aş fi fost pe moarte n-aş fi lăsat-o pe mătuşa Batty să se apropie de mine cu o lamă de ras, dar nu ştiam cum să-l avertizez pe domnul Harper. El îşi plimba privirea de la mine la mătuşa Batty confuz, de parcă lucrurile se petreceau prea repede pentru a pricepe ce se întâmplă.

— Haide mai bine să aşteptăm până se va simţi mai bine, am spus eu repede.

— Cum vrei, spuse ea, ridicând din umeri. Îi întinse cafeaua. dăi bătaie. Apropo, eu sunt mătuşa Batty. Iar tu cine eşti?

— Mă numesc Gabe... Gabriel Harper.

Mătuşa Batty căzu pe gânduri.

Gabriel, hm? Am mai cunoscut un înger cu numele de Gabriel. Eşti vreo rudă cu el? Îmi pari oarecum cunoscut...

El pufni într-un râs nervos.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să vă dezamăgesc pe toţi, dar nu sunt înger. Mi-e teamă că sunt foarte departe de a fi aşa ceva. Sorbi o gură de cafea. Mmm! E la fel de gustoasă cum miroase.

Vă mulţumesc, doamnă.

— Ţi-ar plăcea nişte clătite lângă cafea? întrebă mătuşa Batty. Clătitele mele sunt delicioase, trebuie să-ţi spun. Am un ingredient secret – atât de secret, încât nici chiar eu nu ştiu care este.

El zâmbi uşor în timp ce ea râdea în hohote de gluma pe care-o făcuse.

— Sigur... vă mulţumesc foarte frumos, doamnă.

Atenţia lui fu abătută de ceva din pragul uşii din spatele meu, aşa că m-am întors să văd despre ce anume era vorba. Toţi trei Copiii încercau să se furişeze în cameră.

— Afară cu voi! m-am răstit eu. Nu-i nimic de văzut aici. Domnul Harper are dreptul la puţină intimitate. Nu vroiam să-i văd împrietenindu-se şi apoi să sufere când domnul Harper a vea să ne părăsească,, fie că murea, fie că pleca. Am încercat să-i scot afară, dar el îmi ignoră încercările.

— Nu e nicio problemă, spuse el cu vocea joasă şi plăcută. Nu m-ar deranja puţină companie.

Am renunţat şi m-am ascuns în bucătărie pentru a-i pregăti micul dejun. Copiii lăsaseră trei clătite părăsite într-o farfurie. Le-am aşezat pe o farfurie curată, am pus nişte marmeladă de mere pe ele, şi i le-am dus domnului Harper. Nu am lipsit decât un minut sau două, dar în acel timp Winky reuşi să intre legănându-se în cameră;şi se alătură grupului, iar pisica cea cenuşie se hotărâse să se tolănească la picioarele patului lui. Înainte să apuc să-i alung de acolo, sări şi pisica portocalie în pat cu mănuşa lui Becky în bot, de parcă ar fi plimbat o pisicuţă suspendată de ceafă prin cameră.

— O, ia uitaţi-vă, spuse Becky. Arabella şi-a adus pisicuţa cu ea.

Gabe o privi lung pe pisică, apoi îşi îngustă ochii, de parcă n-ar fi fost prea sigur dacă vede bine sau are vedenii. Arabella lăsă mănuşa în poala lui, apoi se întinse lângă el, torcând şi frământându-i coapsa cu lăbuţele.

— E cea mai jalnică pisicuţă din câte am văzut, spuse el.

— De fapt aia-i mănuşa mea, spuse Becky în şoaptă. Promiţi să nu-i spui?

Gabe râse, iar sunetul acesta îmi aminti iarăşi de tonurile grave produse de o orgă de biserică – genul care îţi ating inima şi care-ţi fac stomacul să se strângă. Copiii izbucniră şi ei în râs împreună cu el şi ştiam că aş fi dus o luptă sortită eşecului dacă încercam să-i ţin departe de el. I-am dat farfuria cu dejunul său, apoi am ieşit din cameră şi am urcat la etaj să fac paturile.

Se dovedi a fi o zi frumoasă. Soarele strălucea, zăpada se topea. Mătuşa Batty îmi fusese de un adevărat ajutor, şi se părea că Gabe Harper avea să trăiască până la urmă. Ştiam că trebuie să mă simt uşurată, dar oricât de mult m-aş fi străduit, nu puteam scăpa de senzaţia că aveau să urmeze alte necazuri. Poate că simţeam aşa pentru că la fel cum o urma Winky pe mătuşa Batty, mă întăriseră şi pe mine necazurile de atâta vreme, încât uitasem cum era să mai fac câte un pas fără să mă împiedic.

Am întins cuvertura de pe patul meu, apoi am privit pe geam, ascultând la sunetul constant făcut de apa ce picura pe măsură ce ţurţurii de gheaţă se topeau la căldura

soarelui. Se topeşte zăpada! Asta însemna că şi zăpada din bucătăria mătuşii Batty se topea! Trebuia să mă gândesc cum să facem ca să-i protejăm bunurile.

În timp ce mă gândeam cum să fac, am văzut camioneta lui B Alvin Greer deplasându-se cu viteză mică pe drumul ce trecea prin spatele casei, îndreptându-se spre Deer Springs. Dacă drumurile erau practicabile, puteam şi eu să-l duc pe domnul Harper cu maşina în oraş ca să-l vadă un doctor. Dar el nu prea putea merge în indispensabili, iar eu nu-i spălasem încă hainele. Am ezitat, apoi am deschis dulapul din biroul lui Sam. Hainele soţului meu stăteau îngrijit împăturite, de parcă ieri le-ar fi aranjat soţul meu acolo. Era pentru prima oară de când murise Sam când mă atingeam de lucrurile lui. Am luat una dintre cămăşile lui uzate de flanel, surprinsă să descopăr că durerea mea se estompase, lăsând în urmă un gol întunecat, precum gaura ce rămâne în urmă după ce smulgi o floare din rădăcini. Am dus cămaşa la obraji. Mirosea încă a Sam. Dar când am încercat să-mi Imaginez faţa lui, nu mi-am mai putut-o aminti. Poate că şi asta făcea parte din pedeapsa mea. Poate că toate necazurile mele erau pedeapsa pe care o primeam pentru că-l minţisem pe Sam.

Chiar şi aşa, mi-era dor de el. Nu doar pentru că copiii aveau nevoie de tăticul lor, sau pentru tot lucrul pe care-l aveam de făcut, acum că el nu mai era, şi nici chiar pentru singurătatea pe care o lăsase în urma lui. Ci pentru că Sam mă iubise cu adevărat, întotdeauna fusesem sigură de asta. M-a iubit. Şi mi-era dor să mă simt iubită.

Am ales un rând curat de haine pentru a i le da domnului Harper să le poarte şi am închis dulapul la loc. Am

trecut pe lângă camera lui Becky şi m-am oprit pentru a-i face patul, dar era deja făcut. Fără-ndoială era opera mătuşii Batty. Apoi am tras cu ochiul la fotografia pe care o adusese de acasă şi care acum era aşezată pe măsuţa de toaletă a lui Becky. Am luat în mână rama metalică şi am studiat fotografia.

Un bărbat arătos de treizeci şi ceva de ani şedea prăbuşit pe un scaun în faţa căsuţei mătuşii Batty cu o pătură acoperindu-i picioarele. Era un invalid slab şi cu o înfăţişare bolnăvicioasă, cu nişte ochi întunecaţi şi trişti, ascunşi în spatele unor ochelari cu ramă subţire. Feneia tânără stătea în spatele lui, odihnindu-şi mâna pe umărul lui, iar el îşi ridicase mâna pentru a o acoperi pe a ei. El purta o verighetă pe deget. Fata era sfioasă. Capul, pe care purta o coroană de flori, era întors puţin de la cameră, iar umerii ei rotunzi erau uşor aplecaţi înainte. Era desculţă. Am privit-o mai atent – era o mătuşă Batty tânără şi durdulie.

Oare nu-mi spusese că avusese cândva grijă de un invalid, bărbierindu-l şi toate cele? Am privit mâinile lor unite, apoi din nou feţele lor, şi ni s-a părut că întrezăresc în expresia lor ceva mai mult decât o simplă îngrijitoare şi pacientul ei.

Taine.

Numai Dumnezeu ştia că aveam şi eu destule. Era clar că şi Gabe Harper avea tainele lui. De ce n-ar avea şi mătuşa Batty? Mi-am amintit o predică despre taine pe care o auzisem cândva £ntr-o biserică din Montgomery, Alabama, şi m-am înfiorat. Predicatorul mă speriase de moarte cu vorbele lui înspăimântătoare: Poţi fi sigur că

păcatele tale te vor urmări! Îmi şi imaginam păcatul ca pe-un copoi cu botul alungit, prinzându-ţi urma oriunde te-ai fi dus, adulmecând urma fărădelegilor tale, lătrând din răsputeri şi anunţând o lume întreagă când reuşea să te încolţească cocoţat în vreun copac.

Am aşezat fotografia mătuşii Batty la loc unde o găsisem şi am coborât la parter. Toţi ceilalţi se găseau încă în camera lui Gabe, râzând.

— Îmi pare rău că trebuie să pun capăt petrecerii voastre, am spus îmbufnată, vârându-mi capul pe uşă, dar se topeşte zăpada. Mătuşă Batty, dumneata şi copiii aţi face mai bine dacă aţi merge la căsuţa dumitale şi să strângeţi câteva dintre lucrurile pe care le ai acolo, pentru că de nu, se vor distruge.

— Vai, dar tocmai vorbeam despre acoperişul meu, spuse ea mai încântată ca un copil. Nu-ţi face griji. Gabe spune că o să mi-l repare.

Mi-am pierdut cumpătul. Oare eram singurul adult responsabil din casa asta?

— Domnul Harper nu s-a depărtat decât cu un pas minuscul de uşa morţii. Nu va fi în stare prea curând să se urce pe acoperişul dumitale. Şi chiar dacă ar putea, acoperişul acela va necesita mai mult de o zi de lucru pentru reparaţii.

Gabe privi în altă parte. Zâmbetul vesel se şterse de pe faţa mătuşii Batty. Chiar şi copiii mei începură să-şi plece capul şi să-şi târşâiască picioarele. Mă simţeam de parcă eram un nor negru care tocmai adusese ploaia peste picnicul lor.

— Atunci presupun că ar trebui să trecem la treabă, spuse mătuşa Batty încetişor. Haideţi. Mătură aerul cu braţul, iar câinele, ambele pisici şi toţi cei trei copii o urmară afară din cameră de parcă ar fi fost flautistul din poveste[11]. Am rămas singură cu Gabe.

— Ştiu că nu sunt încă refăcut complet, spuse el, jucându-se cu mănuşa pe care o lăsase Arabella în urma ei. Îmi pare rău dacă am indus-o în eroare pe mătuşa Batty cu privire la acoperişul ei. N-am vrut.

Ceva din modul uşor în care îi spusese numele mă surprinse în mod neplăcut. Una era ca cei apropiaţi din familie să îi spună „Batty”, însă mi se părea nepotrivit în gura unui străin. Ne fixarăm reciproc cu privirea câteva momente în tăcere, înainte să-mi amintesc de hainele lui Sam.

— Uite, că weni vorba de refacere, cred că şi drumurile au început să se deszăpezească. Dacă te-ai putea îmbrăca singur, te voi duce cu maşina până în Deer Springs să te vadă un doctor.

— Nu! Mulţumesc, doamnă, dar nu! Răspunsul lui veni atât de rapid, atât de hotărât, încât mă uimi. Era ca şi când m-aş fi oferit să-l duc la un vrăjitor pentru tratament. Cum obişnuia să spună mătuşa Aluna, „Ceva mirosea a putred”. Am rămas aşteptând, cu mâinile înfipte în şold, lăsând tăcerea să-i smulgă o explicaţie.

---

[11] Referire la cunoscuta poveste Pied Piper, despre un flautist care a atras cu cântecul flautului său toţi copiii din Hameln înecându-i apoi într-un râu, pentru că după ce scăpase oraşul de invazia şobolanilor cu flautul său, localnicii nu-şi respectaseră promisiunea de a-l răsplăti.

— Eu... ăăă... nu am niciun ban, spuse el în cele din urmă. Nu pot plăti un doctor.

— Nu contează. Doctorul Gilbert este foarte drăguţ şi acceptă ca oamenii să-i plătească fiecare cum poate. I-aş putea duce o găină, nişte ouă şi lapte...

— Nu! Mulţumesc, dar deja ai făcut prea multe pentru mine După cum staul lucrurile, nu ştiu cum o să mă pot revanşa vreodată pentru că mi-ai salvat viaţa.

Am dat nerăbdătoare din mână.

— Prostii! Am de gând să-ţi dau o grămadă de lucru imediat ce te simţi mai bine – cum ar fi, de exemplu, să repari acoperişul mătuşii Batty. Doar că acum nu cred că ai depăşit starea critică, şi aş dormi mai liniştită dacă ai lăsa un doctor să arunce o privire la piciorul tău.

— Voi fi bine.-

După cum îşi înfipsese bărbia înainte şi ţinea piept priviri mele, mi-am dat seama că nu avea de gând să cedeze. Continuam să-l privesc şi nu-mi puteam reprima senzaţia că nu doar banii erau grija lui. O senzaţie ciudată puse atunci stăpânire pe mine – dar dacă chiar era un înger? Şi dacă un doctor şi-ar fi dat seama cumva de asta?

M-am cutremurat, ca pentru a mă elibera de un asemenea gând prostesc. Doar nu există îngeri.

— Ascultă, dacă eşti sigur că nu vrei să te vadă un doctor, atunci mai bine mă duc să o ajut puţin pe mătuşa Batty. Să-ţi mai aduc ceva înainte să plec?

— Nu, mulţumesc. Se lăsă să cadă la loc între perne, şi vedeam că-şi epuizase şi ultima fărâmă de putere. I-am pus hainele lui Sam pe măsuţa de toaletă şi l-am lăsat să se odihnească în linişte. Am petrecut cea mai mare parte a

zilei cărând tot felul de lucruri de pe deal din căsuţa mătuşii Batty la mine acasă. Încărcasem camioneta socrului meu cu lăzi de mere goale şi i le lăsasem acolo, gândindu-mă că dorea să-şi strângă lucrurile şi să şi le depoziteze în dormitor unde aveau să rămână uscate. Dar Mătuşa Batty insistase să-şi aducă toate cărţile ei preaiubite sus la noi. Casa veche de la fermă fusese deja ticsită până sus cu tot felul de nimicuri, de vreme ce aparţinuse de atâţia ani familiei lui Sam, dar acum trebuia să văd cărţi stivuite peste tot. După ce-am Umplut toate celelalte camere, am stivuit un teanc de cărţi în camera de oaspeţi, împreună cu domnul Harper. Forfota îl trezi.

Se uită mirat la toate cutiile.

— Unde locuieşte mătuşa Batty? în librăria oraşului?

— O, şi asta nu-i nimic! am spus eu, rezemându-mă de rama uşii pentru a-mi trage sufletul. Acestea sunt doar cărţile ei speciale. Sunt de două ori mai multe acolo jos, la casa ei, pe care nu ne-a pus să i le cărăm aici.

— Mă gândesc că nu vom rămâne curând în lipsă de material de citit. Zâmbi şi se purtă politicos şi prietenos, dar din motive neclare mi-era teamă să-i răspund şi eu cu prietenie. Nu că n-aş fi avut încredere în el – instinctele mele îmi spuneau că era cu totul demn de încredere. Dar m-am trezit că mă port aspru cu el la fel cum mă răsteam întotdeauna la copiii mei, din nu ştiu ce motiv necunoscut, când de fapt nu intenţionam să vorbesc aşa.

— Serveşte-te, i-am spus, întorcându-i spatele. Eu, una, cu siguranţă nu voi avea timp de citit.

Spre seară, febra domnului Harper reîncepu să urce puţin, dar nu era nici pe departe la fel de mare cum fusese în ultimele câteva zile.

— Ştiu exact ce l-ar putea răcori, spuse mătuşa Batty după ce terminasem de spălat vasele rămase de la cină. Ar fi trebuit să fie epuizată după toată munca pe care o făcuserăm în acea zi, dar ea îşi luă haina şi o pereche de cizme, şi dispăru pe uşa din spate cu o lampă cu petrol. Lipsi atât de mult, că aproape o dădusem dispărută. Dar în cele din urmă îşi făcu apariţia, gâfâind din greu cărând o vadră cam stranie cu un fel de manivelă deasupra. Copiii se strânseră imediat în jurul ei ca să vadă misteriosul dispozitiv.

— Este un putinei de bătut îngheţată, trâmbiţă ea. Vouă copilaşilor, vă place îngheţata? Ei o priveau blocaţi, cu ochii mari şi cu gurile căscate de parcă tocmai le-ar fi oferit posibilitatea să ajungă pe lună, în schimbul unei bucăţi de caş ieftin. Nu cred că mâncaseră îngheţată decât cel mult o dată sau de două ori în viaţa lor, ţinând cont de toate regulile impuse de bunicul Wyatt.

Mătuşa Batty îi mobiliză pe toţi, bâzâind ca nişte albinuţe lucrătoare prin jurul ei pe post de matcă.

— Fugi până în pivniţă şi adu-mi un borcan din compotul de piersici pe care l-a conservat mămica ta, îi spuse ea lui Luke. Tu, băiete, pune-ţi mănuşile şi umple recipientul acesta cu zăpadă spuse ea, întinzându-i lui Jimmy un fel de găleată. Se întoarse spre Becky şi spre miine. Avem nevoie de nişte smântână proaspătă, nişte zahăr, şi niiŞte sare de murături. Ai nişte sare de murături păpuşă?

După ce pregătise totul, mătuşa Batty aşează putineiul chiar în faţa camerei lui Gabe, deschizând uşa larg şi ajutându-l să se ridice în pat ca să poată vedea totul. Copiii se certau care dintre ei să opereze mânerul manivelei, astfel că mătuşa Batty aduse cronometrul pe care-l foloseam la fiertul ouălor, şi îi convinse să învârtă fiecare pe rând. Nefiind genul de om care să piardă vremea, îşi scoase andrelele şi un ghem de aţă şi începu să tricoteze în timp ce ei băteau îngheţata.

— Ce faci? o întrebă Becky.

— Păi, când am văzut cât de multe găuri are Gabe în şosetele lui, m-am gândit că i-ar prinde bine o pereche nouă.

— Când termini de tricotat şosetele, o întrebă Becky, ai putea să tricotezi şi pentru Arabella nişte pisicuţe? Mama iarăşi a luat mănuşile mele de la ea, şi Arabella îşi doreşte aşa de tare nişte pisicuţe.

— Ce idee minunată! exclamă mătuşa Batty. De ce nu m-am gândit până acum la asta? O să încep prima pisicuţă chiar acum. Ce culoare să-l fac?

Am clătinat din cap în timp ce Becky căuta prin ghemurile de aţă din coşul de tricotat al mătuşii Batty, alegând două pisicuţe maro şi una albă. Începeau şi copiii mei să-şi piardă minţile. Când îngheţata fu în sfârşit gata, copiii începură să strige toţi deodată.

— Lasă-mă să gust! Nu, mai întâi eu! Lasă-mă pe mine!

— Cred că ar trebui să-l lăsăm pe domnul Harper să guste primul, hotărî mătuşa Batty. La urma urmei, este musafirul nostru, şi am făcut îngheţata ca să-i scădem

febra, mai ţineţi minte? Scoase nişte îngheţată într-un castronel şi i-l duse lui Gabe. Limbile copiilor aproape că atârnau pe podea când îl văzură închizându-şi ochii şi savurând prima gură de îngheţată.

— Mmm... Mmm! Cred că am murit şi am ajuns în rai! spuse el. N-am mâncat niciodată ceva atât de bun! Copiii ţopăiau mai ceva ca puricii la circ în timp ce o aşteptau pe mătuşa Batty să le împartă porţiile. Am gustat din castronelul meu şi a trebuit să recunosc că Gabe avea dreptate – era cel mai delicios lucru pe care-l mâncasem de multă, tare multă vreme.

— Îngerii mănâncă îngheţată în cer, domnule Harper? Întrebă Becky după ce luă câteva înghiţituri.

— Tăticul meu e în cer, şi cred că tare i-ar plăcea să guste aşa ceva, adăugă Jimmy.

Puţinul pe care-l puteam vedea din obrajii palizi şi ascunşi de barbă ai lui Gabe se îmbujorară într-un rozaliu deschis.

— Eu... ăăă... N-am vrut să sune aşa. Eu chiar nu sunt...

— Sigur că mănâncă, interveni mătuşa Batty. Biblia ne spune că cerul este paradisul, şi cum ar fi posibil să existe vreun paradis fără îngheţată?

— Sau bomboane, spuse Jimmy.

— Şi pisicuţe. Becky se aplecă şi o lăsă pe Arabella să-i lingă puţină îngheţată de pe degete. Sigur sunt şi pisicuţe în cer.

— Şi U-undiţe. Vocea lui Luke era atât de slabă că nu eram sigură dacă am auzit bine sau nu. Dar apoi mi-am

amintit serile leneşe de vară când Sam îşi scosese băieţii la pescuit. Probabil că şi Luke şi le amintea.

— Da, lu' tati îi plăcea să meargă la pescuit, spuse Jimmy. Oare îl lasă să pescuiască în cer?

— Acolo e paradisul! exclamă mătuşa Batty, cu braţele larg deschise. Şi acesta părea a fi răspunsul ei la toate întrebările lor. Cine mai vrea îngheţată?

Toţi şase am reuşit să mâncăm toată îngheţata. Gabe spunea că se şi simţea vindecat, dar i-am atins fruntea şi continua să fie mai caldă decât ar fi trebuit. Mătuşa Batty se hotărî să încununeze seara citindu-ne nişte „literatură", cum îi spunea ea. Acum, citisem şi eu înainte poezii de Henry Wadsworth Longfellow[12], dar niciodată nu observasem cât de multă moarte era în toate – soţia fierarului din The Village Blacksmith, fetiţa cea mică a căpitanului din The Wreck of the Hesperus. Când ascultasem mai mult decât puteam suporta, i-am trimis pe copii la culcare, apoi m-am repezit la mătuşa Batty ca o ursoaică înfuriată.

— Nu mai vreau să le citeşti niciodată copiilor mei despre tristeţe sau moarte, m-ai auzit? Am avut destul a face cu moartea!

Cuvintele mele aspre robotiră asupra ei precum grindina în acoperiş de tinichea.

---

[12] Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882), poet american, unul din cei mai populari şi mai renumiţi poeţi ai perioadei respective. Opera sa poetică e caracterizată de teme variate, cu o ideatică uşor de urmărit, folosind un limbaj accesibil, limpede şi foarte melodios. Deşi critica contemporană nu îi mai atribuie aceeaşi valoare, lui i se datorează totuşi în cea mai mare măsură faptul că poezia a devenit mult mai accesibilă şi mai îndrăgită de largul public din SUA.

— Moartea este pur şi simplu parte a vieţii, păpuşă. Zâmbetul de copil nu-i dispăruse niciun moment de pe faţă, în tot timpul cât tricotase. Tot ce există în lumea asta largă trebuie să şi moară cândva. Aşa a creat Dumnezeu lucrurile.

— Atunci nu prea cred că lui Dumnezeu îi pasă prea mult de viaţă.

— O, dar nu-i adevărat! Lucrul de mână îi căzu pe jos când se ridică în picioare şi mă apucă de braţ. Îngrijorarea i se citea pe toată faţa. Viaţa este foarte scumpă în ochii lui Dumnezeu.

De aceea a făcut viaţa atât de fragilă şi de scurtă.

— Dar nu are niciun sens.

— Ba da, are. El a creat viaţa atât de fragilă ca să o preţuim şi noi, la fel cum o preţuieşte şi El. Nu eşti nici pe departe la fel de atentă cu tigăile tale din fontă cum eşti cu porţelanul tău chinezesc, nu-i aşa? Dumnezeu a dorit ca viaţa să fie scumpă în ochii noştri – aşa că ne-a făcut la fel de fragili ca porţelanul fin Chinezesc.

În seara aceea am stat aşezată la masa din bucătărie după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare, ştiind că nu aş fi fost în stare să dorm. Cuvintele mătuşii Batty m-au durut, ca o aşchie intrată prea adânc în piele ca s-o poţi scoate. De ce nu preţuisem viaţa soţului meu cât fusese în viaţă? De ce îl considerasem ca ceva de la sine înţeles, şi-l folosisem... ca pe-o tigaie veche din fontă? Nu aveam niciun răspuns, doar regrete, aşa că în cele din urmă m-am hotărât să mă duc sus la culcare. Dar când m-am ridicat în picioare, primul lucru pe care l-am văzut a fost sacul din

pânză al lui Gabe Harper şi mi-am amintit că nu terminasem de citit ultima dintre povestirile lui.

Am scos caietul intitulat Fiul Rătăcitor şi am găsit locul unde mă oprisem:

Am spus că Simon era singurul meu frate, dar nu-i chiar adevărat. Am fost trei fraţi, am crescut împreună la fermă, Johnny era cel mai mic, eu cel mai mare, iar Simon era cel mijlociu. Din motive pe care nu le-am priceput niciodată, Johnny era preferatul tatălui meu. Iar Johnny o ştia şi el, şi ni se adresa de sus.

„Te spun lu' tata!” ne amenința el ori de câte ori lucrurile nu se întâmplau pe placul lui. Dar nu era o amenințare în vânt. Pentru că dacă Johnny se plângea tatălui meu, Simon şi cu mine plăteam consecinţele pe pielea noastră.

În timp ce tata îl prefera pe Johnny, pe mine cu greu suporta chiar şi să mă privească. Niciodată n-am înţeles de ce. Oricât aş fi încercat, nu reuşeam niciodată să-l mulţumesc. Cel mai mic frate al meu îi câştigase dragostea fără niciun fel de efort, în timp ce eu păream să beneficiez de mânia lui prin simplul fapt că existam.

Biblia spune că Iosif a fost favoritul tatălui său şi că fraţii lui l-au urât atât de mult, încât nu-i puteau spune nici-o vorbă bună. La fel mă simţeam şi eu în ceea ce-l privea pe Johnny. Când li s-a ivit ocazia, fraţii lui Iosif s-au descotorosit pentru totdeauna de el. La fel am făcut şi eu. Johnny este mort. Iar eu sunt cel care l-am ucis.

S-a întâmplat într-o zi friguroasă de decembrie, imediat după Ziua Recunoştinţei[13]. Ninsese în noaptea dinainte – şi zăpada se aşternuse cam de şase sau şapte ţoli[14] – aşa că eu şi cu Simon ne-am hotărât să mergem să ne dăm cu sania pe dealul de lângă heleşteu. Evident, Johnny ne-a urmat imediat, cum făcea întotdeauna, stricându-ne toată distracţia şi silindu-ne de fiecare dată să-l tragem cu sania la deal. După o vreme, Simon s-a săturat să tot asculte linguşelile şi văicărelile lui Johnny, şi s-a întors acasă. Am vrut să mă duc şi eu cu el, dar ştiam că Johnny avea să mă urmeze, aşa că i-am luat sania şi am împins-o cu putere, trimiţând-o drept în mijlocul heleşteului. Mă gândeam să o şterg până se ducea el după ea.

Johnny a început să ţipe. „Du-te şi adu-mi-o de acolo, că de nu, îi spun lu' tata ce-ai făcut!”

„Ia-ţi-o singur.”

Ştiam că Johnny era îngrozit că s-ar putea sparge gheaţa cu el. Nici nu-şi punea patinele până nu ne vedea pe mine şi pe Simon patinând dintr-un loc într-altul al heleşteului, ca să ne asigurăm că era în siguranţă. Şi vara îi era frică de heleşteu, pentru că nu ştia să înoate prea bine. Niciodată nu reuşise să-şi ia inima în dinţi şi să sară de pe leagănul de funie. Acum îl vedeam cum îşi plimba privirea de la mine la sania lui şi iar înapoi, şi ştiam că era speriat, nu glumă.

„Ce papă-lapte eşti!” l-am tachinat eu. „Un bebeluş fricos!”

---

[13] Thanksgiving Day, sărbătoare dedicată mulţumirii, care se sărbătoreşte în SUA, în cea de-a patra joi a lunii noiembrie.

[14] Circa 15-17 cm.

„Ba nu-s!” Vocea lui mă zgâria pe creier cum îi zgârie pe alţii râcâitul unghiilor pe suprafaţa tablei.

„Ba eşti! Faci pe tine de frică ce ţi-e! Mori de frică să faci un pas pe gheaţa aia şi să-ţi iei prăpădita aia de sanie.”

„Ba nu!”

„Dovedeşte-o atunci! Haide, pofteşte!” Mi-am încrucişat braţele şi l-am fixat cu privirea. „Haide, îţi mai dau o şansă!” îmi plăcea la nebunie să-l încolţesc pe Johnny. L-am văzut făcând câţiva paşi dincolo de mal şi oprindu-se.

„E sigură gheaţa?”

Adevărul era că habar n-aveam dacă era. Vremea nu se răcise încă cu adevărat. Dar ura te face să spui tot felul de lucruri neadevărate. „Tu ce crezi, zevzecule? Sania nu ţi s-a scufundat, nu?”

Mai făcu câţiva paşi nesiguri. Zăpada scârţâia ciudat sub picioarele lui. Râdeam plin de cruzime.

„Ce mai laş!”

„Nu sunt laş!” Vocea îi tremura, de parcă s-ar fi aflat într-o căruţă pe un drum plin de gropi.

„Păi atunci de ce nu te duci să-ţi iei sania?” I-am întors spatele şi am plecat. Cine ştie cât avea de gând să o tărăgăneze până să se hotărască. Între timp, eu aveam să fiu departe, şi să fi scăpat de el.

Tocmai începeam să urc dealul, când am auzit îndărătul meu un sunet ciudat, un pârâit. Nu ştiam dacă Johnny continua să înainteze pe heleşteu sau dacă bătea în retragere. Şi nici nu-mi păsa.

Deodată sunatul se schimbă. Am auzit un scârţâit sinistru, de parcă ar fi fost podeaua de lemn a unei case

părăsite. A fost; cel mai înfiorător sunet pe care l-am auzit vreodată. Scârţâitul creştea tot mai mult în intensitate, înteţindu-se, ca pârâiturile vreascurilor care încep să ardă. Johnny ţipă.

M-am întors suficient de repede ca să văd gheaţa cedând. Johnny se duse la fund, cu braţele bătându-i neputincioase prin aer. Apoi ţipetele sale amuţiră odată ce se făcu nevăzut sub pojghiţa sfărâmată, dispărând în apa neagră ca tăciunele.

A fost cea mai terifiantă experienţă a vieţii mele – una pe care am retrăit-o de o mie de ori din ziua aceea încoace. Îmi doream să mă fi putut întoarce şi să fi îndreptat lucrurile, îmi doream să fi fost eu cel care să fi murit în locul lui Johnny.

Tatăl meu nu cunoaşte adevărul cu privire la moartea lui. Doar cineva îl mai ştie, dar nu cred că ea va vorbi vreodată. Însă eu am fost blestemat precum Cain – condamnat să cutreier tot pământul pentru că mi-am ucis fratele.

M-am oprit din citit în timp ce fiori de gheaţă îmi săgetau trupul. Să fie oare o poveste adevărată? Acesta să fi fost motivul pentru care Gabriel Harper călătorea prin toată ţara ca un cerşetor?, Mă simţeam vinovată că-i citisem jurnalul intim. Era de parcă aş fi citit în mintea şi în inima lui Gabe. Dar nu mă puteam abţine. Am întors paginile la un alt pasaj şi am continuat să citesc:

Tatăl meu ne flutura întotdeauna standardele Bibliei înaintea ochilor, cerându-ne să trăim la înălţimea lor, dar pe sine nu s-a judecat niciodată în aceeaşi lumină. În realitate, el era două persoane diferite. Pentru oamenii din oraş, el

era fermierul cel mai prosper din regiune, un prezbiter respectat în biserica noastră, un donator de seamă pentru misionarii din China şi din Africa. Însă pentru propria familie era un cu totul alt om. Noi simţeam îngrozitorul său temperament pătimaş, la fel de năvalnic şi de fierbinte ca un foc de vreascuri, iscat din senin şi care putea scăpa controlului cât ai fi zis peşte, transformând ceea ce doar câteva clipe mai devreme era verde şi plăcut, în cenuşă negricioasă şi-ntr-o mirişte netedă ca-n palmă.

Am observat schimbarea pe care o producea prezenţa lui în atitudinea mamei mele. Singurele dăţi când îi auzeam râsul dulce sau când îi zăream zâmbetul minunat era atunci când el nu era prin preajmă – atunci se întâmpla, uneori, să mă ia în braţe şi să danseze cu mine, zumzăind cântece cunoscute în timp ce valsam prin salon. Dar de îndată ce se ivea tata, părea să devină prudentă şi să se mişte oarecum pe furiş, ghemuindu-se ca un câine bătut, deşi nu l-am văzut niciodată ridicând mâna asupra ei.

Când am descoperit că propriul meu temperament era la fel de năvalnic şi de aspru ca al tatălui meu, m-am îngrozit. Uram gândul că semănam în vreun fel cu el. Îl uram pe tatăl meu, şi mă uram şi pe mine pentru că eram copilul lui.

În noaptea în care am aflat că nu eram fiul lui, că el nu era tatăl meu adevărat, am simţit că mă nasc din nou – că sunt din nou viu şi liber, ştiind că prin venele mele nu curge nici-o picătură din sângele lui pe care-l dispreţuiam.

Dar apoi mă pătrunse încet şi adevărul a ceea ce făcuse mama. De ce mă expusese la cruzimea lui în toţi aceşti ani dacă nu eram fiul lui? Cum putuse să-l privească

vărsându-şi toată furia pe mine, batjocorindu-mă şi ridiculizându-mă, bătându-mă fără milă, când de fapt nu avea niciun drept?

Mă asigurase de dragostea ei şi o crezusem pe cuvânt. Avusesem încredere în ea ca un copil. Acum mă simţeam trădat de ea.

Am închis caietul lui Gabe Harper cu mâinile tremurându-mi. Îmi aminteam de trădarea mamei mele şi era ca şi când i-aş fi auzit vocea cât se poate de clar spunându-mi, Ştii că te iubesc mai mul decât orice altceva din lumea asta mare, nu-i aşa, iubito?

Îmi părea rău până şi pentru faptul că deschisesem caietul lui Gabe. Îmi sfâşiase inima, alături de a sa. Mai târziu, întinsă fiind în pat, am fost copleşită de un torent de sentimente care vuiau în mine precum viscolul într-o furtună de iarnă, sentimente prea crude şi prea dureroase ca să le pot face faţă. În noaptea aceea, chiar şi cu Winky alături de mine, trecu multă vreme până am putut adormi.

CAPITOLUL 4

Următoarea zi era Ziua Domnului. Tata se asigurase totdeauna că mă duceam duminica la biserică dacă reuşea să găsească o biserică prin apropiere. Iar socrul meu ne punea pe toţi să mergem pe jos la biserică chiar şi prin viscol, numai să nu lipsim duminica. Dar eu nu mai locuiam cu tata, iar Frank Wyatt era mort. Nu mai aveam niciun motiv să merg la biserică, îmi plăcuse să stau pe bancă lângă Sam în fiecare duminică dimineaţa, cât se poate de mândră de tot respectul pe care îl arătau oamenii familiei Wyatt. Dar după ce murise Sam, zidurile văruite în alb ale bisericuţei începură parcă să se surpe deasupra mea – de parcă ar fi fost biserica lui Frank Wyatt şi nu a lui Dumnezeu. Nimeni dintre toţi cei de acolo nu-l cunoştea pe socrul meu aşa cum îl ştiam eu. Mă gândeam la cuvintele pe care le scrisese Gabe Harper: tatăl meu era două persoane diferite. Parcă l-ar fi descris pe Frank Wyatt.

! În acea dimineaţă strălucitoare, mătuşa Batty îşi aduse Biblia cu ea la micul dejun şi începu să frunzărească prin ea după ce terminarăm de mâncat.

— Trebuie să citim un text special în această dimineaţă, în Onoarea Zilei Domnului, spuse ea.

Mă pregăteam s-o opresc, amintindu-mi de poeziile pe care le citise cu o seară înainte şi amintindu-mi de toate lucrurile pe care bunicul Wyatt obişnuise să le citească din Biblie cu privire la răzbunarea şi mânia lui Dumnezeu. Însă mătuşa Batty găsise deja ce căuta şi începu să citească înainte să apuc s-o opresc.

— „în vremea aceea, Isus a luat cuvântul şi a zis: Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sun blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară.

Închise cartea zâmbind.

— Nu e minunată Ziua Domnului? Ne dă o zi pentru odihnă.

Mi-am împins scaunul de la masă şi m-am ridicat.

— Eu una am de lucru.

— Sigur că ai, păpuşă. Treburile casei nu dispar duminica, nu-i aşa? Dar odată ce le terminăm, ne putem distra de minune!

Copiii mei păreau îngroziţi şi cred că la fel arătam şi eu.

— Bunicu' nu ne lăsa niciodată să ne jucăm duminica, spuse Jimmy serios. Nu aveam voie.

Chiar şi în cea mai fierbinte zi de vară, îi silea pe sărmanii copii să rămână în casă îmbrăcaţi în hainele lor de duminică în loc să lase să meargă să facă baie la heleşteu.

— Bunicul vostru a greşit, declară mătuşa Batty. Era o femeie micuţă, dar îşi împlântă mâinile în şolduri şi-şi înfipse bărbia înainte de-ai fi spus că-i David înfruntându-l pe Goliat. Biblia ne spune că duminica este o zi a odihnei. Nu înseamnă că încetăm să trăim. Haideţi acum, le spuse copiilor, să-i dăm o mână de ajutor mămicii voastre cu treburile de prin casă, apoi o să găsim un loc cu zăpadă neatinsă şi să facem nişte îngeraşi de zăpadă.

— E ca şi când am face un fel de om de zăpadă dar cu aripi, întrebă Jimmy.

— Doamne Dumnezeule, nu! strigă ea, iar braţele îi zburară în aer de surprindere. Copilaşi, voi vreţi să-mi spuneţi că n-aţi mai făcut niciodată până acum îngeraşi de zăpadă?

— Niciodată, spuse Becky.

— Ei bine, haideţi, să trecem la treabă ca să vă pot învăţa după aceia cum se fac.

În timp ce toţi trei copiii trebăluiau de zor, mă întrebam când anume predasem hăţurile casei în mâinile mătuşii Batty. Nu era ea musafirul meu? Şi ce drăcie or mai fi şi îngeraşii ăştia de zăpadă?

Cam pe când terminasem eu şi băieţii treburile pe afară, Becky ajutase la spălat vasele, iar mâncarea de ciuperci pregătită pentru prânzul de duminică de mătuşa Batty fierbea molcom pe marginea sobei.

— Vii afară cu noi să facem îngeraşi de zăpadă, păpuşă? mă întrebă în timp ce se grăbea împreună cu Becky să-şi îmbrace paltonul.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Trebuie să văd de domnul Harper.

După ce au plecat, am început să-mi strâng lucrurile necesare pentru a pregăti o cataplasmă nouă. În timp ce aşteptam să fiarbă apa, ochii îmi căzură din nou pe sacul lui Gabe. Jurasem că nu voi mai citi nimic din povestea lui, dar acum începeam să-mi fac griji că nu reuşisem să pun toate lucrurile la loc cum le pusese el, şi că va şti că mi-am vârât nasul în lucrurile lui. Când mi-am amintit că văzusem o Biblie printre lucrurile lui, îmi veni o idee. Poate că dorea să

citească duminica din ea. I-o puteam duce şi să recunosc deschis că mă uitasem în sacul lui. Doar nu se putea înfuria pe mine pentru că făceam o faptă bună, nu?

I-am găsit destul de uşor Biblia, dar apoi mă împinse curiozitatea să o deschid pentru a vedea ce este scris pe pagina cu dedicaţie de la început – era Gabriel Harper numele lui din naştere? Se pare că nu dorise să afle nimeni, pentru că pagina respectivă lipsea cu desăvârşire. Am răsfoit în continuare prin carte să văd ce altceva mai puteam afla despre el, dar tot ce am mai găsit a fost un bucheţel de toporaşi presaţi în cartea Exodului şi o fotografie veche în tonuri de sepia în cartea Faptelor. Femeia din fotografie era foarte frumoasă, cu părul ridicat şi cu nişte ochi mari şi negri care păreau să-ţi atragă privirile asupra feţei. Buzele îi erau uşor întredeschise într-un zâmbet uşor, fermecător de parcă tocmai i-ar fi furat o sărutare celui căruia îi poza. Pe spatele fotografiei nu scria nimic, doar o dată – 16 iunie, 1893. N-aş fi putut spune cu certitudine ce vârstă avea Gabe, dar nu cred că era chiar atât de bătrân ca femeia aceasta să-i fie soţie sau prietenă. Oare era mama lui? Am pus fotografia la loc unde o găsisem şi i-am dus Biblia. A trebuit să mă străduiesc în mod deosebit să se vadă cât de vinovată mă simţeam de faptul că mințeam.

— Îţi strângeam rufele murdare ca să le pot spăla mâine şi am dat peste asta în sacul tău. M-am gândit că poate vrei să citeşti din ea, de vreme ce e duminică azi.

— Te rog lasă-mi hainele aşa cum sunt, spuse el. Era imposibil să-i descifrez expresia feţei, ascunsă cum era în

spatele părului aceluia, dar din răceala tonului cu care-mi vorbise îmi dădeam seama că se supărase.

— Sunt sigur că ai destule de făcut pe-aici, doamnă, şi fără să-mi speli mie rufele.

— Adică spui că preferi să stai aşa murdar? l-am întrebat, la fel de distantă.

— Spun că pot să mă îngrijesc şi singur de lucrurile mele de îndată ce mă pun pe picioare.

— Prostii! Oricum spăl haine lunea, ce mai contează câteva lucruri în plus?

— Doamnă...

— Şi-n plus, îmi împuţi toată casa.

M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din încăpere înainte ca el să apuce să se certe cu mine. Când m-am întors cu cataplasma pentru a-i îngriji piciorul, Biblia lui zăcea neatinsă pe noptiera de lângă pat. Gabe fixa tavanul cu mâinile încrucişate sub ceafă. Niciunul dintre noi nu mai rosti niciun cuvânt în timp ce îndepărtam pătura de pe el şi-i îndepărtam cu grijă vechiul bandaj.

— Nu se vindecă cum trebuie, i-am spus când i-am văzut rana ce supura. Trebuie cusută.

— Atunci coase-o.

Mi-am ridicat privirea să văd dacă glumea, dar nici vorbă.

— Ai înnebunit? Acum un minut nu vroiai nici să-ţi spăl rufele, acum eşti gata să mă laşi să îţi cos piciorul de parcă... de parcă ar fi o cămaşă uzată?

— Aş face-o singur dacă aş ajunge până acolo. Nu ştii să coşi?

— Sigur că ştiu să cos. Dar n-aş putea... Nu mă ţine stomacul să fac una ca asta.

— Poate mătuşa Batty ar...

— E o femeie pe jumătate nebună. Ai nevoie de un doctor.

— Nu, spuse el simplu. Ţi-am mai spus, fără doctori.

— De ce eşti atât de căpos?

— Şi asta ţi-am mai explicat.

Simţeam cum încep să fierb ca o oală sub presiune.

— Şi eu ţi-am mai explicat că soţul meu a murit dintr-o rană tăiată care nu era nici pe departe aşa de gravă ca a ta. Sam ar fi încă în viaţă dacă l-ar fi văzut la timp un doctor.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită, doamnă, spuse el politicos, dar e treaba mea ce hotărăsc, nu a ta. Îmi venea iarăşi să ţip la el, să-i spun să plece chiar atunci din casa mea şi să se ducă mai departe, să se ghemuiască sub vreun boschet şi să moară, dar îl ştiam suficient de încăpăţânat să facă asta. Mi-am înăbuşit furia.

— Ei bine, dacă nu va vedea doctorul piciorul tău, s-ar putea să rămâi cel puţin cu o cicatrice groaznică, l-am avertizat. Chiar şi cu un şchiopătat când mergi.

— Pot trăi cu asta. Va fi o bună piatră de aducere aminte.

— Ce să-ţi amintească? Încăpăţânarea ta prostească? Un zâmbet uşor i se furişă pe buze.

— Să-mi amintească de primejdiile de a călători cu trenul fără bilet.

— Şi de ce-ţi aminteşte cicatricea aceea dezgustătoare de pe piept?

Vorbele îmi zburară din gură înainte să-mi fi dat seama ce spun. Zâmbetul îi păli în timp ce-şi vârî mâna în interiorul cămăşii atingându-şi uşor cicatricea cu degetele, de parcă ar fi fost surprins să dea peste ea. Mă privi fără a-mi răspunde.

— Eu... Îmi pare rău, am spus când i-am văzut durerea din privire. N-ar fi trebuit...

— E-n regulă, spuse el blând. Cicatricea aceea îmi aminteşte de un bun prieten.

Mi-am luat privirea de la el şi mi-am strâns repede lucrurile. Aproape că ieşisem pe uşă când mă opri spunându-mi:

— Mă voi revanşa, doamnă. Imediat ce reuşesc să cobor din patul acesta, îţi promit că mă revanşez. Poate că nu posed prea multe, dar întotdeauna îmi plătesc datoriile.

M-am întors încet cu faţa la el.

— Ştiu că aşa vei face. Mă gândeam că ne-am înţeles deja să repari acoperişul mătuşii Batty.

— Asta-i o nimica toată. Dar ţie îţi sunt dator, nu mătuşii Batty.

— Ea e rudă cu mine. Dacă o ajuţi pe ea, mă ajuţi pe mine.

— Ştiu, ştiu.... dar tu eşti cea care m-ai hrănit, şi care mi-ai schimbat bandajele şi... şi care a stat de veghe jumătate de noapte făcându-şi griji. Şi nici măcar nu mă cunoşti. Sunt un străin pentru tine – şi încă unul care miroase destul de rău – şi totuşi m-ai găzduit în casa ta... şi ţi-a păsat.

Am privit în altă parte, încurcată.

— Îmi fac doar datoria de creştin, la fel ar fi făcut oricare altul.

— Nu, doamnă. Cei mai mulţi ar fi lăsat un derbedeu neînseuM nat ca mine să moară pe drumuri.

Nu ştiam ce ar fi făcut cei mai mulţi, dar ştiam că Frank Wyattl ar fi alungat cât ai zice peşte un vagabond ca Gabriel Harper de pe proprietatea sa. Din fericire pentru el, Frank era mort.

— Eliza, trebuie să-mi spui cum mă pot revanşa.

Am fost atât de surprinsă să-l aud pronunţându-mi numele cu vocea aceea joasă şi caldă a lui, că n-am prea înţeles ce m-a întrebat. Atunci îmii veni o idee – poate chiar era un înger care-mi fusese trimis să mă ajute. Poate că boala lui fusese un fel de test pentru mine, test pe care îl trecusem. Dumnezeu avea să-l lase aici să mă ajute să conduc livada.

— Ştii câte ceva despre lucrul la fermă şi despre meri? l-am întrebat.

— Puţin.

— Atunci se vor găsi o grămadă de feluri în care să te poţi revanşa când va veni primăvara.

Nu mai ştiam pe ce să pun mâna tot restul dimineţii. Eram încă suficient de influenţată de regulile lui Frank Wyatt după ce trăisem alături de el timp de zece ani încât nu am reuşit să mă conving să pun mâna să fac câte ceva duminica. Dar să mă distrez, cum ne încuraja mătuşa Batty? Abia dacă-mi mai aminteam ce însemna acest cuvânt.

Când am terminat în camera domnului Harper, mi-am pus haina şi am ieşit tiptil din casă pe veranda din spate să

trag puţin cu ochiul, să văd cum arătau îngerii ăştia ai lor de zăpadă. Jimmy era ocupat să-şi adune bulgări mari de zăpadă pentru a construi o fortăreaţă. Becky şi mătuşa Batty se aruncau pe spate în troienele de zăpadă, ca apoi să-şi mişte mâinile şi picioarele de parcă ar fi Încercat să zboare. L-am descoperit pe Luke în curte, sub sforile de întins rufele, unde se strânsese toată zăpada, jucându-se cu Winky. Luke arunca mingea pentru Winky care trebuia s-o prindă, dar micuţul căţel îndesat nu părea să fie în stare să alerge în linie dreaptă spre locul unde ateriza mingea. Îi lua o groază de timp să o găsească, apoi de fiecare dată revenea la Luke cu ea în bot, iar ochiul său cel bolnav îl făcea să devieze uşor într-o parte şi sfârşea prin a trece cam cu doi metri de Luke. Sărmanul Winky se oprea, privea în jur, dezorientat şi ofensat, de parcă Luke se mutase intenţionat mai la o parte ca să-l păcălească.

Luke râdea cu atâta poftă, că se prăbuşi pe jos. Ochii mi se umplură de lacrimi când l-am văzut cum chicoteşte şi se rostogoleşte în zăpadă cu micuţul căţel lingându-i obrajii de parcă ar fi fost o acadea. Ce sunet minunat avea râsul lui Luke în urechile mele! Copilul dinăuntrul fiului meu renăştea mulţumită unui câine prost, ciufulit, şi cu un singur ochi. dintr-odată Wink deveni frumos în ochii mei, la fel de suplu şi de graţios ca un adevărat câine de vânătoare.

Mi-amintesc că mă gândeam, Dacă măcar asta ar putea dăinui: îngheţata, zăpada, căţelul şi pisicile alea caraghioase, hohotele de râs. Dacă măcar vieţile noastre ar putea rămâne aşa, de dragul copiilor mei. Dar chiar şi-n acea zi de odihnă eu nu aveam stare, nu puteam sta

locului, ci aşteptam să treacă vremea ca umbrele să îşi reia locul în viaţa mea. Era de parcă Dumnezeu nu vroia cu niciun chip să mă vadă fericită. Nu-mi era îngăduit să fiu fericită.

Chiar a doua zi am realizat câtă dreptate avusesem.

Primul lucru luni dimineaţa a fost să fac focul în soba din spălătorie pentru ca mătuşa Batty şi cu mine să putem spăla rufe; Apa se încălzea în boilerul de cupru, şi tocmai pregătiserăm storcătorul de rufe şi căzile galvanizate, când o maşină neagră şi lustruită viră pe aleea ce ducea până în faţa casei mele. L-am recunoscut pe şofer, domnul Preston, din biserica lui Frank Wyatt. Era prezbiter cum fusese şi Frank, şi un mare ştab în afacerile bancare din Deer Springs. Oare avea să mă mustre pentru că nu m-am mai dus pe la biserică? Mi-am uscat mâinile cu şorţul şi am ieşit în întâmpinare, simţindu-mă încolţită.

— Aş putea să vă iau haina şi pălăria, domnule Preston? m-am foit eu în timp ce-l conduceam în salonul meu.

— Poate a-ţi dori să serviţi o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc, doamnă Wyatt. Mă tem că aceasta nu este o vizită de curtoazie. Se aşează pe canapeaua din păr de cal, îmbrăcat încă cu haina, şi scoase un plic din buzunarul său interior. Îşi fixă privirea la pantofii lui, fără a mă privi.

— Mă aflu aici să vorbim despre ipoteca dumneavoastră, spuse el, înmânân du-mi plicul. Îmi pare nespus de rău, însă va trebui să declarăm ipoteca prescrisă.

Îmi auzeam inima bubuindu-mi în urechi.

— Ce înseamnă asta?

— Banca vă acordă nouăzeci de zile pentru a vă achita toată datoria. Plicul explică totul – termenii şi suma pe care o datoraţi, şi aşa mai departe.

Nu-i înţelegeam vorbele.

— Nu înţeleg. Ferma aceasta a fost a familiei soţului meu de ani de zile. Cum ar fi posibil să datoreze bani pentru ea la banca dumneavoastră?

— Socrul dumneavoastră a împrumutat bani acum câtva timp, pentru a face nişte îmbunătăţiri – să planteze puieţi noi, să cumpere un tractor, lucruri de felul acesta. Fermierii fac asta mereu, împrumută primăvara şi îşi acoperă datoria când recoltează. El a pus casa aceasta şi pământul drept garanţie – şi acesta este un lucru obişnuit. Însă Frank nu a obţinut din recoltă cât a plănuit. Nimeni nu a obţinut. Apoi a murit atât de subit...

— Adică vreţi să-mi spuneţi că acum eu sunt cea care vă datorez aceşti bani?

— Dumneata eşti cea mai apropiată rudă a lui Frank Wyatt.

— Câţi bani înseamnă asta?

— Totul stă scris în plic. Datora puţin peste cinci sute de dolari când a murit.

Mintea îmi zbura într-o sută de direcţii, ca un stol de gâşte la sunetul unei puşti. Puteau să fi fost la fel de bine şi cinci milioane de dolari. Am încercat să rămân liniştită şi să-mi amintesc puţinul pe care-l ştiam despre afaceri.

— Aş putea să vă plătesc banii în rate, ca la un împrumut obişnuit?

Domnul Preston tuşi, apoi îşi drese glasul.

— Banca... ăăă... a fost nevoită să lichideze. Mă tem că creditorii noştri vor dori să primească totul în nouăzeci de zile.

— Şi de unde-ar trebui să fac eu rost de banii ăştia până atunci? Oftă.

— Unii oameni organizează licitaţii, încercând să vândă câte ceva din averea lor. Problema este că toţi cei de prin jur sunt ca în aceeaşi situaţie. Cei mai mulţi oameni datorează chiar mai mult decât datora Frank Wyatt. Nu prea sunt mulţi cei care ar putea cumpăra în aceste vremuri.

— Şi ce se întâmplă dacă nu reuşesc să strâng banii aceştia?

— Banca va intra în posesia legală a proprietăţii Wyatt Orchards. Ei o vor putea scoate la licitaţie pentru a-şi recupera datoria.

— Dar nu-i corect, am ţipat eu.

Casa aceasta aparţine copiilor mei. Ei nu au împrumutat niciodată nici măcar zece cenţi de la banca dumitale, iar acum vii să-mi spui că banca are dreptul să-i arunce afară din propria lor casă? Pur şi simplu?

Domnul Preston se ridică, vârându-şi mâinile adânc în buzunare, de parcă ar fi fost pline de sânge şi ar fi vrut să le ascundă.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Wyatt. Chiar nu vă pot ajuta. Eu am doar nefericita datorie de a vă înştiinţa.

M-am întors complet năucită în spălătorie, de parcă totul nu ar fi fost decât un vis urât. Nu mă puteam gândi la ce aveam de făcut, aşa că m-am aruncat asupra frecatului la rufe, de parcă toată viaţa mea ar fi depins de asta.

— Ce-i trebuia? întrebă mătuşa Batty. Îmi aminteşte de un catâr pe care-l avea cândva tata şi pe care-l chema Barney. Şi Barney era cam la fel de searbăd ca şi individul acesta, şi exact la fel de arţăgos. Tocmai de aia nu mi-am băgat niciodată banii în banca asta a lui. Mai degrabă i-aş fi păstrat în grajdul lui Barney decât să-i las pe mâna ăstuia. Acum că veni vorba, parcă-mi amintesc că am lăsat ceva bani în grajd...

Mătuşa Batty continuă să sporovăiască despre Barney catârul, şi despre modul lui încăpăţânat de a fi, până când Becky începu să râdă şi nu se mai opri din chicotit. Dar eu abia dacă auzeam vreo vorbă din spusele mătuşii Batty, îngrijorată cum eram de faptul că datoram atâţia bani băncii.

Tocmai terminaserăm de întins hainele la uscat pe sfori şi intraserăm în casă pentru a pregăti mâncarea, când o altă maşină pe aleea noastră, de data aceasta o maşină mult mai veche decât maşina bancherului, şi nici pe departe la fel de luxoasă. Din ia Coborâră Alvin Greer şi nevastă-sa, Bertha. Am recunoscut cuplul mai vârstnic de la biserică, deşi nu făcusem niciodată parte din cercul lor de prieteni. Deţineau câteva zeci[15] de acri de pământ la nord de Wyatt Orchards. Eram gata să pun pariu că aveau să-mi pricinuiască noi necazuri.

— Te cunosc! exclamă mătuşa Batty după ce-i invitasem pe cei doi Greer în casă. Tu eşti micul Greer, nu-i aşa? Alfred... Albert...

— Alvin.

---

[15] 1 acru = 0,404 ha.

— Exact! Am fost în aceeaşi clasă la gramatică cu tine şi cu soră-ta, Adelaide. Apucă mâneca hainei domnului Greer şi o examină îndeaproape, apoi îi zâmbi larg. Văd că în sfârşit ai învăţat să foloseşti batista. Bravo! Când era un ţânc, explică ea doamnei Greer şi mie, lui Alvin îi curgea mereu nasul şi obişnuia să şi-l şteargă cu mâneca de la haină până şi-a făcut un petic strălucitor pe ea.

Faţa domnului Greer luă o culoare mai aprinsă decât un măr copt şi m-am temut că nu mai are mult până face o criză. Dar chiar atunci Becky năvăli în bucătărie cu un ghem de lână cenuşie şi cu acul de croşetat. Ea şi mătuşa Batty se îndeletniceau din greu cu făcutul pisicuţelor pentru Arabella, iar Becky se dusese în salon pentru a cotrobăi prin coşul meu de tricotat pentru nişte lână.

— Am găsit culoarea asta, spuse ea zgomotos, apoi se blocă observând că aveam musafiri.

— Becky Jean, spune-le „Bună ziua” domnului şi doamnei Greer, am îndemnat-o eu.

— Bună ziua, repetă ea, apoi continuă să sporovăiască de parcă ar fi fost un patefon care fusese tras peste măsură. N-ar fi o culoare frumoasă pentru o nouă pisicuţă pentru Arabella? Mătuşa Batty tricotează pentru pisica noastră nişte pisicuţe pentru că ea-şi doreşte tare mult să fie mămică – pisica, vreau să spun, nu mătuşa Batty – şi eu o să i fac codiţele. Flutură acul de croşetă prin aer.

— Mătuşa Batty mă învaţă cum.

— Ce... drăgu.. Doamna Greer se uita la ea de parcă nu ar fi ştiut ce să creadă din toate astea. Arabella se freca de picioarele ei torcând zgomotos. Bertha Greer era cunoscută ca fiind cea mai mare bârfitoare de toată

biserica, aşa că nu avea să treacă mult până întregul DeeSprings avea să afle că cei din familia Wyatt îşi pierduseră minţile

— Ne-aţi putea acorda puţin din timpul dumneavoastră, spuse Alvin Greer, pentru că am venit să discutăm o chestiune foarte importantă, doamnă Wyatt.

— Sigur. N-aţi vrea să mergem în salon? Doriţi poate nişte cafea?

— Nu, mulţumim. Se aşezară unul lângă celălalt pe sofaua cea bună din păr de cal unde şezuse domnul Preston doar câteva ore mai devreme, arătând amândoi de parcă tocmai înghiţiseră o coadă de mătură. Am dat-o jos pe împărăteasa Estera de pe balansoarul meu şin-am aşezat în faţa lor.

— Am venit să-ţi facem o ofertă, Elise...

— Eliza. Mă numesc Eliza.

— Da... desigur. Am dori să-ţi facem o ofertă pentru Wyatt Orchards, şi cred că vei fi de acord că e una foarte corectă.

— O ofertă? Dar livada nu e de vânzare.

I-am văzut pe cei doi schimbând o privire înainte ca domnul Greer să continue.

— Am înţeles că vă confruntaţi cu nişte... ăăă... probleme financiare cu banca şi...

— Nu înţeleg dece v-ar privi pe dumneavoastră problemele mele financiare, domnule Greer. Şi dacă aţi auzit de la domnul Preston, atunci nu era treaba dânsului să vă spună una ca asta.

— Haide, Eliza, nu te ambala aşa.

— Toţi oamenii din Deer Springs ştiu că banca dă faliment, spuse Bertha Greer. Fiecare dintre noi suntem afectaţi de asta într-un fel sau altul – unii şi-au pierdut toate economiile, alţii şi-au văzut ipotecile declarate prescrise. Dacă ai fi fost ieri la biserică, ai fi ştiut şi tu, pentru că toţi numai despre asta vorbesc.

Am lăsat-o să vorbească mai departe, prea stupefiată să mai pot spune ceva.

— Toţi ştiu că nu poţi administra singură locul acesta, continuă domnul Greer, şi desigur nu vreau să te văd pe tine şi pe copiii tăi aruncaţi în stradă evacuaţi de bancă. Aşa că ieri am discutat toate acestea cu pastorul Dill şi cu câţiva dintre prezbiterii bisericii, şi toţi au fost de acord că îţi ofer un preţ corect. O afacere foarte corectă. Îi poţi întreba şi tu.

Nu vroiam să vorbesc, temându-mă ca nu cumva să-mi tremure vocea sau să mă trezesc că izbucnesc în plâns. Cum eu nu spuneam nimic, domnul Greer continuă să vorbească.

— Voi strânge suficienţi bani lichizi ca să-ţi acoperi datoria cu o plată în numerar completă, iar apoi proprietatea va fi a mea – toate livezile, hambarul de mere, echipamentele şi aşa mai departe. Îţi ofer cinci mii de dolari pentru tot, pe care ţi-i voi plăti în rate anuale. Poţi închiria de la mine casa şi grajdul vitelor şi suficient pământ să-ţi ajungă pentru o grădină de legume, în schimbul unei taxe anuale – pe care ţi-o voi scădea din preţul de achiziţie, desigur. Astfel, vei avea şi unde să locuieşti până când vor creşte copiii. Ei bine, nu ţi se pare o afacere corectă? Zâmbi cu gura până la urechi, însă zâmbetul era atât de nenatural

pe faţa lui care era atât de acră de obicei, încât semăna cu un felinar scobit dintr-un dovleac.

— Livada aceasta face mult peste cinci mii de dolari, am bâiguit eu.

— Păi, nu, de fapt în momentul de faţă nu valorează mai mult de atât. În prezent, nimeni nu are bani să o cumpere, iar băncile nu au bani de dat cu împrumut.

— Şi-apoi, spuse Bertha încruntându-se, Alvin şi cu mine meritǎm o reducere de preţ, pentru că păstrăm livada în familie. Numele meu de fată este Wyatt, să ştii.

— Tatăl Berthiei şi tatăl lui Frank Wyatt au fost fraţi, explică Alvin. Cei doi fraţi au crescut sub acelaşi acoperiş, şi proprietatea ar fi trebuit să fie împărţită pe drept în două între ei atunci când a murit bătrânul Isaac Wyatt. Niciodată n-am înţeles cum de-au reuşit Frank şi tatăl său să deţină până la urmă toată livada.

— Toţi sunt de acord că livada ar trebui să rămână în familie în loc să ajungă pe mâinile vreunui străin, adăugă Bertha.

— Poate că sunt o străină, am spus, luptându-mă cu lacrimile, dar copiii mei nu sunt. Tatăl lor a fost Samuel Wyatt şi acest pământ este pe drept al lor. Nu pot să o cedez acum aşa...

— Ce vârstă are cel mai mare băiat al tău? Nouă, zece ani? Alvin Greer începea să-şi piardă cumpătul, ceea ce probabil îi promisese soţiei lui că nu avea să se întâmple. E o mare responsabilitate să conduci o proprietate mare ca aceasta, şi pe când va ajunge băiatul tău suficient de mare să o conducă cu aceeaşi pricepere ca şi bunicul lui, livada aceasta va fi o ruină.

— Doamnă Wyatt – Eliza, nu-ţi dai seama că eu şi soţul meu dorim să ne facem datoria de creştini şi să te ajutăm să ieşi din necaz?

— Îţi fac o ofertă foarte corectă, adăugă domnul Greer.

M-am ridicat în picioare, atât de mânioasă că-mi tremurau genunchii.

— Am nevoie de timp să mă gândesc la toate astea. Vă anunţ când m-am hotărât.

Le-am luat hainele din cuier şi li le-am pus în braţe. Erau poftiţi afară fără să fi obţinut semnătura mea în favoarea ofertei lor, şi nu erau prea bucuroşi de asta.

— E o ofertă foarte corectă, repeta Greer ieşind pe uşă.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Greer.

După ce plecară, mătuşa Batty veni la mine cu o privire îngrijorată.

— Avem zi de vizite astăzi, păpuşă? Pentru că dacă avem, ar trebui să-i fac o baie lui Winky şi să-mi schimb şi eu rochia asta.

— Nu, mătuşă Batty. Crede-mă, niciunul dintre aceşti musafiri nu a fost invitat.

— Păi atunci se vede că au mare tupeu să vină aici neinvitaţi, nu? Niciodată nu l-am putut înghiţi pe mucosul de Greer cel mic. Îţi spun, mâneca aia a lui îţi făcea scârbă şi numai dacă te uitai la ea.

— Trebuie să fug cu maşina până în Deer Springs, am spus, hotărându-mă ce să fac. Ai tu grijă de Becky Jean şi de domnul Harper pentru mine cât sunt plecată? Mă întorc înainte să ajungă băieţii acasă de la şcoală.

— Sigur, păpuşă. Şi-atunci organizăm mâine ziua de primit musafirii?

— Nu. Nu organizăm nimic. Trebuia să plec înainte să mă exaspereze de tot.

Am scotocit prin biroul socrului meu şi am scos toate lucrurile din seiful lui şi toate hârtiile lui importante, apoi am plecat în oraş cu maşina să vorbesc cu John Wakefield, avocatul familiei. Domnul Wakefield avea o vârstă metusalemică[16] şi probabil că practicase avocatura încă din vremea când Moise îi scosese pe evrei „din Egipt. Însă Frank Wyatt avusese încredere în el şi asta spunea multe.

Secretara domnului Wakefield, care era cam la fel de bătrână ca şi el, mă conduse în biroul său prăfuit pentru a-l întâlni, imediat ce i-am spus că era vorba de o urgenţă. L-am surprins pe sărmanul bătrânel moţăind la biroul său, aşa că am lăsat-o pe secretara lui să ne aducă câte o ceaşcă de ceai – chiar dacă eram prea nervoasă să-l pot bea – ca să-i dau timp să se trezească complet. – Da... da... continua să spună, iar capul i se bălăngănea în toate direcţiile în vârful gâtului lui uscăţiv, de parcă era mai-mai să i se desprindă. Da... ce pot face pentru dumneata, doamnă Wyatt?

I-am spus totul despre preavizul dat de bancă şi i-am arătat scrisoarea. Apoi i-am relatat oferta pe care mi-o făcuse Alvin Greer. Era dificil să-mi stăpânesc lacrimile pentru că şi acum eram atât de revoltată că îndrăznise să-mi ofere doar cinci mii de dolari pentru Wyatt Orchards, iar

[16] Metusala, personaj citat în cartea Genezei din Biblie, cel care a avut cea mai lungă viaţă umană pe pământ, 969 de ani (Geneza 5:27).

apoi se aştepta din partea mea să-i plătesc chirie ca să locuiesc în propria-mi casă.

— Nu ştiu absolut nimic despre finanţele socrului meu domnule Wakefield, am încheiat eu. Niciodată nu a avut încredere în mine cum a avut în dumneavoastră. M-aţi putea ajuta să găsesc o modalitate să restitui acel împrumut bancar?

— Daţi-mi câteva zile să mă uit prin toate aceste hârtii, spuse el. Vă sun când reuşesc să le pun în ordine.

— Nu am telefon.

— Da, da, aşa e. Frank nu dorea să aibă telefon. Reveniţi atunci într-o săptămână.

Am părăsit biroul domnului Wakefield fără a simţi vreo uşurare.

CAPITOLUL 5

— Pun pariu că te-ai săturat să zaci acolo întins pe spate toată ziulica, îi spuse mătuşa Batty lui Gabe când îi aduse micul dejun a doua zi dimineaţa. Cumpărasem nişte iod şi alte doctorii de la farmacia din Deer Springs şi îi îngrijeam piciorul. Continua să facă febră uşoară.

— Să nu care cumva să-ţi vină idei să-l scoţi la plimbare, am spus, sau o să i se deschidă iarăşi toată rana.

— N-ai vrea să te ajut să te ridici în şezut, îl întrebă ea, ca să poţi de exemplu să citeşti o carte?

— Pot să mă ridic singur, spuse Gabe, ridicându-se în capul oaselor. Nu trebuie să vă deranjaţi atâta cu mine, mătuşă Batty – deşi mulţumesc pentru că sunteţi aşa de drăguţă.

— Nu-i niciun deranj. Biblia spune că atunci când Ilie a fost la capătul puterilor, îngerii i-au purtat de grijă, aşa că mă gândesc că noi toţi am putea avea nevoie de câte-un înger din când în când, nu-i aşa? Aşa, acum spune-mi, Gabe, ce gen de cărţi îţi place să citeşti? începu să scormonească prin cea mai apropiată cutie. Se pare că aici nu avem decât cărţi de aventuri. Care dintre astea te-ar interesa? Scoase două cărţi şi i le puse în braţe. După faţa pe care o făcu, ai fi spus că îi înmânase o comoară regească.

— Ptiu! Danger în the Jungle[17] şi African Treasure[18] de Herman Walters!

— Ai auzit de el? întrebă ea.

— Da' cine n-a auzit! E unul dintre cei mai cunoscuţi autori de aventuri din perioada lui. Adoram cărţile astea pe vremea când eram copilandru! Cred că le-am citit de-o sută de ori!

— O, atunci poate ai vrea să citeşti altceva. Se aplecă să scoată alte cărţi şi le stivui pe pat lângă el.

— Toate astea sunt de Herman Walters! exclamă Gabe surprins. Se aplecă peste marginea patului pentru a se uita în cutie. Nu-mi vine să cred! Câte cărţi dintr-astea ai?

— Am absolut fiecare carte pe care a scris-o vreodată.

— Şi toate sunt pe deasupra ediţii princeps, spuse, răsfoind câteva dintre ele. Era la fel de emoţionat ca un copil în dimineaţa zilei de Crăciun. Uită-te la ele – sunt în

[17] Pericole în junglă.

[18] Comoara Africană.

stare excepţională! Ai vreo idee cât valorează toate cărţile astea?

— Să vedem. Patruzeci şi trei – ba nu, patruzeci şi patru de cărţii – la un preţ mediu de şaptezeci şi cinci de centi vine... Începu să deseneze cifre prin aer pe o tablă imaginară, încercând să facă înmulţirea.

— Pentru un colecţionar, sunt mult mai valoroase decât şaptezeci şi cinci de centi bucata, spuse Gabe. Mai ales dacă e vorba de opera completă a lui Herman Walters. Să nu care cumva să le vinzi pe-o nimica toată, mătuşă Batty. Le-ai da de pomană.

Ea se uita tulburată şi îngrijorată.

— Vai de mine! Mă tem că le-am dat deja.

— Serios? Dar nu înţeleg. Cum se poate că le ai încă?

— Le-am dat un set lui Matthew şi lui Samuel să citească şi am păstrat celălalt set pentru mine. Băieţii le-au citit cu plăcere când erau copii. Zâmbi amintindu-şi.

— La fel şi eu, murmură Gabe, continuând să răsfoiască una dintre ele. Am crescut cu cărţile astea. Ele sunt unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să fac din scris scopul vieţii mele.

— Păi, ce coincidenţă, nu? exclamă mătuşa Batty. Acestea reprezintă opera vieţii lui Herman! Îmi aminteşti puţin de el.

— L-ai cunoscut pe Herman Walters? întrebă el cu uimire.

— O, da. Foarte bine. De fapt el a scris fiecare din aceste cărţi în căsuţa mea de piatră de lângă heleşteu.

Am hotărât că era timpul să intervin în discuţie.

— E cam greu de crezut una ca asta, mătuşă Batty. A fost un scriitor foarte cunoscut, şi...

— Extraordinar! strigă Gabe, întrerupându-mă. Ai şi toate cărţile lui Betsy Gibson? Se aplecase peste marginea patului şi scotocea prin a doua cutie de cărţi. Nu ştiam că domnişoara Gibson scrisese atâtea cărţi!

— Da, a scris şaizeci şi două de cărţi chiar acolo jos în căsuţa mea.

— Doar nu vrei să-mi spui că ai cunoscut-o şi pe Betsy Gibson? am spus eu sceptică.

— Da, a fost o prietenă foarte apropiată de-a mea – dar să nu spui la nimeni, bine, păpuşă? Va fi mica noastră taină.

Gabe şi cu mine ne holbam la ea, neştiind dacă să o credem sau nu. Pe vremea când fusesem mai mică, citisem fiecare carte a lui Betsy Gibson care-mi căzuse în mâini. Erau poveşti pline de Învăţături, despre tinere pline de viaţă care căutau aventura şi dragostea – şi de obicei învăţau pe parcursul acţiunii câte-o lecţie morală importantă. În ziua când coborâsem din tren în Deer Springs, îmi spusesem că şi eu puteam fi la fel de curajoasă ca şi eroinele ei. Dar era oare cu putinţă ca mătuşa Batty să fi cunoscut cu adevărat autoarea tuturor acelor cărţi? Mi-am amintit biroul care ocupa întreaga ei sufragerie şi uriaşa maşină de scris, mare cât toate zilele, tronând pe ea. Am scotocit într-o a treia ladă de cărţi.

— Cum e cu toţi scriitorii ăştialalţi? am spus eu, punând-o la încercare. Jack London, Mark Twain, Charles Dickens. Şi ei şi-au scris cărţile jos în căsuţa ta?

— Nu vorbi prostii! Nu i-am întâlnit niciodată pe oamenii ăştia.

— Dar i-ai cunoscut pe Betsy Gibson şi pe Herman Walters? am întrebat eu.

— O, da. Foarte bine. Dar să fiu sinceră, întotdeauna mi-a plăcut domnul Walters puţintel mai mult. Era cel mai aventuros dintre cei doi.

Gabe se lăsă pe spate între perne râzând.

— Asta-i de necrezut! Căbănuţa ta a fost un liman al activităţi scriitoriceşti pentru Herman Walters? Ei, acum chiar aştept să repar acoperişul.

Mi-am amintit vorbele care tocmai îi scăpaseră lui Gabe şi mi-am văzut şansa de a afla mai multe despre el.

— Am observat fără să vreau că porţi după tine o maşină de scris, Gabe. Mi s-a părut un obiect foarte neobişnuit pe care te-ai aştepta să-l găseşti asupra unui vagabond. Şi spui că scrisul este şi scopul vieţii tale? Zâmbetul i se stinse de pe faţă.

Mătuşa Batty bătu din palme încântată.

— O, şi tu eşti scriitor? Ce minunat! Ce fel de lucruri scrii?

L-am văzut pe Gabe ezitând să răspundă, dar după ce îş plimbă privirea de la cartea pe care o ţinea în mâini la mătuşa Batty, cu o admiraţie vădită, îi mărturisi în cele din urmă:

— Sunt jurnalist. Fac muncă de corespondent pentru Chicag Tribune şi uneori şi pentru Saturday Evening Post.

— Iar în momentul de faţă te găseşti într-un moment mai puţin inspirat, întrebă ea, sau eşti deghizat?

— Mă documentam, mătuşă Batty. Scriu despre viaţa de vagabond, şi despre toţi oamenii interesanţi pe care i-am întâlnit în timp ce călătoream cu trenul.

— N-aş fi ghicit niciodată! spuse ea. Arăţi ca un vagabont veritabil cu părul acesta neîngrijit – şi chiar miroşi ca un vagabond!

— Mulţumesc, spuse el, zâmbind uşor. Adevărul e că sunt deja de o vreme bună pe drum, iar povestirea mea se apropie de sfârşit. Îmi croiam drum înapoi spre Chicago pentru a înmâna lucrarea editorului meu când am păţit nenorocirea asta la picior.

— Ei bine, de vreme ce vei mai fi la pat o vreme, spuse mătuşa Batty, de ce nu ţi-ai scrie povestirea şi ai pune-o de aici la poştă? Mi-ar plăcea să-ţi dau o mână de ajutor. Ce ţi-ar trebui, nişte hârtie de scris? Poate o măsuţă pe care să-ţi pui maşina de scris? Putem aranja totul pentru tine, nu-i aşa, păpuşă?

— Cred că da, am spus. Mătuşa Batty făcea ca totul să pară atât de uşor, încât mie şi lui Gabe ne era destul de greu să o refuzăm. Chiar în acea zi ea trase enorma ei maşină de scris până sus pe deal la casa mea, insistând că era o maşină mai bună decât micuţa lui maşină şubredă, totodată aducând şi-un teanc de hârtie de scris. Gabe lucră toată săptămâna, ori de câte ori îi permitea febra. Încă obosea foarte uşor, şi trebuia mereu să se oprească şi să se culce puţin, dar apoi îl reauzeam lovind tastele, iar uneori chiar până la miezul nopţii.

Când m-am întors în oraş pentru întâlnirea pe care o aveam Cu domnul Wakefield, povestirea lui Gabe fusese încheiată. Mătuşa Batty o împachetase frumos şi o luasem

cu mine la oficiul poştal din Deer Springs şi am trimis-o la Chicago.

— Eliza, avem o problemă. Primele cuvinte ieşite din gura avocatului mă înfiorară. Nu-mi trebuiau alte probleme. Aveam şi-aşa mai mult decât destule pe cap. Cum îşi putea imagina Dumnezeu să mă mai împovăreze cu ceva?

— Ştii că socrul dumitale specula serios pe piaţa de mărfuri? întrebă domnul Wakefield.

— Nu ştiu nimic despre afacerile tranzacţionale ale socrului meu. E la fel cu jucatul la bursa de acţiuni?

— Cam aşa ceva, dar implică speculaţia mai degrabă în privinţa afacerilor fermiere decât a acţiunilor unei corporaţii. Din nefericire afaceriştii de mărfuri pot pierde mult mai mult decât bani atunci când investesc – şi se pare că Frank şi-a pierdut economiile de-o viaţă.

— Deci nu mai există niciun fel de bani? Cum îi voi plăti atunci datoria domnului Preston de la bancă?

Faţa mohorâtă a domnului Wakefield îmi aminti de un copoi trist.

— Îmi pare rău, dar banii vor trebui totuşi achitaţi în termen de nouăzeci de zile, în caz contrar, creditorii băncii vor intra în posesie. Unii oameni organizează licitaţii şi-şi vând echipamentele pentru a strânge bani. Dar trebuie să te avertizez, ţinând cont d depresiunea economică în care ne aflăm, nu vei obţine nici pe departe preţul pe care îl merită utilajele. Şi mă tem că asta e valabil şi pentru pământul pe care se află ferma.

Am fost prea şocată şi surprinsă ca să pot plânge.

— Deci... deci îmi spuneţi că... În afară de livadă şi de utilaje, sunt falită?

Domnul Wakefield îşi închise o clipă ochii înainte să continue. M-am întrebat dacă cumva se ruga.

— Mă tem că e chiar mai rău de atât, Eliza. Acum, ştiu că Sam intenţiona ca ferma să fie a ta şi a copiilor, dar soţul tău a decedat înaintea tatălui său, aşa că testamentul lui Frank are prioritate. Îmi pare rău să ţi-o spun, dar Frank a lăsat prin testament totul fiului său mai mare, Matthew Wyatt. Proprietatea revine celui de-al doilea fiu al său, Samuel, şi familiei acestuia doar în cazul în care Matthew ar muri fără să aibă vreun moştenitor. Testamentul lui Frank nu face nici-o referire la tine sau la copiii tăi. Evident, testamentul a fost conceput cu mai multă vreme în urmă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Matthew Wyatt este moştenitorul de drept al fermei Wyatt Orchards, şi nu dumneata. Până renunţă Matthew la orice pretenţie asupra moştenirii sale, noi nu putem transfera titlul asupra nimănui altcuiva.

— Matthew? Dar e mort, nu?

— Păi, nu ştiu. Am înţeles că Matthew s-a înrolat în Armată prin 1916 sau '17 şi a luptat pe frontul din Franţa, însă Frank nu a spus nimic despre el că ar fi murit. Şi-apoi, placa memorială de la biserică înşiră numele tuturor bărbaţilor care şi-au dat viaţa, iar numele lui Matthew Wyatt nu se află printre ele. Speram tu să ştii unde s-a stabilit după încheierea războiului, ca să pot lua legătura cu el.

Mi-am scuturat capul.

— Nici soţul meu şi nici tatăl lui nu au vorbit vreodată despre el. Niciun singur cuvinţel, aşa că întotdeauna m-am gândit că probabil erau prea îndureraţi. M-am gândit că Matthew murise şi... m-am oprit, amintindu-mi cum făcusem aceeaşi presupunere şi despre mama mea.

— Poate că într-adevăr a murit, Eliza. Dar conform legii, va trebui să văd un certificat de deces înainte să pot transfera moştenirea lui asupra ta.

— Iar eu ce să fac acum?

— Păi, te sfătuiesc să te duci acasă şi să încerci să dai peste ceva acte de familie. De exemplu să te uiţi dacă n-a trimis cumva armata vreo notă cu privire la moartea lui, sau dacă a existat vreo corespondenţă cu Matthew de-a lungul anilor, poate cu o adresă de expeditor. Între timp, eu voi trimite o adresă la Washington. Registrele lor ne vor spune dacă Matthew a fost ucis în timpul acţiunii sau dacă a fost eliberat din serviciul militar.

— Cât timp va dura asta? Banca îşi vrea banii în nouăzeci de zile.

— Îmi pare rău, dar va dura ceva timp. Şi nu pot aprecia în niciun fel oferta lui Alvin Greer, pentru că livada nu este pe numele tău.

Am fost uşurată să aud măcar o veste bună. Nu vroiam să-i vând livada lui Alvin Greer, chiar dacă ne-ar fi lăsat să locuim acolo.

— Dar tot ce pot spune după ce-am analizat hârtiile lui Frank, începu domnul Wakefield cu tristeţe, totul aparţine lui Matthew.

— casa, pământul, tractorul, şi tot restul utilajelor... chiar şi camioneta.

Niciodată nu l-am urât pe Frank Wyatt atât de mult cum îl uram în clipa aceea. Nu doar că-i lăsase pe copiii mei fără tată, dar acum îi lăsa şi fără moştenire, dând tot ceea ce le revenea lor de drept unui fiu nerecunoscător care plecase de acasă cu mult timp înainte.

— Şi cum e cu toţi anii în care soţul meu a lucrat pentru tatăl lui, am strigat eu, ca un rob, în orice vreme, ca să-l ajute să administreze bine lucrurile la fermă? Cum e cu toată munca istovitoare pe care a făcut-o Sam în timp ce Matthew era cine-ştie-unde? Toate astea nu înseamnă nimic? Soţul meu a murit lucrând pentru taică-său, iar dumneata îmi spui că copiii mei nu primesc nimic?

— Îmi pare rău, Eliza... Înţeleg cum te simţi...

— Nu, nu înţelegeţi! Livada aceea este casa mea, căminul copiilor mei! Mă luptam cu lacrimile, hotărâtă să nu plâng, dar o lacrimă rebelă îmi alunecă pe obraz în ciuda eforturilor mele. Ochii domului Wakefield păreau şi ei puţin umezi.

— De îndată ce dăm de urma lui Matthew Wyatt, spuse el, voi face tot ce pot ca să-l conving că dumneata şi copiii dumitale meritaţi o compensaţie corectă pentru toată munca pe care a depus-o Sam. Dar să fim realişti, doamnă Wyatt, ştii că nu vei fi în stare să administrezi Wyatt Orchards de una singură. Poate că şi Frank ştia asta.

Singurul lucru pe care-l ştiuse Frank fusese că eu eram o străină, şi mă urâse pentru asta. Aşa-l pedepsea pe Sam pentru că nu se căsătorise cu cineva înstărit şi pentru că nu adăugase mai mult pământ la micul său regat. Asta mi-era limpede. Dar nu puteam înţelege cum era posibil ca

un om să-şi dezmoştenească propriii săi nepoţi – carne din carnea lui, sânge din sângele lui.

Când am ajuns acasă, am zăbovit în camionetă pe aleea din faţa casei – camioneta lui Matthew – aşteptând ca tulburarea mea să se potolească înainte să intru în casă. Îmi venea să scuip peste mormântul lui Frank Wyatt. Era aşa de nedrept! Eram mai hotărâtă ca oricând să nu renunţ la pământul acesta şi la casa care erau ale mele de drept. Trebuia doar să descopăr ce se întâmplase cu Matthew Wyatt. Dar după cum mă simţeam acum, dacă avea să se dovedească că Matthew era în viaţă, eram suficient de furioasă încât să-l omor eu însămi.

Am început prin a scotoci prin biroul lui Frank. Păstrase dosare ordonate cu fiecare tranzacţie pe care o făcuse, cu fiecare factură, fiecare chitanţă din ultimii douăzeci de ani, se pare. Dar nu exista nici măcar o bucăţică de hârtie cu numele lui Matthew pe ea darămite vreo scrisoare cu o adresă la expeditor.

Când mi-am terminat fără succes căutările, am luat o scară şi m-am urcat în pod. În timp ce cotrobăiam prin mormanele de mobilă nefolosită, cutii prăfuite şi conducte de aerisire vechi, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la comentariul pe care-l făcuse mătuşa Batty la mormântarea lui Frank: în podul casei ăsteia s-a strâns un imens noian de durere. Şi ea nu cunoştea nici jumătate din toată povestea.

Am scormonit printr-o grămadă de lucruri, căutând vreun album vechi de poze, scrisori, sau orice altă amintire pe care aş fi putut-o găsi şi care să menţioneze numele lui Matthew. Era mult prea frig ca să stau prea mult pe-aici,

aşa că am cărat jos în salon orice cutie ce părea mai promiţătoare.

— Ia te uită, spuse mătuşa Batty, scoţând o poşetă veche şi turtită dintr-una din cutii. Asta a fost a surorii mele, Lydia. O, parcă o şi văd – cu poşeta asta agăţată de-un braţ, şi cu un flăcău de celălalt. Doamne, cum îi plăcea fetei ăleia să danseze.

— Mătuşă Batty, vrei te rog să te uiţi împreună cu mine la pozele astea? am întrebat-o când am reuşit să dau peste un album de poze de familie. Poate că-mi poţi spune cine sunt toţi aceşti oameni. Unele dintre poze aveau comentarii inserate pe sub ele, scrise cu cerneală albă pe carton negru, dar majoritatea nu aveau astfel de notiţe. Mi-am dat seama că nu numai că nu-l întâlnisem niciodată pe Matthew Wyatt, dar nici nu văzusem vreodată vreo poză de-a lui.

— Aşteaptă să-mi iau mai întâi ochelarii. Îi găsi, apoi se aşeză alături de mine pe sofa, cu Becky cocoţată în poala ei. Toate răsfoiam împreună albumul. Mulţi dintre ăştia sunt rudele lui Frank spuse mătuşa Batty în timp ce studiam primele câteva pagini.

— N-am ştiut niciodată că avea rude aici în Deer Springs până mai ieri, am spus. Doamna Greer m-a surprins ieri când a spus că e verişoara lui Frank.

— O, păi mai sunt şi alţii prin zonă. O ştii pe Julia Foster nevasta şerifului? Şi ea e din neamul Wyatt.

— Există şi vreo poză de-a Lydiei pe aici? am întrebat, răsfoind Prin album. Soacra mea era un alt mister pe care nu-l înţelesesem Niciodată. Şi Sam şi taică-său se închideau de tot când încercam să Pun vreo întrebare cu privire la ea.

Dar la o adică, nici eu nu aveam de gând să răspund vreunei întrebări referitoare la Propriul meu trecut, aşa că am învăţat să nu dezgrop morţii.

— Stai să văd... Uite, aici este sora mea, Lydia.

— O, ce frumoasă e! Femeia pe care o indica mătuşa Batty nu arăta deloc ca nevasta robustă, muncitoare de fermier pe care mă aŞteptasem să o văd. Lydia era atât de atrăgătoare că îmi tăie răsuflarea. Mă uitam pentru prima oară la faţa soacrei mele,, incapabilă să-mi dezlipesc privirea de la ea. Frumuseţea ei avea ceva gingaş, care întrupa în acelaşi timp inocenţă şi farmec.

— N-ai fi spus niciodată că noi două suntem surori, nu? Spuse mătuşa Batty, chicotind ca pentru sine.

Am privit-o pe mătuşa Batty şi am văzut puţine asemănări cu sora ei, cu excepţia sprâncenelor arcuite şi a oaselor fragile. Am studiat ochii întunecaţi ai Lydiei şi sprâncenele ei graţioase, zâmbetul ei irezistibil, căutând vreo asemănare între soţul meu şi mama lui. Dar n-am găsit nimic. Sam fusese robust, cu bărbia crestată a tatălui lui, cu părul blond şi ochii albaştri. Totuşi, ceva legat de mama lui îmi părea cunoscut, ca şi când aş fi văzut-o înainte, deşi ştiam că nu era aşa.

Am revăzut-o pe Lydia în câteva dintre pozele de pe paginile următoare, de obicei înconjurată de cei trei fii ai ei, la diferite vârste. Era greu să privesc pozele cu Sam când era tânăr, puternic şi sănătos. Nu reuşeam să trec peste faptul că Jimmy al meu semăna atât de mult cu el. Aproape în toate pozele, Sam stătea ca o umbră agăţat de fratele lui mai mare, Matthew – la fel cum se agăţa şi Luke de Jimmy, ca o codiţă.

Priveam iar şi iar fiecare poză de-a lui Matthew Wyatt. Avea părul şi ochii întunecaţi ai mamei lui, şi arăta cât se poate de diferit de fratele lui Sam ţinând cont că erau fraţi. Dar apoi, cel mai mic dintre ei, Willie, arăta şi el cât se poate de diferit. Ştiam foarte sigur că Willie murise. Îi văzusem mormântul în cimitirul familiei lângă cel al Lydiei şi al lui Frank – lângă mormântul lui Sam al meu.

Potrivit datelor de pe piatra funerară, se pare că murise când avea nouă ani – vârsta lui Jimmy. Mătuşa Batty arăta spre poza lui.

— Aceasta este probabil ultima poză pe care i-au făcut-o vreodată lui Willie, spuse ea trist.

— Cum a murit el? am întrebat-o. Am uitat ce mi-a povestit Sam.

— Sărmanul copil. S-a spart gheaţa sub el pe heleşteu într-o Iarnă şi s-a înecat.

Am simţit cum mă furnică pielea auzind ciudata coincidenţă, de parcă aş fi căzut chiar eu în apa rece ca gheaţa. Era acelaşi mod în care murise fratele cel mic din povestea lui Gabe Harper.

— Ai fost acolo când s-a întâmplat? am întrebat-o.

Ea se foi încurcată pe sofaua tare.

— Păi, ştii că heleşteul e chiar în spatele casei mele. Aud tot felul de lucruri care se petrec pe acolo.

— Ai auzit ce s-a întâmplat când s-a înecat Willie?

Mătuşa Batty o dădu blând pe Becky jos din poala ei şi îi întinse geanta turtită ca să se joace cu ea pe podea, la picioarele noastre. Apoi îşi scoase batista înflorată din mâneca jerseului ei galben şi începu să o frământe.

— Cei trei băieţi se dădeau cu săniile pe dealul din spatele casei mele – la fel cum fac cei trei copilaşi ai tăi. I-am auzind chiuind şi ţipând, iar apoi se făcu dintr-odată linişte. M-am gândit că probabil se duseseră acasă. Dar când m-am uitat pe geam, i-am văzut pe Matthew Şi Pe Willie stând lângă heleşteu. Băieţilor le place să patineze pe heleşteu odată ce îngheaţă cu adevărat. Mă tem că asta au încercat ei să facă în ziua aceea, şi ştiu că era prea devreme, la începutul lunii decembrie ca să fie sigură gheaţa.

Am simţit un nou fior de gheaţă fulgerându-mă în timp ce ea repetă detalii identice cu cele ale povestirii lui Gabe.

— Am încercat să îi strig din uşă, continuă mătuşa Batty, dar ei nu m-au auzit. M-am dus să-mi iau haina şi cizmele – şi când am ajuns afară, Matthew era isteric, ţipând că Willie căzuse în apă prin gheaţă, şi-mi spunea mereu: „Salvează-l! Salvează-l!” Am făcut tot posibilul să nu-l las pe băiat să se arunce după el. Am adus cât am putut de repede ajutoare, dar a fost prea târziu. Simţeam amărăciunea în vocea tremurătoare a mătuşii Batty.

Sărmanul copil... şi biata, biata Lydia.”

Îmi părea rău că tulburasem apele unei asemenea amintiri dureroase, dar trebuia să mai aflu ceva.

— A fost Willie favoritul lui Frank Wyatt? am întrebat.

— A fost condamnabil felul în care-l prefera pe acel băiat şi în care îşi vărsa mânia peste ceilalţi doi. Erau geloşi de moarte pe cel mic, şi cine i-ar putea învinui. Sărmanul Matthew se simţea atât de răspunzător de ce s-a întâmplat cu micul Willie, că nu contenea să spună că era vina lui. I-

am spus să tacă! Să nu o spună niciodată în faţa tatălui său!

— Era adevărat? Accidentul s-a petrecut din vina lui Matthew?

— Adevărul este că Frank Wyatt l-a ucis pe Willie cu favoritismul lui.

Doar cineva îl mai ştie, dar nu cred că ea va vorbi vreodată, scrisese Gabe. Inima începu să-mi bată năvalnic în piept, ca un cal de curse. Ce era dacă în spatele acelui păr soios şi a bărbii neîngrijite – ce era dacă Gabe Harper era în realitate Matthew Wyatt?

Mi-am amintit modul în care stătuse în bucătăria mea în acea primă seară, amintindu-mi imediat de Sam al meu. Îşi plecase şi creştetul şi se ruga înainte de mâncare cum făcea şi Sam întotdeauna. Şi ştiuse exact lucrul care trebuia făcut în grajd. Avusese Şi o privire vinovată când îl întrebasem de unde ştiuse că mă numeam Wyatt. M-am înfiorat din nou.

Am răsfoit încet albumul cu poze, privind atent faţa lui Matthew în fiecare poză, căutând asemănări cu omul păros din dormitorul meu de rezervă. Nu spusese mătuşa Batty încă de prima dată când l-a văzut pe Gabe că îi părea cunoscut? Iar el o numise mătuşă Batty cu prea mare uşurinţă ca să fie un străin.

Poate că de aceea refuzase Gabe să fie văzut de un doctor – poate că avea vreo cicatrice sau vreun semn din naştere sau ceva ce ar fi putut fi recunoscut de medicul familiei, poate chiar cicatricea de pe piept. Şi poate că de aceea Gabe se enervase atât de rău când îi spusesem că îi cotrobăisem prin lucruri. Nu dorise să aflu adevărul.

Dar de ce toată discreţia asta, mai ales acum când şi tatăl şi fratele lui muriseră? De ce nu păşise pur şi simplu înainte şi să spună cine era, dacă toate astea erau adevărate? Nu-l prea puteam întreba direct fără să trebuiască să recunosc că-i citisem jurnalele intime. Şi-apoi, nu aveam nici-o idee cum avea să reacţioneze dacă descoperea că întreaga casă şi livadă erau acum ale lui. Ni le-ar fi luat? Şi să ne zvârle afară în zăpadă? Şi-mi puteam deja imagina, Gabe – sau Matthew, sau oricare ar fi fost numele lui – avea o soţie şi o familie proprie undeva aiurea, care abia aşteptau să se mute în casa noastră.

— Mătuşă Batty, ce s-a ales de Matthew? am întrebat-o în cele din urmă.

— Matthew? Privi în jur prin încăpere cu o faţă îngrijorată, de parcă tocmai l-ar fi văzut prin preajmă, iar acum îi pierduse urma. Apoi se dezmetici. Nu, tânărul acela de acolo se numeşte Jimmy, spuse ea cu voce tare. Matthew a intrat în armată şi s-a dus în Franţa la război.

Războiul. Gabe purta o gamelă a armatei americane în sacul lui.

O parte din mime îşi dorea ca Gabe să fie Matthew ca să plătească ipoteca şi să mă ajute să fac toată treaba, dar o parte din mine se temea că copiii şi cu mine ne-am putea pierde casa – şi una ca asta nu aveann să îngădui niciodată să se întâmple.

— Războiul s-a încheiat acum mai bine de zece ani, mătuşă. Ce s-a întâmplat după aceea cu Matthew? Ai vreo idee? S-a întors vreodată acasă?

Mătuşa Batty se încruntă de concentrare.

— Matthew era încă în Franţa când a murit mama lui. I-am scris să-i spun că se stinsese. Lydia îmi dăduse adresa lui şi mă rugase să-i scriu înainte... Înainte să ne părăsească... Aveam impresia că erau mai multe de spus decât era dispusă mătuşa să spună. Am aşteptat.

— Matthew mi-a scris doar o singură dată, spuse ea. Mi-a mulţumit pentru că-i transmisesem ştirea şi m-a rugat să am grijă de Sam. Atât – o singură scrisoare mică. Nu cred să mai fi auzit cineva ceva de atunci de el.

— Mai ai scrisoarea aceea? Aş putea s-o văd? Ştiam deja cum arăta scrisul lui Gabe. Puteam cu uşurinţă să le compar pe cele două.

— Nu ştiu dacă am păstrat scrisoarea aceea sau nu. Dar cred că aş Putea să caut. E importantă?

— Da, foarte importantă. Dar ştiam că îi ceream imposibilul ţinând cont de halul în care se afla casa mătuşii Batty în acel moment. Dacă ar fi murit Matthew în Franţa, am întrebat-o, ţi-ar fi sPus Frank Wyatt ceva?

— Niciodată! Frank n-a mai schimbat o vorbă cu mine din noaptea când a incendiat casa tatălui meu. El a incendiat casa tatălui tău?

Da, absolut! A vrut să planteze nişte piersici pe acea parcelă, iar casa mea îi stătea în drum. O, a încercat să-i facă pe toţi să creadă că a fost un accident, dar eu ştiu adevărul. Păpuşă, îţi spun – aşa de sigur cum cresc merele pe ramurile merilor, Frank Wyatt a provocat acel foc. De atunci am fost nevoită să locuiesc în casa cea mică.

Îmi povestea o istorie despre care nu ştiusem niciodată nimic, şi nici nu eram prea sigură că vroiam să ştiu. Mă temusem de socrul meu încă de prima oară când l-

am întâlnit. Mai târziu am început să-l urăsc pentru că-l lăsase pe Sam să moară. Întotdeauna Insistase că mătuşa Batty era ţicnită. Acum mă întrebam pe cine trebuia să cred pe cuvânt.

— Că veni vorba, spuse ea, nu m-ar mira să aflu că Frank Wyatt mi-a făcut acoperişul să se prăbuşească.

— Dar a murit anul trecut în noiembrie. Cum ar putea...

— O, nu-l cunoşti aşa cum l-am cunoscut eu, păpuşă! Ar fi tăiat cu fierăstrăul anumite şipci ale acoperişului şi apoi nu mai trebuia decât să aştepte să cadă ninsoarea.

Am oftat obosită. Acum aveam mai multe întrebări decât avusesem înainte să încep să caut răspunsuri. Cum aveam să descâlcesc vreodată harababura asta? Am întors ultima pagină a albumului şi am găsit ultima poză a lui Matthew. Părea să aibă cam optsprezece ani, şi stătea alături de fratele său Sam. În spatele lor se afla proaspăta inscripţie zugrăvită pe partea laterală a grajdului: Wyatt Orchards – Frank Wyatt Fiii, Proprietari. Am scos cu grijă fotografia şi i-am dat-o mătuşii Batty.

— Trebuie să-l găsesc pe Matthew, mătuşă Batty. Ai vreo idee ce s-o fi întâmplat cu el?

Mătuşa Batty nu-mi răspunse. Gândurile îi rătăceau prin alte locuri şi timpuri. În tăcere, am auzit un tren de marfă trecând cu viteză pe lângă livadă. Sunetul de jale al fluierului îmi aminti, cum o făcea întotdeauna, de toţi acei ani în care tânjisem după un cămin. Cutreierasem ţara în lung şi-n lat în trenuri, privind luminile care însufleţeau geamurile caselor pe lângă care treceam, visând la o familie şi o casă precum acelea. Mă hotărâsem cu zece ani

în urmă să pun mâna pe Wyatt Orchards şi să o fac a mea, fără a-i cunoaşte tainele şi durerile, fără a fi pregătită pentru toate câte le primisem.

Dar acum trebuia să mă gândesc la cei trei copii pe care-i aveam – copii pentru care eram gata să mă jertfesc şi să mor.

Trebuia să găsesc o cale prin care să le asigur traiul, prin care să le păstrez casa care le aparţinea. Trebuia să dovedesc că MattM Wyatt era mort.

— Te rog, mătuşă Batty. Dacă ştii ceva despre Matthew, te rog spune-mi.

Se încruntă.

— Dacă vrei să înţelegi ce s-a întâmplat cu Matthew, va trebui mai întâi s-o înţelegi pe sora mea, Lydia.

— Spune-mi orice crezi că m-ar putea ajuta. Nu vreau să pier livada asta. O vreau pentru copiii mei. E căminul lor – căminul meu.

Mă privi pătrunzător, o undă de mânie umbrindu-i deodată trăsăturile.

— Eşti sigură că vrei să păstrezi livada asta pentru aceşti copilaşi? Preţul este foarte mare, să ştii.

— Ştiu. Omul de la bancă mi-a cerut cinci sute de dolari, şi dacă nu îi plătesc în termen de nouăzeci de zile, pierdem tot.

Îmi întoarse spatele.

— O, te va costa mult mai mult de atât. Deja i-a costat viaţa pe cei dragi ai mei...

PARTEA a II-a

POVESTEA LYDIEI

Deer Springs, 1894

„Trebuie să ne fim îngeri unii altora, să ne oferim unii altora putere şi consolare. Pentru că abia când vom înţelege pe deplin că potirul vieţii nu este doar o cupă a suferinţei ci şi una a bucuriei, abia atunci vom fi în stare să-l sorbim.”
Henri Nouwen

CAPITOLUL 6

Sora mea, Lydia, era cea mai frumoasă fată din Deer Springs – iar eu cea mai banală. Lydia putea petrece ore în şir admirându-se Un faţa oglinzii, însă eu îmi întorceam capul ori de câte ori treceam prin preajma vreuneia, pentru că uram ceea ce vedeam. Aveam faţa la fel de rotundă şi de ştearsă ca un fursec fraged, cu un nas ca al unui împărat roman, înfipt drept în mijlocul ei.. Iar trupul meu – ei bine, trupul meu ar fi trebuit să fi ajuns la maturitate când îmi sărbătoream a douăzecea aniversare, dar pe-atunci eram la fel de diformă şi cu pieptul la fel de plat ca al unei şcolăriţe. Mama mă cicălea mereu cu mersul meu gârbovit, ameninţându-mă de fiecare dată că aveam să-mi distrug coloana vertebrală dacă nu îmi îndreptam ţinuta. Dar

tachinările colegilor mei de şcoală şi porecla pe care mi-o câştigasem de „Betty Grăsuna” îmi ţiuia mai tare în urechi decât oricare dintre ameninţările mamei mele. Eram mică şi grasă, şi cu asta basta!

Părul meu ce-mi ajungea până pe umeri nu era castaniu ca al Lydiei, sau auriu sau de culoarea mahonului sau de vreo altă nuanţă fascinantă ca al eroinelor din romanele mele preferate. Era de un cafeniu şters, ca blana de şoarece. Cârlionţii neregulaţi îmi înconjurau faţa ca un hăţiş, refuzând să stea strâns pe cap. Ochii îmi erau încadraţi de nişte sprâncene groase, stufoase, şi nu erau întunecaţi precum ochii Lydiei, care aveau un luciu elegant de catifea arămie. Nu aveau nici culoarea interesantă a alunei sau a caramelului, sau a lemnului de santal. Erau de un căprui obişnuiţi o culoare pământie. Nici nu era de mirare că singurele lucruri pe care le ştiam despre dragoste şi romantism proveneau din cărţi.: Nici nu era de mirare că nu avusesem niciun prieten până când m-a curtat Frank Wyatt. Lydia era cea care atrăgea admiraţia şi prietenia băieţilor la fel cum atrăgea floarea de măr albinele.

Lydia era cu şaptesprezece luni mai mică decât mine, şi încă de când împlinise paisprezece ani avea forme voluptoase care erau mai unduitoare decât un drum de ţară. Dacă n-ar fi fost cea mai bună prietenă a mea, cu siguranţă aş fi urât-o. Ca surori, nu puteam fi mai apropiate decât eram, silite fiind de părinţii noştri, aspri şi pragmatici să căutăm afecţiunea şi consolarea una la cealaltă. Ei refuzaseră continuu să ne mângâie şi să ne dezmierde, de teamă că am putea deveni nişte răsfăţate şi răzgâiate.

Convingerea mamei mele era că „Copiii au nevoie de ordine şi disciplină în viaţa lor şi nu de răzgâieli prosteşti.” Răspunsul ei obişnuit la toate durerile şi tristeţile noastre era, „la mai termină cu văicărelile.”

Tata se căsătorise cu mama, o fată bătrână ce era învăţătoare într-o şcoală, pe când avea ea treizeci şi cinci de ani, iar el patruzeci şi doi. Prima soţie a tatii şi cei doi fii ai lor muriseră într-o epidemie de holeră, iar el sperase să mai dea naştere unui fiu care să-i moştenească pământul. În schimb, fusese îngrozitor de dezamăgit să se trezească pricopsit cu două fete. Iar după naşterea, deosebit de grea în poziţie pelviană a Lydiei, mama l-a expulzat spontan pe tata din dormitorul ei, transmiţându-i astfel foarte limpede că nu avea de gând să-i mai dăruiască vreun alt copil.

Tandreţea şi simpatia fiind atât de greu de câştigat în casa noastră, Lydia şi cu mine am învăţat să ne bizuim una pe cealaltă, „Eu voi fi îngerul tău păzitor”, Betsy, mi-a promis ea, „iar tu poţi fi îngerul meu.” Când eram de opt ani şi jumătate şi ea de şapte, am jurat că ne vom purta de grijă una alteia, şi ne-am pecetluit jurământul cu o „apucare de degeţel”[19]. Nu ne-am dezamăgit vreodată.

De aceea m-am adresat Lydiei complet distrusă după ce absolvisem clasa a opta a şcolii de gramatică, iar tata mă informase care urma să fie în continuare cursul vieţii mele. Mă solicitase din mijlocul lecturii romanului meu şi de pe balansoarul meu de pe Veranda din faţă a casei, într-o zi călduţă de vară şi m-a chemat în salonul nostru din faţă.

---

[19] Mod de formalizare a unei promisiuni, practicată de obicei de către copii, prin care îşi încolăcesc degetele mici ale mâinii drepte, ca semn al încheierii unui legământ, promisiuni / (pinkie promise).

Era o încăpere mohorâtă, fără culoare, cu Carpete uzate pe podea şi cu imagini triste atârnate de pereţii tencuiţi şi goi, o încăpere în care te lua frigul chiar şi în timpul verii. Trăiam într-o vreme a zorzoanelor ornamentale victoriene – sofale din păr de cal înţesate cu ciucuraşi şi tapiţate cu mătase şi damasc, bufete unicate cu vitrine din sticlă, umplute până la refuz cu tot felul de obiecte ornamentale şi zorzoane, tapete încărcate, păpuşi şi feţe de masă croşetate – dar casa noastră de la fermă era la fel de simplă şi rece ca şi posomorâţii mei părinţi. Nu aveam gramofon sau stereoscop sau lanternă magică[20] – nici măcar pian sau o orgă de casă. Sunetul orologiului ticăind trecerea timpului ne acompania în serile când şedeam pe piesele simple de mobilier desperecheate de care se descotorosiseră alţii. Acolo mi-a impus tata să iau loc în acea după-amiază caldă, şi din gura lui, planurile pe care şi le făcuse cu privire la viitorul meu avură efectul clopotelor ce anunţau o înmormântare.

— Am hotărât că îţi vei continua educaţia de la toamnă, mă informă el. Vei deveni profesoară la şcoală, la fel ca maică-ta.

— Dar eu nu vreau să fiu o profesoară! am sărit eu. În mintea mea plină de imaginaţie dar naivă, visasem cu ochii deschişi să mă mut în New York City şi să mă fac reporter la ziar, la fel ca idolul meu, Nellie Bly[21]. Oroarea pe care o resimţeam la gândul de a fi prinsă cât era ziulica de lungă

[20] Un aparat vechi de proiecţie al imaginilor statice care folosea o peliculă transparentă.

[21] Bly, Nellie, pseudonimul folosit de Elizabeth Cochrane Seaman 1864-1922, o jurnalistă americană renumită pentru caracterul ei întreprinzător ca reporter de ştiri.

în capcana unei încăperi dezolante de şcoală cu două duzini de copii prostănaci fermieri, mă făcu să răspund înapoi pentru prima oară în viaţa mea.

— Te rog, tată, nu mă fă să devin profesoară la şcoală. Vreau să mă fac reporter la ziar şi să scriu în New York World la fel ca Nellie Bly.

— Nici nu mă gândesc. O astfel de carieră nu este potrivită pentru o femeie tânără, şi nici New York City nu este un oraş potrivit în care să locuieşti. Vei deveni profesoară.

Discuţia era încheiată. Era inutil să încerc să mă cert cu el. Aveam mai mari şanse să învăţ să zbor. El era tatăl meu, iar eu trebuia să mă supun. Taţii erau dumnezei în propriile lor familii,! hotărând momentul când trebuia să ne trezim, şi când să ne culcăm, cu cine trebuia să ne întâlnim şi cu cine nu, ce gândeam, cum ne purtam, cum ne simţeam. La fel cum vaca nu-şi putea alege momentul când să fie mulsă, nici eu nu aveam mai multă putere să-mi hotărăsc cursul vieţii sau viitorul. Era inadmisibil să-l înfrunt pe tata. Aşa că mi-am vărsat durerea şi dezamăgirea pe umărul Lydiei mai târziu, în seara aceleiaşi zile.

— Nu plânge, Betsy. Este o cinste să fii profesoară la şcoală, încercă ea să mă asigure. Nu-mi spuneai tu că şi Nellie Bly a studiat cândva pentru a deveni profesoară?

— Păi... da, până când a murit tatăl ei şi i s-au terminat banii.

— Vezi? Şi tu poţi deveni reporter la ziar, la fel ca ea.

— Atunci nu mi-am pierdut toa... toată speranţa? am întrebat-o printre sughiţuri. Am luat batista pe care mi-a întins-o Lydia şi mi-am suflat în ea vârful ascuţit al nasului.

Eram în dormitorul nostru de la mansardă unde ne împărtăşeam secretele şi unde împărţeam un pat dublu, o măsuţă veche cu trei sertare şi un dulap neterminat plin de şoareci. Ne mutaserăm patul la mijlocul peretelui, înghesuit între cele două geamuri ale lucarnei, ca să putem privi cerul şi stelele noaptea, cu toate că geamurile cu un ochi erau atât de expuse curentului în timpul iernii, încât uneori se făcea gheaţă şi pe partea din interior a geamului. Învăţasem demult să ne ridicăm cu atenţie din pat dimineaţa ca să nu ne izbim creştetul de tavanul înclinat. Pe cât era de friguroasă încăperea iarna, pe-atât de înăbuşitoare era vara când soarele încingea peste zi acoperişul subţire din tablă de deasupra capetelor noastre. În acea seară caldă de vară, în timp ce eram strâns îmbrăţişate în cămăşile noastre de noapte din bumbac, Iar braţele transpirate ni se lipeau de parcă ar fi fost unse cu aracet.

— Deloc! spuse Lydia. Tata ştie că tu ai moştenit toată inteligenţa care era de moştenit în familia noastră, aşa că se asigură că primeşti o educaţie de calitate. Ia uită-te la mine – eu sunt atât de săracă la minte că poate n-o să termin nici opt clase. Tot ce voi şti eu să fac vreodată va fi să fiu soţie şi mamă. Cel puţin să fii profesoară e ceva încântător.

— Ha! Şi-atunci de ce sunt toate învăţătoarele fete bătrâne?

— Tu n-o să ajungi fată bătrână, Betsy, spuse ea mângâindu-mi pe spate părul rebel. Vei găsi un bărbat deosebit care...

— Nu vreau niciun bărbat! Eu vreau să fiu reporter la ziar şi să fiu la fel de îndrăzneaţă şi de curajoasă ca şi Nellie Bly. Vreau să demasc toată corupţia şi nedreptatea şi să schimb lumea cum a făcut şi ea.

Nellie Bly avea douăzeci şi trei de ani, iar eu paisprezece când se declarase bolnavă mintal pentru a putea scrie despre viaţa dintr-un faimos sanatoriu pentru femei. Îndrăzneala ei îi adusese o slujbă la The New York World şi îi lansă cariera plină de aventuri ca reporter de ştiri senzaţionale. Adoram să citesc despre toate explorările ei – pozând drept mamă necăsătorită pentru a demasca comerţul de copii, dându-se drept hoaţă pentru a privy dincolo de gratiile închisorii din New York City, şi aşa mai departe. Într-o perioadă în care majoritatea femeilor erau simple podoabe agăţate de braţul soţilor lor, Nellie era o femeie independentă, îndrăznea să păşească în lumea bărbaţilor şi să dovedească că era la fel de bună ca şi ei – poate chiar mai bună.

Dar visul meu de a deveni un reporter de ştiri mai trebuia să aştepte. Am continuat şcoala din toamna aceea şi m-am pregătit să devin profesoară, aşa cum stabilise tatăl meu. Când eram în cel de-al doilea an acolo, Nellie Bly trăise cea mai mare aventură a vieţii ei: călătorise în jurul lumii, de una singură, încercând să doboare recordul eroului lui Jules Verne din înconjurul lumii în optzeci de zile. Timp de două luni şi jumătate o lume întreagă a urmărit cu sfinţenie progresele făcute de ea în timp ce-şi croia drum pe uscat şi pe apă, revenind în New York după doar şaptezeci şi două de zile, şase ore, unsprezece minute şi

paisprezece secunde. Era cea mai faimoasă femeie din lume, şi-mi doream să fiu la fel ca ea.

Profesorul meu preferat, domnul Herman, ştia cât de mult îmi plăcea să citesc despre Nellie şi întotdeauna îmi aducea New York World de îndată ce-l termina de citit. Mi-am făcut un album în care am strâns tăieturi din ziare cu toate aventurile ei şi am umplut caiet după caiet cu propriile mele aventuri imaginare. Când nu scriam, citeam, devorând cărţile imediat ce mi le împrumuta domnul Herman.

— Betty, eşti cea mai bună elevă a mea, mi-a spus el într-o zi, după ce terminasem de citit *Sense and Sensibility*[22], dar mă îngrijorează cum vei face faţă la viaţa de profesorat. Sincer să fiu, eşti atât de firavă şi cu o voce atât de subţire, încât mă tem că elevii te-ar putea lua drept una de-a lor.

Acesta era felul lui politicos de a-mi spune că eram ridicol de scundă şi extrem de timidă – iar copiii dezordonaţi ai fermierilor aveau să şteargă pe jos cu mine.

— Domnule Herman, eu de fapt nici nu-mi doresc să fiu profesoară, i-am mărturisit eu. Asta a fost ideea tatălui meu. Ce-mi doresc eu cu adevărat e să devin reporter de ştiri la fel ca Nellie Bly.

Căzu puţin pe gânduri înainte de a-mi răspunde.

— Şi aceasta ar putea fi o carieră dificilă, pentru cineva aşa de... de reţinută cum eşti tu. Ar fi putut adăuga „inocentă” sau „naivă” sau „îngrozită până şi de propria-i umbră”. Deşi îmi plăcea să citesc aventurile lui Nellie Bly,

---

[22] *Raţiune şi simţire*, de Jane Austin.

adevărul era că aş fi leşinat pe loc dacă m-aş fi trezit vreodată eu însămi în vreo aventură.

Domnul Herman probabil îmi văzuse bărbia tremurând şi ochii umplându-mi-se de lacrimi, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Nu mă înţelege greşit. Eşti o scriitoare foarte talentată, Betty. Îmi face plăcere să citesc tot ce ai scris. Lucrările tale sunt cu mult, deasupra celor ale colegilor tăi de clasă. Doar că părerea mea e că nici munca de investigaţii a unui reporter nu este cu adevărat ceva care să ţi se potrivească.

— Uneori scriu poezii, am izbucnit eu. El zâmbi uşor.

— Da, te văd mai degrabă ca pe o Elizabeth Barrett Browning[23] decât ca pe o Nellie Bly.

— Aţi vrea să citiţi câteva din poeziile mele?

— Aş fi onorat.

Dar nu am avut niciodată şansa să-i arăt poeziile mele sau să-mi termin studiile sau să devin profesoară – şi cu atât mai puţin reporter de ştiri. Mama s-a îmbolnăvit în anul când am împlinit optsprezece ani, iar tata m-a silit să renunţ la şcoală pentru a o îngriji şi pentru a avea grijă de treburile casei. Lydia avea un post bun pe atunci, lucra la magazinul universal Dry Goods din Deeî Springs, iar tata nu avea de gând să renunţe la cecul pe care i-l aducea ea săptămânal acasă.

---

[23] Browning, Elizabeth Barrett (1806-1861), poetă engleză, reprezentantă a curentului feminist. Culegerea ei de poezii Sonnets from the Portuguese, dedicată soţului ei şi scrisă în taină înainte de căsătoria lor, a fost publicată în 1850. Criticii consideră această culegere drept fiind cea mai reuşită dintre seriile ei de poezii, fiind una din cele mai cunoscute colecţii de poezii de dragoste engleze.

Nu cred că Lydia lucra prea mult acolo la magazin. Patronul o posta pur şi simplu în spatele tejghelei şi-o punea să zâmbească iar magazinul concurenţei de peste drum a ajuns în pragul falimentului. Fiecare vânzător ambulant sau fiu de fermier care trecea pragul magazinului, se îndrăgostea instantaneu de ea şi începea să cumpere orice i-ar fi oferit. Nu trebuia decât să-i dai Lydiei vreo douăsprezece umbrele într-o zi toridă, şi până la prânz ţi le-ar fi vândut pe toate. Ea era cea mai preţioasă achiziţie a magazinului, iar ei ştiau asta.

Nu mă deranja prea tare că trebuia să stau acasă să o îngrijesc pe mama. Îi plăcea să-i citesc cu voce tare când era trează, iar când dormea aveam timp pentru propriile mele proiecte într-ale scrisului – desigur, după ce găteam şi terminam cu treburile casei şi cu rufele de spălat.

Uneori mă simţeam singură, dar Lydia mă distra în fiecare, seară cu povestioarele ei vesele despre toate micile bârfe din Deer Springs. Avea darul să-mi povestească cum i-a vândut un yard de material cârtitoarei bătrâne Myrtle Barstow şi să mă facă să râd până mă durea burta. Apoi mă întreba:

— Ai scris vreo poezie astăzi, Betsy? Trebuie să-mi citeşti una din poeziile tale. Lydia m-a încurajat întotdeauna în cariera mea de scriitoare.

Cele mai multe poezii ale mele descriau lumea mea foarte limitată – livada şi transformarea ei cu fiecare anotimp, sturzii şi veveriţele ce se hrăneau cu seminţele pe care le împrăştiam pentru ele, cerboaica şi cei doi iezişori ai ei adăpându-se din heleşteul nostru când se lăsa seara. Dar

într-o zi Lydia a copiat două dintre poeziile mele cu scrisul ei frumos şi m-a convins să le trimit unei reviste.

— Jur că dacă nu le trimiţi tu, o fac eu! mi-a spus ea lovind hotărâtă cu piciorul în podea. Lydia lucra zi de zi în lumea reală şi învăţase să-şi presare vorbele cu expresii scandaloase ca „jur” şi Doamne sfinte!”

Când în cele din urmă m-am lăsat înduplecată, m-a ajutat să mpun o scrisoare de însoţire care suna la fel de încrezătoare şi sigură cum era şi Lydia de obicei, şi nu blajină şi umilă ca mine. am încolăcit degetele mici de la mână pentru a-mi aduce noroc şi am pus poeziile la poştă. Spre marea mea surprindere, Garden magazine a publicat una dintre ele şi m-a rugat să le trimit şi altele.

Lydia şi cu mine am dansat, am plâns şi ne-am strâns în braţe de bucurie. Plata mea a constat doar în două numere gratuite ale revistei, dar ce-mi păsa. Mă umplea de încântare să văd numele meu – poeziile mele – publicate pentru întâia oară. A doua zi, Lydia a adus acasă săptămânalul Deer Springs News. Îi zâmbise băiatului care distribuia ziarele, iar el îi dăruise unul pe gratis.

— Ţine, e pentru tine, mi-a spus ea. Trebuie să scrii ceva la ziar. I l-am întins imediat înapoi.

— Nu pot scrie nimic pentru rubrica de Ştiri. Cum aş putea fi un reporter de investigaţii când toată ziua stau închisă la fermă, departe de oraş? Parcă şi văd titlurile: „Scandal descoperit în coteţul găinilor lui Fowler” sau poate „Nemaipomenită tărăşenie în grajdul lui Betty.”

— Scrie-i o scrisoare editorului, Betsy. Nu-mi spuneai tu că aşa a Început şi Nellie Bly?

Lydia avea dreptate. Se spunea că Nellie citise un articol din Pittsburgh Dispatch care afirma că femeile erau complet inutile în afara exclusivă a căsătoriei. Revoltată, Nellie a scris o replică violentă care l-a amuzat într-atât pe editorul de la Dispatch, încât i-a oferit un loc de muncă.

— Dar nu există nimic în Deer Springs News care să merite vreo replică arzătoare, am oftat eu după ce îl citisem pe îndelete, şi chiar dacă ar fi, editorul nu prea pare să aibă simţul umorului. Mă îndoiesc că l-aş putea amuza eu.

Împotriva tuturor protestelor mele, Lydia alesese un scurt pasaj pe care-l scrisesem despre venirea primăverii într-o livadă de meri Şi i-o trimisese editorului. Am fost emoţionate amândouă când am fost plătită de către ziar cu 1,75 dolari pentru articol, primul meu cec de încasări. Cu degeţelele în aer, sărbătorind, i-am făcut cinste Lydiei cu o îngheţată de zile mari la magazinul de răcoritoare din oraş. Zâmbetul Lydiei l-a vrăjit într-atât pe tânărul din spatele tejghelei, încât ne-a dat la amândouă porţii duble la preţul uneia.

Mama nu şi-a mai revenit niciodată din boala ei. După ce a zăcut la pat aproape doi ani, s-a stins din viaţă în anul în care împlineam 20 de ani. Sănătatea tatălui începuse, de asemenea, să se deterioreze, iar la vârsta de şaizeci şi trei de ani îi era din ce în ce mai greu să facă faţă lucrului greu de la fermă. Confruntat cu propria sa vremelnicie, a recunoscut datoria pe care o avea de a ne asigura un viitor miie şi Lydiei. Aşa că a pus la cale un plan pe care cele mai multe romane ieftine l-ar fi numit „scandalos”.

Într-o dimineaţă de mai, în timp ce frământam fără prea mare tragere de inimă pâinea în bucătărie, cu romanul

A Tale of Two Cities[24] sprijinit de cutia de tablă în care păstram făina, a venit Frank Wyatt să-l viziteze pe tata. Ştiam foarte puţine despre Frank cu excepţia faptului că era diacon la biserica noastră, burlac, şi cam cu opt sau nouă ani mai mare ca mine. Strămoşii lui fusese printre primii întemeietori ai comunităţii, iar familia lui lucra pământul care ne străjuia hotarul în partea de miazănoapte. Frank moştenise toată proprietatea tatălui său şi începuse încet-încet să cumpere cam orice proprietate pe care apuca să pună mâna, făcând din Wyatt Orchards un imperiu pe care-l conducea el însuşi.

— Betsy, treci aici! mă chemă pe neaşteptate tata din salon. o voce care te făcea să scapi pe jos orice-ai fi ţinut în mână şi să o iei la fugă, indiferent că erai plină de făină sau nu. Când am intrat în cameră, Frank Wyatt se ridică din scaunul său ca un gentleman, deşi era îmbrăcat în haine de lucru.

— Bună dimineaţa, domnişoară Fowler, spuse el, plecându-se uşor. Frank era un bărbat foarte atrăgător, într-un fel foarte colţuros şi sobru, cu o adâncitură în bărbia lui ca de granit, cu părul precum soarele stins de iarnă, şi ochii de culoarea unui râu îngheţat. Se mişca băţos, de parcă nu era în largul lui în corpul acela cu umeri largi, şi indiferent că şedea sau stătea în picioare, Frank arăta întotdeauna de parcă poza la fotograf. Expresia încruntată şi serioasă pe

[24] *A Tale of Two Cities*, roman al cunoscutului scriitor Charles Dickens, controversat datorită caracterului său atipic pentru restul operei lui Dickens, dar un roman puternic, un exemplu splendid pentru arta romanului. În această lucrare a sa, autorul transmite importantul mesaj că eforturile individuale sunt meritorii, chiar dacă nu vor avea decât un impact redus, într-o lume adesea plină de violenţă şi nedreaptă.

care o afişa când îmi înmâna farfuria pentru colectă duminica, mă făcea întotdeauna să mă simt aşa de zgârcită, încât îmi venea să răstorn tot conţinutul poşetei mele la gunoi. Însă Frank Wyatt avea o reputaţie desăvârşită în biserică şi în comunitate, de-ai fi spus că Dumnezeu l-a creat chiar din stânca din care cioplise tablele celor zece porunci.

— Adu-ne nişte cafea, porunci tata.

— Vă rog să nu vă deranjaţi, domnule Fowler, spuse Frank, întinzându-şi mâinile mari. Nu pot sta prea mult. Am trecut doar să văd ce mai faceţi. Pastorul spunea în biserică duminica trecută că v-aţi fi îmbolnăvit din nou...

— Nu că asta ar fi treaba lui, scrâşni tata printre dinţi.

— Şi aşa că mă întrebam dacă nu aveţi nevoie de ajutor. Mai încolo, săptămâna asta, va veni o echipă de lucrători la ferma mea, şi...

— Nu mă prosteşti tu cu politeţurile tale, spuse tata, întrerupându-l. Dai târcoale pe aici încă de iarna trecută, de când ai auzit că m-am îmbolnăvit. Tot mai speri să pui mâna pe pământurile mele, nu? Răspunsul tatălui la oferta politicoasă făcută de domnul Wyatt era atât de necuviincioasă, că m-am întors pe călcâie căutându-mi scăparea în bucătărie. Betty, treci înapoi şi stai jos, răcni tata. Vreau să auzi şi tu ce am de spus.

Am făcut cum îmi poruncea. Şedeam fixând cu privirea bocancii de lucru uzaţi ai lui Frank Wyatt, cu obrajii arzându-mi ca focul.

— Heleşteul meu îţi trebuie de fapt, nu-i aşa? îl întrebă tata.

— Heleşteul dumitale stârneşte invidia oricărui fermier dimprejur, domnule Fowler, şi...

— Mai ştii că iarna trecută te-ai oferit să-mi cumperi pământurile dacă cumva mă hotăram vreodată să le vând?

— Da, domnule?.

— Mai eşti interesat?

Mi-am ridicat ochii spre Frank. Aproape că saliva de plăcere. Se lupta să-şi ascundă încântarea în spatele unei faţade calme.

— Simt că este datoria mea de creştin să îi ajut pe alţii în vremuri de nevoie. Acesta e singurul motiv pentru care mă aflu aici, domnule. Desigur, oferta mea rămâne valabilă, în caz că vă hotărâţi să vindeţi.

— Adevărul e că nu am de gând să vând. Nu am lucrat din greu în toţi aceşti ani să construiesc locul acesta ca într-o zi să-l vând unui străin. Am lucrat pentru copiii mei şi pentru nepoţii mei şi să le las o moştenire când n-oi mai fi. Acum, am investit multă trudă în pământurile mele. Din nefericire, bunul Dumnezeu a găsit de cuviinţă să mă pricopsească numai cu fete. Deci uite ce-am hotărât. Las tot ce am fiicei mele Betty aici de faţă, ca zestre. Dacă pofteşti pământurile mele, va trebui să te însori cu ea.

Nu ştiu care dintre sentimentele mele era mai intens – oroarea fără margini sau umilirea de neînchipuit. Cum putea tata să-şi prezinte propria copilă ca parte a unei afaceri, de parcă aş fi fost vreun animal premiat de la fermă sau vreun plug nou-nouţ? Cât de nedrept era să-l silească pe domnul Wyatt să se hotărască dacă-şi dorea chiar atât de mult pământul nostru să se însoare cu mine, ca parte a înţelegerii. Ştiam cum trebuie să se fi simţit Lea, sora mai

mare şi mai urâtă din Biblie, când a auzit ticluirile lui Iacov şi înşelăciunea pusă la cale de Laban pe seama ei. Mi-au trebuit toate puterile să mă stăpânesc şi să nu izbucnesc în lacrimi sau să o iau la fugă din cameră.

Dar chiar dacă Frank ar fi simţit vreo urmă de repulsie la oferta grosolană a tatălui, cert e că nu a arătat-o niciodată.

— Domnule Fowler, sunteţi mult prea generos, spuse el simplu. Orice bărbat din Deer Springs ar fi onorat să se căsătorească cu o creştină deosebită cum este fiica dumneavoastră, chiar dacă nu deţine niciun metru de pământ.

Am simţit un val de recunoştinţă faţă de el pentru că retezase o parte din ascuţimea vorbelor rostite de tata, chiar dacă era vorbărie goală. Orice bărbat din Deer Springs tânjea să se însoare cu Lydia, nu cu mine.

Tata se ridică în picioare, un semn că afacerea fusese încheiată.

— Acum ştii cum stau lucrurile, Wyatt, spuse el încruntându-se. Dacă eşti interesat, eşti binevenit să începi să o curtezi cum se cuvine. Ai permisiunea să te întâlneşti cu fiica mea.

— Vă mulţumesc, spuse Frank, ridicându-se la rândul lui. Ezită o clipă, ca şi când ar fi rămas pe gânduri. Cred că este sâmbăta viitoare după-amiază o petrecere a tinerilor unde se va servi Îngheţată. M-aş simţi onorat dacă m-aţi putea însoţi, domnişoară Fowler. Am reuşit să încuviinţez din cap, dar nu mă puteam aduna defel ca să-l privesc.

— Bun, trec să vă iau pe la ora două.

Îşi luă rămas bun, lăsându-mă singură cu tata. Mă simţeam devastată, cuprinsă de o tristeţe de moarte. Nu reuşeam să mă ridic de pe scaun.

— Domnul Wyatt nu pare dornic să se căsătorească cu mine, am scâncit eu.

— Prostii. Îi trebuie pământul nostru. E un om muncitor. Va fi un ginere pe cinste. Tata analizase situaţia din punctul lui de vedere. Niciodată nu-l interesase care ar fi fost dorinţele sau visurile mele. Mă simţeam prinsă în laţ.

— Dar... dar ce se întâmplă dacă eu nu vreau să mă mărit cu el?

— O să faci ce ţi se cere, spuse tata. Ştiu eu ce e cel mai bine pentru tine – ai priceput? Lacrimile pe care mă străduisem să mi le reprim începură să mi se rostogolească acum pe obraji. Tata nu părea să observe nefericirea mea în bucuria pe care o simţea faţă de propriul succes. Tânărul Wyatt a râvnit dintotdeauna proprietatea mea, dar el nu-şi dă seama că şi eu râvnesc Wyatt Orchards la fel de mult. El îşi închipuie că pune mâna pe pământul meu, dar uită că şi eu pun mâna pe al lui. Nepotul meu va moşteni într-o bună zi Wyatt Orchards. Voi insista s-o numească Wyatt Fowler Orchards.

— Sunt sigură că domnul Wyatt ar prefera mai degrabă să se căsătorească cu Lydia decât cu mine, am spus eu, ştergându-mi ochii. Poate că ar trebui să-l laşi să aleagă, tată.

— Lydia! pufni el surprins. Ea n-o să aibă vreo problemă să îşi găsească un soţ sau să se descurce în viaţă. Aşa mă asigur că te măriţi şi tu – şi încă cum trebuie.

M-am simţit sfâşiată între dorinţa de a-i face pe plac tatălui meu şi de-ai câştiga în sfârşit dragostea şi acceptarea după toţi aceşti ani, şi între dorinţa de a fugi departe de aranjamentul acesta îngrozitor şi de a-mi găsi o slujbă ca reporter într-un oraş mare. În ciuda succesului meu limitat într-ale scrisului, nu aveam niciun pic de încredere în mine. Eram îngrozită de necunoscut – de căsătorie la fel de mult ca de viaţa de una singură într-un oraş străin. Mi-am vărsat toate temerile înaintea Lydiei chiar în noaptea aceea în dormitorul nostru.

— La naiba, Betsy, dar astea-s veşti minunate! exclamă ea. Frank Wyatt arată într-adevăr trăsnet.

— Sigur – dacă-ţi face plăcere să fii curtată de un stâlp telegrafic. Mărşăluiam agitată prin cameră gesticulând.

— Poate că e puţin cam afectat, spuse ea, râzând. Dar, pe toţi sfinţii, e bogat! E unul dintre cei mai doriţi burlaci din Deer Springs.

— Nu ştiu cum voi putea sta în faţa lui, mai ales în condiţiile astea, am suspinat eu, aruncându-mă pe spate în pat. Practic, tata îl sileşte să se însoare cu mine.

— Aiurea! Domnul Wyatt n-o să facă nimic ce nu doreşte cu adevărat, nici chiar pentru avere. Şi-apoi, dacă ar fi să înceapă o goană între bărbaţii care doresc să se însoare cu tine pentru a moşteni ferma, mai bine că a ajuns domnul Wyatt înaintea multor altor coate-goale pe care i-aş putea numi. Mi-am ascuns faţa.

— Mă duce sâmbătă la petrecerea cu îngheţată a tinerilor, şi habar nu am ce o să-i spun toată după-amiaza.

— Vrei să ştii ce cred eu? Cred că domnul Wyatt e la fel de timid ca şi tine. Din ce altă cauză ar fi rămas burlac până la vârsta asta? Lydia îmi apucă mâinile şi atâta trase de ele până m-am ridicat în picioare. Haide, o să te învăţ câteva şmecherii care-i înnebunesc pe bărbaţi.

Când venea vorba de bărbaţi, Lydia era expertă. Ducea în secret o viaţă nebunească, frângând în fiecare săptămână inima câte unui băiat. O ajutam să-şi născocească tot felul de scuze complicate, spunând că vizita oameni bolnavi sau că lucra până târziu făcând inventarul, şi săracul tata ne credea. Iar după ce se întorcea acasă noaptea târziu, ascultam din gura ei detaliile fascinante – o petrecere la un local de dans unde intrarea era interzisă, un foc de tabără lângă lac, sub clar de lună, un rendez-vous tainic cu un vânzător ambulant – şi-mi notam fiecare scenariu de parcă ar fi fost cel mai recent capitol dintr-un roman de dragoste.

— Înainte de toate, începu ea, când te va ajuta domnul Wyatt să te urci în căruţa lui, lasă-ţi mâna să zăbovească puţin într-a lui, strângându-l uşor – uite-aşa.

— Vrei să spui că trebuie să-i ating mâna? E atât de distant că mă tem că atingerea lui mă va preschimba şi pe mine într-o stană de piatră!

— Mai degrabă una de aur. Jur că tot ce-atinge se preschimbă în aur curat, Betsy, nu în piatră. Şi asigură-te că şezi suficient de aproape de el ca din greşeală să-l atingi din când în când cu coapsa – uite-aşa.

M-am cutremurat fără să vreau.

— O, Lydia, n-aş putea! Şi numai gândul la asta îmi face pielea de găină.

— Nu fi proastă. Ascultă la mine, dacă îţi spune ceva nostim chiar dacă nu e cu adevărat nostim, tu să râzi aşa... şi-mi demonstră chicotind vesel, cristalin – şi-n timp ce râzi, atinge-l pe braţ sau pe piept aşa, în trecere, uite-aşa.

— Nu mi-l pot imagina pe Frank Wyatt spunând glume.

— Ai dreptate, spuse Lydia încruntându-se, nici eu. Bine atunci, spune-i cât de extraordinar este el. Flatează-l. Bărbaţilor le place să-i flatezi.

— Pfui! Cred că o să vărs.

— Inventează şi tu ceva. Asta-i şansa ta să scrii ficţiune, Betsy încearcă măcar. Şi să nu te fereşti dacă încearcă să te sărute.

— Are nişte buze aşa de subţiri şi de strânse, încât sărutul lui o să ricoşeze imediat ca o minge.

— Ce nostimă eşti, spuse ea, strângându-mă uşor în braţe.

— Fii aşa minunată şi spirituală cum numai tu ştii să fii şi jur că o să se îndrăgostească nebuneşte de tine!

Eu nu eram la fel de sigură.

În după-amiaza petrecerii cu îngheţată, Lydia îmi aranjă părul şi mă lăsă să împrumut cea mai bună cămaşă de mătase a ei cu mânecile bufante spre a o purta la fusta mea de duminică. Adusese de la magazin un corset nou-nouţ, cu talia înaltă, cu cinci copci, cu efect de ridicare a sânilor, şi mă îndesă în corset, trăgând neîndurătoare de panglici până când colăceii de grăsime de la talia mea nu mai avură de ales decât să se ridice, trăgând după ei şi şezutul meu minuscul. Priveam imaginea reflectată de oglindă, fără a-mi veni să-mi cred ochilor. Pentru prima

oară în viaţa mea, talia mea părea subţire şi pieptul împlinit.

— Aşa! Eşti superbă! ţipă sora mea.

— Lydia, dar nu pot respira! am gâfâit eu.

— Atunci nu respira.

— Şi dacă leşin? Deja mă simt cam ameţită şi nici n-am încercat încă să merg.

— Foarte bine. Ai voie să leşini. Pentru asta există săruri amare.

Domnul Wyatt va crede că e din cauza constituţiei tale fragile de femeie şi-l va face să se simtă mai bărbat când te va prinde în braţe

— Ha! Mai degrabă o să mă lase să cad pe jos ca un buştean.

Lydia făcu toate retuşurile necesare – puţin fard pe obrajii mei bucălaţi, îmi puse propriul ei pieptene cu mărgele în păr şi medalionul mamei la gât. Mă simţeam ca o şcolăriţă care se joacă cu hainele mamei ei. Atunci am auzit tropăit de cai pe aleea de sub geamurile noastre. Sosise Frank Wyatt, la timp.

— Adu repede ligheanul, Lydia! O să vărs!

— Nu, n-o să verşi. Nu fi proastă. Zâmbi, aşezându-mi o şuviţă rebelă de păr după ureche. De ce ţi-e atât de teamă? E doar un om oarecare – nici măcar pe jumătate aşa de extraordinar cum eşti tu. Capul sus, Betsy. E norocos că are privilegiul să iasă cu tine.

— Să iasă... am suspinat eu. Eu... eu n-am mai trecut niciodată prin asta. Doamne iartă-mă, despre ce o să vorbesc toată după-amiaza?

— Ascultă-mă, spuse ea hotărâtă. Linişteşte-te! E treaba lui să înceapă conversaţia, nu a ta. Numai să nu te opreşti la asta neinteresată răspunzând doar cu da şi nu. Sporovăieşte înainte. Întreabă-l tot timpul câte ceva despre ce-ţi spune.

Mi-am ţinut suflarea în timp ce coboram scările, nu aveam de ales – corsetul era cât se poate de strâns. Dacă îmi plesnea vreo panglică, aveam să arăt ca un pepene roşu explodat. Nasturii de la cămaşa Lydiei aveau să sară în toate direcţiile, iar fusta avea să mi se desfacă larg, ca un peşte spintecat. Eram cât pe ce să anulez toată treaba – până am văzut expresia de pe faţa tatălui. Era expresia cea mai apropiată de-un zâmbet pe care îl văzusem vreodată la el. Visa deja la fantastica livadă pe care avea să o deţină curând în parteneriat, mulţumită mie, iar eu nu puteam să-l dezamăgesc. Pur şi simplu nu puteam.

Am încercat să zâmbesc, să respir normal, să-mi amintesc tot ce-mi spusese Lydia când mi-am luat rămas bun şi am pornit la petrecerea cu îngheţată a tinerilor. Cel puţin aveam pentru prima oară în viaţa mea o ţinută exemplară, mulţumită corsetului. Nu mă puteam gârbovi nici dacă mă străduiam!

Frank îmi deschise uşa din faţă, apoi îmi oferi mâna pentru a mă ajuta să urc în trăsura lui. Arăta atât de distant şi de formal în costumul lui de duminică şi cu gulerul apretat, încât căldura palmei lui mă luă complet nepregătită şi mă făcu să uit cu totul că trebuia să-l strâng uşor, iar după aceea fusese prea târziu. Când se aşeză în trăsură lângă mine, lăsă un spaţiu discret între noi, şi ar fi fost mult prea evident dacă aş fi încercat să mă mut ceva

mai aproape de el şi să ni se atingă „din greşeală coapsele”. Şi-n plus mă temeam că aş fi putut degera. Se ţinea atât de posac, încât aveam impresia că mi-ar fi trebuit un târnăcop pentru gheaţă să pot străpunge scutul invizibil cu care se înconjurase.

— Staţi confortabil, domnişoară Fowler? întrebă el deodată.

— Da.

— Pot să-ţi spun Betty?

— Da.

O, nu! Deja răspundeam monosilabic, cu da şi nu. Aproape că m-am lovit disperată cu palma peste frunte, dar nu-mi testasem încă mobilitatea în corset. Aş fi arătat ridicol dacă nu reuşeam să-mi ridic suficient de sus braţul şi sfârşeam lovind aerul în gol. Sau mai rău chiar, ce era dacă mă loveam prea tare, şi mă trezeam că mă rostogolesc pe spate şi nu mă mai puteam ridica? Văzusem odată o broască ţestoasă care păţise ceva de genul acesta.

Am călătorit în tăcere câteva minute. Ştiam că era treaba lui Frank să conducă conversaţia, dar mă frământam gândindu-mă ce-aş putea spune ca să nu-l dezamăgesc pe tata.

— Ăă... se pare că e o zi destul de frumoasă pentru petrecerea asta, nu? am spus eu.

— Da.

Îmi venea să strig, *Ha! Te-am prins*! *Răspuns monosilabic*! Dar nu credeam că aveam destul loc pentru a trage suficient aer să pot striga, ca să nu mai vorbim de entuziasm.

— Am avut exact cantitatea de precipitaţii necesară primăvara asta, nu-i aşa? am încercat eu din nou.

— Da.

Aş fi oftat adânc de frustrare, dacă mi-ar fi permis corsetul. Curtatul acesta ridicol era un fals, un mijloc chinuitor pentru un final cu beneficii mutuale, şi Frank ştia asta la fel ca mine. Drumul până la biserică dură numai zece minute, dar mie îmi păru că trecuseră zece ani.

Toţi căscară gura de mirare când îşi făcu Frank Wyatt apariţia pe gazonul bisericii cu o femeie agăţată de braţul lui – deşi probabil că se holbau mai degrabă din cauza faptului că se părea că săraca Betty Fowler îşi smulsese capul de pe corpul ei diform şi-l lipise de corpul altcuiva. Oricum, am făcut ceva vâlvă. Fiecare fată necăsătorită, fiecare fată bătrână şi fiecare mamă urzitoare din Deer Springs începură să-şi facă socotelile cum i-ar fi putut atrage atenţia lui Frank Wyatt, acum că în sfârşit se hotărâse să înceapă să curteze fetele. Dar s-o curteze pe Betty Grăsuna dintre atâtea alte fete? Cine s-ar fi putut măcar gândi la una ca asta?

Eram o pereche ridicolă. Chiar şi cu uimitorul meu bust nou, arătam ca un copil pe lângă Frank. Era înalt şi bronzat şi bine-clădit de atâta muncă – iar capul meu cu tot cu claia de păr nu reuşea să-i ajungă nici măcar până la umăr. Trebuia să fac cinci paşi repezi la un pas de-al lui ca să rămân în dreptul lui, aşa că probabil că arătam ca un căţeluş cu limba atârnându-mi pe-afară, tropotind pe lângă el şi încercând să nu rămân în urmă.

Deşi Frank a fost în mod politicos curtenitor şi bine manierat, niciodată nu s-a încălzit destul pentru a risca

topirea îngheţatei, îmi păstră permanent plin paharul cu limonadă şi îmi adăugă cu generozitate din toate sosurile pe îngheţata mea la masă, dar niciodată nu m-a întrebat ceva legat de mine, pentru a ne apropia mai mult. Am încercat din răsputeri să-l plac, dar faptul că-mi dădeam seama că nu-l interesez nici cât negru sub unghie îmi nimicea orice strădanie. De fiecare dată când mă privea, Frank vedea de fapt heleşteul tatălui meu în faţa ochilor.

S-au organizat tot felul de curse pentru cupluri şi jocuri muzicale, cu inele de aruncat la ţintă, şi crochet, dar Frank nu prezenta interes pentru niciuna dintre ele. Iar eu eram de-a dreptul bucuroasă. Abia dacă puteam umbla, darămite să mai şi arunc, să mă aplec, să mă întind sau să merg de-a buşilea. Plimbându-ne pe gazonul bisericii, Frank se oprea din când în când să schimbe câte-o vorbă cu ceilalţi bărbaţi, silindu-mă să sporovăiesc nimicuri cu prietenele acestora. A fost epuizant pentru mine să fiu amabilă o după-amiază întreagă. Nu eram obişnuită să fiu sociabilă. Prietenii mei obişnuiţi de după-amiază erau găinile pitice şi cărţile.

Când m-a adus Frank acasă, eram frântă de oboseală. Imediat ce mi-a dezlegat Lydia legăturile, am luat adânc aer în piept, uşurată. Dar nu pentru mult timp.

— Ai făcut o impresie bună? vru tata să ştie la masa de seară. Era una din puţinele dăţi în viaţa mea când tata îmi acorda atenţie.

— Am încercat, tată.

— Ai încercat? Asta-i tot? Mă aştept de la tine să faci mai mult decât numai să încerci, dacă vrei ca unirea asta să aibă loc vreodată. Tu nu-nţelegi că un bărbat ca Wyatt

poate alege ce femeie are chef când i-o veni timpul să se însoare?

Mi-am amintit de toate mamele care făceau planuri» măsurându-l pe Frank Wyatt şi mi-am plecat ruşinată privirea la piureul de cartofi din farfuria mea.

— Da, tată.

— Nu sta cocoşată, Betty. Stai dreaptă. Aşa-i mai bine. Ţi-a spus când vă întâlniţi din nou?

— A spus că va fi ocupat cu livada o vreme, dar se întreba dacă mi-ar plăcea să mă ducă să văd moşia lui cândva.

— Bine. Bine. Sper că l-ai încurajat.

— I-am spus că mi-ar face plăcere să-l însoţesc.

— Bine. Dă-mi fasolea încoace.

Sănătatea tatălui fusese şubredă de câteva luni încoace, aşa că m-am bucurat că toată curtarea asta îl entuziasma puţin. Dar ştiam că ziua de azi nu fusese decât prologul. O lungă serie de după-amiezi chinuitoare cu Frank Wyatt aveau să urmeze probabil până se hotăra dacă pământul tatălui merita sau nu sacrificiul de a se însura cu mine. Dar aveam să perseverez. Nellie Bly era neîmblânzită şi la fel aveam să fiu şi eu. Grija care mă copleşea era să nu-l dezamăgesc pe tata.

Frank mă curtă toată primăvara, de obicei după-amiezele de duminică când nu era permis să lucrezi. În iunie m-a dus o dată să-mi arate pământul lui, apoi în oraşul vecin unde se organizase o seară care promova abstinenţa, şi apoi la biserică, la o prezentare specială a unui program misionar.

— Eşti înscrisă în societatea misionară a femeilor din biserica noastră, Betty? mă întrebă el pe drum spre casă.

— Nu, eu...

— Trebuie să te înscrii.

M-am înscris. Am depus, de asemenea, „jurământul” după seara de promovare a abstinenţei. Aş fi stat cu capul în jos şi aş fi scuipat monezi false dacă ăsta ar fi fost preţul pentru a-l convinge că puteam fi o soţie bună.

Prin iulie tot oraşul ştia că eram o „pereche”. Într-o duminică dimineaţa, Frank mă invită să iau loc alături de el în strana goală a familiei Wyatt. Tata tresăltă de bucurie.

— Bine. Ai peştele la nadă, spuse el. Acum ai grijă să nu-l scapi.

N-am prea înţeles ce însemna asta. Când am întrebat-o pe Lydia, mi-a spus că însemna că trebuia să-l invit duminică să prânzească la noi, ca să ştie că mă pricep la gătit. M-a iniţiat răbdătoare în arta feminină a curtatului, dar se părea că la cursul acesta aveam să rămân corigentă. Frank mă curta de două luni, dar încă nu-mi furase nici-o sărutare şi nici nu încercase măcar să mă ţină de mână. Locul liber dintre noi, pe bancheta trăsurii, era la fel de mare cât fusese şi la prima noastră întâlnire.

Nu mă puteam abţine să nu-l compar pe Frank cu eroii pătimaşi, drăgăstoşi din romanele mele preferate, şi întotdeauna ieşea în pierdere. Nu eram îndrăgostită de el. De fapt, cu cât petreceam mai mult timp alături de el, cu atât dispreţuiam mai mult felul lui de-a fi rece şi dominant. Dar judecând după propria mea experienţă şi după exemplul pe care mi-l oferiseră părinţi mei, mi-am spus că dragostea şi romantismul erau lucruri imaginare, şi nu parte

a vieţii reale. Am învăţat să ignor sentimentul de teamă care mi se punea ca un nod în stomac de fiecare dată când ajungea Frank la casa mea, şi să nu mai iau în seamă tensiunea chinuitoare pe care o simţeam ori de câte ori petreceam timp alături de el.

În timp ce curtatul meu cu Frank se târa anevoios înainte, Lydia ajunsese şi ea la o performanţă – se întâlnea cu acelaşi bărbat de două săptămâni la rând, iar apoi trei! Ted Bartlett era un vânzător ambulant de mărunţişuri al cărui traseu îl aducea în Deer Springs o dată pe săptămână.

— M-am îndrăgostit, Betsy! O, de data asta sunt îndrăgostită cu adevărat! exclamă Lydia.

Era mijlocul lui iulie, şi zăceam de-a curmezişul în pat în camera noastră sufocantă, sperând că vreun curent de aer îşi va croi drum prin geamurile noastre larg deschise. Până în acel moment, singurul care-şi găsise drumul era un ţânţar care bâzâi obsedant pe lângă capul meu.

— Povesteşte-mi totul! am spus eu, lipindu-mi o palmă pe propriul obraz, fără a nimeri ţânţarul.

— Ted e extraordinar de atrăgător! Are părul negru, ondulat şi o mustaţă elegantă care mă gâdilă când mă sărută.

— L-ai lăsat să te sărute deja?

— Sigur că da, prostuţo. Când sunt cu Ted, mi-aş dori să nu se mai oprească din sărutat. Mă face să mă simt atât de... iubită!.! Nu pot să-ţi descriu cât este de minunat să-i simt braţele viguroase cum mă împresoară în timp ce mă acoperă cu sărutările lui. Sau cât de extraordinar e să-mi odihnesc capul pe pieptul lui generos şi să-i aud bătăile inimii sub urechea mea.

Lydia mai avusese şi alte aventuri de acest gen, dar nu o mai auzisem niciodată până atunci vorbind cu atâta pasiune. Mă făcea să mă simt de parcă pierdeam ceva.

— Mai povesteşte-mi despre el, am implorat-o eu.

— Se pricepe grozav să se îmbrace, şi poartă hainele cele mai la modă. Sunt sigură că e foarte bogat. E din Chicago. Acolo vom locui după ce ne vom căsători.

— Te-a cerut de soţie?

— Păi, încă nu, dar ştiu că mă va cere curând. Mă iubeşte, Betsy. Mi-o spune tot timpul. Poate că şi Frank te va cere de soţie, şi atunci am putea avea o nuntă dublă. N-ar fi extraordinar?

— Au! m-am pocnit din nou inutil încercând să nimeresc ţânţarul după ce mă înţepă cu poftă de picior. Ar fi frumos să avem o nuntă dublă, am minţit eu. N-o să fiu nici pe jumătate la fel de nervoasă dacă intrăm împreună în aventura asta. Dar să fiu sinceră, nu-mi pot imagina că mă mărit cu Frank.

— Adică să împărţiţi patul?

— Lydia râse când îmi observă stingherеala.

— Să împărţiţi acelaşi pat este extraordinar când e vorba de cineva pe care-l iubeşti cu adevărat.

— Tu de unde ştii?

Ea mă îmbrânci în joacă.

— Ia mai taci şi treci la culcare. O să-l visez pe Ted, iar tu poţi să-l visezi pe Frank.

Dar în timp ce zăceam în pat trează, scărpinându-mi înţepăturile aplicate de ţânţar, nu am avut curajul să-i spun surorii mele că orice vis pe care l-aş fi avut cu Frank ar fi fost un adevărat coşmar.

CAPITOLUL 7

Lydia se lăudase de săptămâni întregi cu averea lui Ted Bartlett, aşa că atunci când m-am trezit într-o după-amiază fierbinte de iulie cu o trăsură elegantă cu un vizitiu cam arţăgos şi o pereche de cai deosebiţi trăgând în faţa fermei noastre, am fost convinsă că îl aduceau pe iubitul ei. Tata lucra afară în livadă, iar eu mă foloseam de cele câteva momente de linişte şi intimitate pentru A sta pe veranda din faţa casei şi a scrie. Plănuiam să scriu într-o bună zi un roman de dragoste, aşa că îmi notam toate mărunţişurile siropoase pe care mi le spunea Lydia despre Ted, înainte să le uit. Iar acum, iată-l că apărea în persoană! Eram cât pe ce să-i spun domnului cu mustaţă care coborâse din trăsură că Lydia nu se întorsese încă de la lucru, dar el mi-o luă înainte.

— Bună ziua, spuse el, scoţându-şi pălăria de paie de barcagiu şi se aplecă uşor înainte. Am văzut imediat că Lydia exagerase cu părul lui negru şi ondulat. Dacă era într-adevăr Ted, nu mai treceau cinci ani şi chelea de tot. Aş vrea să vă întreb referitor la anunţul pe care l-am văzut afişat la magazinul universal din Deer Springs, spuse domnul. Aveţi vreo căsuţă de închiriat?

— O! Da! Da, avem.

— Mă numesc Walter Gibson, spuse el, oferindu-mi o carte de vizită frumos gravată. Sunt în vizită de la Chicago.

— Betty... Betty Fowler. Îmi pare bine.

Eram atât de fascinată de el şi de aura lui de viţă nobilă şi avuţie, încât abia puteam vorbi. Avea o constituţie

delicată, mult sub cei un metru nouăzeci ai lui Frank, dar era îmbrăcat impecabil cu un costum cenuşiu de in cu vestă. Un ceas de buzunar din aur curat cu lănţişor îi pendula în faţă. Chiar şi în după-amiaza aceea umedă de iulie el părea reconfortant de răcoritor – nu rece şi băţos ca Frank, ci relaxat într-un mod plăcut. Mâna i se odihnea pe un baston cu un mâner argintiu sculptat în forma unui cap de câine, şi am observat că avea unghiile foarte îngrijite. Arăta ca o poză dintr-o revistă, şi brusc mi-am dat seama că în ceea ce mă privea, arătam ca muma pădurii! Nu purtam corsetul care făcea minuni şi care să mă ajute să am nişte forme cât de cât feminine, iar juponul mi-l scosesem şi am aruncat ambele undeva pe verandă unde formau un morman umed. Şi din cauza căldurii, îmi desfăcusem cei doi nasturi de sus ai cămăşii mele de stambă, şi ceea ce era cel mai groaznic, eram desculţă. Cu părul răvăşit de căldură şi încreţit în jurul capului, probabil arătam ca o sălbatică sperietoare.

— Deci... aş putea-o vedea? Una dintre sprâncene şi colţul mustăţii i se înălţară schiţând un zâmbet. Mă impresionă adânc cu felul lui drăguţ de a fi. O vedeam în privirea lui, şi o auzeam în vocea lui.

— A! Căsuţa! A, desigur.

Auzisem totul despre „căsuţele de vară” ale celor foarte bogaţi ce străjuiau lacul cel mare – erau mai degrabă un fel de palate! Aşa că mă simţeam foarte stânjenită să-i arăt micul nostru bungalou.

— E foarte simplă... foarte rustică, am bolborosit eu. Dar mă tem că acoperişul trăsurii dumneavoastră e prea înalt pentru a trece pe sub pomi. Mie cel puţin nu mi-ar

plăcea s-o văd toată zgâriată sau acoperită cu praf. Ar trebui să mergeţi pe jos până acolo. I-am fixat cu privirea pantofii frumos lustruiţi din piele de calitate şi am tresărit. Vai de mine. Şi pantofii vi s-ar umple de praf.

Îşi coborî şi el privirea la picioarele sale, apoi se uită la picioarele mele goale şi zâmbi – un zâmbet larg care îi scoase în evidenţă o gropiţă înduioşătoare în obrazul drept.

— Atunci poate că ar trebui să vă urmez exemplul şi să-mi scot şi eu pantofii? Mă surprinse să-mi dau seama că nu râde nicidecum de mine ci mai degrabă de sine.

— Nu, nu. Mai bine vă păstraţi pantofii în picioare. Uite, nu mi-ar plăcea să vă pierdeţi timpul şi să bateţi tot drumul până acolo degeaba. Căsuţa e foarte rustică şi destul de izolată.

— Sună perfect. Chiar caut un loc retras.

— Heleşteul Walden al lui Thoreau[25]? am întrebat fără să gândesc! Păru surprins, apoi încântat.

— Da, exact. De unde-ai ştiut?

— Cred că mă gândeam la asta. Tocmai am terminat de recitit cartea acum câteva zile.

— Şi eu am citit-o de câteva ori, spuse el. Pasajul meu preferat este: „Decât dragoste, bani, faimă, mai bine mi-ai da adevăr. Am şezut la masa unde mâncăruri alese şi vin curgeau din belşug... dar sinceritate şi adevăr n-am găsit; şi-am părăsit înfometat neprimitorul ospăţ.”

[25] Referire la scriitorul, filozoful şi naturalistul american Henry David Thoreau 1817-1862, care promova importanţa individualismului. Cea mai cunoscută operă a sa o prezintă lucrarea *Walden* sau *Life în the Woods* 1854,care întrupează filozofia sa reflectă caracterul său independent. Cartea imortalizează experienţa lui Thoreau într-o cabană, unde şi-a petrecut doi ani din viaţă, într-o izolare parţială, la Heleşteul Walden Walden Fond de lângă Concord, Massachusett.

Ochii ni se întâlniră şi am înţeles că cu o singură frază subtilă din Thoreau, străinul mă lăsase să înţeleg puţin din felul său de-a fi. Ochii îi erau blânzi şi cenuşii ca o dimineaţă ceţoasă. Când mă întrebă dintr-odată:

— Care e pasajul tău preferat? i-am întors cadoul fără să stau pe gânduri.

— „Dacă cineva înaintează încrezător după visele sale, şi îndrăzneşte să trăiască viaţa ce şi-a visat-o, se va bucura de un succes neaşteptat în vremuri de restrişte.” El încuviinţă gânditor, apoi zâmbi din nou.

— Deci... există vreo posibilitate să văd căsuţa asta sau a apucat s-o închirieze Thoreau înainte să ajung eu?

— Iertaţi-mă, sigur că da, am spus râzând. Pe-aici.

Am ieşit de pe drumul asfaltat şi aproape ajunsesem la grajd Când mi-am dat seama că nu ţinea pasul cu mine. Era tânăr, avea Cam treizeci de ani, dar păşea cu ezitarea lentă, fragilă a unuia mult mai vârstnic, sprijinindu-se greu în bastonul său. M-am gândit că l-aş face să se simtă stânjenit dacă m-aş scuza, aşa că am încetinit pur şi simplu pentru a ţine pasul cu el.

— Cel mai scurt drum este să iei scurtătura asta prin livadă, i-am explicat eu. Există un drum de ţară, dar acum l-au năpădit buruienile. Tata plănuieşte de-o veşnicie să facă pe-aici un drum mai cumsecade – de piatră – dar n-a făcut-o niciodată.

— Mă bucur.

— Serios?

— Căutam ceva retras, mai ţii minte?

— Aşa spuneaţi. Am zâmbit. Bine, atunci, dacă asta doriţi! E chiar dincolo de copacii ăştia, jos lângă heleşteu.

— Heleşteu? Serios? Doar nu se numeşte chiar Heleşteul Walden, nu?

M-am trezit râzând din nou, şi asta mă uimi. Singura persoană cu care mă mai simţisem vreodată atât de relaxată şi alături de care mă simţisem atât de bine era Lydia. Umorul blajin al străinului îmi aminti de îndrăgitul meu profesor de la şcoală, domnul Herman.

— Îl puteţi numi cum doriţi, am spus, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Nu cred să-i fi dat cineva vreodată vreun nume. Acum, trebuie să vă avertizez, căsuţa e foarte rustică...

— Cred că mi-ai spus asta deja.

— O. Păi, mai bine de două ori. Dar ieşind din livadă, domnu Gibson descoperi pentru prima oară casa cea mică din piatră, înconjurată de pomi şi cuibărită sub deal, iar eu o vedeam parcă pentru întâia oară prin ochii lui.

— Dar e grozavă! exclamă el surprins. Un şir de nalbe purpurii cu creştetele plecate se întindea de-a lungul verandei din faţă, cu flori de mărimea unei farfurii care ne salutau bucuroase.

— Iniţial a fost o căsuţă din buşteni, i-am explicat eu. Pietrele au fost adăugate ulterior. Nimeni nu ştie cu adevărat cât de veche este. Era deja aici când a cumpărat tata pământul, înainte de războiul civil. Casa în care locuim a construit-o după naşterea noastră.

Am deschis uşa din faţă şi l-am condus pe domnul Gibson înăuntru. Tata ne pusese pe mine şi pe Lydia să facem curat-lună în casă înainte să pună ea anunţul în magazin, aşa că era o curăţenie ireproşabilă. Mirosea a lemn de pin şi a rufe proaspăt călcate.

— Ce loc încântător!

— Când eram mai mici, eu şi sora mea obişnuiam să o folosim ca loc de joacă, i-am spus. Şi mie mi-a plăcut întotdeauna. Mi-ar plăcea să locuiesc aici.

Nu îmi luă mult să-i prezint încăperile micuţe, şi îmi păru rău că turul casei se sfârşi atât de repede. Ceva din felul de-a fi al străinului mă făcea să-mi placă să stau în preajma lui. Şi avea o mireasmă tare plăcută – de lămâi.

— Da, cred că va fi foarte frumos aici, spuse el, privind spre heleşteu prin unul dintre geamurile din faţă.

— Chiar doriţi să o închiriaţi? l-am întrebat surprinsă. Dar... dar e atât de mică, şi... şi...

— Şi rustică? Se întoarse spre mine, şi zâmbetul lui mă molipsi şi pe mine.

— Da, e rustică... rudimentară... izolată... idilică! Spuneţi-i cum doriţi, dar nu avem nici-o bucătărie cum se cade şi nici apă de la robinet – doar cişmeaua de afară. Şi e mică... miniaturală... liliputană! N-am nici cea mai mică idee ce mă apucă să mă las dusă de dragostea mea de a răsuci cuvintele, dar vedeam limpede că îl amuza.

— Nu mă deranjează. Ţi-aminteşti că eram în căutarea simplităţii?

— Dar desigur soţia dumneavoastră...

— Voi locui de unul singur aici. Am fost bolnav în ultimele luni, iar doctorul mi-a recomandat să încerc să petrec mai mult timp la ţară. Faţa îi era trasă şi parcă prea palidă, dar dacă nu l-aş fi văzut cum merge, n-aş fi spus că era bolnav.

— Îmi pare rău să aud că nu v-aţi simţit bine, am spus eu. Sper că aerul de ţară vă va veni de hac.

— Da, şi eu sper. Care e preţul la care v-aţi gândit pentru o lună?

I-am spus preţul tatălui meu.

— Haide să-ţi spun cum facem, spuse el. Dacă mi-aţi putea aranja să îmi fie aduse şi cele trei mese pe zi, îţi plătesc dublu.

— Dublu!

— Da. E posibil să mă mut chiar azi?

— Azi? Din Chicago?

— Nu, locuiesc în reşedinţa de vară a familiei mele de cealaltă parte a lacului, dar să fiu sincer, m-am cam săturat de toţi slujitorii şi de asistentele care zăbovesc toată ziua prin jurul meu. Au intenţii bune, dar încep să mă facă să mă simt ca un invalid, în ultima vreme am început să tânjesc după pace şi linişte, iar „căsuţa ta rustică, liliputană” ar fi exact ce-mi trebuie.

— Atunci batem palma, domnule Gibson, am spus, zâmbind. Vă puteţi aduce lucrurile oricând doriţi – şi promit să nu „zăbovesc” pe-aici.

Gropiţa îşi refăcu apariţia când îmi întoarse zâmbetul.

— „Domnul Gibson” este tata. Te rog, spune-mi Walter.

— Eu sunt Betsy. Nu ştiu ce m-a apucat să-i cer să folosească numele cu care mi se adresa întotdeauna sora mea în loc să-mi spună Betty ca tata şi ca Frank Wyatt. Atunci mi s-a părut cât se poate de firesc. Ne-am dus înapoi la trăsură, şi după ce i-am explicat vizitiului său cum să găsească drumul de ţară care ducea la căsuţă, au plecat..

Târziu după-masa, am auzit uruitul cailor şi al roţilor trăsurii coborând pe drumul vechi de ţară ce ducea la

căsuţă şi m-am simţit absurd de tulburată. După cină, am pregătit pe o tavă o porţie generoasă de pui fript, piure de cartofi şi plăcintă cu mere pentru a i-o duce lui Walter Gibson.

— De ce nu l-ai invitat pe domnu' să ia masa cu noi aici? A întrebat tata când i-am explicat că acum aveam un chiriaş. Am ezitat, incapabilă să mi-l imaginez pe domnul Gibson luând masa în bucătăria noastră jalnică împreună cu tatăl meu lipsit de simţul umorului. Şi nu mi-l imaginam nici ocupând scaunul din sufragerie pe care obişnuia să şadă Frank Wyatt când prânzea duminica la noi. Walter părea să aparţină căsuţei confortabile şi cu miros de pin de lângă heleşteu, şi nu de casa noastră.

— O să-l invit, dar sunt sigură că va refuza, am spus. A venit aici ca să găsească liniştea. Şi-apoi, merge foarte greu.

— Dar ce nu-i în regulă cu el?

— Nu l-am întrebat. Dar uite aici cartea lui de vizită, am spus scoţând-o din buzunarul fustei mele.

— Gibson... bombăni tata, citind cu voce tare. Chicago... Şi spui că-i bogat? Mă-ntreb dacă n-o fi ceva rudă cu Howard Gibson industriaşul.

— Nu ştiu. Dar e tare drăguţ.

Mă îndreptam spre uşa din spate să-i duc cina lui Walter. De data asta mă asigurasem că sunt încheiată la nasturi, şi pieptănată cum se cuvine, cu jupon şi încălţată.

— Intră, strigă Walter după ce bătusem la uşa căsuţei. L-am găsit citind o carte lângă fereastră, aşezat într-un fotoliu superb din piele de culoarea vinului rubiniu. Pretutindeni erau stivuite lăzi şi cutii.

— Se pare că ai destul de multe lucruri pentru cineva care caută să trăiască în simplitate, l-am tachinat eu.

— Ba dimpotrivă, spuse el cu un zâmbet crispat, uşor strâmb. Am adus doar strictul necesar. Îşi scoase ochelarii cu rame aurii şi se îndreptă spre una dintre cutii. Haide, deschide câteva dintre lăzi şi aruncă o privire.

Curioasă, am aşezat tava pe masa de lângă fotoliul lui şi m-am uitat într-una dintre cutii – apoi într-alta, şi-n alta. Erau pline de cărţi! Am simţit că nu mai pot respira, aşa cum mă mai simţisem doar în ziua când purtasem corsetul meu făcător-de-minuni.

— O... am respirat eu. O, Doamne! Copleşită de uimire, am luat o carte, apoi alta, trecând în revistă titlurile gravate cu aur, minunându-mă de legătura lor de piele. Fără să gândesc, am deschis A Tale of Two Cities şi am dus-o la nas sorbind cu nesaţ mirosul ei. Vai, mă scuzaţi! am strigat când mi-am dat seama ce făceam. Walter izbucni în râs încântat.

— Nu te scuza. La fel fac şi eu cu cărţile. Cum spuneam, pentru mine, toate astea nu sunt decât strictul necesar pentru a trăi.

— Împreună cu mâncarea, am spus, arătând spre tavă. Cred că ar trebui să mănânci până nu se răceşte.

— Ai vrea să rămâi şi să-mi oferi companie până mănânc? m-a întrebat.

— Bine... dacă eşti sigur că nu te deranjează „zăbovitul” meu.

— Deloc, spuse el, întinzându-şi şervetul în poală. „Zăbovit” este când oamenii te întreabă la fiecare două minute cum te mai simţi. Dacă începi să faci şi tu la fel, mă

tem că va trebui să mă debarasez de tine. Dar între timp, mi-ar plăcea să aud ce alte cărţi ai mai citit în ultima vreme în afară de romanul lui Thoreau... şi dacă ai vreo carte preferată.

— Preferată! Cred că mă apucă dimineaţa să ţi le spun pe toate preferatele mele!

— Înţeleg, spuse el, arătând cu furculiţa înspre cutii. Toate astea sunt preferatele mele. O întrebare mai bună ar fi, ce anume îţi place cel mai mult la o carte?

M-am gândit puţin.

— Îmi place o povestire care mă poartă în locuri pe care nu le-am vizitat niciodată – cea ale cărei personaje par să-mi fie prieteni vechi. Dar mai mult decât orice, îmi place acea povestire care îmi dă de gândit încă multă vreme după ce am terminat-o de citit.

— O, atunci înseamnă că semănăm foarte mult, spuse el, ridicându-şi ceaşca de cafea în semn de salut. Apropo, cina e delicioasă. Complimentele mele bucătăresei.

— Mulţumesc. Am simţit cum mă umplu de plăcere. Nu-mi puteam aminti să-l fi auzit vreodată pe Frank Wyatt lăudând mâncarea pe care o gătisem.

— Chiar tu eşti bucătăreasa? Soţul tău e un norocos.

— Nu sunt căsătorită. Locuiesc împreună cu tata şi cu sora mea mai mică. Probabil că ai întâlnit-o pe Lydia la magazinul universal unde era afişat anunţul.

— Chiar? Nu-mi aduc aminte.

Nu ştiu de ce, dar vorbele lui mă bucurară mai mult decât aş fi crezut. Următorul ceas, în timp ce îşi savura pe îndelete cina, am povestit cu Walter despre câte toate, de la poeţii americani până la clasicii greci. Nu mi-am dat

seama cât timp trecu până am observat că începuse să se întunece în cameră, suficient cât să fie nevoie să aprindem lumina.

— Trebuie să plec! am spus, sărind în picioare. Dacă nu închid coteţul la găinile tatălui înainte de lăsarea nopţii, vulpile vor avea motive de sărbătoare.

— Îmi pare rău că te-am reţinut...

— O, să nu-ţi pară rău. Mie cu siguranţă nu-mi pare. Să-ţi aprind lumina înainte să plec?

— Da, te rog. Şi apoi mai uită-te o dată prin cutii şi vezi dacă găseşti ceva ce ţi-ar plăcea să iei cu tine să citeşti.

— Vorbeşti serios? Chiar m-ai lăsa să împrumut una dintre cărţile tale?

— Împrumută câte vrei, Betsy – dar cu o condiţie. Va trebui să şezi aici cu mine şi să-mi împărtăşeşti părerea ta despre fiecare dintre ele când mi-o aduci înapoi.

Am zburat până acasă, ducând cu mine Nicholas Nickelby[26]. În următoarele două săptămâni, momentele când îi duceam mâncarea lui Walter deveniră punctele cele mai însemnate ale zilei. M-aş fi dus de zece ori pe zi la căsuţă, dacă nu m-aş fi temut să nu devin o pacoste. Pentru un om care căuta liniştea, îi plăcea tare mult să stea de vorbă. Iar mie îmi plăcea în mod deosebit să stau de vorbă cu el. Nu eram întotdeauna de acord cu privire la cine era cel mai bun scriitor şi care acţiuni erau prea melodramatice

---

[26] *Nicholas Nickelby*, roman al scriitorului britanic Charles Dickens, scris puţin înainte de anul 1840, o lucrare cu o mare relevanţă socială, cu înaltă ţinută psihologică şi cu o extraordinară complexitate narativă şi simbolică.

sau prea nerealiste, dar discuţiile pline de viaţă erau de fapt cele care ne ofereau cea mai mare încântare.

În prima duminică din august, Frank Wyatt m-a condus acasă de la biserică şi a rămas la prânz, ca de obicei. N-am prea dat mare atenţie discuţiei, aşteptând să treacă vremea şi să plece Frank acasă ca să-i pot duce cina lui Walter şi să continuăm discuţia despre poezia lui Walt Whitman. Deodată, Lydia mă înghionti puternic pe sub masă. M-am trezit din visare la timp să-l aud pe Frank zicând:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule Fowler, Betty şi cu mine ne vom căsători imediat după vremea recoltatului.

Aproape că am ţipat „Nu!” – dar am apucat să văd zâmbetul larg de pe faţa tatălui meu.

— Dar ţine minte, tinere, spuse el, încercând să pară serios, ai promis că vei numi fuziunea noastră Wyatt Fowler Orchards.

— Da, domnule. O să ţin minte. Şi-au dat mâna. Am auzit un vâjâit puternic în urechi şi preţ de-o clipă am crezut c-o să leşin. Deodată m-am trezit cu Lydia lângă mine, îmbrăţişându-mă.

— Zâmbeşte, prostuţo! îmi şopti ea repede la ureche. Pentru numele lui Dumnezeu, zâmbeşte! Eşti logodită!

Eram logodită – fără ca între mine şi Frank să se fi schimbat cel mai mic gest de afecţiune. Zâmbetul pe care mi l-am afişat repede îmi părea mai degrabă o strâmbătură de durere.

Apoi m-am auzit încuviinţând să mi se prezinte, după amiază Wyatt Orchards şi casa care urma să devină în scurt

timp căminul meu. L-am auzit pe tata refuzând să ne însoţească. Am auzit-o pe sora mea insistând să mă duc, lăsându-i ei în grijă vasele murdare de la masă. Dar cel mai cumplit moment fu când Lydia luă farfuria pe care o pregătisem pe cuptor pentru Walter şi dispăru prin uşa din spate pentru a i-o duce. Aş fi fost gata să dau tot ce-aveam numai s-o fi putut opri pe sora mea să nu se ducă, să-l fi putut împiedica pe Walter Gibson să o întâlnească vreodată pe frumoasa mea surioară. Dar în timp ce Frank Wyatt mă conducea spre uşa din faţă la trăsura lui, nu am putut face absolut nimic pentru a mă împotrivi

Frank întreţinu singur conversaţia în timp ce-şi plimba trăsura prin proprietăţile lui. Ascultam tăcută, oarecum amorţită, la planurile măreţe pe care le avea de a planta o nouă parte a livezii cu piersici, şi de a încerca să planteze nişte cireşi primăvara următoare, dar nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la zâmbetul lui Walter şi la gropiţa care avea să-i apară pe obraz când avea să treacă Lydia pragul casei lui.

L-am urmat pe Frank înăuntrul reşedinţei Wyatt, pentru prima oară în viaţa mea – acea frumoasă şi semeaţă casă albă de pe deal, cu obloane verzi şi cu poarta graţioasă de la intrare, casa ce avea să fie în scurt timp a mea – şi am găsit-o supraîncărcată până la sufocare cu lucrurile strânse de alţi oameni până atunci. Îmi venea să golesc toate rafturile şi fiecare măsuţă şi perete lateral de toate fleacurile care le ocupau şi să le înlocuiesc cu cărţi – o mulţime de cărţi legate în piele cu titlul gravat cu aur şi cu pagini înmiresmate.

Mi-o imaginam pe sora mea râzând de vreo vorbă spusă de Walter şi atingându-l uşor pe braţ, aşa cum îmi arătase ea, şi îmi venea să mă las jos, în mijlocul salonului lui Frank şi să plâng.

În acea după-amiază am văzut aievea imaginea a ceea ce avea, să fie viaţa mea alături de Frank – totul avea să se rotească în jurul lui Frank, ca şi când el ar fi fost marele soare din centrul universului, iar eu trebuia să îmi găsesc undeva un loc în sistemul solar, la fel ca toate celelalte lucruri din salonaşul acesta supra încărcat. Chiar şi aşa, aş fi fost în stare să îndur o asemenea viaţă, dacă n-ar fi intrat Walter Gibson în viaţa mea vorbindu-mi, ascultându-mă şi râzând cu mine, şi arătându-mi toate lucrurile pe care nu aveam să le am niciodată.

L-am urmat pe Frank afară prin uşa bucătăriei, adânc mâhnită, traversând curtea din spate, trecând pe lângă grajduri, şi prin livada de meri. Ne-am oprit în vârful dealului privind în depărtare pământurile tatălui meu. Heleşteul şi căsuţa de piatră se întindeau departe, la picioarele noastre, şi mă întrebam dacă Lydia se afla în Continuare înăuntru povestind cu Walter, râzând cu el până îşi lua masa.

M-am întors spre bărbatul cu care eram acum sortită să mă mărit şi am spus.

— Cred că ar trebui să-i dăm un nume heleşteului, nu crezi Frank? Cred că ar trebui să-l numim Heleşteul Walden.

— Ce? De unde-ţi veni numele ăsta ridicol? Avea un mod de a privi oamenii direct în faţă atunci când îl iritau cu ceva, un mod care-l făcea pe celălalt să se simtă jenat. M-

am simţit ca un gândac la mila unui taur, ca şi când ochii lui m-ar fi pironit de o bucată de carton.

— Ştii, Frank, din cartea Heleşteul Walden de Henry David Thoreau? A fost un elev al lui Emerson. E o carte celebră.

— Nu mă interesează.

— Nu te interesează să punem un nume heleşteului sau nu te interesează cartea lui Thoreau?

— Ambele. Odată ce heleşteul devine parte din Wyatt Orchards, va fi probabil numit Heleşteul lui Wyatt. Şi în ce priveşte cărţile, sunt o risipă de timp preţios.

Stomacul mi se întoarse încet, şi mi se făcu greaţă.

— Înţeleg că nu ai timp să citeşti vara, sau când e timpul culesului, dar cu siguranţă în lunile lungi de iarnă...

— Toate cărţile în, afară de Biblie, sunt uşuratice – şi cele multe dintre ele sunt de la diavolul.

— Glumeşti. Cărţile sunt de la diavolul?

Nu glumea.

— Biblia îl numeşte pe Satana „tatăl minciunilor”, iar romanele nu sunt altceva decât minciuni, făurite din imaginaţia drăcească a omului. Nu am de gând să permit vreo carte în casa mea.

Mă luptam cu panica mea crescândă.

— Ce spui despre Călătoria Pelerinului şi...

— O excepţie rară. Ascultă, Betty, trebuie să ne hotărâm pentru o zi.

L-am privit cu ochii goi.

— Pentru nuntă, îmi explică el. Ai destul timp să te pregăteşti până în prima duminică din octombrie?

Eternitatea întreagă nu mi-ar fi putut fi de-ajuns să mă pregătesc pentru o viaţă fără cărţi – ca să nu mai vorbim despre o viaţă cu Frank Wyatt. Totuşi, în două luni scurte aveam să jur să-mi petrec viaţa cu acest om, să-l cinstesc şi să mă supun lui. M-am silit să-mi amintesc bucuria tatălui meu de la masa de prânz şi am spus:

— E bine aşa.

— Bun. Te conduc acasă acum.

— Prefer să mă duc pe jos, Frank, am spus eu repede. Şi mulţumesc pentru plimbare. La revedere.

Am pornit cu pas grăbit la vale, rugându-mă să nu mă urmeze. Lacrimile începuseră deja să-mi cadă şi am ştiut că nu mi le mai puteam opri, la fel cum nu puteam opri pietrele ce mi se rostogoleau pe sub picioarele care mi se împleticeau.

Walter şedea afară pe scaunul său Adirondack, o altă necesitate pe care şi-o adusese de acasă – când am ajuns cu tava lui pentru cină în seara aceea. Când mă auzi apropiindu-mă, îşi ridică privirea din cartea sa şi-mi zâmbi.

— Iată-te, Betsy. Mi-ai lipsit azi la prânz.

M-am prăbuşit în iarbă la picioarele lui şi am plâns, durerea şi supărarea împletindu-se strâns una cu cealaltă. Walter prinse tava la timp şi o puse în iarbă.

— Betsy... ce s-a întâmplat? mă întrebă el blajin.

Am luat câteva guri nesigure de aer.

— Bărbatul care mă curta... m-a cerut în căsătorie.

— Înţeleg. Dar nu văd prea multă bucurie în lacrimile tale. Atunci, s-a supărat foarte tare când l-ai refuzat?

— Nu l-am refuzat. Nu puteam să-l refuz. Tata... nu am putut continua. Walter îmi vârî batista lui în mână. Am dus-o la faţă să-mi şterg lacrimile, şi când am simţit parfumul simplu, de lămâie al lui Walter am plâns şi mai sfâşietor.

— Îmi pare aşa de rău, Betsy. O spuse cu căldură. Numai de-aş şti ce să-ţi spun.

— Mulţumesc. O să fie bine. M-am luptat din răsputeri să mă adun. Am nevoie doar de ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea.

— Crezi că îl vei iubi odată cu trecerea timpului? întrebă el.

— Sunt sigură că da, am minţit eu. Dar mă întrebam cum ar fi fost oare posibil să îl iubesc pe un om care ura cărţile. Am luat o nouă gură de aer nesigură. Ai iubit-o pe soţia ta când te-ai căsătorit cu ea?

Mă privi multă vreme.

— Nu sunt căsătorit, Betsy. Sunt logodit, dar nunta a fost amânată pe termen nelimitat până mă refac puţin.

— Sunt surprinsă să văd că logodnica ta nu-şi doreşte să fie alături de tine, să te îngrijească şi să te ajute să te recuperezi mai repede.

Walter oftă.

— Poate că aşa se întâmplă în romane, dar de prea puţine ori în realitate. Căsătoria mea va fi pur şi simplu o altă afacere din multele afaceri ale tatălui meu – o înţelegere plină de semnificaţii pe plan social şi utilă pe plan financiar pentru singurul lui fiu şi moştenitor. Nici eu şi nici tânăra femeie n-ar îndrăzni să se împotrivească lui Howard Knowles Gibson. Am întâlnit-o, desigur, dar nu ne

cunoaştem prea bine. Boala mea mi-a îngreunat foarte mult timpul cuvenit pentru curtare.

Pentru prima oară am îndrăznit să-l privesc în faţă.

— Atunci nu sunt singura fiinţă care urmează să mă căsătoresc împotriva voii mele?

— Sunt sigur că e o consolare slabă, dar nu, nu eşti singura. cercurile sociale în care m-am născut, cele mai multe căsătorii sunt încheiate din interes. Rareori este vorba de dragoste şi romantism.

Rupeam la întâmplare câteva fire de iarbă la picioarele lui, apoi le aruncam în vânt.

— Cred că pot învăţa să trăiesc fără dragoste, dar nu ştiu dacă voi reuşi vreodată să trăiesc fără cărţi. Bărbatul cu care urmează să mă căsătoresc urăşte cărţile. Spune că nu va permite nici-o carte în casa noastră în afară de Biblie... şi poate Călătoria Pelerinului. Am zâmbit în ciuda lacrimilor, amintindu-mi cât de absurdă era intoleranţa lui Frank. Walter îmi răspunse şi el zâmbind.

— Călătoria Pelerinului, hm? Sunt destul de sigur că logodnica mea nu auzise niciodată de ea..

Am râs amândoi, şi am simţit atunci cum puterea vindecătoare a râsului îmi ungea rănile cu balsam. Nu-mi aduceam aminte să fi râs vreodată cu Frank Wyatt, şi atunci îmi trecu prin minte că o viaţă fără să râzi ar fi poate chiar mai rea decât o viaţă fără cărţi.

Deodată, fără să ştiu cum sau când se întâmplase, m-am trezit că Walter îmi ţinea mâna într-a lui, mângâindu-mă. Părea cel mai firesc lucru din lume.

— Mai ţii minte prima zi când ne-am întâlnit, Betsy? Mai ştii pasajul pe care l-ai citat din Thoreau despre a-ţi

urmări visele? Tocmai mi-am dat seama de un lucru – nu te-am întrebat niciodată care sunt acele visuri.

— Îmi promiţi că n-ai să râzi?

Se gândi o clipă, apoi zâmbi.

— Nu, nu-ţi pot promite. Să presupunem că mi-ai spune că ai vrea să fii un îmblânzitor hindus de şerpi sau căpitan pe o balenieră – îmi pare rău, dar nu aş putea să nu râd.

Ştiam că visurile mele erau pe mâini bune la Walter. Am zâmbit la vorbele lui şi i-am spus.

— Aş vrea să devin scriitoare. Asta făceam, de fapt, în ziua când ne-am întâlnit. Obişnuiam să visez la a fi reporter de ştiri senzaţionale, la fel ca Nellie Bly.

— Am cunoscut-o.

— Nu te cred!

— Ba da, Nellie Bly a şezut în faţa mea la masă, într-o seară la New York. Tata este bun prieten cu şeful ei, Joseph Pulitzer.

— Cum arată?

— Păi... seamănă foarte mult cu tine, spuse el încet. Cu excepţia Că e mult mai uşor de stat de vorbă cu tine, şi eşti mai profundă şi mai coerentă. Mi-am întors privirea în altă parte. A început să mă tragă uşor de mână până m-am întors spre el. Serios, Betsy. Dacă vrei, aş fi bucuros să-i vorbesc domnului Pulitzer despre tine. Te-aş putea ajuta chiar să-ţi găseşti un apartament în New York.

Eram tentată – o, atât de tentată – dar ştiam că era imposibil.

— Nu pot, am spus eu mâhnită. Tata şi-a pus toate speranţele în căsătoria asta.

Walter îşi închise o clipă ochii şi încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Şi încă prea bine. Tatăl meu este Howard Knowles Gibson, ţi-aminteşti?

— Da. Am aşteptat ca privirile să ni se întâlnească, apoi am întrebat:

— Care sunt visurile tale, Walter?

A zâmbit în felul lui puţin strâmb.

— Să fiu un îmblânzitor hindus de şerpi şi căpitan pe o balenieră. În cele din urmă zâmbetul i se stinse şi clătină îngândurat din cap. Chiar nu ştiu. De când mă ştiu, tata mi-a spus ce am de făcut. Sunt moştenitorul lui, într-o bună zi voi prelua afacerea în locul lui... şi m-am luptat întotdeauna să mă ridic la înălţimea aşteptărilor lui. Nu e vorba numai de muncă, ci de toate celelalte care vin cu asta – stilul de viaţă excentric, întregul anturaj, afacerile cu implicaţii politice sau murdare. Poate că nu ştiu ce vreau, dar ştiiu exact ce nu vreau. Oftă şi clătină din nou din cap.

— După ce-am terminat colegiul, l-am implorat pe tata ca înainte să-i iau locul în companie, să mă lase să călătoresc vreo două luni. Am explorat lumea. Junglele din Borneo, Coasta de Fildeş a Africii, pădurile tropicale din Brazilia... am fost chiar să caut aur în Alaska. A trebuit să înghesui o viaţă de om într-O perioadă foarte scurtă de timp, înţelegi.

— Cam atât este tot timpul pe care-l mai am şi eu – două luni.

Îmi eliberă mâna şi răsfoi prin cartea pe care o citea când am ajuns, căutând ceva. I-am zărit titlul – Heleşteul Walden.

— Ascultă puţin, Betsy. Thoreau scrie aşa: „Lasă-l pe fiecare să se îngrijească de lucrrul lui, şi să caute să fie ceea ce a fost menit a fi. De ce să ne avântăm într-o alergare atât de disperată să atingem succesul şi în afaceri atât de disperate? Dacă un bărbat nu poate ţine pasul cu prietenii săi, poate că e din cauză că percepe un ritm diferit. Lăsaţi-l să păşească în ritmul melodiei pe care o aude, indiferent de măsură sau la ce depărtare.”

Priveam o raţă sălbatică pescuind pe lac, în lumina tot mai slabă, scufundându-şi brusc capul sub apă, cu penele cozii ridicându-i-se spre cerul tot mai întunecat.

— Cred că niciunul dintre noi nici nu-şi mai aude măcar ritmul propriu, am spus în cele din urmă.

— Nu, cred că nu, spuse Walter oftând. Dar există încă o alegere pe care amândoi suntem liberi s-o facem. Tu vei avea într-o bună zi copii, Betsy, şi eu la fel. Îi putem lăsa pe ei să păşească după ritmul lor propriu.

În seara aceea am notat cuvintele lui Walter în caietul meu, ca să mi le amintesc mereu. Apoi l-am închis şi l-am vârât adânc în dulapul meu. Eram destul de sigură că erau ultimele cuvinte pe care aveam să le scriu vreodată.

CAPITOLUL 8

La scurt timp după logodna mea cu Frank Wyatt, Lydia s-a îmbolnăvit de o formă foarte gravă de intoxicaţie alimentară. Când s-a trezit a treia dimineaţă la rând vomitând în oliţa noastră de noapte, am implorat-o să meargă s-o consulte un doctor.

— Nu, lasă că mă fac eu bine, spuse ea gemând. Acum mişcă-te. Trebuie să plec la lucru.

— Mă duc eu în oraş şi le spun că eşti bolnavă, Lydia, n-o să te faci bine dacă nu stai la pat.

— Aiurea. Nu vreau să stau în pat. Îşi scoase cămaşa de noapte şi începu să se îmbrace. O urmăream prin încăperea îngustă, implorând-o să rămână acasă, să se odihnească şi să se refacă.

— Dar dacă eşti gripată? I-ai putea îmbolnăvi pe toţi clienţii voştri!

— Betsy... spuse ea în cele din urmă, oprindu-se atât de brusc din mers, încât ne ciocnirăm, nu am nici intoxicaţie alimentară şi nici gripă. E mai mult de atât, mai grav.

— Eşti pe moarte? Nu, Lydia. N-o să te las să mori, nicidecum nn-o să te las! Nu se poate să mori!

Zâmbi trist la istericalele mele, apoi mă apucă de umeri şi îiîncepu să mă zgâlţâie uşor.

— Nici nu mor. Sunt... Însărcinată.

Mă holbam încremenită, fără să-nţeleg.

— Dar nu se poate! Nu eşti căsătorită!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— O, scumpa, inocenta mea Betsy. Nu trebuie să fii căsătorită ca să faci un copil. Îl iubesc pe Ted, iar când iubeşti pe cineva, eşti gata să faci orice pentru el.

Când mi-am dat seama ce îmi spunea ea de fapt, mi-am îngropat faţa în mâini şi am plâns. Lydia mă luă în braţe.

— Te rog, nu mă urî, Betsy. Nu există pedeapsă mai mare decât să-mi întorci tu spatele.

— Nu te-aş putea urî vreodată. I-am luat mâna într-a mea ne-am încolăcit degetele mici. Voi rămâne lângă tine orice-ar fi. Nu uita, mi-ai promis să-ţi fiu domnişoară de onoare la nunta cu Ted, mai ştii?

— Ted nu ştie încă nimic despre copil, spuse ea. Vedeam prea bine că se temea să-i spună. Mă întâlnesc cu el diseară după lucru. De aceea trebuie să mă duc.

Lydia plecă fără să-şi mănânce micul dejun. Când trecuse de miezul nopţii şi ea încă nu ajunsese acasă, eram sigură că fugise cu Ted. Dar ce aveam eu să-i spun tatălui meu? Niciunul dintre noi nu-l întâlnise vreodată pe Ted Bartlett. Oare trebuia să-i spun despre copil sau nu? Mergeam încoace şi-ncolo în holul din faţă, în întuneric, repetând ce aveam să-i Spun tatălui, când se deschise uşa de la intrare şi Lydia se strecură în casă. Mă aşteptam să lumineze cu zâmbetul ei minunat tot holul, dar faţa ei brăzdată de lacrimi era palidă, transfigurată de groază şi disperare.

— Lydia, ce e? Ce s-a întâmplat? Singurul lucru pe care mi-l puteam imagina era că avusese loc un accident îngrozitor de tren şi Ted Bartlett murise.

— Ted... e... O, Betsy, ce am să mă fac?

Îmi căzu în braţe hohotind.

— E mort? am întrebat-o eu în şoaptă.

— Mai rău – e căsătorit!

— Căsătorit! Dar nu se poate! Doar...

— Are deja o soţie şi doi copii, spuse ea printre sughiţuri. Mi-a arătat fotografii cu ei. M-a minţit în tot acest timp, Betsy. M-a minţit. Iar acum viaţa mea s-a sfârşit. Mi-am distrus viaţa şi nu ştiu ce-o să mă fac!

Mi-am trecut braţul pe după talia Lydiei şi am ajutat-o să urce scările până în camera noastră ca să nu-l trezim pe tata. Problema Lydiei era problema mea. Juraserăm să avem grijă una de cealaltă, Iar acum îmi frământam creierul să găsesc o soluţie.

— Nu poate să divorţeze? am întrebat eu.

— A refuzat. Socrul lui Ted este proprietarul firmei pentru care lucrează el.

Aş fi încărcat bucuroasă puşca tatălui meu şi l-aş fi ucis pe Ted Bartlett, dacă aş fi ştiut că ne foloseşte la ceva.

— Ascultă, am spus eu, aşezând-o pe Lydia alături de mine pe pat. Tocmai mi-am amintit ceva. Când eram la şcoală am auzit de-o fată care a avut... ştii... aceeaşi problemă. Şi mai târziu am auzit că s-a dus într-o casă specială să nască copilaşul. Pot să aflu unde este casa aceea şi poţi să mergi acolo până se naşte copilul. O să-l ia cineva în adopţie, Lydia. Când investiga Nellie Bly afacerea cu vânzarea de copii, a descoperit că există zeci de familii creştine care sunt gata să adopte copii în mod legal. Totul va fi bine până la urmă, îţi promit.

Lydia nu s-a dus la lucru trei zile la rând. A zăcut în pat plângând, convinsă că-şi distrusese viaţa. De îndată ce

am putut pleca de acasă, m-am dus la şcoală şi l-am întrebat, cu discreţie, pe domnul Herman dacă ştia ceva despre acea casă specială pentru mame necăsătorite. Când m-am întors, i-am spus Lydiei ce aflasem, sperând că îi voi ridica puţin moralul.

— O vreme n-o să-şi dea nimeni seama că eşti însărcinată, aşa că va trebui să pleci abia pentru patru sau cinci luni. Te vor lăsa să locuieşti chiar în casa aceea şi poţi şi naşte acolo. Când vei veni acasă, le vom spune tuturor că ai avut febră reumatică sau că te-ai dus să locuieşti cu o mătuşă aflată pe moarte. Nimeni nu va afla niciodată adevărul.

— Dar cum să-mi dau eu copilaşul meu şi să nu-l mai văd niciodată? întrebă ea, mângâindu-şi abdomenul încă plat. E al meu... al meu şi al lui Ted.

— Trebuie, Lydia. Nu se poate altfel. Crede-mă, bebeluşul va creşte într-o familie creştină, iar tu îţi vei putea lua viaţa de la capăt. Vei întâlni pe altcineva cât ai zice peşte. Zeci de băieţi vor sta la coadă să se însoare cu tine.

— Nu şi după ce reputaţia mea e pătată.

— O să mă asigur că nu află nimeni nimic, am spus, ridicându-mi degetul mic în sus. Promit.

După asta, Lydia păru să se fi resemnat cu soarta ei. Se întoarse la magazinul universal chiar a doua zi, şi seară de seară venea direct acasă de la lucru, fiind prea epuizată de sarcină pentru a mai rămâne prin oraş. Nu-şi mai dădea întâlniri nici măcar la sfârşit de săptămână.

Într-o seară în timp ce ne pregăteam să mergem la culcare, m-a rugat să-i citesc una dintre poeziile mele.

— A trecut o veşnicie de când nu mi-ai mai citit, Betsy, şi ştiu că trebuie să fi scris de atunci zeci şi zeci de poezii noi. Am încercat să evit adevărul, murmurând o scuză lamentabilă, dar deodată mă apucă de braţ. Ştiu! Vrei să scrii o poezie nouă pentru mine? O poezie despre bebeluşul meu? Aş vrea să i-o dau după ce se va naşte, ca să ştie întotdeauna că l-am iubit chiar dacă a trebuit să-l dau.

Mi-am închis ochii.

— Nu pot... Nu mai scriu poezii.

— Cum adică? Ce tot spui acolo?

— Capitolul acela din viaţa mea s-a încheiat acum că mă căsătoresc cu Frank. Mi-a spus foarte clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu poeziile sau cu cărţile, sau cu scrisul de orice fel... cu excepţia Bibliei.

— Betsy, nu! Nu-l asculta!

— Urmează să fie soţul meu. Va trebui să-l ascult.

— Dar nu-i treaba lui Frank ce faci tu când el nu-i prin preajmă, Poţi scrie în timpul tău liber, nu? În timpul în care el îşi vede de treabă în nenorocita aia de livadă a lui?

— Nu înţelegi. Nu are legătură că mă lasă Frank sau nu – eu nu pot să mai scriu. Când sunt cu Frank, e ca şi... ca şi când n-aş mai avea nici-o poezie înăuntrul meu. Se zbârcesc toate, Lydia, ca bobocii de floare după îngheţ.

— Dar tu eşti scriitoare! Aşa eşti tu.

— Nu mai sunt aşa. Nu mai sunt aceeaşi care eram. Frank mă face să mă simt ca şi când aş fi altcineva... o născocire de-a lui. M-am înscris în societatea misionară a femeilor. Am făcut chiar şi „legământul”. De acum trebuie să încerc să fiu soţia care mă doreşte el, că de nu...

— Că de nu ce, Betsy?

— Că de nu, nu se mai căsătoreşte cu mine.

Ochii ei de catifea îmi scrutară privirea de parcă ar fi încercat să citească în inima mea.

— Nu-l iubeşti, nu-i aşa?

— Nu, am spus eu jalnic. Nici nu trebuia să mă gândesc înainte.

— Nici măcar puţin de tot?

— Nici măcar puţin de tot. Mă prăbuşisem pe pat în timp ce-mi confesam situaţia deznădăjduită. Urăşte cărţile, Lydia. Nu va îngădui nici-o carte în casa noastră. Şi nu râde niciodată. Nu l-am auzit niciodată, nici măcar o dată, după tot timpul pe care l-am petrecut împreună. Nu ştiu cum o să pot suporta asta.

Ea se lăsă în genunchi în faţa mea, pe podea.

— Nu e prea târziu să renunţi la tot. Spune-i că vrei să rupi logodna.

— Nu pot. Tata se va înfuria. Doar ştii cât de mult îşi doreşte parteneriatul ăsta. Va fi atât de dezamăgit de mine dacă stric acum totul, şi n-aş suporta să-l dezamăgesc. L-a făcut pe Frank până şi să promită că va numi livada Wyatt Fowler Orchards. Tata o să moară de supărare dacă se strică acum înţelegerea. Cu siguranţă o să moară.

Lydia privi în depărtare prin mine, şi o linişte ciudată o cuprinse treptat. Fusese nefericită în ultimele zile, adâncită în durerile ei, iar acum, cu o putere pe care nu i-o mai văzusem niciodată mă făcu să-mi şterg lacrimile şi mă înghionti cu blândeţe în pat.

— Haide să ne culcăm, Betsy. Poate că mâine dimineaţă lucrurile ne vor părea mai bune la amândouă.

Atunci credeam că totul se datora faptului că eram amândouă epuizate emoţional, dar privind în urmă, îmi dau seama că aceea a fost seara când s-a hotărât Lydia. Ştia exact ce trebuia să facă. Luându-mi puterea din noul ei calm, am căzut într-un somn adânc.

Mai târziu, Lydia mi-a spus cât de uşor îi fusese să-şi pună planul în aplicare. Frank veni la prânz duminică, iar în timp ce se ducea acasă pe scurtătură prin livada noastră, Lydia se strecură afară din casă şi alergă după el.

— Frank... Frank, aşteaptă! Am găsit un briceag pe sofa. E cumva al tău?

El se întoarse spre ea, căutându-se prin buzunare.

— Nu prea cred. Al meu...

Deodată Lydia ţipă în timp ce se rostogoli pe jos.

— Au! Vai, ce stângace sunt. Mi-am scrântit glezna.

Frank alergă lângă ea.

— Lydia, eşti bine? Stai, lasă-mă să te ajut. Ea-şi sprijini mâna pe pieptul lui în timp ce o ridica în picioare. Cum ţi-e glezna? Poţi păşi pe picior?

— Da... Au! Nu... nu, nu cred că pot. Se sprijini de el. O, ce proastă sunt! Cum o să ajung acasă?

— Aş... aş putea să te duc eu.

— O, chiar? Ochii de catifea ai Lydiei priviră în ai lui, iar Frank fu pierdut. Faptul că o ridicase în braţe, simţindu-i braţele suple pe după gât, trupul lipit de al său, îi pecetlui definitiv soarta lui Frank.

Ea îi zâmbi în timp ce se apropiau de casă.

— Îţi mulţumesc aşa de mult, Frank. Poţi să mă laşi aici pe verandă. Sunt aşa de stânjenită că trebuie să afle tata cât de neîndemânatică sunt.

Nu ne aşteptam să ne viziteze Frank a doua seară, dar trecu pe la noi să-l întrebe ceva pe tata. Lydia fu ca din întâmplare pe afară, întorcându-se dintr-o misiune misterioasă din grajduri în timp ce el pleca.

— Îţi mulţumesc frumos pentru amabilitatea ta de aseară, spuse ea, zâmbind.

— Cu plăcere. Ce-ţi mai face glezna?

— O, e mult mai bine. Ce prostie din partea mea să mi-o scrântesc aşa. Cred că nu sunt la fel de obişnuită ca tine să umblu pe terenuri accidentate. Cum reuşeşti să faci asta toată ziua? Îl privi adânc în ochi.

— Păi, eu... eu...

— Ori de câte ori te văd în căruţa ta sau prin livadă, pari aşa de înalt şi de puternic, de parcă ai putea face faţă la orice! Chiar îţi place ceea ce faci, nu-i aşa?

— Eu... da. Da, îmi place.

— Şi livada ta e aşa de frumoasă! Cum reuşeşti să faci să crească toate atât de frumos? Wyatt Orchards e ca Grădina Edenului! Probabil că eşti foarte mândru de tot ce-ai construit.

— Da... sunt.

Ea îi luă mâna şi o strânse puţin într-ale ei.

— Mulţumesc încă o dată, Frank. Se ridică pe vârfuri pentru a-i dărui un sărut grăbit pe obraz. Noapte bună.

Seara următoare, după ce bâigui o altă scuză lamentabilă de a-l vedea pe tata, Frank se strecură în curte,

sperând că Lydia îşi va face apariţia. Iar ea apăru din întuneric când se apropie el de grajd.

— Frank! înainte ca el să înţeleagă ce se întâmplă, ea era în braţele lui. Niciodată nu am mai simţit una ca asta pentru un bărbat, murmură ea, în timp ce se ţineau strâns îmbrăţişaţi.

— O, Lydia... eşti atât de frumoasă! O sărută stângaci, pasional ţinând-o strâns cu mâinile lui mari, strângând-o lângă el. Deodată Lydia se trase deoparte.

— N-ar trebui...

— Lydia... te rog nu pleca.

Ea se smulse din îmbrăţişarea lui şi fugi în casă. Neajutorat, el o privi plecând, frământat de dorinţă.

Frank veni să mă întâlnească în următoarele două seri, dar de fapt venise să o întâlnească pe Lydia. În tot timpul cât Frank şi cu mine am stat pe verandă, părea transpirat şi agitat, privind mereu nervos în jur. După ce mi-am luat rămas bun şi am intrat în casă, el o aşteptă pe Lydia lângă grajd, mergând în sus şi-n jos. Iar nu-l lăsă să aştepte.

Lydia îl tachină cu sărutări furate şi cu îmbrăţişări pasionale până înteţi la maxim focul dinăuntrul lui Frank Wyatt. Apoi într-o seară îl conduse în grajd, la pătura pe care o pregătise, întinsă pe fân proaspăt şi înmiresmat. Ea deveni pieirea acestui om de moralitate impecabilă, odată ce gheaţa ce-i umplea venele începu a se topi de dorinţa ce-o strânsese de atâţia ani.

În săptămâna ce urmă, se întâlniră noapte de noapte în grajd, apoi, într-o seară, Lydia nu apăru. Iar când reveni

după câteva seri, Frank era pe jumătate înnebunit de dorinţă. O trase jos lângă el, pe pătura din grajd.

— Unde ai fost, Lydia? Nu pot... nu pot trăi fără tine!

— Trebuie să-ţi spun ceva, Frank.

— Te rog nu-mi spune că nu ne mai putem întâlni, Lydia! Toată ziua nu mă gândesc decât la tine, nu mă mai pot concentra orice» aş face, întrebându-mă dacă vii, dacă te voi putea ţine în braţe...

— Sunt însărcinată.

Lui Frank îi trebuiră câteva clipe să-i înţeleagă vorbele. Apoi îi dădu drumul dintr-odată, de parcă ar fi fost o mână de cărbuni aprinşi.

— Nu se poate!

— Ba se poate, Frank, şi sunt. Cam asta se întâmplă atunci când oameni... fac... ce-am făcut noi. Şocul stinse văpaia pasiunii lui Frank. Sări în picioare.

— Şi ce-ai să faci acum?

Lydia se ridică să-l privească în ochi, jucându-se cu nasturii cămăşii lui.

— Cred că vrei să spui, ce avem de gând să facem?

— Dar... dar sunt logodit cu Betty. Nunta e luna viitoare.

Lydia râse. Sunt sigură că va fi de acord să anulaţi logodna imediat ce va afla ce făceau sora şi logodnicul ei.

— Dar nu se poate să anuleze nunta. Adică... tatăl tău şi cu mine avem o înţelegere. Mi-a promis să-mi lase tot pământul.

Şi heleşteul! Nu pot pierde acum totul! Lydia îl văzu pe adevăratul Frank şi îl urî. Nu-i păsa niciun pic de ea sau de sentimentele ei, ci numai de anexarea pământurilor

tatălui ei. Cu atâta lăcomie în inimă, nu avea să aibă niciodată loc pentru dragoste. Dar deşi cunoştea adevărul, Lydia se aruncă în braţele lui – o jertfă, aruncată în flăcări, spre a fi mistuită.

— Căsătoreşte-te cu mine, Frank. Nu cu Betty, îl imploră ea. Îl pot convinge cu uşurinţă pe tata să îţi lase pământul imediat ce ne căsătorim. Nu mă va refuza. Îşi doreşte parteneriatul ăsta la fel de mult ca şi tine. Nu-i pasă cu care dintre fiicele lui te căsătoreşti, câtă vreme nepotul lui moşteneşte Wyatt Orchards.

— Eşti sigură? Am planurile mele, să ştii, şi am nevoie de heleşteu pentru...

— Ai încredere în mine, Frank.

M-am îngrijorat teribil când Lydia nu veni acasă în seara aceea, în ultima vreme dispăruse de acasă în mai multe seri timp de-o oră sau două, dar nu vroia să-mi spună unde se ducea. „M-am dus să mă plimb puţin”, îmi spunea ea. Sau, „Am avut nevoie de puţină linişte să mă gândesc.”

După neorânduiala în care se găsea părul ei de fiecare dată când se întorcea acasă, mă gândeam că începuse să se întâlnească cu cineva, dar mă temeam să fac presupuneri asupra cine ar fi putut fi acela. Îmi trecu prin gând chiar şi s-o urmăresc, dar mă îngrozea ce aveam să aflu dacă o făceam. Aş fi murit cu siguranţă dacă aş fi văzut-o pe sora mea cu Walter Gibson.

În dimineaţa de după absenţa de o noapte întreagă a Lydiei, am trecut prin livadă cu micul dejun al lui Walter ca o femeie ce se duce la spânzurătoare. Eram convinsă că o voi găsi pe sora mea în braţele lui. Însă când am ajuns în

poieniţa de lângă casă, nu pe Lydia am descoperit-o alături de Walter, ci pe vizitiul lui şi doi hamali. Îi parcaseră trăsura lângă căsuţă, iar slujitorii încărcau cele două scaune ale lui Walter şi toate cărţile lui în spatele trăsurii.

Inima îmi stătu îm loc. Walter pleca.

Stătea la picioarele scărilor, sprijinindu-se în bastonul lui în timp ce privea în josul cărării, aşteptându-mă. Când mă zări, păru vizibil uşurat.

— Betsy! Doamme, îţi mulţumesc! Mă temeam că o să plec. Înainte să vii.

— Pleci? am întrebat eu ca paralizată. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu Ştiam. Slujitorii au ajuns devreme azi dimineaţă cu ştirea asta. Se pare că avem de-a face cu o criză în afaceri» sau ceva de genul ăsta, iar tata m-a convocat fără întârziere acasă. Îmi pare foarte rău.

— Da... am murmurat eu. Da, şi mie.

Nu ştiu de ce nu mă gândisem că Walter avea să şi plece într-o bună zi. Închiriase căsuţa pentru o lună, iar luna aproape ajunsese la sfârşit. Nu-mi dorisem să mă gândesc la asta mai mult decât îmi dorisem să mă gândesc la nunta mea ce se apropia cu paşi repezi. Walter trebuia să fie mereu aici în căsuţa asta mică de piatră ca să stea de vorbă cu mine şi să râdă cu mine – doar că acum pleca.

— Uite, ţi se răceşte micul dejun, am spus eu. Şi Chicago e prea departe ca să mergi cu stomacul gol. Am pus tava pe marginea trăsurii. În timpul pe care-l petrecuserăm împreună observasem că boala lui Walter îi provoca o stare de slăbiciune şi la nivelul braţelor, la fel ca şi la picioare. Nu putea ridica nimic mai greu decât o carte.

Înainte să-mi poată spune Walter ceva, vizitiul lui apăru din căsuţă şi se înclină uşor.

— Aceasta a fost ultima cutie, domnule.

— Mulţumesc, Peter. Voi fi gata într-o clipă.

Walter îmi făcu semn să-l urmez în timp ce şchiopăta încet prin Iarbă spre heleşteu, departe de urechile servitorilor săi. Am tras cu ochiul peste umăr în timp ce mergeam şi l-am văzut pe vizitiu ducând tava la masa de pe verandă şi trântind uşa trăsurii. Unul dintre cai nechează gata să pornească.

; Când în sfârşit Walter se opri, am ştiut că niciunul dintre noi nu îndrăzneam să-l privim pe celălalt în ochi. Luptându-mă cu lacrimile, m-am aplecat să culeg o mână de pietricele şi am început să le arunc în apă. El privi serios în depărtare şi oftă.

— Am vorbit despre atât de multe lucruri în vara aceasta, Betsy. Şi acum... acum pentru prima oară nu mai ştiu ce să-ţi spun.

— Ştiu... Nu cred că există vreo modalitate în care să-ţi iei la revedere cu uşurinţă.

— Nu, cred că nu. Cred că Emily Dickinson[27] scria: „Despărţirea este tot ce ştim despre rai, şi tot ce ne dorim în ce priveşte iadul.” Oftă din nou.

Mi-am aruncat ultima piatră în apă. Valurile clipoceau uşor în timp ce loveau blând malul, ca o mamă ce-şi liniştea copilul.

---

[27] Dickinson Emily Elizabeth (1830-1886), considerată a fi una din cele mai talentate scriitoare americane, Emily Dickinson este autoarea a circa 2 000 de poezii. Majoritatea au fost publicate după moartea ei în 1886. Autoarea a meditat asupra unor teme precum moartea, veşnicia şi dragostea, folosind de obicei catrene scurte.

— Ne vom mai întâlni vreodată? am întrebat eu, reuşind în cele din urmă să-l privesc. Nu aveam decât câteva clipe în care să-mi imprim în memorie trăsăturile feţei lui, blândeţea ochilor. Se întoarse în cele din urmă spre mine şi îşi scutură capul.

— Nu prea cred.

— Mă temeam că aveai să spui asta. Cu greu reuşeam să vorbesc şi să-mi înving nodul dureros din gât. Nu te voi uita niciodată, Walter.

— Nici eu pe tine. Dar „De departe e mai bine să uiţi şi să zâmbeşti, decât să-ţi aminteşti mereu şi să fii plin de-amărăciune.”

— Elizabeth Barreett Browning? am încercat eu să ghicesc.

— Pe-aproape. Christina Rosetti[28]. Îmi apucă mâna într-a sa. Am lăsat înăuntru um cadou pentru tine.

Mi-am ridicat disperată privirea spre el.

— Dar eu nu am nimic pentru tine.

— Nu-i adevărat. Sunt bogat prin tot ceea ce mi-ai dat în aceste ultime săptămâni. Biiblia le-ar numi „comori păstrate în tărâmuri ascunse.”. Îmi ridică mâna la buzele sale şi-şi închise ochii în timp ce o sărută. I-am sinnţit suflarea fierbinte atingându-mi pielea,; Apoi îmi dădu drumul şi îmi întoarse spatele.

---

[28] Rossetti Christina Georgina (1830-1894), scriitoare britanică, născută în Londra. Cea mai mare parte a operei poetice a scriitoarei are o tentă religioasă; teme precum jertfele pe care trebuie să le facă dragostea pământească şi tristeţea produsă de umbrele morţii sunt obişnuite în poeziile ei.

L-am privit printr-o ceaţă de lacrimi în timp ce şchiopăta încet prin iarbă îndreptându-se spre trăsură. Vizitiul îl ajută să urce. Apoi Walter Gibson dispăru din viaţa mea, coborând pe drumul prăfuit fără a mai arunca vreo privire înapoi.

Nu ştiu cât timp am rămas astfel lângă heleşteu. În cele din urmă am urcat împleticindu-mă pe scările ce duceau pe verandă şi am intrat în căsuţa goală. Parfumul de lămâie al lui Walter, stăruia încă în aer şi îmi venea să închid toate geamurile ca să-l ţin înăuntru.

Am găsit cadoul pe care mi-l lăsase pe măsuţa de la geam. Era una dintre cărţile lui. O ediţie a Călătoriei Pelerinului legată în piele.

Când m-am întors în cele din urmă acasă, am fost uşurată s-o găsesc pe Lydia în bucătărie, şezând pe partea opusă a mesei goale în faţa tatălui nostru. Dar am ştiut imediat, după tensiunea din încăpere, că intrasem în mijlocul unei discuţii aprinse. Faţa tatălui era albă ca varul şi arăta atât de tulburat, încât mă temeam ca nu cumva să facă vreo comoţie, ceva.

— Tată, ce s-a întâmplat! Eşti bine? M-am gândit atunci că probabil aflase despre copilul Lydiei.

— Şezi, mormăi el, apoi o privi încruntat pe sora mea. Spune-i, Lydia.

În timp ce mă aşezam pe-un scaun, am observat din nou că sora mea era nefiresc de liniştită. Nu-mi dădeam seama de unde i se trăgea, dar era la fel de liniştită pe cât era tata de supărat.

— Am nişte veşti minunate, Betsy, spuse ea. M-am căsătorit! Frank Wyatt şi cu mine ne-am luat azi noapte.

Grozăvia sacrificiului făcut de Lydia mă buimăci. Ştiam exact de ce o făcuse. Dar primul meu gând, primul care mă copleşi a fost, Sunt liberă. Doamne-Ţi mulţumesc, sunt liberă! Uşurarea mea era atât de adâncă, încât mi-am închis ochii şi am plâns. Tata interpretă greşit lacrimile mele.

— Uită-te acum ce-ai făcut! urlă el la Lydia. Ai distrus luni întregi de curtare şi de planuri într-o singură noapte, şi mai ai curajul să vii şi să le numeşti veşti bune?

— Ţi-am spus deja, spuse Lydia. Frank doreşte în continuare să îşi unească livada cu a noastră. E gata să semneze hârtiile legale şi tot restul, confirmând înţelegerea pe care aţi făcut-o deja. Dar el mă iubeşte pe mine, nu pe Betsy.

— Dar unde naiba e Frank? se răţoi el. De ce n-a venit el în persoană să-mi dea veştile?

Pentru că Frank Wyatt era un laş. Cei mai mulţi neobrăzaţi erau aşa. Lydia îşi puse mâna pe braţul tatălui.

— Trebuie să te linişteşti. Toată gălăgia asta nu-ţi face bine la inimă. Ţi-am spus, Frank a trebuit să aibă grijă de vitele lui. Va veni imediat cu căruţa şi mă va ajuta să-mi mut lucrurile în casa lui. Poţi vorbi atunci cu el.

Dar tata nu avea de gând să se potolească.

— Dar cum rămâne cu sora ta? Cum i-ai putut face una ca asta? Cum va mai intra Betty în biserică după ce a stat atâtea săptămâni în strana familiei Wyatt? Chiar nu-ţi pasă deloc de sentimentele ei, neruşinată egoistă ce eşti?

M-am întins după mâna Lydiei, şi ne-am privit în ochi. Privirea ei ardea de dragostea ce mi-o purta. Nu se purtase egoist, ba dimpotrivă. Îmi doream să-i explic adevărul tatălui meu, dar ea mă implora în tăcere să nu o fac. Totuşi, îmi doream să ştie măcar o parte din adevăr.

— Nu sunt supărată deloc pe Lydia, am spus. Nu-l iubesc pe Frank.

— Dar ce-o să se aleagă de tine acum? întrebă el răguşit. Ai aproape douăzeci şi unu de ani şi niciun gând de căsătorie.! Nu voi fi pentru totdeauna pe-aici ca să mă îngrijesc de tine,, şi-atunci ce-ai să te faci? îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, amenințând-o cu degetul pe Lydia. De-acum e responsabilitatea ta! A ta şi a lui Wyatt! De vreme ce i-ai furat pământurile şi viitorul, va fi treaba ta să ai grijă de ea, m-ai auzit?

Trânti uşa bucătăriei în timp ce ieşi, făcând să zăngănească vasele pe rafturi. M-am simţit atât de epuizată emoţional, odată, din cauza plecării lui Walter, iar acum asta, încât nu credeam să mă mai pot ridica vreodată de pe scaunul acela. Însă Lydia era liniştită în timp ce îmi întinse mâna să mă ajute să mă ridic.

— Vino sus şi ajută-mă să îmi strâng lucrurile, bine, Betsy?

De îndată ce am intrat în camera de sub streaşină pe care o împărţiserăm toată viaţa, grozăvia sacrificiului făcut de Lydia mă izbi din nou.

— N-ar fi trebuit să faci asta, am plâns eu în timp ce o ajutam să-şi strângă hainele. Am fi găsit noi o altă cale dacă n-ai fi vrut să mergi într-o casă pentru mămici necăsătorite.

— Dar am tot ce mi-am dorit, spuse ea zâmbind. O casă frumoasă, o grămadă de bani... şi îmi pot păstra bebeluşul. Trebuie să am copilul lui Ted, asta e cea mai bună parte din toate.

Am înţeles atunci că seninătatea ei era o simplă faţadă pe care o afişase pentru a-şi ţine adevăratele sentimente la distanţă, îl iubea încă pe Ted Bartlett. Dar dacă trebuia vreodată să recunoască toate de câte o lipsise, avea să înceapă să ţipe şi să nu se mai poată opri vreodată. Îi răpise încrederea, virginitatea, visul despre o viaţă de căsnicie fericită alături de el. Dar nu avea de gând să renunţe la singurul lucru care-i mai rămăsese – copilul lui. Mă întrebam cât timp putea continua sora mea să evite realitatea. Şi cu ce preţ.

— Eşti soţia lui Frank, am murmurat eu, încă venindu-mi greu să înţeleg.

— Da. Şi ce? Tu nu-l iubeşti, Betsy, mi-ai spus doar că nu-l iubeşti.

— Dar nici tu nu-l iubeşti. Ai făcut asta pentru mine.

Lydia mă luă în braţele ei.

— Am promis că vom avea grijă una de cealaltă, mai ştii? Am făcut o promisiune cu „apucare de degeţel”. Ochii mi se umplură de lacrimi când îşi ridică în aer degetul mic.

— Dar asta e prea mult, am spus eu plângând în „timp ce o strângeam în braţe. Ai plătit un preţ mult prea mare!

După şapte luni şi jumătate se născu Matthew Fowler Wyatt

.

PARTEA a III-a

WYATT ORCHARDS

Primăvara anului 1931

„Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia, şi s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării, şi se aude glasul turturicii în câmpiile noastre...”
cântarea-cântărilor 2:11-12

CAPITOLUL 9

Amorţisem cu totul când îşi încheie mătuşa Batty povestirea. Băieţii ajunseseră acasă de la şcoală, şi i-am auzit pe veranda din spate, scuturându-şi zăpada de pe cizme. Becky adormise pe covoraş, cu ambele pisici încolăcite lângă ea. Mă pregăteam să mă ridic şi să încep să le pregătesc prânzul, dar mătuşa Batty mă apucă de braţ să mă oprească.

— Copiii tăi îşi merită propriile lor vise, spuse ea. Încetişor. Nu le pretinde să trăiască după visele tale. Poate că într-o bună zi îşi vor dori să lucreze livada asta bătrână, dar poate că nu. Dacă e visul tău să le dăruieşti un cămin aici, foarte bine, luptă-te să păstrezi locul ăsta pentru tine. Dar nu o face pentru ei. Îi vei împovăra cu atât de multă vinovăţie, că nu vor putea fi niciodată capabili să-şi audă propriul cântec. Lasă-i să-şi urmeze propriu ritm.

Mai târziu, când eram singură la etaj, m-am dus în camera lui Becky şi m-am uitat din nou la poza mătuşii Batty. Avea dreptate – Walter Gibson avea ochi plăcuţi. Dar de această dată am observat şi lipsa de vlagă a trupului lui pipernicit, felul în care şedea ca şi când necesita un efort enorm pentru a se menţine în acea poziţie. Nici nu era de mirare că mătuşa Batty trebuise să-l ajute la bărbierit.

Ciudat, ea nu spusese nimic în povestirea din după-amiază aceasta că l-ar fi bărbierit.

Dintr-odată, am avut iarăşi acel sentiment ciudat, ca o furnicătură. Dacă mătuşa Batty îl bărbierea pe Gabe Harper aşa cum dorise s-o facă săptămâna trecută, poate că avea să-l recunoască drept Matthew Wyatt. Merita încercarea. Dar mai întâi trebuia să găsesc o cale să-i conving pe amândoi să o facă.

Am aşteptat până i-a adus mătuşa Batty tava cu cina lui Gabe în seara aceea şi am urmat-o în camera lui.

— Mă gândeam, am zis, sprijinindu-mă relaxată de cadrul uşii. Acum că ţi-ai terminat povestirea despre vagabonzi şi ai trimis-o la Chicago, chiar nu mai există niciun motiv pentru care să arăţi ca un cerşetor, nu?

— Ă... presupun că nu. Îşi scărpină timid bărbia. Dar cred că m-am obişnuit să port barbă după tot acest timp. A devenit parte din mine.

— Ei, şi Copiii mei se obişnuiseră să fie murdari după urechi, dar i-am convins să se îmbăieze oricum, indiferent că vroiau sau nu. Acum, cred că ar cam fi timpul să faci şi tu o baie. În sfârşit eşti destul de refăcut ca să te poţi spăla singur – aşa că un ras şi un tuns ar încununa minunat toată treaba. Nu crezi, mătuşă Batty?

— Absolut, păpuşă. Cum spuneam, mă pricep de minune să bărbieresc oamenii.

Îmi dădeam seama după cum mânca Gabe cu creştetul plecat, şi după cât de tăcut devenise, că-şi dorea la fel de mult să fie bărbierit cum şi-o doreau probabil şi împărăteasa Estera şi Arabella. Trebuia să-l conving s-o facă.

— L-am văzut cândva pe „Sălbaticul din Borneo” într-o piesă cu un singur act, am spus, şi nu era nici pe jumătate aşa păros ca tine. Ştii să şi tunzi, mătuşă Batty?

— Vai de mine, sigur că da. Nici-o problemă – pac, pac! Şi forfecă de câteva ori aerul cu două degete.

Gabe îşi trecu protector degetele prin păr.

— A, uite ce e...

— Şi cred că seara asta ar fi foarte potrivită şi pentru baie, am adăugat eu. Cazanul de deasupra sobei e plin cu apă fierbinte, De ce să nu te speli din cap până în picioare?

— Putem să ne uităm şi noi cum îl bărbieriţi? întrebă Jimmy. Mă sprijineam în continuare de tocul uşii cu toţi trei copiii pitiţi pe sub mâinile mele întinse, ca în jocul „London Bridge”[29]. Am zâmbit bucuroasă.

— Nu te deranjează dacă se uită şi ei, nu Gabe?

Era încolţit, şi o ştia.

— Cred că nu.

Mătuşa Batty apucă un smoc din coama dezordonată a lui Jimmy şi se prefăcu a tăia din ea cu degetele.

— Poate ar trebui să exersez puţin pe tine până termină domnul Harper de mâncat cina.

---

[29] Joc simplu, pentru copiii preşcolari, însoţit de intonarea unui cântec cu linie melodică simplă, în genul jocului „Podul de piatră”.

— Nuuu. Mama spune că musafirii au întotdeauna prioritate, spuse Jimmy, smulgându-se din mâinile ei.

— Prea bine-atunci. Băieţi, ce-ar fi să-mi spuneţi unde îşi ţinea tăticul vostru briciul şi săpunul de ras?

— Îţi aduc eu tot ce-ţi trebuie, am spus eu.

Lucrurile de ras ale lui Sam erau tot în dulăpiorul lavoarului din bucătărie, unde le lăsase. O oglindă veche şi ciobită prinsă într-o ramă vopsită de lemn atârna deasupra. Când am deschis dulăpiorul, mi-am amintit cum se bărbierea Sam în fiecare dimineaţă în faţa oglinzii, şi cum se împrăştia încet parfumul săpunului lui de ras prin toată bucătăria. Când se încălzea afară, îşi scotea lavoarul pe veranda din spate, ridicându-l de parcă ar fi fost o nimica toată, ca să se poată spăla afară, la aer curat.

Uneori Sam punea puţină spumă de ras pe faţa lui Jimmy şi-l ridica apoi la oglindă lăsându-l să şi-o radă de pe faţă cu o linguriţă. Jimmy şi Luke adorau să-l privească pe tăticul lor ascuţindu-şi briciul pe cureaua din piele. O dată micul Luke spusese că sunetul briciului alunecând înainte şi înapoi îi amintea de un cal însetat sorbind apă, iar Sam şi cu mine am râs până nu am mai putut.

Băieţii nu ştiuseră că bunicul lor folosise o curea din piele exact, la fel cu aceea pentru a-şi lovi cei doi băieţi mai mari când erau copii. Sam îmi şoptise cândva adevărul acesta îngrozitor într-o, noapte, în întunericul dormitorului nostru. Mă ţinuse strâns lângă el şi-mi spusese că ura vederea acelei curele în mâna tatălui său. Fratele lui mai mare, Matthew, păruse întotdeauna să o încaseze mai rău. Aşa mare cum era, Sam tremura încă amintindu-şi, şi jurase

să nu folosească niciodată o curea pe copiii săi în felul acela.

Am dus cana cu săpunul la nas. Mirosea a Sam. Mă gândeam la mătuşa Batty încercând să păstreze parfumul de lămâie al lui, Walter în micuţa ei casă după plecarea lui, şi îmi doream să-l fi iubit şi eu pe Sam aşa cum îl iubise ea pe Walter. Doar că eu îl folosisem pe Sam pentru a obţine ceea ce-mi doream, la fel cum plănuise şi Frank Wyatt să se folosească de mătuşa Batty. Nu eram cu nimic mai bună decât el.

Am strâns lucrurile de ras ale lui Sam, împreună cu un prosop şi un foarfece, şi m-am întors în camera domnului Harper. Terminase de mâncat.

— Frizeria mătuşii Batty este deschisă, declară ea în timp ce-l ajuta pe Gabe să coboare din pat şi să se aşeze pe un scaun. Era în continuare destul de slab şi nesigur. Ea-i fixă prosopul în jurul gâtului şi începu mai întâi prin a-i aranja părul, pălăvrăgind întruna în tot timpul cât lucră. Când era gata să-l bărbierească, am adus un lighean cu apă caldă şi l-am pus în poala lui, apoi am rămas prin preajmă, gata să pun capăt acţiunii dacă observam cumva că mătuşa Batty începe să-l măcelărească. Dar se dovedii surprinzător de pricepută, exact cum spusese. Nu reuşise să-i verse nici o picătură de sânge. Şi făcuse treabă bună şi cu părul lui. Îi oferi o oglindă şi o perie de păr şi-l lăsă să şi-l pieptene singur.

— Mulţumesc, spuse el în timp ce-şi pipăia bărbia netedă. Seamăn iarăşi cu mine.

Omul care îşi făcu apariţia de sub tot acel păr se dovedi a fi cea mai mare surpriză dintre toate. Mă simţeam

de parcă tocmai asistasem la transformarea unei omide păroase într-un fluture. Domnul Harper avea o faţă suplă, ovală, cu o bărbie puternică, colţuroasă – dar fără gropiţa adâncă pe care o aveau toţi bărbaţii familiei Wyatt. Nu era atât de în vârstă cum îmi imaginasem, ci surprinzător de tânăr – treizeci şi ceva de ani – vârsta lui Matthew Wyatt. Părul lui ondulat, de un maroniu întunecat, părea să îşi aibă obârşia la Ted Bartlett; fruntea sa înaltă şi sprâncenele arcuite păreau să fie ale Lydiei Fowler.

— Ce drăguţ eşti fără toată blana aia! exclamă mătuşa Batty. Pune nişte haine decente pe tine şi ai putea trece drept gentleman.

— Pentru început i-ar prinde bine o baie, i-am reamintit eu. Şi ca să nu trebuiască să urce toate scările acelea până la baie, băieţii mă pot ajuta să car cada cea veche din cupru până aici şi să o umplem cu apă. Apoi vreau să dispăreţi toţi de aici, şi să-l lăsăm să aibă puţină intimitate – şi asta e valabil şi pentru voi, am spus, hâşâindu-i pe Winky şi cele două pisici de pe patul lui. Crezi că poţi intra şi ieşi singur din cadă? l-am întrebat.

— Mă descurc. Era mult mai uşor acum să-l văd pe Gabriel Harper roşind, cu obrazul bărbierit.

Abia aşteptam să iasă mătuşa Batty din camera lui ca s-o întreb dacă îl recunoscuse.

— Ai făcut treabă bună cu bărbieritul lui, am spus în timp ce umpleam găleţile cu apă fierbinte din cazan, pentru ca să le care băieţii. Deja mutaserăm cada în camera lui.

— Gabe arată categoric altfel acum, nu?

— Ca o oaie proaspăt tunsă.

— Ţi se pare că seamănă cu cineva familiar, mătuşă Batty? Mi-am ţinut respiraţia în timp ce ea se gândi puţin-

— Păi, acum că spui, îmi aminteşte de tânărul Robert E. Lee, faimosul general. Lee a fost un bărbat chipeş, nu crezi? Chiar dacă era în armata înfrântă?

Am respirat frustrată.

— Vreau să spun, dacă ţi se pare cumva că seamănă cu cineva din familie.

— O, n-aş putea spune, păpuşă. N-am întâlnit niciodată familia domnului Harper.

Trebuia să spun lucrurilor pe nume.

— Uită-te bine la el, mătuşă Batty: Nu cumva e Matthew Wyatt?

— Matthew! Nu fi prostuţă, păpuşă! îl cheamă Gabriel Harper. E scriitor. Din Chicago. Pronunţă cuvintele rar şi cu atenţie, de parcă aş fi fost senilă. Matthew s-a dus să lupte în războiul acela cumplit.

— Războiul s-a terminat de mai bine de zece ani. Te rog, uită-te cu atenţie la el. Spuneai că ţi se pare cunoscut, mai ştii?

— Aşa am spus?

— Da! Prima oară când l-ai întâlnit. Ar putea fi oare Matthew, care să se fi întors în sfârşit acasă, după toţi aceşti ani? Priveşte-l, mătuşă Batty. Are cam aceeaşi vârstă pe care ar avea-o Matthew.

Aruncă speriată o privire în camera lui, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă sărind din pat şi arzându-i una cu un băţ, apoi scutură din cap.

— O, nu. Nu e Matthew. Părea convinsă. Nu ştiam dacă trebuia să o cred sau nu. Eram atât de frustrată că îmi venea s-o zgâlţâi.

— Eşti sigură că nu e Matthew?

— Absolut, păpuşă.

Eu nu eram. Observasem prea multe asemănări între povestea mătuşii Batty şi cea a lui Gabe ca să fie doar coincidenţe. În timp ce Gabe se bălăcea în cadă, am scos albumul cu fotografii şi am studiat din nou pozele lui Matthew. Când am dat peste una a Lydiei, mi-am dat seama că îmi părea cunoscută. Puteam jura că era aceeaşi femeie pe care o văzusem în Biblia lui Gabe – sau oare îmi imaginam totul? Îmi doream să pot arunca încă o privire la fotografia lui şi să le compar pe cele două, dar Biblia nu se mai afla lângă patul lui. Cu siguranţă o pusese la loc în sacul lui de pânză.

Când îşi termină Gabe scăldatul, se schimbă într-o pereche de izmene ale lui Sam şi se cuibări înapoi în pat. Arăta epuizat.

Am scos repede apa murdară şi am curăţat cada, apoi m-am întors o ultimă dată în camera lui pentru a mă asigura că piciorul lui era în regulă. Mă obişnuisem să am un vagabond jegos în casa mea, dar acest nou Gabe arăta atât de diferit, încât mă simţeam de parcă Îngrijeam de-acum un cu totul alt bărbat. Iar mătuşa Batty avea dreptate – era un bărbat arătos şi în putere.

— Deci spune-mi, Gabe, am spus, fără să-mi ridic privirea în timp ce-i examinam piciorul, ai vreo soţie sau o familie care să te aştepte undeva acasă?

— Nu.

Am mai turnat nişte iod.

— N-ai fost niciodată căsătorit sau doar în momentul de faţă nu eşti?

— N-am fost căsătorit niciodată.

Bun. Deci dacă era Matthew Wyatt, îl puteam face să se îndrăgostească de mine şi să se căsătorească cu mine, şi aşa nu aveam să ne pierdem casa. Câştigasem şi înainte inima unui bărbat, aşa că ştiam cum s-o fac din nou. Dar chiar nu era îndeajuns sentimentul de vinovăţie cu care trebuia deja să trăiesc cu privire la ceea ce făcusem? Nu ştiu de ce, dar nu îl puteam privi pe Gabe în ochi. Şi nu ştiu de ce începu să-mi bată inima repede, ca o ciocănitoare.

— Aş vrea să te întreb ceva. Numele de „Gabriel Harper” sună cumva... a invenţie. Este acesta numele tău adevărat sau pseudonimul tău ca scriitor?

Nu-mi răspunse. Ştiam trucul ăsta, şi m-am gândit că aveam să aştept până se hotăra să-mi răspundă. Dar îi trebui atât de mult, încât curiozitatea mă determină în cele din urmă să-mi ridic privirea. Mă privea încruntat.

— Ce-i cu toate întrebările astea? Ce contează?

— Cu alte cuvinte, Gabe nu este adevăratul tău nume.

Păru surprins şi destul de înfuriat.

— N-am spus asta. Nu începe acum să-mi răstălmăceşti vorbele.

— Păi atunci de ce nu poţi fi pur şi simplu sincer cu mine şi să-mi spui drept în faţă? Da sau nu?

— Cine spune că am fost nesincer? Nu te-am minţit niciodată.

Poate că nu, dar eu însămi eram expertă în a mă eschiva de la adevăr, şi ştiam că exact asta făcea şi Gabe.

— Dar nici nu mi-ai răspuns la întrebare, am spus, înfigându-mi mâinile în şolduri. Te-am întrebat dacă Gabe este numele tău real şi mi-ai spus că nu contează. Dar pentru mine contează.

— De ce? Mă săgetă cu ochii plini de furie. De ce ar trebui să conteze pentru tine?

Nu i-am putut răspunde fără a-i dezvălui prea multe. Până nu eram sigură cine era, nu doream să afle că Matthew Wyatt deţinea totul. Mă încolţise la colţ la fel cum îl încolţisem şi eu. Niciunul dintre noi nu era dispus să-şi scoată la lumină secretele din locurile lui tainice. Am tras cu grijă pantalonul în jos, şi i-am acoperit piciorul cu pătura.

— Să-ţi sting lumina? am întrebat în timp ce mă ridicasem să plec, sau ai dori să o mai las puţin aprinsă?

— Te rog stinge-o. Mulţumesc.

— Apropo, am spus peste umăr, acum miroşi mult mai bine decât înainte.

Acum că-l aranjase pe Gabe, mătuşa Batty îşi luase responsabilitatea de a-l scoate zilnic din pat şi de a-l plimba prin casă, ca să-şi recâştige puterile. Într-o dimineaţă s-a dus până la casa ei şi s-a întors cu un baston superb din lemn de abanos, cu un mâner din argint.

— M-am gândit că ţi-ar fi de folos, a spus ea, prezentându-i-l ca pe-un trofeu.

Gabe îl studie plin de admiraţie.

— E parcă prea elegant pentru a-l folosi, mătuşă Batty. Arată ca o piesă din tezaurul familiei. Eşti sigură...?

— Sigur că sunt. Eu n-am trebuinţă de el. Şi dacă va veni Vreodată ziua când să-mi trebuiască un baston, sunt mult prea mică să mă pot folosi de acesta.

Am privit mânerul – era sculptat în forma unui cap de câine.

— A fost bastonul lui Walter Gibson? am întrebat eu.

— Da, nu-i aşa că-i superb? Mi l-a lăsat când a plecat. Întotdeauna i-am păstrat mânerul bine lustruit ca să arate bine. E argint curat, să ştii.

Dar nu se potrivea cu povestea pe care mi-o spusese deunăzi, îmi spusese că Walter plecase fără să mai privească înapoi, iar eu rămăsesem cu impresia că nu putea merge fără bastonul lui. Walter îi oferise o carte drept cadou, şi nu obiectul acesta. Şi cum era cu bărbieritul lui? Poveştile mătuşii Batty aveau mai multe găuri decât găurile din caşcaval.

Am lăsat-o să şonticăie prin jur alături de Gabe în timp ce eu şedeam la biroul lui Frank Wyatt şi făceam o listă cu toate câte trebuiau făcute în livadă. Trăisem timp de zece ani aici, aşa că ştiam destul de bine ce era de făcut, chiar dacă nu toate amănuntele, dar ştiam că întotdeauna în timpul lunilor de iarnă Sam şi Frank tunseseră pomii. Mai târziu, trebuiau să fie fertilizaţi. Apoi trebuiau stropiţi. Frank obişnuia să mute întotdeauna stupii în livadă după ce îi stropea, ca albinele să poată poleniza pomii. Odată ce începeau să crească buruienile, eu trebuia să discuiesc printre rânduri, apoi trebuia să trec încă o dată să nivelez locul. Grădina de legume trebuia săpată şi semănată, iar sparanghelul trebuia cules. Animalele aveau nevoie de fân şi de porumb. Am numerotat totul cu numere

de la unu la zece, şi am pus totul pe hârtie, încercând să nu le las să mă distrugă. Aveam să mă gândesc la culesul şi vânzarea roadelor la timpul cuvenit.

Într-o dimineaţă însorită de iarnă m-am hotărât să mă apuc de tuns pomii – adică după ce aveam să aflu cum se făcea asta. Speram să-mi poată spune Gabe sau mătuşa Batty, pentru că mai bine muream decât să cer ajutorul vreunuia dintre vecinii mei, cum ar fi de exemplu Alvin Greer. I-am găsit pe Gabe şi pe mătuşa Batty lângă grajduri, sprijinindu-se de gardul ce împrejmuia păşunea, în timp ce Becky se legăna înainte şi înapoi pe portiţă.

— Una dintre crengile stejarului aceluia mare din faţă ar fi numai bun pentru a atârna un leagăn, l-am auzit pe GaB spunând în timp ce mă apropiam. Dar mai întâi va trebui să găsim o scândură zdravănă şi nişte funii.

— N-ar putea să fie doar leagănul meu şi numai al meu? întrebă Becky.

— O, dar te vei bucura de două ori mai mult de leagănul acela dacă îl vei împărţi cu alţii, spuse mătuşa Batty. Aşa ne învaţă Biblia.

— Sunt leagăne în Biblie? întrebă Becky uimită.

— Sunt sigură, că trebuie să fie unul sau două leagăne, spuse mătuşa Batty. Stai să mă gândesc. „Leagă-ne, Doamne”[30]! Nu, asta-i o cântare.

Primul care mă văzu fu Winky, şi porni imediat spre mine pentru a mă saluta. Am cotit spre el, ca să mă şi nimerească. Apoi mă văzu şi Becky.

---

[30] Joc de cuvinte în original: *swing* (leagăn) şi *Swing low, sweet charioim* (gospel american).

— Mama, haide să-ţi spun ceva! Domnul Harper a spus că o să-mi facă un leagăn!

— Asta-i foarte drăguţ din partea lui, am spus, aplecându-mă să-l mângâi pe câine pe creştet. Auziţi, mă întrebam dacă vreunul dintre voi ştie cum se tund pomii fructiferi?

— Se face iarna, spuse mătuşa Batty sigură pe sine, când hibernează pomii. Totuşi, e destul de târziu pentru asta acum. Ne-a prins bine ultima furtună de zăpadă, pentru că a amânat puţin venirea primăverii.

— Dar ştiţi careva cum se face? Voi aţi tuns vreodată pomi?

Gabe îşi scutură capul.

— Nu pot spune că am făcut-o vreodată, dar am luat cândva interviu unui fermier care deţinea o livadă, pentru un articol la ziar. Ştiu în principiu.

— Ia mai slăbeşte-mă cu vorbele astea alese, Gabe. Spune-mi pur şi simplu ce am de făcut.

— Ideea este să aeriseşti partea din mijlocul coroanei ca să poată intra lumina şi să se coacă fructele mai bine. De asemenea, trebuie să eliberezi pomul de ramuri mai mici, noi, care fură din Inergia ramurilor care poartă roadele.

— E la fel ca în pilda pe care a spus-o Isus în Biblie, adăugă mătuşa Batty. Grădinarul taie ramurile ca pomul să aducă mai multă roadă. Şi fiecare ramură care nu aduce rod este tăiată şi aruncată în foc. Apoi...

Am intervenit repede punând capăt predicii.

— Dacă îţi arăt unul dintre pomi, Gabe, crezi că m-ai putea învăţa să o fac?

Rămase cu gura deschisă.

— Doar nu te gândeşti să faci toată treaba asta de una singură! Acum îi citeam cu uşurinţă expresia feţei, pentru că nu mai avea barbă şi nu-i mai intra părul în ochi, şi era evident că de data asta îl şocasem. Era cam aceeaşi reacţie pe care ar fi avut-o şi Frank sau Sam dacă le-aş fi sărit înainte şi m-aş fi oferit să le fac eu treaba.

— Dacă n-o fac eu, n-o să se facă singură, am spus. Deci, poţi să-mi arăţi cum se face sau nu?

— O să fac eu toată treaba pentru tine, doamnă. Cred că sunt destul de bine... dacă o iau cu încetişorul.

Încruntarea lui Gabe se transformă de-a dreptul în supărare.

— Dar chiar nu cred că poţi face treaba asta. Adică... pomii ăia sunt mai mari decât tine.

— Şi?

— Şi! Mă apucă de braţ şi îmi prinse încheietura mâinii mele. Era atât de subţire, că o cuprinse cu degetele lui. Ramurile pe care trebuie să le tai sunt mai groase decât încheietura asta.

— Hei, copii, nu vă luaţi la bătaie, spuse mătuşa Batty drăguţ. Este destul de lucru pentru voi amândoi.

I-am desprins degetele din jurul încheieturii mele, schiţând un zâmbet triumfător.

— Şi, de asemenea, destule unelte să ne ajungă la amândoi.

— Dar cum rămâne cu leagănul meu? scânci Becky urmărindu-ne în atelierul cu unelte. M-am întors la timp ca să surprind privirea pe care i-o aruncă Gabe în timp ce-şi puse uşor mâna pe creştetul ei plin de cârlionţi roşii. Era

atât de blând, de iubitor, şi de... părintesc, că am simţit cum mi se pune un nod în gât.

— O să ţi-l fac,, scumpo, spuse el cu o voce la fel de moale ca şi perniţele de la lăbuţele pisicii. Promit.

— Şi cum rămâne cu reparatul acoperişului de la casa mătuşii Batty? Cuvintele îmi ieşiră mai aspre decât intenţionasem să sune.

— Asta poate să aştepte, păpuşă, spuse mătuşa Batty. Dar tunderea pomilor nu. O luă pe Becky de mână. Brrr. Mi se face frig aici afară. Haide să mergem noi două în casă şi să pregătim o plăcintă pentru cină, bine?

Nici Gabe şi mici eu nu schimbarăm nici-o vorbă în timp ce căutam printre unelte. Abia aşteptam să ne apucăm de treabă, dar Gabe se opri mai întâi să studieze cu atenţie fiecare dintre fierăstraie şi dintre foarfecele de tuns.

— Câteva dintre lamele astea arată destul de tocite, spuse el. Cred că mai bine mă apuc să le ascut. Le duse imediat în grajd şi intră direct în atelierul lui Sam de parcă ştia exact unde trebuia să se ducă. Se aşeză la piatra de ascuţit şi puse piciorul pe pedale, pentru ca roata să se învârtă de parcă ar fi făcut asta toată viaţa.

— Ai scris vreun articol şi despre ascuţirea uneltelor? am întrebat eu sarcastică.

Se concentră atât de tare asupra lucrului pe care-l făcea, încât trecură câteva momente înainte să-şi ridice privirea.

— Poftim? Era o privire de o inocenţă pură – sau o prefăcătorie curată. Nu-mi dădeam seama care dintre ele.

— Pari să ştii să mânuieşti piatra de ascuţit, am spus eu.

— Da. Ai putea să-mi aduci puţină apă să ud piatra? Mulţumesc. Luă o pilă şi începu să ascută unul dintre fierăstraie.

În timp ce mă duceam să scot nişte apă, mi-am amintit că Gabe făcuse curat în grajd şi că-şi petrecuse noaptea în atelierul lui Sam.

Asta explica probabil cum de ştia unde se aflau toate lucrurile. Dar în timp ce-l priveam lucrând, mâinile lui păreau destul de îndemânatice pentru un băiat de la oraş.

L-am surprins tresărind când termină treaba, şi se aplecă spre a-şi masa piciorul rănit.

— A-nceput să te doară? l-am întrebat.

— Nu chiar aşa de rău.

Am ieşit înaintea lui din grajd, şi am înhăţat din mers două scări din lemn pe care le-am dus apoi la camionetă. Gabe aduse şi el şchiopătând uneltele, la timp pentru a mă ajuta să le aranjez pe toate pe platforma din spate. M-am urcat la volan, iar el s-a aşezat pe locul din dreapta. Era încă zăpadă pe jos, aşa că am condus cu atenţie, nedorind să derapez cu maşina. M-am oprit lângă cel mai apropiat grup de pomi, imediat după grajd. Aş fi ajuns mai repede pe jos până acolo, dar Gabe nu.

În timp ce opream maşina, am privit în jos şi am observat spaţiul larg dintre noi pe bancheta din faţă a maşinii. Mă făcu să mă gândesc la povestea mătuşii Batty şi la sfatul pe care i-l dăduse Lydia pentru a se asigura că piciorul avea să i se atingă „accidental” de piciorul lui Frank. Imaginea micuţei mătuşi Batty chinuindu-se să se

cuibărească lângă arţăgosul meu socru mi se păru atât de nostimă, încât am izbucnit în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Gabe, zâmbind.

— Nimic... eu... dar nu-mi puteam scoate imaginea aceea din minte. Îmi imaginam prea bine cât de îngrozit ar fi fost Frank dacă i-ar fi reuşit ei să facă una ca asta, şi am râs până îmi dădură lacrimile. Gabe aştepta. Scuză-mă, am spus ştergându-mi ochii. Povestirea era mult prea complicată ca să i-o pot împărtăşi, aşa că tot ce-am spus a fost: „Socrul meu se răsuceşte în mormânt. N-ai idee cât de multă grijă a avut de pomii aceştia."

El încuviinţă din cap şi coborî din maşină. Când am ajuns lângă el, studia deja cel mai apropiat pom.

— Atenţia amănunţită cu care a lucrat socrul tău ne va uşura mult munca, spuse el. A tuns foarte bine aceşti pomi. Vezi cât este de uşor să îţi dai seama care sunt ramurile purtătoare de rod faţă de cele nou crescute? Pe acestea trebuie să le tăiem jos. Îmi arătă câteva ramuri subţiri care creşteau în toate direcţiile din trunchi şi din ramurile centrale.

— Cred că am face bine să ne apucăm de treabă. Am trecut pe lângă el şi am început să trag jos una dintre scări. El stătea deoparte privindu-mă.

— Ascultă, Eliza...

Ştiam după tonul vocii lui că se pregătea să-mi spună din nou cum eram eu prea slabă să pot tunde pomii. Îmi aducea atât de mult aminte de tata care îmi tot spunea ce puteam şi ce nu puteam face, încât m-am răsucit cu faţa la el şi mi-am împlântat mâinile în şolduri.

— Ce este, Gabe?

Mă privi îndelung, apoi îşi scutură capul.

— Nimic. Vroiam doar să-ţi atrag atenţia că foarfecele sunt foarte ascuţite.

Munca era grea – căratul scării de la un pom la altul, căţărarea pe scară de zeci de ori în sus şi în jos, şi trebuia să mă întind mult deasupra capului, să tai cu foarfecele şi cu fierăstrăul. Îmi doream să mă fi îmbrăcat cu o salopetă în loc de fusta veche ce mă încurca şi care îmi stătea în drum la fiecare cinci minute. La prânz degetele de la picioare îmi amorţiseră atât de rău de frig, încât nu le mai simţeam.

Pomii nu se mai sfârşeau – rând după rând, aranjaţi perfect pe rânduri drepte. Mi l-am amintit pe Sam spunându-mi că tatăl lui plantase o sută de pomi pe fiecare acru – şi erau acrii şi acrii de pomi. La sfârşitul zilei picioarele, umerii şi ceafa mă dureau atât de rău, că îmi venea să plâng, dar a doua zi mai aveam încă destui pomi de tuns. Eram gata să pun pariu că şi Gabe avea destul de furcă cu durerile, dar eram amândoi prea încăpăţânaţi ca s-o recunoaştem.

În a treia sau a patra zi de lucru, Gabe îşi aduse cu sine şi gamela sa. În ciuda tăgăduirilor mătuşii Batty, eu continuam să-l suspectez de faptul că ar putea fi Matthew Wyatt, astfel că atunci când se aşeză jos pe treapta de sub uşa camionetei pentru a bea apă, am hotărât să-l întreb despre război.

— Văd că ţi-ai adus un mic suvenir din armată, am spus. Ai luptat în Războiul cel mare? Luă o înghiţitură bună şi îşi şterse gura înainte de a-mi » răspunde.

— Gamela asta o am de la un vagabond pe nume Lou Ţăcănitu[31]. Era un om tare bolnav în noaptea când l-am întâlnit. M-am gândit că trebuie să aibă pneumonie după cum tuşea. Aşa că m-am învârtit pe lângă el timp de câteva zile, l-am hrănit, i-am ţinut de cald, lovindu-l vârtos peste spate ori de câte ori avea nevoie. Aproape c-a murit, dar când în cele din urmă a supravieţuit, a insistat să îi păstrez gamela ca semn al mulţumirii lui. A fost singurul lucru de valoare pe care îl avea. Gabe se ridică şi mi-l întinse. Vrei şi tu nişte apă?

— Nu, mulţumesc. Eram expertă în a mă minţi pe mine însămi, aşa că mă credeam în stare să spun cu destul de mare uşurinţă dacă cineva spunea o minciună. Iar povestea asta părea să fie adevărată.

Gabe se şi căţărase înapoi pe scară înainte să-mi dau seama că evitase cu succes să-mi răspundă la întrebarea dacă luptase sau nu în război.

Indiferent cât de mult lucram, părea că înaintea noastră se întindeau tot mai mulţi pomi, cât vedeai cu ochii, de parcă am fi fost într-o încăpere tapetată cu oglinzi. Cât ne permitea vremea şi nu era vântul prea puternic sau prea rece, lucram în fiecare zi cât era lumină. Seară de seară cădeam epuizată în pat, şi visam pomi, cu crengi care se întindeau către mine ca nişte braţe scheletice care încercau să mă apuce şi să mă sufoce. Mă trezeam scăldată în sudoare, fericită că nu fusese decât un vis – până îmi aminteam că mă aşteptau alţi pomi de tuns a doua zi.

---

[31] Loony Lou.

— Nu trebuie să lucrezi atât de mult, Gabe, i-am spus într-o după-amiază. Se aşezase pentru a treia oară pe scara de sub uşa camionetei, odihnindu-se. Îmi părea cam palid.

— Doar încerc să ţin pasul cu tine, spuse el zâmbind trist.

— Sper că nu faci iarăşi febră, nu? Mi-am scos mănuşa şi i-am atins fruntea. Era rece. Când mi-am dat seama ce făcusem, m-am răsucit repede, stânjenită. Am privit în urmă la rândurile lungi de pomi pe care-i tunseserăm deja, cu mormane de vreascuri stivuite sub ei, apoi am privit rândurile lungi care aşteptau să le vină rândul. Când am reuşit să-i arunc în sfârşit o privire lui Gabe, l-am surprins privindu-mă cu o expresie ciudată – de parcă nu mă mai văzuse până atunci.

— Ce? De ce te uiţi aşa la mine? l-am întrebat eu.

Roşi.

— Eu... nimic. Te admir, atâta tot. Eşti o femeie uluitoare. Îşi duse gamela la gură şi sorbi o înghiţitură de apă. De cât timp încerci să te descurci de una singură cu livada asta?

— Doar de câteva luni. De când a murit socrul meu în noiembrie.

— Cum a murit?

— A căzut mort în urma unui infarct. Doctorul a spus că s-a dus în câteva minute. Cel puţin a avut amabilitatea să aştepte până am strâns toată recolta.

— Şi soţul tău?

— El a murit cu mai bine de un an înaintea tatălui lui.

— Ascultă, ştiu că nu mă priveşte, dar de ce nu angajezi ceva oameni să te ajute? Sunt destui bărbaţi care caută de lucru.

— Nu-mi permit. Socrul meu ne-a lăsat cu datorii.

Sorbi încă o înghiţitură.

— Crezi că te poţi descurca de una singură cu toate astea? Atât de tare m-am aprins, de-ai fi spus că mi-ar fi dat foc.

— N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult m-am săturat să mă tot întrebe toată lumea chestia asta! De fiecare dată când aud vorbele astea, doar mă determină şi mai tare să perseverez. Asta este casa mea! Căminul copiilor mei! Nimeni şi nimic nu ne vor putea sili vreodată să plecăm de aici. Poate că nu fac lucrurile aşa cum le făcea Frank Wyatt, dar ăsta e singurul cămin pe care l-am avut vreodată, şi aşa să mă ajute Dumnezeu, n-o să mai fiu niciodată pe drumuri! Gabe arăta ca un câine cu coada între picioare după izbucnirea mea. I-am aruncat o scuză pripită. – Scuză-mă. N-am vrut să ţip.

— Nu-i nimic, spuse el încet. Ştiu şi eu cum e să fii pe drumuri.

Inima mi se înmuie puţin.

— Adică să călătoreşti la nesfârşit cu trenul?

— Nu numai asta. Se juca cu capacul gamelei, încercând să-l înşurubeze la loc cum trebuie. Nu am un loc pe care să-l pot numi cu adevărat casă. Am locuit într-o pensiune din Chicago înainte să îmi încep călătoriile.

— Nu ai familie?

— Nu.

Inima mi se înmuie şi mai tare. Vroiam să-l întreb ce se întâmplase cu rudele lui, dar ştiam că dacă mă întreba el acelaşi lucru, nu aveam de gând să-i şi răspund. Gabe se ridică şi-şi întinse braţele şi umerii, rotindu-şi uşor capul pentru a-şi relaxa puţin musculatura gâtului.

— Cred că ştiu cât de tare te doare, am spus încetişor.

Schiţă un zâmbet prietenos.

— Da. Sunt sigur că ştii.

Privirăm amândoi concomitent în altă parte, de parcă ne-am fi dat seama că am dezvăluit prea multe despre noi înşine.

— Ei bine, cred că ar fi timpul să ne întoarcem la treabă, am spus, privind la rândul ce se întindea înaintea noastră.

— Ce facem cu toate vreascurile astea? întrebă el, privind la partea pe care o terminaserăm deja.

— Nu ştiu ce să fac cu toate astea, dar ştiu că nu pot rămâne acolo. Îmi amintesc că-mi spunea Sam că lemnul uscat atrage insectele. Întotdeauna mergea cu furca de fân printre rânduri, strângând toate ramurile la capătul rândurilor

-.— N-am putea folosi noi ramurile mai groase să facem focul cu ele?

Felul în care spunea Gabe noi îmi provocă un sentiment ciudat. Nu eram sigură dacă era un sentiment de plăcere sau unul supărător.

— Ba da, după ce se usucă, am spus. Dar chiar şi aşa, sunt prea multe lemne aici.

— Mă gândeam... ştii că uneori vin vagabonzii şi rămân o vreme lângă calea ferată? Cred că unii dintre ei ar fi dispuşi să vină şi să strângă vreascurile în locul nostru şi să le ducă de aici, dacă i-am lăsa noi să le folosească pentru a se încălzi.

Iarăşi îl spusese – noi.

— Bine, am spus eu după o pauză. Dar asigură-te că le spui să-şi ridice tabăra pe proprietatea mea, sau de partea asta a căii ferate. Cealaltă parte este a lui Alvin Greer, şi o să cheme şeriful să-i alunge de pe-aici.

În seara aceea l-am lăsat pe Gabe să folosească maşina. A umplut platforma din spate cu vreascuri şi a dus prima încărcătură la calea ferată, ca prietenii săi să se folosească de ele. în săptămânile ce urmară, puteam să văd oameni mişunând prin livadă la ora cinei, strângând braţe de vreascuri – oameni sărmani, şi uneori chiar şi femei, îmbrăcate în zdrenţe fără formă. Unul sau doi dintre ei nu păreau să fie mai mari ca Jimmy. Erau pe drumuri, înfometaţi, îngheţaţi.

În fiecare seară când ne aşezam în jurul mâncării gătite de mătuşa Batty, mă rugam pentru mine şi pentru copiii mei să nu ajungem vreodată ca acei oameni.

CAPITOLUL 10

— Nu au mai rămas decât câţiva acri de pomi rămaşi pentru tuns, i-am spus lui Gabe într-o dimineaţă în timp ce încărcam maşina. Ce-ar fi să te apuci de astăzi de acoperişul mătuşii Batty, iar eu voi termina singură de tuns pomii? Gabe studiase deja cu atenţie dărâmăturile şi îi dăduse mătuşii Batty o listă cu toate lucrurile de care avea nevoie de la depozitul de cherestea. Nu aveam nici cea mai mică idee dacă-şi permitea toate acele lucruri, sau dacă avea cu ce le plăti, dar aveam destule pe cap odată cu apropierea primăverii ca să nu-mi mai bat capul şi cu problemele ei.

— Bun, ne mai gândim puţin la asta, spuse Gabe încet. Auzeam prea bine ezitarea din vocea lui.

— Ai vreo problemă cu ideea mea? am întrebat eu nerăbdătoare.

— Nu-mi place să te ştiu lucrând de una singură acolo afară, atât de departe de casă. Dacă s-ar întâmpla ceva...

— Cam ce să se întâmple?

— Păi... ai putea cădea de pe scară...

— Da' până acum n-am căzut, nu? Şi-apoi, la fel ai putea să cazi şi tu de pe scară, când lucrezi la casa mătuşii Batty. Care-l diferenţa? L-am întărâtat să-mi spună în faţă că sunt o femeie neajutorată, dar era destul de simţit să n-o facă. Studie cu atenţie lama unui fierăstrău înainte să-l arunce lângă celelalte.

— Ce-ar fi dacă aş rămâne eu să lucrez mai departe la pomi, spuse el în cele din urmă, iar tu o poţi duce pe

mătuşa Batty cu maşina în oraş ca să-şi procure cele necesare.

— Nu ştiu să fac diferenţa între o scândură şi alta, am spus. Ar fi mai bine dacă ai duce-o tu în oraş.

N-avea de gând să mă privească în faţă.

— Prefer să nu mă duc.

— De ce?

— Nu-i maşina mea. E a ta. Se întoarse puţin prea repede. Nu i-am putut vedea faţa, dar aveam sentimentul că altul era motivul pentru care nu vroia să meargă. La urma urmei, îmi condusese maşina când fusese vorba să meargă la tabăra cerşetorilor. Şi-apoi, n-avea decât să înhame caii la căruţă şi să nu se ducă cu maşina. În timp ce-l priveam cum şchiopăta mergând să închidă uşa la atelier, folosindu-se încă de bastonul lui Walter Gibson, încercam să îmi închipui care să fi fost adevăratul motiv. Din câte îmi puteam da seama, Gabe n-avea niciun motiv să nu dorească să ajungă în Deer Springs – doar dacă nu cumva îi era teamă că oamenii l-ar putea recunoaşte drept Matthew Wyatt. Iar dacă era Matthew, ironia era că maşina era a lui, nu a mea!

— Nu mă supăr dacă înainte să mergi în oraş m-ai putea duce în partea care a mai rămas de tuns, spuse el în timp ce se întoarse şchiopătând la maşină.

Nu ştiu ce mă enerva mai tare – faptul că Gabe îmi ascundea ceva, sau faptul că în ultima vreme lua cam toate deciziile de unul singur. De două săptămâni se mutase înapoi în atelier unde dormea acum, spunându-i mătuşii Batty că se putea folosi ea de-acum de camera noastră pentru musafiri de la parter. Apoi începuse să pregătească

lădiţele pentru semănat, şi să ascută lamele plugului fără să i-o fi cerut nimeni. Iar aseară l-am surprins meşterind la tractor. Ai fi spus că aude vocea socrului meu, limpede ca bună ziua, dându-i ordine la fel cum obişnuise s-o facă cu Sam: Fiule, e timpul să facem asta-şi-asta... Fiule, trebuie să repari chestia asta.

În final, am dus-o pe mătuşa Batty cu maşina la depozitul de cherestea. Aveam nişte lapte şi nişte ouă în plus pentru vânzare, şi mai vroiam să mă opresc puţin pe la biroul domnului Wakefield cât timp eram în oraş, şi să văd dacă aveam noroc în a-i da de urmă lui Matthew. Dacă era să mă iau după expresia adormită de pe faţa îmbătrânită a avocatului, probabil că dormise continuu la birou de ultima dată de când îl vizitasem.

— Îmi pare rău, Eliza. N-am auzit nimic despre Matthew. Îmi pare rău... Am scris la Washington, dar lucrurile astea durează, îmi pare rău...

— Nu face nimic, domnule Wakefield. Arăta atât de jalnic, că îmi venea să-l mângâi uşurel ca pe un copilaş până adormea la loc.

Când m-am întors la depozitul de cherestea, mătuşa Batty şi Becky şedeau deja pe bancheta din spate a camionetei aşteptându-mă. Lemnul, cartonul gudronat şi ţiglele erau toate încărcate şi gata de drum. Dumnezeu ştie cum plătise pentru toate astea.

În următoarele câteva săptămâni, Gabe era pretutindeni, lucrând ca un apucat. Se ridica înainte de răsăritul soarelui ca să termine cu treburile de prin gospodărie, apoi trebăluia prin jurul grajdului sau prin livadă, pregătind totul pentru venirea primăverii. Aproape

niciodată nu mai trebuia să trag de băieţi să-şi facă lucrul câtă vreme lucra Gabe cot la cot cu ei. Dar lucrul de care mă temeam – că s-ar fi putut ataşa de Gabe – încet-încet se şi întâmpla deja, şi nu ştiam ce să fac în această privinţă. Oricât aş fi încercat, nu reuşeam să-mi opresc copiii să nu se mai strecoare afară în grajd sau să stea lipiţi de el de îndată ce le întorceam spatele. Mai ales lui Luke îi plăcea de el, şi mă uimi să-l văd pe băiat că într-adevăr vorbea cu Gabe – deşi vorbeau amândoi atât de încet, că nu puteam înţelege niciodată ce-şi tot spuneau. Orice şi-or fi spus, Gabe părea să fie foarte răbdător cu bâlbâiala lui Luke şi toate astea.

Gabe îi câştigă inima lui Becky din ziua când îi făcu leagănul aşa cum îi promisese. Nu mai înceta să ţopăie în jurul mătuşii Batty şi al meu în timp ce-i priveam agăţând leagănul de o creangă a bătrânului stejar din faţa casei.

— Băieţii Lydiei aveau şi ei un leagăn chiar în copacul ăsta, spuse mătuşa Batty. De fapt, s-ar putea să-l fi avut agăţat chiar de creanga asta.

— Aşa e, ai dreptate, spuse Gabe.

Mi-am ridicat surprinsă privirea la el în timp ce se căţăra sus în copac pentru a lega funiile. Oare tocmai se dăduse de gol?

— Cum de ştii tu unde a fost agăţat leagănul lor? l-am întrebat.

— Am găsit aici sus nişte resturi de funie împlântate în scoarţă. Scormoni în lemn cu degetele, aruncând jos spre noi resturi de funie putredă. Vedeţi? Funie veche de douăzeci de ani.

Era la fel ca toate celelalte lucruri pe care le făcea – Gabe părea să se simtă ca acasă la ferma mea, de parcă ar fi locuit aici de-o viaţă. Arase pământul unde ţinuserăm noi întotdeauna grădina de legume şi începuse să facă straturi în lădiţele de semănat. Reparase cuibarele în coteţul găinilor pentru ca găinile să poată cloci în linişte, şi întinse sârmă ghimpată nouă ca ulii să nu poată fura puii de găină. Unsese, ascuţise şi reparase toate uneltele şi tot echipamentul, de parcă ar fi fost toate ale lui. Le păstra în şopron în cea mai desăvârşită ordine, aşa cum insistase Frank întotdeauna că trebuiau păstrate.

— Se pare că ştii o grămadă de lucruri despre viaţa la fermă, i-am spus eu într-o zi la masa de prânz. Ai crescut la fermă?

— Mi-am petrecut câteva veri la ferma mătuşii şi unchiului meu. Nu-şi ridicase privirea din farfurie când vorbi. Şi îmi dădeam seama că ura faptul că trebuia să-mi răspundă la toate întrebările. Dacă ar fi fost o broască ţestoasă, s-ar fi retras în carapacea ei. Ştiam prea bine cum se simţea. Făceam exact la fel ori de câte ori începeau oamenii să mă întrebe despre trecutul meu, dar asta nu mă opri să-l interoghez pe Gabe.

— Unde-şi aveau ei ferma?

— În Est.

— Chiar? în ce stat?

— New York. Îmi evită următoarea întrebare întorcându-se spre mătuşa Batty. Dacă nu te superi, aş vrea să vii mâine dimineaţă la casa dumitale şi să-mi spui cum doreşti să fac anumite lucruri.

— Prea bine. Apropo, cum mai merge treaba la acoperişul meu? întrebă ea.

— Lucrul merge binişor. Totuşi, din cauza ploii, am lucrat destul de încet.

— Nu mă grăbesc, spuse ea. Iar ploaia le face bine merilor.

Atunci mi-am dat seama că nici eu nu îmi doream ca Gabe să se grăbească prea tare cu terminatul lucrărilor. Odată ce termina de reparat acoperişul, avea să pornească probabil spre casa lui din Chicago. Gândul că aveam să rămân fără ajutorul lui îmi dădu un sentiment de panică. Mi-am amintit că mătuşa Batty spusese că în ziua când Walter Gibson o părăsise, nu se aşteptase la asta, aşa că m-am hotărât că aş face bine să mă obişnuiesc cu ideea că Gabe va pleca, înainte să apuce să mă ia prin surprindere.

— Ştii, Gabe, am început eu în timp ce umpleam cănile cu cafea, mi-ai plătit deja înzecit pentru că ţi-am îngrijit piciorul. Eşti liber să pleci oricând doreşti.

Nu-mi răspunse, dar i-am simţit privirea ţintuindu-mă. Când am îndrăznit să-l privesc în cele din urmă, îmi spuse:

— Viaţa unui bărbat este o datorie prea mare ca s-o poţi plăti. Avea ochi periculoşi – misterioşi şi întunecaţi. Nu am putut face faţă prea mult privirii lui fără să mă simt de parcă mă prăbuşeam de la marginea lumii. Blândeţea ochilor săi mă atrăgea la el, totuşi durerea pe care o întrezăream mă respingea totodată.

— Cum e cu slujba ta de la ziar? am întrebat. N-ar trebui să te întorci la lucru cândva zilele astea?

— Nu sunt sigur că mai am locul ăsta de-muncă. I-am dat editorului meu această adresă când i-am trimis povestirea mea, şi încă aştept un răspuns de la el.

Ştiam cât de bună era povestea lui Gabe ca vagabond, şi întrebam oare câţi bani avea să-i plătească ziarul pentru ea. Suficient oare pentru a acoperi împrumutul lui Frank Wyatt de la bancă? Când m-am uitat la calendar în dimineaţa aceea, mi-am dat seama că jumătate din cele nouăzeci de zile pe care mi le dăduse domnul Preston trecuseră deja. Economisisem fiecare bănuţ pe care-l câştigasem din vânzarea în oraş a ouălor şi laptelui care ne prisoseau, dar ştiam că nu era nici pe departe suficient. Timpul trecea, iar eu tot nu aveam nici cea mai mică idee de unde aveam să fac rost de bani.

Şi Alvin Greer realizase între timp probabil că timpul trecea, pentru că tocmai în după-masa acelei zile veni să mă viziteze. Am auzit o maşină oprindu-se pe aleea mea, iar când am văzut că era vorba de domnul Greer, mi-am pus haina şi am ieşit afară pe veranda din spate să stau de vorbă cu el. Ştiam că ar fi fost frumos din partea mea să-mi invit vecinul în casă, dar nu vroiam să intre din nou în salonul meu, cântărind toate lucrurile din jur de parcă abia ar fi aşteptat să pună mâna pe tot.

— Bună ziua, doamnă Wyatt, spuse el, atingându-şi borul pălăriei.

— Bună ziua. Mi-am încrucişat braţele la piept şi am aşteptat. Nu-i trebui mult să înţeleagă mesajul, aşa că trecu direct la subiect.

— Aţi observat că o gaşcă de vagabonzi s-au învârtit pe proprietatea dumneavoastră mai jos, lângă calea ferată?

— Da, ştiu.

— Aţi dori să-i alung de acolo?

— Nu, eu le-am spus că îşi pot ridica tabăra acolo. Nu au unde merge în altă parte.

Mă privi încruntat.

— Credeţi că e înţelept? Adică, ţinând cont că sunteţi singură aici cu trei copii mici.

— Este ceea ce ar face un creştin, nu, domnule Greer? Nu ne spune Scriptura că orice vom face pentru unul din tovarăşii noştri, o facem Domnului?

Domnul Greer se străduia din greu să se stăpânească, de parcă ar fi fost un câine întărâtat prins într-o lesă prea scurtă. N-am venit aici să vorbim despre...

— Dar pentru ce aţi venit?

— Ei bine, am primit acum câteva săptămâni o scrisoare de la domnul Wakefield, avocatul dumneavoastră, în care-mi spune că nu îmi puteţi lua în considerare oferta de a cumpăra această proprietate până nu va termina de clarificat moştenirea lui Frank Wyatt. Acum, ştiu că treburile astea cer timp, aşa că m-am gândit să trec să vă întreb dacă nu v-am putea ajuta cu ceva, până una alta?

— Nu, mulţumesc domnule Greer. Am deja ajutor. Clipi suspicios.

— Chiar?

Atunci îmi trecu prin minte că Alvin Greer l-ar putea recunoaşte pe Matthew Wyatt, aşa că m-am hotărât să i-l prezint pe Gabe.

— Da, domnule. Mătuşa soţului meu, Batty, s-a mutat şi stă cu mine şi cu copiii şi ne ajută, i-am explicat eu. Şi am angajat un administrator pentru a îngriji livada. Acum

munceşte prin grajd, dacă doriţi să-l cunoaşteţi. M-am întors şi i-am arătat drumul fără să mai aştept vreo replică din partea lui. Gabe ieşi pe uşă tocmai când ajunseserăm în dreptul ei.

— Iată-te, am spus. Aş vrea să-l cunoşti pe vecinul meu din partea de miazănoapte. Dânsul este domnul Alvin Greer. Intenţionat am neglijat să-l prezint pe Gabe cu numele, aşteptând să văd cum avea să se prezinte el însuşi. Gabe îşi scoase mănuşa şi îi întinse mâna lui Greer.

— Gabe Harper. Îmi pare bine.

Am studiat expresia feţei lui Greer, aşteptând un semn că l-ar fi recunoscut. Dar nu se întâmplă nimic. Cei doi bărbaţi schimbară câteva vorbe, dar era destul de evident că dintr-odată Greer se grăbea să plece. Mă vizitase astăzi aşteptându-se să găsească o fetişcană copleşită de griji, şi se şi văzuse în rolul cavalerului meu salvator, înveşmântat în armură strălucitoare. Faptul că nu aveam nevoie de ajutorul lui şi că nu avea să pună mâna pe Wyatt Orchards, nu făcuse decât să îl întărâte şi mai mult şi fu nevoit să plece înainte să răbufnească.

— Ce-i în neregulă cu el? întrebă Gabe în timp ce maşina lui Greer plecă repede de pe aleea mea.

— I-am spus că eşti administratorul meu.

— Şi care e problema lui?

— Îmi pofteşte livada. Se linge pe bot, aşteptând să mă vadă falimentând, ca să poată prelua el totul.

— Dar ce drept ar avea să pună stăpânire pe livada ta? întrebă Gabe. Arăta scos din sărite în timp ce privea maşina lui Greer îndepărtându-se.

— Soţia lui e din neamul Wyatt. Iar el îşi imaginează că ea ar avea vreun drept la livada asta, fiind rudă de sânge, pe când eu nu.

Chiar a doua zi mă vizită Dan Foster, şeriful districtual. Era un bărbat care, la cei cinzeci de ani ai săi, arăta excepţional, era voinic şi bine făcut, ca un luptător de clasă. Era îmbrăcat într-o uniformă maronie, apretată, cu o insignă strălucitoare prinsă în piept, şi un revolver ancorat la cingătoare. Întotdeauna îl compătimeam pe orice pungaş care intra în vizorul şerifului Foster. Când l-am văzut coborând din maşina lui, m-am gândit că poate vine cu veşti despre Matthew, aşa că i-am alergat în întâmpinare, invitându-l în casă.

— Nu, mulţumesc, doamnă Wyatt, spuse el, atingându-şi borul pălăriei. Nu pe dumneavoastră am venit să vă văd. Alvin Greer mi-a spus că aţi angajat un administrator şi aş dori să schimb o vorbă cu el, dacă s-ar putea.

L-am privit ca paralizată. Apoi mi-am amintit că mătuşa Batty îmi spusese că şi soţia şerifului Foster era o Wyatt, aşa că ştiam că se înţeleseseră împotriva mea.

— De ce? Ce-i cu toată vânzoleala asta, domnule şerif?

— Alvin mi-a spus că individul e un străin, aşa că...

— De ce-ar fi treaba voastră dacă angajez un străin? N-aveţi nimic mai bun de făcut decât să vă învârtiţi pe la fiecare fermă din ţinut şi să verificaţi pe cine angajăm la lucru? Am crezut că o să se înfurie, dar el rămase calm.

— Suntem vecini, Eliza. Înţelegem cu toţii cât de greu trebuie să-ţi fie după ce ţi-au murit toţi bărbaţii din casă.

Dar de ce nu Cauţi mai întâi ajutor la vecinii tăi? Vorbea prietenos şi îmi părea puţin rău că fusesem atât de suspicioasă cu privire la el, dar pur şi simplu nu mă puteam abţine.

— Ştiu că vă gândiţi că e de datoria dumneavoastră să mă protejaţi de străini, dar pot să am şi singură grijă de mine, domnule şerif. Nu e treaba voastră pe cine angajez. Şi-apoi, aşa să ştiţi, omul e rudă cu mine.

— Crede-mă, m-aş simţi mult mai bine dacă ar fi şi adevărat. Mă privi cu atenţie, aşteptând să confirm, în timp ce mâna i se odihnea relaxată pe revolver. Nu îl puteam minţi. În cele din urmă îşi drese glasul şi spuse:

— L-am cunoscut pe Frank Wyatt de când mă ştiu, şi îmi aduc încă aminte de vremea când soţul tău Sam nu era decât de-o şchioapă. De dragul lor am trecut pe aici. Sunt foarte îngrijorat cu privire la tine şi la copii, doamnă. Şi e de datoria mea ca şerif districtual să protejez cetăţenii paşnici de vagabonzi periculoşi şi de oameni cu moravuri uşoare.

— Mulţumesc, dar vă asigur că nu este cazul.

— Totuşi va trebui să schimb câteva vorbe cu el, doamnă. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un plic. Scrisoarea aceasta a venit recomandată din Chicago pentru un anume domn Gabriel Harper, la adresa aceasta. Bill White de la poştă m-a întrebat dacă ştiu ceva despre asta, aşa că i-am spus că voi duce personal scrisoarea domnului Harper, de vreme ce oricum mă gândeam să vin până aici într-una din zile.

Nu ştiu de ce eram atât de protectoare faţă de Gabe, dar el îmi Ascundea unele lucruri din trecutul său pe care nu dorea să le cunosc eu sau altcineva, dar era imposibil să

fie vreun evadat periculos sau aşa ceva, nu? Gabe era atât de blând, şi vorbea atât de frumos încât, sincer, nu îl credeam în stare să încalce legea.

Şi atunci de ce eram atât de reticentă să-l las la dispoziţia lui! Şeriful Foster l-ar fi putut chiar recunoaşte pe Matthew Wyatt în persoana lui – şi nu asta-mi doream, de fapt? Mă simţeam tare dezorientată.

— În dimineaţa asta lucrează la casa mătuşii Batty, am spus în cele din urmă. Aş fi bucuroasă să mă duc să-l aduc...

— Mulţumesc, dar ştiu cum să ajung la casa lui Betty Fowler. Se urcă din nou în maşina lui şi o luă din loc.

Aş fi vrut să mă duc şi eu jos la ei şi să aud ce aveau să-şi spună şeriful şi Gabe, dar trebuia să mă mulţumesc cu relatările mătuşii Batty. După-masă am întrebat-o cu privire la întâlnirea lor în timp ce frământam aluatul pentru pâine. Se părea că în ultima vreme mâncam mai multă pâine decât apucam eu să frământ. Mătuşa Batty era în bucătărie cu mine, făcând curăţenie de primăvară în cămară, acum că împărăteasa Estera reuşise să ne scape în sfârşit de şoareci.

— Dan Foster ăsta a fost de-a dreptul îngâmfat, îmi spuse ea.; îşi ridică în aer cârpa de şters praful de parcă asta ar fi fost chiar gâtul şerifului. L-a interogat pe sărmanul Gabe de-ai fi spus că era căutat pentru crimă, l-a tot întrebat unde a locuit înainte şi unde a lucrat – a avut chiar tupeul să-l întrebe despre o listă de recomandări. Dan poate fi cu adevărat neobrăzat dacă îşi pune în cap – ceea ce presupun că e o treabă bună, atunci când chiar are de-a face cu infractori.

— Şi Gabe ce-a spus?

— O fi el un om cam tăcut de felul lui, dar să ştii că nu s-a lăsat intimidat de Dan. I-a spus că se numeşte Gabriel Harper, că locuia în Chicago şi că oricare ar fi fost treaba lui la Wyatt Orchards, asta nu-l privea pe Dan. Eu una l-am aclamat. I-am spus: „Foarte bine, Gabe!” şi asta l-a cam înfuriat pe Dan. A spus că, din păcate, ei doi tocmai încearcă să poarte o conversaţie privată, aşa că mi-a cerut să plec, iar eu i-am spus că, din păcate, amândoi se găseau în casa mea, şi poate că eu eram cea în măsură să-i cer lui să plece! După aceea, lucrurile s-au derulat destul de repede.

Zâmbeam în timp ce-am răsturnat aluatul din lighean şi am continuat să-l frământ.

Îmi pare rău că mi-a scăpat una ca asta, am spus.

— O, ne-am distrat de minune! Când a plecat de acolo, Dan arunca cu ameninţări în toate direcţiile. A promis că o să-l verifice pe Gabe, şi a jurat că dacă află că Gabe profită de o văduvă lipsită de apărare, avea să i-o plătească „ştii-tu-cum”.

Mătuşa Batty dispăru din nou în cămară şi am auzit-o trântind lucruri încoace şi încolo. Eram puţin dezamăgită că nu putusem să aflu nimic nou despre Gabe, totuşi, la fel ca mătuşa Batty, nu mă puteam abţine să nu fiu de partea lui.

— Dar ce-a fost cu scrisoarea pe care o avea şeriful pentru Gabe? am întrebat, amintindu-mi deodată despre ea.

Mătuşa Batty îşi scoase capul ciufulit din cămară. Faţa îi era luminată de-un zâmbet larg.

— Să vezi ce ştiri minunate! Povestea lui Gabe va fi prezentată în serial în ziarul de la Chicago!

Mâinile îmi încremeniră în aluat.

— Asta înseamnă că o să plece de la noi.

— O, nu prea cred, păpuşă. Gabe e un încăpăţânat şi jumătate. Chiar astăzi m-am convins de asta. Şeriful a încercat să-l alunge, şi asta l-a întărâtat şi mai mult pe Gabe să-şi înfigă şi mai aprig călcâiele în podea. Le-ai spus oamenilor că e administratorul tău, şi pe toţi sfinţii, de aici înainte Gabe va administra Wyatt Orchards!

Mi-am acoperit faţa cu mâinile pline de făină şi am plâns uşurată. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult mă temusem de gândul c-aş fi rămas din nou singură. Ajunsesem să mă bazez pe Gabe mai mult decât îndrăzneam s-o recunosc. Mătuşa Batty îşi lăsă deoparte cârpa de şters praful şi mă îmbrăţişă cu căldură.

— Sărăcuţa de tine, mă potoli ea. Ai tot cărat de una singură ditamai povara, nu-i aşa? Dar nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru că Dumnezeu a trimis un înger păzitor ca să te ajute o vreme.

Mi-am şters ochii şi mi-am plecat fruntea pe umărul ei. – Cred că mi-a trimis doi îngeri.

Într-o dimineaţă rece şi ploioasă am observat că una dintre vacile noastre se purta ciudat. Socrul meu o dusese vara trecută la împerechere şi m-am gândit că probabil se pregătea să fete. Dar faţă de celelalte trei vaci care ştiuseră întotdeauna singure ce au de făcut când le venea sorocul, Myrtle devenea pentru prima oară mămică şi vedeam bine că avea ceva probleme. Temându-mă să o las

prea mult singură, am alergat repede prin ploaie în casă să caut ajutoare. Becky şi mătuşa Batty erau în bucătărie pregătind o nouă provizie de ouă pentru a le duce în oraş la vânzare.

— Gabe e la lucru la casa ta? am întrebat-o.

— Da, azi lucrează în interior, din cauza ploii.

— Becky, trebuie să fugi până acolo şi să-l aduci încoace, i-am spus. Pune-ţi şoşonii vechi ai lui Luke şi ia umbrela mea. Spune-i că Myrtle are probleme, că i-a venit sorocul, şi aş avea nevoie de ajutorul lui.

— Nu te mai deranja să trimiţi după Gabe, spuse mătuşa Batty, întinzându-se s-o prindă pe Becky. N-o să ne fie de niciun ajutor Abia dacă ştie pe care parte mănâncă o vacă. Îmi place tare mult de Gabe, însă... Îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă, nu prea ştie ce face.

— Cum adică? Face tot felul de lucruri pentru mine pe lângă fermă.

— Eu nu zic nu, face progrese uimitoare de la o zi la alta, spuse ea, ştergând un ou. Dar când a început Gabe să te ajute cu treburile din gospodărie, Jimmy mulgea două vaci până reuşea Gabe să mulgă una – şi asta abia după ce şi-a înfrânt teama că ar putea să-l lovească vaca.

Îmi plăcea în continuare să-mi imaginez că Gabe era Matthew Wyatt. Dacă chiar era, poate că plecase de prea multă vreme de acasă şi uitase între timp multe dintre rânduieli.

— Poate că doar îi lipseşte practica, am spus. Ştii doar că a trăit multă vreme la oraş.

— Eu, una, aş pune pariu că a trăit toată viaţa la oraş! Tânărul n-a călcat vreodată pe la vreo fermă!

Îşi coborî din nou vocea până ajunse a şopti şi adăugă:

— Vine mereu la mine să-mi ceară sfaturi.

— Sfaturi cu privire la ce?

— La toate! spuse ea ridicând din umeri. Când să pună răsadniţele, cum să pună găinile la clocit, când să are grădina, cum funcţionează expandorul de bălegar... Caii l-au speriat destul de rău la început. Cred că din cauză că sunt aşa de mari. A spus că nu a avut niciodată cai în Chicago – doar maşini. I-am spus că trebuie să le arăţi cailor cine e stăpânul, iar el a râs şi mi-a spus că ei ştiu deja că ei sunt! Acum se descurcă mult mai bine cu ei şi doar rareori le mai pune hamurile pe dos. Iar ieri dimineaţă i-am spus că nuielele de zmeură pe care le-a plantat Frank toamna trecută trebuiesc tunse, iar el habar nu avea despre ce vorbeam.

— Dar nici eu nu ştiu, şi eu locuiesc aici de zece ani. De când creşte Frank zmeură?

— De când mă ştiu, îmi spuse ea, studiind un alt ou. Lydia ştia cât de mult îmi place zmeura, aşa că în fiecare an mă lăsa să-mi culeg şi eu o porţie. După moartea ei, a trebuit să mi-o cumpăr. Şi să ştii că nu era nici pe jumătate la fel de bună ca a ei. Zmeura trebuie s-o mănânci chiar în ziua când o culegi, iar dacă nu, este bună pentru dulceaţă şi...

— Ascultă, ce să fac cu vaca? Nu-mi plăcea s-o întrerup, dar gândurile mătuşii Batty puteau face mai multe cotituri decât o... cascadoare de la circ. Ştii cum am putea ajuta vaca să fete?

— Majoritatea vacilor pe care le-am avut s-au descurcat destul de bine şi singure. Deşi îmi aduc aminte o dată sau de două ori când tata a trebuit să întoarcă viţelul. A trebuit să-i aduc apă caldă şi lucruri de felul ăsta, dar de fiecare dată am fost prea mică şi nu l-am putut ajuta. E nevoie de o mână de bărbat.

— Vrei să vii în grajd şi să te uiţi puţin la Myrtle?

— Sigur, păpuşă. Dar după ce privirăm vaca toată dimineaţa, ne era foarte clar că Myrtle avea greutăţi.

— Mă tem că va trebui să o ajutăm pe Myrtle să-şi aducă viţelul pe lume, îi spuse mătuşa Batty lui Gabe când acesta urcă dealul pentru prânz. Nu vrem să o pierdem pe ea sau pe viţeluşul ei.

— Sigur, spuse suflând în supă ca să se răcească. Şi eu ce-ar trebui să fac?

Mătuşa Batty dădu din mână.

— Mai bine te las să termini de mâncat înainte să intru în toate detaliile dezgustătoare. Râse când îl văzu oprindu-se din mâncat, cu lingura oprindu-i-se incertă în aer. Ai mai asistat vreodată o vacă la fătare?

— Ăăă... căţelul lui unchiu' a fătat nişte căţeluşi într-o vară, spuse el. Şi se pare că Arabella are câte o „pisicuţă” sau două de fiecare dată când mă uit în altă parte. O privi pe Becky şi îi făcu cu ochiul.

Nu face asta, îmi venea să îi strig. Nu-i lăsa pe copiii mei să te îndrăgească, iar apoi să-i laşi baltă! Dar era deja mult prea târziu pentru toate avertismentele. Mi-am dat seama după modul în care Becky îl apucă pe Gabe de mână în timp ce plecam spre grajd, după-masă, că îl iubea din toată inima. El căra o găleată cu apă caldă în cealaltă

mână. Mai şchiopăta puţin, dar nu mai avea nevoie de baston.

Sărmana Myrtle mugea necăjită. Mătuşa Batty preluă conducerea.

— Haideţi s-o ducem în grajdul mai mic, ca să nu se mai poată foi atât. Eliza şi cu mine vom încerca să o ţinem într-un loc, în timp ce tu vei întoarce viţelul în burta ei. Săpuneşte-ţi bine braţul, Gabe.

El o privi îngrozit-

— Doar nu vrei să spui...

— Ba mă tem că da. Va trebui să-ţi scoţi haina. Şi vezi să te speli bine până deasupra cotului.

Gabe nu se clinti. Mi se făcu atât de milă de el, că îmi venea să-mi calc peste mândrie şi să fug până alături şi să-i cer ajutorul lui Alvin Greer. Dar deodată, Gabe oftă resemnat şi îşi scoase haina.

— Mă întreb dacă ziarul Tribune ar fi interesat de-un articol despre aşa ceva, spuse el în timp ce îşi sufleca mânecile.

— Aşa, acum trebuie să ştii că lui Myrtle nu-i va plăcea deloc toată povestea asta... Îl avertiză mătuşa Batty când îl văzu că e gata.

— Nici mie nu cred că o să-mi placă prea tare, bombăni el.

— Să sperăm că nu te loveşte. Ai grijă la copitele ei din spate.

— Nu va fi prea uşor să le evit, ţinând cont de poziţia mea. Dar mulţumesc pentru avertisment.

Trase de câteva ori adânc aer în piept, de parcă se pregătea să facă scufundări la mare adâncime, apoi întrebă:

— Încă o dată, ce trebuie să fac eu acum?

— Să găseşti capul viţelului. Odată ce-ţi dai seama cum e aşezat acolo înăuntru, croieşte-ţi drum de la cap la umăr sau la piciorul din faţă, apoi încearcă să îl întorci. Cred că viţelul stă de-a curmezişul.

— De ce am eu oare impresia că sună mai uşor decât este în realitate? glumi el. Se apropie de vacă şi o mângâie uşor pe coapsă, atent la copitele ei din spate.

— Vorbeşte cu Myrtle, Eliza, mă instrui mătuşa Batty. Spune-i cuvinte liniştitoare.

Stăteam aproape de capul ei. O mângâiam între coarne şi îi vorbeam blând, aşa cum le vorbeam copiilor când erau bolnavi, spunându-i că totul va fi bine. Dar când mă gândeam la propria mea experienţă cu naşterile, nu o puteam învinovăţi pe Myrtle dacă mugea şi mă lovea şi pe mine.

Gabe îşi luă până la urmă inima în dinţi să facă ceea ce trebuia făcut. Dar nu apucase să intre decât de vreo douăzeci de secunde când scoase un urlet, iar faţa i se contorsionă de durere.

— O, pun pariu că tocmai are o contracţie, spuse mătuşa Batty. Am uitat să-ţi spun de astea. O să aibă câte o contracţie din când în când, iar tata spunea că sunt atât de rele, că parcă îţi storc orice vlagă din braţ.

— Şi nu glumea! gemu Gabe. Se odihni puţin după ce contracţia trecu, dar nu se lăsă păgubaş. El şi Myrtle continuară să se lupte cu ceea ce părea să se întindă ore în

şir. Găsise capul viţelului, îl scăpase, îl găsise din nou, apoi începu procedura anevoioasă a întoarcerii – între contracţiile provocate de durerile vacii. Mă gândeam că avea să-i fie frig fără haină pe el, dar lucra atât de asiduu, că îi curgea sudoarea pe faţă şi îi udă cu totul părul, lipindu-i-l de frunte. Când reuşi să aducă viţelul în poziţia care trebuia, mătuşa Batty îi spuse să o lase de-acum pe Myrtle să termine toată treaba.

În câteva minute, fătă un viţel sănătos şi bine făcut. Am văzut bucuria sinceră de pe faţa lui Gabe când eram cu toţii martori ai miracolului fătării. Apoi m-am trezit cu lacrimile curgându-mi pe obraji în timp ce priveam cum nou-născutul se lupta să se ridice pentru întâia oară pe cele patru picioare nesigure ale lui. Mătuşa Batty şi Becky se ţineau de mâini şi dansau rotindu-se în cerc, chiar acolo în grajd.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Plângeam în timp ce-l îmbrăţişam pe Gabe. Ne ţineam strâns în braţe, copleşiţi de emoţie. Puţin mai târziu am îmbrăţişat-o şi pe mătuşa Batty şi pe Becky, dar chiar când am făcut-o, am simţit cu toată fiinţa mea că nu era nici pe departe acelaşi lucru. Nu simţeam aceleaşi senzaţii puternice curgându-mi prin mădulare, cum simţisem când îl îmbrăţişasem pe Gabe – iar asta mă umplu de teamă.

— Viţelul lui Myrtle are nevoie de un nume, spuse Gabe în timp ce o ridică pe Becky în braţe.

— Angel, spuse ea fără să stea pe gânduri. Să-i spunem Angel.

— Prea bine, Angel să fie!

În seara aceea, în timp ce mă răsuceam în pat, nu puteam să scap de amintirea îmbrăţişării lui Gabe. Oare cădeam şi eu pradă vrăjii lui la fel ca Becky Jean? Nu mă mai îndrăgostisem niciodată până atunci, aşa că toate senzaţiile acestea erau cu totul noi pentru mine. Şi totuşi, îmi puteam imagina cu uşurinţă că în cazul lui Gabe şi al meu se întâmplase în acelaşi mod lent şi sigur în care se îndrăgostise şi mătuşa Batty de Walter Gibson.

Partea mai raţională din mine ştia că trebuia să previn cu orice preţ una ca asta. Walter Gibson se întorsese la Chicago, şi chiar în după-masa acestei zile vorbise Gabe despre scrierea unui articol pentru ziarul lui, de parcă se şi gândise să se reîntoarcă la Chicago. Nu avea să rămână la fermă – mătuşa Batty insista că nu ştia nimic despre viaţa la fermă.

Nu puteam risca să mă îndrăgostesc de el. Pur şi simplu nu puteam.

Dar cum puteam să împiedic una ca asta?

Am lucrat din greu în primăvara aceea, făcând zi de zi munca unui bărbat. A trebuit să învăţ cum se face totul – şi aveam să continui să o fac tot restul vieţii mele, dacă vroiam să păstrez livada. Îmi dădeam seama că nici lui Gabe nu-i plăcea mai mult decât îmi plăcea mie să împrăştie bălegarul şi să mâne caii cu biciul prin ploaie şi prin noroi, dar trebuia să lucrăm împreună dacă aveam de gând să terminăm la timp lucrările de primăvară. Acum că se topise zăpada, venise timpul să aducem îngrăşăminte la pomi. Mătuşa Batty avea grijă de Becky în locul meu, şi se ocupa de gătit şi de alte treburi prin casă, în timp ce eu

lucram din greu pe-afară. Cele două se împrieteniseră la cataramă.

În ciuda a tot ce spusese mătuşa Batty, n-am văzut niciodată vreun semn cât de mic că Gabe n-ar fi ştiut ce făcea. Oare se prefăcea de dragul ei, ca să nu-l recunoască? Sau de dragul meu?

Odată cu trecerea timpului, am devenit din ce în ce mai speriată cu privire la prietenia strânsă ce se dezvolta între mine şi Gabe. Apropierea dintre noi creştea mereu odată cu timpul pe care-l petreceam lucrând cot la cot, discutând tot felul de lucruri şi luând decizii împreună. Nu mai avusesem acel gen de relaţie niciodată până atunci, cu nimeni, nici măcar cu soţul meu Sam.; El lucrase toată ziulica alături de tatăl lui, în timp ce eu aveam treburile mele prin casă. Dar Gabe şi cu mine ajunserăm să ne cunoaştem atât de bine, încât puteam anticipa ce ne trebuia, fiecăruia. Eram întotdeauna gata să-i oferim celuilalt unealta sau să întoarcem caii pe alt rând, înainte ca celălalt să apuce s-o spună. Lucram ca o pereche de trapezişti la circ, executând mişcări într-un ritm perfect, gata să ieşim în întâmpinarea celuilalt, exact la momentul potrivit. Cum spuneam, eram speriată de moarte.

Când veni timpul de cules sparanghelul, m-am hotărât să ieşim la cules cu toată familia, şi să nu angajăm mână de lucru. Astfel, toţi banii pe care-i câştigam puteau merge la acoperirea ipotecii. Jimmy şi Luke au fost încântaţi să lipsească o zi sau două de la şcoală – până şi-au dat seama cât de greu trebuiră să lucreze.

Am folosit căruţa şi cei doi cai ca să ducem recolta la târgul de legume. Mergea încet, dar m-a ajutat să

economisesc ceva bani de benzină. L-am rugat pe Gabe să vină cu mine, de vreme ce eu nu mai vândusem niciodată la târg până atunci, şi mă temeam că lumea avea să profite de faptul că eram femeie. M-am gândit că avea să mă refuze, de vreme ce îmi adusese o grămadă de scuze de ce nu putea merge în oraş, dar de data asta nu se întâmplă la fel.

Aveam o recoltă frumoasă, iar Gabe cel tăcut şi blând, îşi ţinu preţul în faţa tuturor cumpărătorilor, negociind cu ei încoace şi încolo, ca un veritabil avocat de la oraş, până am obţinut cel mai bun preţ posibil. Dar când am adunat totul, nu aveam nici pe aproape suficienţi bani pentru creditul bancar.

După aceea ne-am dus la magazinul alimentar. Am cheltuit o parte din banii ce-i obţinuserăm pe ouă şi pe lapte pentru arpagic, seminţe de grădină şi toate celelalte lucruri de care aveam nevoie pentru semănatul de primăvară. Când i-am spus lui Becky să meargă să aleagă pânza pe care dorea s-o cumpăr, Gabe arătă atât de perplex, că mi-am dat seama imediat că nu se prefăcea.

— Între timp ai devenit expertă în chestii de-astea? o întrebă el ciufulindu-i cârlionţii roşcaţi.

— Nu, prostuţule. E pentru hainele mele, spuse ea. Mama îmi coase de fiecare dată câte o rochiţă nouă din pânza pe care-o aleg. Care dintre materiale ţi se pare cel mai drăguţ?

— Nu mă întreba! spuse el, ridicându-şi mâinile în semn de protest. Moda nu a fost niciodată punctul meu forte.

— Dar nici asistatul vacilor la fătare nu a fost, l-am tachinat eu, dar te-ai descurcat numai bine.

Gabe râse cu poftă în timp ce se îndepărta de noi.

— Mai degrabă asist o turmă întreagă de vaci la fătare decât să ajut o domnişoară să îşi cumpere haine, crede-mă! Vă aştept afară.

În cele din urmă, Becky îşi alese un material galben cu flori portocalii care era atât de strălucitor, că deja începeam să îmi pun întrebări dacă nu cumva mătuşa Batty avea totuşi o influenţă proastă asupra gusturilor ei. Mătuşa Batty rămăsese acasă în ziua aceea, dar zâmbise cumva cu răutate în timp ce ne făcea cu mâna, spunând:

— Poate că o să vă pregătesc o surpriză – sau două – pentru când vă întoarceţi acasă.

Abia dacă apucarăm să oprim caii lângă grajduri, că Becky şi sări din căruţă şi alergă la mătuşa Batty întrebând-o:

— Unde e surpriza? Pot să văd surpriza acum?

Mătuşa Batty ne conduse pe toţi în grajd, de parcă ar fi condus o paradă pe strada principală. În colţ, îngrămădindu-se în ţarcul lor, erau doi purceluşi proaspăt veniţi pe lume. Becky chiui de încântare în timp ce se căţăra peste gărduleţ.

— S-ar putea să trebuiască să-i hrăneşti o vreme cu biberonul, până se obişnuiesc să fie fără mămica lor, îi spuse mătuşa Batty. Dar fiică-mea îl şi strângea în braţe pe unul dintre ei de parcă ar fi fost un bebeluş, şi-l legăna să adoarmă, aşa că ştiam deja că treaba asta o încânta. Ceea ce mă îngrijora în schimb era provenienţa acestor purcei, şi cât costaseră, şi cum aveam să plătesc pentru ei. Socrul

meu obişnuise întotdeauna să cumpere primăvara câţiva purcei pe care să-i crească, dar mă gândisem că în acest an trebuia să ne mulţumim fără purcei.

— Cum...? De unde...? m-am bâlbâit eu. Nu pot plăti...

— Nu te îngriji tu de nimic din toate astea, spuse mătuşa Batty zâmbind. Avem nevoie de carne şi de şuncă, nu?

Ne trebuia şi soluţie pentru stropit pomii, şi îmi doream să nu mă îngrijorez de modul în care aveam să plătesc pentru asta – dar o făceam. Studiasem chitanţele şi registrele socrului meu, şi încercasem să mă documentez cu privire la ce trebuia să cumpăr, şi de ce cantităţi aveam nevoie. Din câte îmi dădeam seama, aproape de fiecare dată cumpărase soluţiile de stropit pe împrumut, şi le plătise când vindea recolta. Dar când m-am dus în oraş pentru a-mi prezenta comanda la magazinul Peterson's, Merle Peterson îşi schimbă dispoziţia.

— Îmi pare rău, doamnă Wyatt, dar Frank avea o reputaţie solidă la noi, însă cu dumneavoastră lucrurile nu stau la fel. Va trebui să văd nişte dovezi că şi reputaţia dumneavoastră e nepătată pentru a vă putea include şi pe dumneavoastră în programul nostru.

— Dar e ridicol! Reputaţia mea este identică cu a lui! Amândoi deţinem Wyatt Orchards. Dar imediat după ce am rostit vorbele mi-am amintit că nu era adevărat. Eu nu deţineam Wyatt Orchards. Iar minciuna asta domnul Peterson o putea detecta destul de uşor. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să-mi ceară dovada.

— Chiar dacă testamentul e pe numele dumneavoastră, doamnă, ar însemna să vă acord

împrumutul în baza recoltei viitoare – şi de vreme ce nu aveţi niciun fel de experienţă în a lucra la fermă, nu am niciun motiv să cred de pe-acum că aveţi sau nu capacitatea de a produce o recoltă rezonabilă de una singură.

M-am silit să nu plâng – şi să nu-mi pierd cumpătul.

— Nu sunt de una singură. Am angajat un administrator. Aţi dori să staţi de vorbă cu el?

— Sigur. Dacă are vreo recomandare solidă de la o altă livadă respectabilă, o voi socoti cu siguranţă în favoarea dumneavoastră.

Mă încolţise din nou. Era de parcă Merle s-ar fi înţeles cu şeriful Foster. Trebuia să ies cumva din situaţia asta. Poate că puteam contraface o scrisoare de recomandare pentru Gabe. Dar dacă toate problemele mele reprezentau pedeapsa lui Dumnezeu pentru minciunile mele, atunci cu siguranţă trebuia să mă aştept la mai rău dacă continuam să mint. Păcatul meu mă adusese la gura prăpăstiei şi nu-mi puteam imagina cum mai puteam scăpa de acolo.

— Ce-ar fi să vă promit o parte din recolta mea? am întrebat eu.

— Păi exact asta presupune luarea unui credit, doamnă.

Începea să-şi piardă răbdarea cu mine. Răsfoi prin teancul de hârtii de lângă casa de marcat, de parcă avea lucruri mai importante de făcut, iar eu îl reţineam din treabă. M-am gândit la copiii mei şi m-am hotărât să cerşesc.”

— Vă rog, domnule Peterson, îl cunosc pe administratorul meu vom strânge o recoltă excelentă anul

acesta, dar chiar dacă nu ar fi aşa, ştiţi doar cât de bune sunt evaluările care s-au făcut pentru Wyatt Orchards. Ne puteţi lua vacile sau caii sau o parte din echipamentele noastre şi să vă răscumpăraţi cu uşurinţă investiţia, dacă e să se ajungă până acolo.

— Nu şi în vremurile astea grele, doamnă. Ferme întregi vând un acru pentru câţiva bănuţi, iar echipamentele de la ferme le poţi cumpăra cu 10 cenţi duzina.

Şi avea dreptate. Domnul Wakefield mă avertizase că probabil nu aveam să câştig prea mulţi bani dacă mă apucam să scot la licitaţie echipamentele lui Frank. Şi în plus, aveam nevoie de toate uneltele ca să pot administra ferma.

— Domnule Peterson, de câtă vreme faceţi afaceri cu Wyatt Orchards? l-am întrebat eu.

— De ani de zile, îmi răspunse el fără să mă privească. Tata a făcut afaceri cu socrul dumneavoastră înainte ca noi doi să ne fi născut.

— Şi-atunci, dacă ne-aţi cunoscut familia de-o viaţă, nu reprezintă aceasta o recomandare suficientă? Frecventăm aceeaşi biserică. Probabil că aţi crescut împreună cu Sam al meu şi cu fratele lui, Matthew. Copiii dumneavoastră merg la aceeaşi şcoală ca şi-ai mei. Toate astea nu au nicio valoare în favoarea reputaţiei mele? Vă rog, îndurativă de noi şi ajutaţi-ne! Vă jur că dacă veţi cerceta suficient de bine arborele genealogic al familiei dumneavoastră, fără doar şi poate veţi da peste o legătură cu familia Wyatt.

Îşi ridică privirea surprins, apoi o expresie plină de mânie îi încremeni pe faţă.

— Nu trebuie să cercetez deloc. Tatăl meu şi cu Frank au fost veri. Nu ştiu cum a reuşit, dar Frank l-a înşelat pe tata de partea care i se cuvenea de drept!

Mizasem pe o carte greşită şi pierdusem de data asta.

Auzisem cândva într-o biserică Luterană din Ft. Wayne, Indiana, o predică despre păcatele părinţilor care îi urmăreau pe copii de-a lungul a două sau trei generaţii. Mă temeam atât de tare că păcatele tatălui meu ar fi Putut să apară într-o bună zi, toate grămadă într-o căruţă şi să mă viziteze pe nepusă masă, încât l-am provocat pe tata la o discuţie pe tema asta de îndată ce veni să mă ia acasă de la biserică. Când i-am relatat spusele pastorului păru de-a dreptul încurcat, dar tăticul meu nu se pricepuse niciodată să îmi răsPundă la genul acesta de întrebări.

— Tu să faci acolo ce spune Scriptura, Eliza, murmură el. Imposibil să greşeşti dacă faci ce spune Scriptura. Dar multă vreme după aceea nu am reuşit să îmi scot din minte avertismentul predicatorului. Vedeam mereu asta ca o reuniune de familie vampirică undeva într-un cimitir, unde veneau toate păcatele vechi şi dezgustătoare ale tatălui să mă viziteze, ca nişte rude demult uitate.

Iar acum, exact acelaşi lucru mi se întâmpla cu păcatele lui Frank Wyatt, şi cu rudele lui demult uitate. Frank nu mai avea niciun copil în viaţă,aşa că păcatele se îngrămădeau acum să mă viziteze, pe mine şi pe copiii mei. Observasem faptul că socrul meu nu avea niciun Prieten apropiat, şi că oamenii păreau să apuce pe drumuri cât mai ocolitoare pentru a-l evita la biserică. Niciodată nu ştiusen

exact de ce o făceau. Acum Alvin Greer şi Marle Peterson îmi spuseseră motivul – Frank îşi înşelase rudeniile de moştenirea lor. Iar dacă toţi verii Wyatt erau la fel de plini de amărăciune ca şi ei cu privire la asta, atunci un lung şir de astfel de veri avea să se alinieze spre a lua în primire Wyatt Orchards dacă aveam să fiu nevoită să o scot la licitaţie. Şi nici nu trebuiau să dea mai mult de-un penny fiecare.

În timp ce mă întorceam din oraş mânând caii pe drumul spre casă, mă îngrijoram cu privire la ce aveam să fac de atunci înainte. Stropitul pomilor trebuia făcut înainte să înflorească. Dacă nu-i stropeam, nu aveam să am recoltă. Tot felul de năpaste aveau să atingă roadele, cum ar fi mana, viermii de mere, putregaiul brun şi omizile. Dar dacă-mi cheltuiam toţi banii pe soluţii de stropit, cum aveam să strâng suficient pentru a plăti ipoteca în patruzeci şi ceva de zile, câte îmi mai rămăseseră? Oare să-l rog pe Gabe să mă împrumute? Nu, ar trebui să-l plătesc eu pe el pentru toată munca pe care o făcuse de unul singur! Poate că l-aş putea găsi pe tata şi să-l rog pe el să-mi dea nişte bani – dacă avea aşa ceva, lucru de care mă îndoiam.

M-am întors a doua zi la magazinul lui Peterson şi mi-am folosit banii câştigaţi pe vânzarea sparanghelului pentru a cumpăra toate cele necesare ca să-mi stropesc pomii. Aveam tot timpul din lume umblând în susul şi-n josul rândurilor, pe utilajul de stropit, timp în care să-mi storc minţile cu privire la cerşitul, împrumutatul sau furatul de bani care să-mi permită să plătesc la bancă.

A fost nevoie de noi toţi la stropit – mătuşa Batty şi Becky mânau caii, iar Gabe şi cu mine operam utilajul de

stropit. Băieţii m-au implorat să-i las să chiulească de la şcoală şi să ne ajute, dar Gabe le-a spus că educaţia lor era mai presus. Mi-am amintit când îmi spusese mătuşa Batty să-mi las copiii să-şi viseze propriile lor visuri, în loc să-i silesc să le trăiască pe ale mele, şi am ştiut că Gabe avea dreptate.

Stropeala ne învăluia ca o ceaţă albastră, îmbâcsindu-ne părul şi năclăindu-ne hainele. Duhoarea de sulf era insuportabilă.

Duhnim de parcă ne-am fi plimbat cu toţii cu barca pe râul Styx ce duce în Hades, spuse mătuşa Batty. Cu siguranţă asta era o pedeapsă pe măsură pentru păcatele mele, nu? Continuam să sper într-o minune – să sper că Dumnezeu avea să îmi arunce în braţe cinci sute de dolari direct din cer – dar după aprilie veni luna mai, şi niciun miracol la orizont.

Într-o dimineaţă ploioasă când nu puteam lucra afară, mătuşa Batty Şi cu mine tocam revent[32] şi pregăteam nişte conserve. Mă bucuram să am alături de mine încă o femeie cu care să lucrez prin casă, chiar dacă mătuşa Batty mă cam scotea din sărite uneori, cântând imnuri religioase cu o voce stridentă.

— Am nevoie de o minune, mătuşă Batty, şi încă repede, i-am spus în timp ce scoteam cu cleştele borcanele cu peltea din oala cu apă fierbinte. Tocmai cânta despre ce prieten găsise ea în Isus, aşa că m-am gândit că poate ar putea trage ceva sfori pentru mine. Data viitoare când stai

---

[32] Plantă erbacee cu frunze mari, lucioase, ale cărei tije groase, roşcate şi suculente, sunt comestibile; se folosesc pentru prepararea de compot, sos – dulce-acrişor, dulceaţă şi prăjituri.

de vorbă cu Dumnezeu, L-ai putea ruga frumos în numele meu?

— Vai, sigur că da, păpuşă. Dar cam ce fel de miracol ţi-ar trebui?

— El ştie deja. Şi mai spune-I că-mi pare rău de minciuni şi de tot restul. Promit să nu mai fac.

După ce am terminat de stropit pomii, Gabe şi cu mine am mutat toţi rugii de zmeură înapoi în livadă. Mătuşa Batty ne spusese că cel mai bine era să facem treaba asta în timpul nopţii, când albinele dormeau în stupii lor. După aceea m-am dus în patul meu, dar când m-am uitat întâmplător pe geam după ce stinsesem luminile, am observat că lumina lui Gabe din grajd era încă aprinsă. După aceea am început să observ acest amănunt mereu, şi indiferent de cât de târziu urcam în camera mea, lumina lui Gabe continua să ardă mult după ce o stingeam pe a mea.

Într-o noapte, curiozitatea mă scoase din aşternuturi. Mi-am pus haina peste cămaşa de noapte şi m-am strecurat afară, să văd ce tot făcea acolo. Din faţa geamului lui Gabe, auzeam limpede Clichet-clic-ul făcut de tastele maşinii lui de scris.

În noaptea aceea am plâns până am adormit, pentru că în sfârşit înţelesesem adevărul – Gabe era scriitor, nu fermier. Doar un om care adora cu adevărat să scrie putea rămâne atât de multă vreme treaz după o zi lungă de muncă grea. Gabe mă ajuta doar pentru că şi eu îl ajutasem pe el, dar asta nu-l făcea să fie alt om. Domnul Wakefield era avocat, reverendul Dill era pastor, iar Gabe era scriitor. Punct. Chiar dacă era Matthew Wyatt – şi începeam să mă

îndoiesc că era – întotdeauna avea să îşi dorească să scrie, nu să administreze o fermă.

„Nu pot schimba ceea ce sunt, Eliza”, îmi spusese cândva tata. Îl implorasem să ne oprim undeva, şi să pot avea şi eu o casă unde să locuim şi să am o familie adevărată, la fel ca ceilalţi copii. „Uită-te în Scriptură”, spusese el. „Un leopard nu-şi poate schimba petele.”[33] Gabe îşi putea lăsa barbă, putea arăta ca un vagabond, sau să-şi pună pantaloni de fermier, dar nu putea schimba ceea ce era mai mult decât putuse tata.

În această vreme a anului, peste tot în jurul meu aveau loc schimbări. Se întorseseră măcălendrii, mugurii explodau din pomi, iar livada era gata să înflorească. În fiecare primăvară mă umpleam încet de bucurie, aşteptând să înflorească toţi pomii şi păsărelele să îşi înceapă din nou cântul. Dar în ultimul an trecusem prin prea multe schimbări pentru a mă putea bucura de această dată. Zăceam noapte de noapte îngrijorându-mă, privind lumina care ardea în camera lui Gabe mult după miezul nopţii, nefiind în stare să dorm în timp ce număram zilele până când Banca din Deer Springs avea să-şi pretindă banii. Doar o săptămână... doar cinci zile rămase... apoi trei.

Cu două zile înainte de scurgerea perioadei de graţie, păşeam încoace şi încolo prin dormitorul meu, puţin înainte de mijitul zorilor, când mi se păru că-l aud pe Winky lătrând afară. M-am uitat pe geam afară, şi am văzut o făptură fantomatică, înveşmântată în alb, fâlfâind prin livada de cireşi. Am alergat la o altă fereastră, pentru a vedea mai bine, şi nu-mi veni a crede ochilor. Pe sub ramurile roz şi

[33] Referire la Ieremia 13:23.

dantelate ce păruseră să se fi umplut de flori peste noapte, mătuşa Batty dansa făcând piruete în cămaşă de noapte, cu Winky lătrând şi sărind plin de bucurie alături de ea. Odată cu soarele care răsărea încet din spatele lor, un cor de păsărele începură să cânte. Nu m-ar fi mirat câtuşi de puţin dacă din spatele pomilor ar fi apărut dintr-odată zâne şi spiriduşi şi s-ar fi alăturat petrecerii.

Am coborât în fugă scările, mi-am luat haina pe mine şi m-am încălţat cu o pereche de cizme. În timp ce apucam din mers haina mătuşii Batty din cuiier şi alergam afară cu ea, îmi spuneam că mă duceam doar pentru a o feri pe sărmana, smintita bătrână să facă vreo aprindere de plămâni şi de aici să i se tragă sfârşitul, Dar adânc în inima mea ştiam că altceva mă atrăgea afară. Miracolul sosirii primăverii explodase peste tot în jurul ei, iar eu aveam la rândul meu nevoie de o minune care să mă copleşească. Mătuşa Batty îmi promisese un înger, iar Dumnezeu îmi trimisese doi. Poate că mai avea să pice o minune din cer odată cu florile de cireş.

Mătuşa Batty zâmbi cu gura până la urechi când mă văzu venind repede spre ea, apoi îşi ridică mâinile în aer şi începu să se învârtă ca o balerină. Am oprit-o în mijlocul piruetei ei, şi i-am pus haina pe umeri.

— Ce faci aici afară în cămaşă de noapte? am mustrat-o eu. O să te răceşti de moarte!

— Care moarte, păpuşă – viaţă! Puterea învierii! Viaţa veşnică! îşi deschise braţele larg, iar haina îi alunecă şi căzu pe jos. Walter mi-a spus să ies afară şi să văd cu ochii mei promisiunea lui Dumnezeu!

Mă gândeam că fără îndoială îi lipseau câteva doage de ajunsese acum să-l audă şi pe Walter vorbindu-i, după atâţia ani. Şi probabil că la fel stăteau lucrurile şi cu Winky. Continua încă să sară, să se învârtă şi să latre, de parcă n-ar fi observat că partenera lui de dans se oprise. M-am aplecat să ridic haina mătuşii Batty şi i-am reaşezat-o pe umeri. Mă apucă de mâini.

— Ai venit afară să dansezi cu noi? mă-ntrebă ea, prinzându-mă în horă.

— Nu. M-am... m-am gândit că s-ar putea să răceşti.

— Haide şi tu cu noi, Gabe! strigă ea dintr-odată. M-am întors, încremenind la vederea lui Gabe care se apropia de noi. Se îmbrăcase în grabă, cu o bretea de la salopetă încă desfăcută şi cu haina descheiată. Uitase cu desăvârşire de cămaşă.

— Ce se petrece aici? întrebă el, trecându-şi o mână prin părul ciufulit.

Mătuşa Batty îşi eliberă o mână şi i-o întinse poftindu-l să ni se alăture.

— Haide, sărbătorim viaţa!

— Viaţa? Părea la fel de derutat ca şi mine. Se opri la câţiva paşi depărtare de noi, cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Mi-am eliberat şi cealaltă mână din prinsoarea ei şi mi-am strâns repede haina peste cămaşa mea de noapte.

— Da, viaţa! spuse mătuşa Batty, întinzându-şi din nou braţele. De când mă ştiu am observat venirea primăverii în livadă, an de an, şi niciodată nu m-am săturat de asta. O, ce minune! Ce frumuseţe fără margini! Ştii, Dumnezeu nu trebuia să ne dea flori de cireş. Şi nici nu trebuia să facă merii şi piersicii să se umple de flori şi

miresme. Dar Dumnezeu adoră să fie extravagant. Ne oferă toată această măreţie, iar apoi, de parcă asta n-ar fi de ajuns, ne asigură cu roade de o asemenea splendoare!

Gabe şi cu mine schimbarăm priviri stinghere.

— Eşti desculţă, mătuşă Batty, spuse el. Poate că ar trebui să intrăm în casă şi să stăm puţin de vorbă despre asta.

— O, dar promisiunea vieţii veşnice este aici afară, peste tot în jurul nostru! Acum o săptămână pomii ăştia erau lemne lipsite de viaţă – iar acum, explodează de atâta viaţă! E un mesaj de la Dumnezeu, aşa cum a spus Walter.

— Dar când ţi-a spus Walter asta? am întrebat-o îngrijorată,

— O, cu mulţi ani în urmă.

M-am încruntat. Chiar nu-şi dădea seama că poveştile ei aveau mai multe găuri decât vechiul ei jerseu galben ros de molii?

— Mi-ai povestit tot despre Walter Gibson, dar nu ai spus niciodată...

— Asta pentru că nu am ajuns să termin povestea lui Walter. Mă rog, cred că e şi povestea mea.

— Vrei să spui că s-au mai întâmplat şi alte lucruri?

— Multe altele! Isus a spus că oricine crede în El nu va vedea moartea! Tu şi copiii tăi îl veţi revedea pe Sam, Gabe îşi va reîntâlnii toţi prietenii şi pe cei dragi ai săi, iar eu pe-ai mei... Primăvara este promisiunea lui Dumnezeu că într-o bună zi vom avea parte la viaţa învierii Sale! Plânsul nostru poate dura o noapte, dar zorii zilei ne vor aduce bucuria!

PARTEA a IV-a

POVESTEA MĂTUŞII BATTY

Deer Springs, 1895

„Fiecare firicel de iarbă are îngerul său
care veghează asupra lui şoptindu-i:
«Creşti, creşti!»”
Talmudul

CAPITOLUL 11

Peste casa tatălui meu părea să se fi aşternut tăcerea după ce Lydia se căsătorise cu Frank Wyatt şi se mutase la casa lui. Îmi lipsea îngrozitor. În serile lungi de iarnă eram doar eu singură cu tata – iar el nu fusese niciodată genul care să vorbească mult. Frank angajase o fată din oraş să o ajute pe Lydia cu gospodăria şi cu copilaşul, dar Lydia continua să fie foarte ocupată şi nu mă putea vizita prea des. Eu scrisesem câteva poezii şi povestiri nesigure, dar fără încurajările surioarei mele îmi lipsea curajul de a le trimite să fie publicate. Anul se apropia încet de sfârşit.

Primăvara următoare mi-am consumat toată energia mea creatoare în a planta grădina de legume pentru tata şi pentru mine. Semănatul seminţelor mă smulse din tristeţea iernii, apoi îngrijirea lor şi urmărirea creşterii lor. Într-o zi călduroasă de la începutul lui iulie, îmi petrecusem toată

dimineaţa în grădină când tata mă chemă în casă pe la vremea amiezii.

— Betty, treci în casă. E timpul să pregăteşti prânzul.

Am încercat să nu mă las indispusă de tonul lui autoritar. Aşa era tata. Şi-apoi, soarele începuse să ardă prea tare ca să mai pot plivi buruienile. Mi-am agăţat pălăria de paie pe cuierul de lângă uşă şi am aşteptat o clipă să mi se obişnuiască privirea după lumina orbitoare a soarelui. Apoi, nu-mi veni a crede ochilor. Tata şedea la masa din bucătărie numărând banii ca un bancher de pe Wall Street. Avea un morman impresionant de monede în faţa lui.

— De unde sunt toţi banii aceştia? am întrebat eu.

— Avem iarăşi chiriaşi.

— Chiriaşi? Vrei să spui că a închiriat cineva căsuţa?

— Da, Gibson ăla s-a întors. Mi-a plătit pe două luni de data asta.

Surpriza mă lăsă fără aer. Îl priveam încremenită pe tata, temându-mă să-l cred pe cuvânt, temându-mă să îmi las speranţele să se avânte prea sus.

— Chiar? am reuşit să scot până la urmă din mine.

Tata se enervă că îi puneam la îndoială cuvântul.

— Crezi că inventez? îţi spun că omul s-a întors. A trecut pe aici în trăsura lui dichisită în timp ce tu lucrai afară, şi a închiriat căsuţa pentru tot restul verii.

Citisem prin romane despre inimi care tresăltau de bucurie, dar până atunci nu ştiusem niciodată ce însemna aceasta. Îmi venea să mă întorc şi să alerg drept la căsuţă, dar hainele îmi erau umede de sudoare şi unghiile îmi erau negre.

— Doreşte şi mâncare? am întrebat, în timp ce am început să-mi torn apă în chiuvetă ca să-mi spăl mâinile.

— Mi-a spus că anul ăsta are nevoie de două porţii. De asta mi-a plătit atâţia bani.

Dintr-odată am ştiut şi ce însemna să ţi se facă inima grea. A mea devenise de plumb.

— Două porţii? Dar cu cine a venit, tată?

— Cu nevastă-sa, cred.

Mi-am luat timp pentru pregătirea mesei, în timp ce mă pregăteam s-o întâlnesc pe soţia lui Walter. Desigur, avea să fie o femeie neasemuit de frumoasă, şi îmbrăcată foarte elegant, în materiale scumpe şi mătase – doamna Walter Gibson nu se preta la şorţuri din material ieftin, sau jupoane de muselină. Şi nici pielea ei nu avea să fie atât de bronzată şi plină de pistrui ca a mea.

Femeile bogate şedeau întotdeauna sub parasolare când ieşeau afară, ca să-şi păstreze pielea delicată, de porţelan. Şi avea să fie slabă – „suplă ca o căprioară”, cum ar descri-o un romancier – şi la fel de graţioasă. M-am gândit să-mi pun şi eu corsetul meu făcător de minuni, ca să nu mă fac chiar de râs, dar aveam nevoie de Lydia să mă ajute să-mi strâng cum trebuie panglicile.

Cum îşi putea aduce Walter soţia în locul unde împărtăşisem atâtea amintiri fericite? mă întrebam eu în timp ce-i duceam în cele din urmă tava cu mâncare la căsuţă. Apoi aproape că m-am trezit că mă răsucesc pe călcâie şi că alerg înapoi acasă când mi-am dat seama de adevăr. Desigur! Walter nu ştia că eram aici! El credea că mă căsătorisem cu Frank şi că plecasem din casa tatălui meu. Se aştepta ca sora mea sau altcineva să-i aducă

mâncarea, nu eu. Mi-am încetinit paşii, căutând o modalitate să evit întâlnirea cu el. Nu am găsit niciuna.

După ce am ieşit dintre pomi în poieniţă, l-am văzut pe Walter şezând de unul singur într-un scaun de nuiele, cu faţa spre heleşteu. Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi înghit lacrimile ce-mi umpluseră ochii la priveliştea lui minunată. Crezusem că nu mai aveam să-l revăd niciodată. Atunci se deschise uşa căsuţei, iar cel de-al doilea chiriaş al nostru păşi pe verandă. Era servitorul lui, Peter.

Am fost atât de uşurată, atât de fericită, că aproape am scăpat tava cu mâncare.

— Walter! am strigat în timp ce alergam cât mă ţineau picioarele prin iarbă.

Se întoarse şi mă zări.

— Betsy? Ce surpriză minunată! încercă să zâmbească, dar păru tulburat. Nu mi-am dat seama că tu şi soţul tău locuiţi în apropiere.

— Nu locuim. Eu n-am... adică nu m-am căsătorit! Am anulat logodna!

Un zâmbet se schiţă uşor pe faţa lui, iar gropiţa de care îmi fusese atât de dor apăru în cele din urmă.

— Chiar? Şi în tot acest timp mi te imaginam citind Călătoria Pelerinului iar şi iar. Mă gândeam că până acum ai învăţat-o pe derost.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Nu, am fost liberă să citesc tot ce-am poftit... zeci şi zeci de cărţi. Dar tu ce-ai mai făcut, Walter?

— Eu? Şi eu am citit zeci de cărţi.

Am râs din nou.

— Nu asta am vrut să spun, şi o ştii prea bine! Eşti... te-ai căsătorit?

— Nu. Mă tem că sănătatea mea şubredă m-a împiedicat s-o fac.

— Îmi pare rău, Walter.

— Mie nu. Ochii îi licăriră în timp ce gropiţa i se adânci şi mai mult. Şi cu siguranţă nu i-a părut rău nici tinerei cu care am fost logodit. Aşa că se pare că amândoi am scăpat la milimetru de cătuşele căsătoriei. Tatăl tău a fost foarte dezamăgit?

— Nu, a primit ce şi-a dorit – sora mea s-a căsătorit cu logodnicul meu. Am râs când am văzut ce faţă perplexă făcu. Eîo poveste lungă, cu sfârşit fericit pentru toţi. Pământurile tatălui meu sunt acum parte din Wyatt Orchards.

— Livada cea mare de pe deal?

— Da, iar tata a putut în sfârşit să se dea la o parte. A trăit să-şi vadă nepotul care va moşteni într-o bună zi pământul lui, aşa că e un om mulţumit.

— Şi cred că într-un anume fel pot spune acelaşi lucru despre tata. Howard Rnowles Gibson nu lucrează cot la cot cu fiul lui, dar sora mea s-a căsătorit bine, iar soţul ei e sortit să conducă afacerea în locul meu.

— Deci eşti liber să-ţi urmezi visele, Walter?

— E un fel de-a spune. Arătă spre scaunul lui, şi abia acum am observat că era de fapt un scaun cu rotile. Invenţia asta mă încurcă destul de tare să ajung căpitan pe o balenieră – deşi cred că încă mai pot fi un îmblânzitor hindus de şerpi.

Dintr-odată m-am simţit ciudat. Nu ştiam ce să spun. Mi-am amintit atunci de tava ce-o ţineam în mâini.

— Ei bine, uite mâncarea ta... şi se răceşte cu fiecare minut. Vrei să organizezi un picnic aici afară, sau să te duc în casă?

— Într-o zi splendidă cum e azi, cred că o să mănânc afară. Peter, îmi aduci, te rog, masa aceea pliantă aici?

L-am urmărit pe servitor aducând măsuţa, asamblând-o şi aranjând mâncarea pe ea. Aşteptam ca Walter să mă poftească să rămân şi să îi ofer companie în timp ce mânca, aşa cum obişnuiam să facem întotdeauna, dar devenise foarte tăcut. Privea în jos spre mâncare, nu la mine. Peter îşi aduse un scaun pentru sine, dar niciunul pentru mine. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu mânca. Nici nu-şi desfăcuseră şervetele. Tăcerea devenea insuportabilă.

— Ştiţi ce, eu o să plec şi vă las să mâncaţi în linişte, am spus eu repede. Poftă bună.

Walter nu spuse nimic. Am alergat acasă ascunzându-mi lacrimile.

O oră mai târziu, şedeam încă la masa din bucătărie cu faţa îngropată în mâini, când cineva bătu la uşa din spate. Era Peter, aducându-mi tava. Mi-am plecat capul ca să nu-mi vadă ochii umflaţi şi nasul înroşit de plâns.

— Mulţumesc, Peter. Nu trebuia să vii până aici. Veneam eu după ea.

— Dacă aveţi câteva clipe, domnişoară, spuse el încet. Domnul Walter ar dori să stea puţin de vorbă cu dumneavoastră. Dar a spus să nu vă deranjez dacă sunteţi ocupată.

— Nu sunt. Voi... voi veni în câteva minute.

Mi-am muiat un prosop în apă rece de izvor şi mi-am acoperit ochii cu el. O privire fugară aruncată oglinzii îmi arătă că nu îmi folosise la nimic. Lydia obişnuia să-şi pună felii de castravete pe ochi după o noapte prelungită pe-afară, dar era prea devreme pentru castraveţii de vară. Dar oare castraveţii acri nu erau la fel de buni? Am adus un borcan din cămară, apoi m-am gândit repede că totul ar fi cu mult mai penibil dacă mai şi miroseam a oţet şi mărar.

Deodată am avut o clipă de inspiraţie – aveam să-i spun lui Walter că tocmai citisem o carte foarte tristă! M-am gândit repede care erau opţiunile şi m-am oprit la Mizerabilii. Povestirea aceia putea stoarce lacrimile din ochii oricui, chiar şi a unor „bărbaţi duri" ca tata sau ca Frank Wyatt. Îmi doream să fi avut o ediţie acelei cărţi pe care să mi-o fi strecurat sub braţ, pentru o mai mare credibilitate, dar nu o deţineam. Aşa că, mi-am exersat de câteva, ori zâmbetul în oglindă, apoi am pornit pe cărare în jos spre căsuţă.

Peter şedea pe prima treaptă, cioplind o bucată de lemn. Se ridică repede, aplecându-se uşor când mă văzu.

— Domnul Walter este înăuntru, domnişoară. Vă rog, intraţi.

Walter şedea în scaunul lui cu rotile, aplecat peste o cutie cu cărţi. Lăzi cu cărţi erau oriunde te uitai, de parcă fusese anul trecut, şi un pat micuţ fusese aranjat în sufragerie pentru Peter.

Walter îşi ridică privirea când am intrat.

— Sper că nu te reţin de la treabă, spuse el.

— Deloc. Tata doarme, iar eu tocmai citeam Mizerabilii al lui, Victor Hugo. Ce carte tristă, nu ţi se pare?

Mă studie puţin, apoi scutură din cap.

— Ce mincinoasă neconvingătoare eşti, Betsy. Ştiu că te-am rănit mai devreme, şi am vrut să-ţi spun cât de rău îmi pare. M-ai puteai ierta? Tot ce-am putut face a fost să încuviinţez cu capul. El zâmbi uşor, apoi îşi întoarse privirea. Mulţumesc. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-mi petrec timpul la mese povestind cu tine, aşa cum făceam vara trecută, dar e ciudat cu Peter lângă mine. El e partenerul meu la masă, şi mă simt obligat să conversez cu el. Sper că înţelegi.

Am reflectat puţin la vorbele lui.

— Nici tu nu eşti un mincinos mai convingător; am spus. N-am mai auzit de niciun stăpân care să ia cina cu servitorul lui, şi cu atât mai puţin să se simtă obligat să facă conversaţie cu el. Şi nici nu cunosc prea mulţi servitori care să se simtă confortabil făcând conversaţie de complezenţă cu stăpânii lor la masă.

Lăsă din mână cartea pe care o examinase, şi îşi ridică surprins privirea la mine.

— Ei bine, întâmplarea face, spuse el zâmbind uşor, „că tocmai Citeam şi eu Mizerabilii. „Jos cu nobilimea!”, „Libertate şi egalitate pentru popor!” M-am gândit să încerc să o pun puţin în practică cu Peter.

Am început să râd. Şi când m-am gândit la concluziile pe care le va fi tras Walter dacă aş mai fi ajuns la el şi mirosind toată a castraveciori muraţi, nu m-am mai putut opri din râs. Fără să mă gândesc, mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui şi l-am îmbrăţişat.

— Mă faci atât de fericită, Walter! O, cât de dor mi-a fost de tine!

M-am tras repede înapoi, deodată stingheră. I-am privit faţa dragă, ochii blânzi şi cenuşii, şi l-am văzut răsfrângând aceeaşi dragoste pe care o simţeam şi eu pentru el. Am îngenuncheat pe jos, în faţa lui, şi lăsând la o parte orice reţinere, am rostit cuvintele pe care le ştiam atât de adevărate:

— Te iubesc, Walter.

Se întinse să-mi mângâie obrazul. Dar mâna îi tresări şi se urni greu când o ridică.

— Da, spuse el. Da, ştiu. Dar n-ar fi trebuit niciodată să ne îndrăgostim. N-ar fi trebuit niciodată să îngădui să se întâmple una ca asta. Mâna îi căzu înapoi în poală.

— De ce? Doar pentru că tu eşti bogat şi eu nu? Doar pentru că tu ai călătorit prin lumea întreagă şi eu abia dacă mi-am scos nasul din Deer Springs? Sau poate pentru că tu eşti atrăgător şi fermecător, iar eu sunt simplă şi grasă?

Se întinse din nou după mine şi-mi şterse lacrimile cu degete tremurânde.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din câte am întâlnit, Betsy.

Şi vorbea serios! O vedeam în ochii lui, iar adevărul mă paralizã. Walter privise în inima mea şi mă vedea frumoasă. Trecură câteva clipe până am reuşit din nou să spun ceva.

— Şi-atunci de ce?

— Pentru că voi muri.

— Ba nu! Nu spune lucruri îngrozitoare, nici să nu te gândeşti la asta.

— E adevărat, Betsy. Tata m-a dus la zeci de doctori, i-a angajat pe cei mai pricepuţi specialişti, m-a trimis la cele

mai bune clinici de-aici şi de peste hotare, şi toţi au spus în final acelaşi lucru. Boala progresează rapid. Toţi ceilalţi membri ai familiei care au avut aceste simptome au murit. Nu există leac.

— Nu-i asculta, Walter. O să am eu grijă de tine. N-o să te las să mori.

— Eu am acceptat lucrul ăsta, spuse el blând, luându-mi mâna în mâna sa fără vlagă. Nu mi-e încă de moarte. M-am hotărât să vin aici într-un loc retras şi să îi fie familiei mele mai uşor. Să nu trebuiască să mă vadă cum mă prăpădesc. Iar acum te rănesc pe tine. Acum, va trebui să plec. Şi-mi pare atât de rău.

— Te rog nu mă părăsi din nou, am şoptit eu. Te rog. Oricât timp ţi-ar mai fi rămas, vreau să fiu lângă tine.

— Nu pot, spuse el închizându-şi ochii. Nu pot. Mă doare prea mult... să-mi doresc să te ating, să te sărut, să te ţin în braţe – şi să ştiu că nu pot face niciunul... din lucrurile astea. Şi nu e drept faţă de tine.

— De ce nu mă laşi pe mine să hotărăsc ce e drept şi ce nu? Nu e drept să mă părăseşti.

Walter continua să clatine tăcut cu capul. Suprafeţele netede ale feţei lui subţiri, cearcănele negre ce-i conturau ochii păreau mai evidente în încăperea cufundată în umbre, îmi doream să mă arunc din nou în braţele lui, să-mi las obrazul pe al lui şi să simt mustaţa lui aspră, să-i simt suflarea mângâindu-mi faţa, şi degetele lui trecându-mi prin păr. Îmi doream ca Walter să fie primul bărbat pe care-l sărutam, singurul.

Dar îşi întoarse faţa de la mine şi îl strigă pe servitorul lui.

— Peter, sunt obosit, spuse el. Trebuie să mă întind puţin. Am auzit sfârşeala adâncă din vocea lui. Te rog, du-te acasă acum, Betsy.

Dar eu nu m-am urnit din loc. Nu mă puteam mişca. L-am privit pe Peter împingând scaunul lui Walter pe distanţa scurtă spre dormitor şi îndepărtându-i pătura ce-i acoperise picioarele. Apoi Peter îl ridică în braţe, ca pe un copil, şi-l lăsă pe pat. Atunci am înţeles de ce nu mă lăsase să-l văd mâncând. Nu se mai putea alimenta singur. Şi am înţeles de ce îmi îngăduise de această dată să arunc o privire neputinţei lui.

Am aşteptat până când Peter duse scaunul deoparte, apoi am alergat în cameră şi m-am aşezat pe pat lângă el, aplecându-mă să-mi odihnesc capul pe pieptul lui, cu braţele cuprinzându-i umerii înguşti.

— Durerea nu mă va mai părăsi niciodată dacă vei pleca, am plâns eu. Nu ai face altceva decât să pleci din viaţa mea mult prea devreme. Te rog, dăruieşte-mi timpul care ţi-a mai rămas, l-am implorat eu. Te rog. E tot ce-ţi cer.

Îşi puse mâna pe părul meu.

— Betsy... dragostea mea... nu înţelegi? Slăbiciunea care a început în picioarele mele le-a lăsat paralizate. Acum a început să urce la braţe şi cu greu mai pot mânca de unul singur. În cele din urmă îmi va atinge toţi muşchii. Deja am probleme cu înghiţitul. Iar atunci când vor paraliza şi muşchii care îmi ajută plămânii să respire, nu voi mai putea sufla. Voi muri sufocat. Nu te pot supune la atâta chin, şi la atâta muncă grea.

— Nu e muncă grea dacă iubeşti pe cineva. Te rog lasă-mă să fiu eu aceea care are grijă de tine, şi nu Peter.

Dacă chiar vei muri, atunci vreau să stau eu lângă tine până îţi vei da ultima suflare.

— Iar eu ce voi face în schimb pentru tine? întrebă el trist. Sunt un invalid neajutorat. Nu am nimic să-ţi ofer.

— Mi te dăruieşti pe tine, iubirea mea. Asta-i tot ce vreau...

— Nu. Scutură vehement din cap. Asta nu-i o relaţie de dragoste. Să ai grijă de mine te va reţine din a-ţi trăi propriul vis.

M-am ridicat în şezut ca să-l pot privi în ochi.

— Greşeşti. Tu mă poţi ajuta să-mi realizez visul. Vreau să scriu cărţi. Poţi citi ceea ce am scris. Poţi să mă înveţi şi să mă încurajezi când mă opresc. Preţuiesc mult părerea ta – chiar şi atunci când greşeşti. Am reuşit să îi zâmbesc, iar el îmi zâmbi înapoi, amintindu-ne toate divergenţele de idei pe care le avusesem cu privire la romanele pe care le citiserăm. Nu cred că voi avea curajul să scriu vreo carte fără tine, Walter.

Am zărit o lacrimă prelingându-se încet din colţul ochiului său, şi alunecând în jos pe tâmplă. Tăcu multă vreme în timp ce-mi studia faţa.

— Pe dulăpiorul de acolo este o carte de poezii, spuse el în cele din urmă. Te rog, vrei să-mi citeşti sonetul unde se află semnul de carte? Se numeşte „Cea dintâi zi” de Christina Rossetti.

M-am ridicat săgăsesc cartea, apoi m-am aşezat la loc alături de el, pentru a i-o citi cu voce tare.

Aş vrea să-mi pot aminti acea dintâi zi,
Cel dintâi ceas,întâia clipă când tu m-ai zărit,
De-o fi fost noapte ori zi,

Vară ori iarnă, cu greu pot a spune;

Aşa de nebăgat în seamă trecu,

Atât de oarbă am fost ca să văd, să prevăd,

Atât de nepăsătoare de nu mi-am văzut copacul înmugurind!

Şi cum n-avea să înflorească atâtea luni de mai.

De-aş putea măcar a-mi reaminti,

O zi a zilelor! An lăsat-o a veni, şi a trece

La fel de neobservată precum topirea zăpezii trecute;

Părea să însemne atât de puţin, şi-apoi însemnă avuţie;

De mi-aş putea aminti atingerea aceea, întâia atingere a mâinii cu mâna – măcar de-aş fi ştiut!

— „Măcar de-aş fi ştiut”... repetă el în ecou când am terminat de citit. Vrei să faci ceva pentru mine, Betsy?

— Orice.

— Scoate-ţi acele din păr şi lasă-l să-ţi cadă pe umeri, apoi descalţă-te şi rămâi cu picioarele goale.

— De ce?

— Aşa arătai tu în „acea dintâi zi, cel dintâi ceas, întâia clipă când tu m-ai zărit.” Domnişoara Rossetti poate că nu-şi mai aminteşte, dar eu n-o voi uita niciodată, pentru că a fost ziua când m-am îndrăgostit de tine.

— Nu se poate! Arătam îngrozitor în ziua aceea!

— Nu, arătai ca un înger dintr-o pictură de Da Vinci – un înger desculţ, ca să-l citäm pe Henry David Thoreau. Îmi zâmbi în timp ce mă privea scoţându-mi acele din păr. Mi-am scuturat capul până îmi alunecă tot părul pe spate, apoi mi-am desfăcut pantofii şi i-am aruncat deoparte, împreună cu şosetele.

— Asta înseamnă că pot rămâne? am întrebat când am terminat. Şi că tu nu mă părăseşti şi că nu mai pleci?

— Sunt de acord să rămân cu o singură condiţie.

— Ştiu – să nu te „dădăcesc”. Nu am voie să te întreb tot la două minute cum te simţi.

— O, ai dreptate, „fără dădăcit”. Va trebui să cresc lista atunci la două condiţii – „fără dădăcit” e una, iar cea de-a doua e să te căsătoreşti cu mine. L-am privit încremenită. Înţelegi, continuă el, mă voi întâlni curând cu Sfântul Petru la porţile raiului, şi nu am de gând să-i dau o mie de explicaţii despre noi doi locuind aici împreună.

Nu-mi puteam reveni.

— Betsy?

— Da? am spus cu o voce frântă.

— Sărută-mă, te rog.

Cea mai fericită zi a vieţii mele a fost când m-am căsătorit cu Walter Gibson. Un judecător a desfăşurat simpla ceremonie lângă heleşteul nostru. Eu eram desculţă şi purtam o coroniţă de trandafiri sălbatici în părul meu bogat. Peter ne-a slujit drept cavaler de onoare şi purtător de inele, pe care le cumpărase cu o zi înainte drept verighete pentru noi. Lydia era domnişoara mea de onoare, cu bebeluşul Matthew în braţe în loc de buchet, şi era o dilemă care dintre ei doi a ţipat mai mult. Singura persoană care a mai participat la nuntă a fost tata, şi el nu făcu altceva decât să stea stupefiat prin zonă, întrebându-se mereu ce l-o fi apucat pe un om bogat şi inteligent ca Walter să se căsătorească cu una ca mine. Ne-am petrecut luna de miere în căsuţa noastră, acompaniaţi de bocănituri

de ciocan şi de fierăstraie, în timp ce o echipă de muncitori angajaţi ne construiau şi ne asamblau cu repeziciune instalaţia pentru o bucătărie şi o baie nouă.

— Angajează atâţia muncitori cât e nevoie, îi spusese Walter şefului de echipă, dar vreau să fie gata în două săptămâni. Nici-o zi în plus. Mireasa mea şi cu mine avem nevoie de linişte şi pace.

Au terminat în cea de-a treisprezecea zi. Peter se mută în casa de la fermă împreună cu tata. Venea de două sau trei ori pe zi la căsuţa noastră să mă ajute să-l ridic pe Walter în scaun, să-l dau jos de acolo, şi să-l îmbrac. Walter mai angajă o femeie numită Helen care să gătească şi să facă curat pentru Peter şi tata, şi până la urmă totul se sfârşi cu bine pentru toţi când Helen şi Peter se îndrăgostiră unul de celălalt şi se căsătoriră la rândul lor.

Walter şi cu mine am trăit într-o intimitate deosebită, stare la care ajung puţine cupluri căsătorite chiar şi după mulţi ani de căsătorie. El era însă un supraveghetor aspru, asigurându-se că petreceam în fiecare zi un anume timp scriind, dar după aceea obişnuiam să ne citim unul altuia, să vorbim, să râdem şi să ne iubim. Muncitorii ridicară şi o rampă, care cobora de pe veranda din faţă, pentru scaunul cu rotile al lui Walter şi petreceam afară tot timpul pe care ni-l permitea vremea, privind raţele şi gâştele de pe heleşteu, căprioara care ieşea la marginea pădurii, schimbarea anotimpurilor în livadă, şi spectacolul desfăşurat de stele noaptea, pe bolta cerească.

Într-o noapte caldă de vară, în timp ce eram întinşi în pat, ascultând la serenadele ce şi le dăruiau reciproc

broaştele şi greierii lângă heleşteu, Walter mă întrebă dintr-odată:

— Ţi-am povestit vreodată cum a fost prima mea noapte aici în căsuţă?

— Nu, nu cred, am spus, cuibărindu-mă mai aproape de el.

— N-am dormit. N-am închis un ochi. Tărăboiul acela de lângă heleşteu! O! N-am mai auzit niciodată atâta zarvă! Am sfâşiat o batistă de pânză de cea mai bună calitate şi am încercat să-mi astup urechile cu bucăţele din ea, dar continuam să aud larma aceea blestemată. Când în cele din urmă s-au îndurat broaştele să-şi încheie reprezentaţia, se trezi afurisitul tău de cocoş şi începu cu cucurigu-ul lui! De-aş fi avut măcar o armă la mine! Ei bine, până la urmă m-am hotărât să plec chiar a doua zi de dimineaţă. Nu mai suportam încă o noapte din tot tărăboiul acela infernal. Cu siguranţă Henry David Thoreau n-a fost ţinut treaz o noapte întreagă lângă Heleşteul Walden.

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti? am întrebat, râzând împreună cu el.

— Tu m-ai făcut.

— Eu?

— Mi-ai adus micul dejun şi probabil că şi tu ai stat trează mai bine de jumătate din noapte citind cartea pe care ţi-o împrumutasem pentru că o puteai dezbate deja cu atâta entuziasm de ai fi spus că ai scris-o tu însăţi. Erai atât de frumoasă, de proaspătă şi de plină de viaţă, ca o piersică dulce, delicioasă, proaspăt Culeasă direct din pom! Am hotărât atunci că nu-mi mai păsa dacă urma să mă ţină treaz toată fauna locală, şi-am rămas!

— Şi pun pariu că acum nici nu mai auzi broaştele, aşa-i?

Walter râse.

— De obicei aştept până adormi ca să-mi bag vată în urechi.

— Ştii ce, Walter? am spus cu ochii plini de lacrimi. Nimeni din toată lumea asta nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumoasă.

Se întoarse spre mine şi mă sărută pe creştet.

— Înseamnă că toată lumea e oarbă ca un liliac.

Peter se dovedi a fi un tâmplar iscusit, şi pentru că avea foarte puţine de făcut în timpul lui liber, începu să ne umple pereţii căsuţei cu etajere pentru cărţi. Imediat ce termina o etajeră, o încărcam cu cărţi, iar Walter scria la Chicago pentru a-i ruga pe slujitori să-i trimită o nouă parte din colecţia sa. Într-o zi am despachetat o colecţie uzată de jurnale legate în piele. Walter îşi tipărise numele pe prima pagină şi aşternuse scrisul lui ordonat din scoarţă în scoarţă. Am deschis jurnalul la primul articol:

Marţi, 23 Iunie, 1884 – la bordul vasului S. S. Hibernia:

M-am născut pe mare! Totul legat de mare, de la aerul sărat şi până la ţipătul pescăruşilor mă face să mă simt mai plin de viaţă şi mai revigorat decât m-am simţit vreodată! îmi venea mereu să sar să lucrez cot la cot cu echipajul, să arunc parâmele şi să ridic ancora în timp ce remorcherele ne trăgeau ieri afară din portul New Jersey, însă căpitanul ştie că tata este un important acţionar al acestei linii de fabricare a vaselor cu aburi, şi a fost de neclintit. Degeaba i-am spus că am fost căpitanul

echipajului de la Yale, câştigând campionatul colegiilor de partea echipei The Buldogs doi ani la rând şi că i-am trimis acasă înfrânţi pe băieţii ăia aroganţi de la Harvard, el a ţinut-o pe-a lui că nu îmi va permite să fac nimic care să pună în pericol viaţa mea sau locul lui de muncă. Atunci l-am ameninţat că într-o bună zi voi ajunge la conducerea companiei în locul tatălui meu şi am jurat că-l retrogradez până la slujba de camerist, dar el a rămas neclintit...

Am râs cu hohote şi am dat pagina la următoarea consemnare:

Vineri, 27 Iunie, 1884 – la bordul vasului S. S. (*Satan's Ship*[34]*) Hibernia*:

Urăsc marea! Totul legat de mare, de la legănatul fără sfârşit la balansul cumplit îmi face mai multă greaţă şi rău decât am simţit vreodată! Cât de puţine ştiam pe când ne scoteau remorcherele din siguranţa portului din New Jersey cu patru zile în urmă, şi nu îmi dădeam seama că ne trimiteau în valurile înalte de douăzeci de picioare[35], în vânturile năpraznice şi în furtuni, iar apele de pe fundul mării să ne servească drept mormânt! îmi vine să mă arunc peste bord şi să îmi pun capăt zilelor fără-ntârziere, însă căpitanul tot nu-mi pernitea să fac nimic care să pună în pericol viaţa mea sau locul lui de muncă. Mi-a înmânat o găleată şi m-a ameninţat că mă încuiie în cabina mea dacă nu stau jos pe punte, şi m-a asigurat că aveam să rămân în viaţă şi că voi vedea portul din Southamption, Anglia, peste două săptămâni. Dacă am să trăiesc să văd Sou thampton,

---

[34] Vasul Satanei.

[35] cca 6 metri.

Dumnezeu ştie că acolo o să-mi văd moartea, pentru că n-o să mai pun niciodată piciorul pe puntea vreunui alt Vas...

— Cum ai ajuns iarăşi acasă? l-am întrebat pe Walter când m-am putut opri din râs.

— Stai să văd, spuse el din cealaltă parte a încăperii. I-am dat jurnalul, apoi am îngenuncheat la picioarele lui în timp ce îl răsfoia. Ah, ăsta e primul meu jurnal. După ce am supravieţuit unei deraieri de tren în Europa şi unei cămile incomode în Egipt, marea începea să-mi pară o nimica toată.

— N-am ştiut că scrii.

— Eu aşa aş fi sperat că ştii. Am terminat la Yale, ştii doar.

— Nu, nici asta n-am ştiut. Şi ai fost căpitanul unui echipaj? Ce altceva nu mi-ai mai spus despre tine?

— Tot adevărul e aici, în jurnalele astea. Cuprind relatările fără exagerări ale celor trei ani pe care i-am petrecut fugind de responsabilităţile vârstei adulte.

— Sună a fi material de calitate, am spus, luându-i jurnalul din nou şi răsfoindu-l. Vorbeşte şi despre cum ai explorat lumi noi, cum ai îmblânzit triburi sălbatice şi cum ai salvat câteva prinţese străine din mâinile piraţilor?

— Nu-mi aduc aminte, dar versiunea ta ar putea da naştere unui grandios roman de aventuri. Ar trebui să-l scrii într-o bună zi, Betsy. Nu, jurnalele astea vorbesc în mare parte despre cum am fost muşcat de o mulţime de insecte sălbatice, cum am mâncat multă mâncare foarte proastă, şi cum am călătorit în toate modurile imaginabile, de la trăsurica trasă de un om la spinarea unui iac.

— Haide să citim toate astea împreună, am spus, cuibărindu-mă confortabil lângă picioarele lui.

— Ce? Şi să descoperi cât de laş sunt eu cu adevărat? Pentru nimic în lume!

M-am gândit la curajul neşovăielnic de care Walter dădea dovadă zi de zi în faţa unei morţi lente, sigure, iar ochii mi se umplură de lacrimi. M-am întors să nu mă vadă.

— Walter, eşti cel mai curajos om din câţi am întâlnit. Şi vom citi jurnalele astea din scoarţă în scoarţă. O să mă porţi cu tine prin toate locurile astea, pentru că doar aşa voi ajunge vreodată acolo.

Walter era un narator înzestrat. Cum vara era aproape pe sfârşite, l-am însoţit în aventurile lui exotice în jungla Africii, în pădurile tropicale din Brazilia, la piramidele din Egipt, şi la minele de aur din Alaska. Consemnările din jurnalele lui provocau chiar şi mai multe amintiri, iar eu le notam repede cu propriul meu stil stenografie, în timp ce el le depăna. Când trimise după colecţia lui de reviste National Geographic, am văzut fotografii cu multe dintre locurile pe care mi le descrisese. Cândva visasem să călătoresc în jurul lumii, la fel ca Nellie Bly – iar acum călătoream prin lumea întreagă împreună cu Walter, în căsuţa noastră de lângă heleşteu.

Încă de când ne-am căsătorit îl hrăneam şi îl bărbieream pe Walter, dar nu voi uita niciodată ziua friguroasă de octombrie Când mi-am dat seama că nu-şi mai putea mişca braţele. Tocmai îi citisem unul dintre capitolele pe care le scrisesem, iar când mi-a spus că era

superb, am alergat la scaunul lui cu rotile şi l-am strâns bucuroasă în braţe. Iar el nu îmi răspunse la îmbrăţişare.

— Îmi pare rău, Betsy, şopti el.

— E în regulă. Ştiu că mă iubeşti. Şi ştiu că m-ai strânge în braţe până m-ai lăsa fără suflare, dacă ai putea.

Îmbrăţişările lui fuseseră întotdeauna slabe, dar asta era exact ca o moarte înceată. Aveau să îmi lipsească mângâierile şi căldura braţelor lui în jurul meu – iar în anii care aveau să vină, avea să-mi lipsească cu totul. Dar deja luasem hotărârea în sinea mea să nu plâng niciodată cât timp mai trăia Walter. Destul de curând va fi timp suficient pentru lacrimi.

I-am cumpărat lui Walter un stativ pentru partituri ca să-i susţină cărţile pe care dorea să le citească, şi a învăţat să întoarcă paginile ţinând în gură un creion cu radieră la capăt. Aş fi renunţat bucuroasă la scris şi aş fi petrecut fiecare clipă din zi cu el, însă Walter refuză să mă lase s-o fac.

Pe măsură ce lunile treceau, în cele din urmă nu mai fu mulţumit de cărţile de pe rafturile noastre, noi sau vechi, şi îmi ceru o Biblie. Găsi o asemenea mângâiere în a o citi, încât am început să o citim şi să o discutăm împreună, la fel cum discutaserăm multe alte cărţi. Dar eu eram mânioasă pe Dumnezeu pentru ceea ce-i pricinuia lui Walter, şi n-am găsit niciun fel de mângâiere în ceea ce citeam. Explicaţiile răbdătoare ale soţului meu, credinţa lui trainică şi plină de pace m-au ajutat să văd ceea ce numai el reuşea să vadă în acele pagini sfinte.

— Ascultă la asta, Walter. Spune că „orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi

avea.” Asta înseamnă că dacă ne rugăm şi credem că te vei face bine...

— Nu, Betsy. Dumnezeu nu este un duh ascuns în vreo lampă fermecată căruia să ne rugăm şi să ne împlinească toate dorinţele.

Isus ne-a învăţat cum trebuie să ne rugăm. „Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.” Asta pentru că în ceruri, îngerii îndeplinesc poruncile lui Dumnezeu fără să crâcnească. Ei îşi găsesc toată desfătarea în a face voia Lui, şi noi trebuie să facem la fel.

— Şi dacă nu-mi place voia Lui? Dacă nu sunt de acord cu ea?

— Păi, Dumnezeul ne dă libera alegere. Nu trebuie să-L slujim. Se lăsă pe spate în scaunul lui şi oftă. Ştii, toată viaţa m-am simţit aşa când venea vor ba să lucrez pentru tata. Voia lui trebuia îndeplinită, fie că eram de acord sau nu. Trebuia să îi ascult poruncile fără comentarii. Tatăl nostru din ceruri nu ne sileşte niciodată să-L slujim. Şi ştii ceva? Dumnezeu chiar ştie ce este cel mai bine pentru noi. El ne-a creat. Voia Lui este desăvârşită pentru noi, indiferent că o înţelegem cu minţile noastre limitate sau nu. Chiar şi aşa, El ne lasă pe fiecare dintre noi să alegem: vom alege propria noastră cale sau calea acestei lumi – şi să sfârşim obţinând mai puţin decât desăvârşirea? Sau Îl vom lăsa pe Dumnezeu să ne ducă acolo unde doreşte El – şi să ne lăsăm uimiţi?

Stăteam în spatele scaunului lui Walter şi-mi odihneam obrazul pe părul lui.

— Nu-mi place unde te duce.

— Betsy, ştii de ce ne opunem noi mereu noţiunii de moarte? Tocmai am citit despre asta în Geneza. Pentru că Dumnezeu ne-a creat să trăim pentru totdeauna cu El în Eden. Moartea nu a fost alegerea lui Dumnezeu; ci a omului. Moartea este nefirească, este o pedeapsă pentru păcat. Dar Dumnezeu a contracarat alegerea omului cu un alt plan desăvârşit – El ne-a răscumpărat în Cristos, ca să putem trăi pentru totdeauna cu El.

M-am dus în faţa scaunului lui şi am luat în mâinile mele faţa nespus de dragă a lui Walter.

— Şi până atunci? Aici pe pământ?

— Trebuie să ne rugăm. „Facă-se voia Ta, precum în ceruri aşa şi pe pământ.” Promite-mi că nu te vei opri niciodată din scris, Betsy. Nu-l lăsa pe tatăl tău sau pe oricine altcineva să-ţi impună ce să faci. Şi nu te mulţumi niciodată cu o altă viaţă decât aceea pentru care te-a pregătit Dumnezeu.

— Dar cum rămâne cu voia Lui pentru tine? am şoptit eu. Nu puteam vorbi mai tare fără să nu plâng.

— La fel, spuse el. Ne vom ruga să se facă voia Domnului – oricare ar fi ea, fie că voi trăi fie că voi muri. Şi ne vom ruga Lui să ne dea harul să o putem accepta.

I-am sărutat fruntea, sprâncenele, încheieturile mâinilor.

— De ce a trebuit să ne facă Dumnezeu vieţile atât de fragile şi de scurte?

Walter rămase o vreme pe gânduri înainte de a-mi răspunde.

— Pentru că viaţa este foarte preţioasă în ochii Lui. El preţuieşte fiecare viaţă pe care a creat-o, şi doreşte ca şi

noi să o preţuim – la fel cum preţuim porţelanul delicat chinezesc. Dumnezeu ştie cum e să trăieşti şi să mori într-un trup uman fragil ca al nostru. Fiul Său a suferit moartea fizică, Betsy, ca tu şi cu mine să putem trece pe acolo fără să ne fie teamă.

Paralizia lui Walter progresa inevitabil, aşa cum îl avertizaseră doctorii că avea să se întâmple. Continua să scadă în greutate în paralel cu faptul că înghiţea tot mai greu. Depunea un efort tot mai mare să vorbească, iar cuvintele îi deveniră neclare, şi curând aveam să fiu singura persoană care-l mai înţelege.

— Vreau să scrii la Chicago şi să-l rogi pe avocatul tatălui meu să vină, îmi spuse într-o dimineaţă sumbră de iarnă Apoi fă în aşa fel ca şi un avocat de pe-aici să se întâlnească atunci cu noi. Cunoşti vreun avocat bun prin apropiere?

— Aici în Deer Springs îl avem pe John Wakefield. A preluat biroul tatălui său de vreo zece ani.

— Bine. Roagă-l să vină.

Ştiam că Walter dorea să-şi pregătească testamentul dar când i-am contactat pe cei doi avocaţi, nu am fost în stare să rostesc acel cuvânt cu voce tare. Ei se întâlniră singuri cu Walter în dormitorul nostru şi acela a fost unul din puţinele momente când nu am fost alături de el. Au stat împreună de vorbă vreo treiore, apoi John Wakefield îşi făcu apariţia rugându-l pe Peter şi pe mine să intrăm şi să fim martori la actul semnării. Desigur, Walter nu mai putea semna. Mi-am reţinut cu greu lacrimile văzându-l pe soţul meu ţinând un stilou între dinţi pentru a scrie un X la locul potrivit.

— Mulţumesc, Betsy, că nu m-ai lăsat să mor singur, spuse Walter în timp ce-l ţineam în braţe în noaptea ce urmă. Mulţumesc că mi-ai impus voia ta. Nu ştiu cum de ţi-am meritat eu dragostea... dar îmi pare rău pentru orice om care trebuie să moară singur.

După venirea şi plecarea avocaţilor, Walter nu mai insistă să continui să scriu la romanul meu. Rămase în sertarul biroului din dormitor unde îl pusesem, pentru a putea petrece cu el fiecare clipă ce-i mai rămăsese. Pe măsură ce zăpada se îngrămădea în nămeţi uriaşi în faţa geamurilor căsuţei noastre, el mă ruga să-i citesc pasajele din Evanghelii care vorbeau despre moartea şi învierea lui Cristos. Când am ajuns la partea unde Isus îi întâlneşte pe ucenici pe drumul spre Emaus, Walter mă întrerupse.

— Ştii de ce nu L-au recunoscut? întrebă el.

— Nu, de ce?

— Pentru că trupul lui Isus nu fusese „readus la viaţă” din morţi cum fusese trupul lui Lazăr. El era înviat. Nu L-au recunoscut pentru că trupul Lui înviat era la fel de diferit de trupul lui fizic cum e un măr faţă de un sâmbure de măr. Era transformat. La asta se referea Pavel în Corinteni când le-a scris despre învierea din morţi. Trupul acesta care este plin de slăbiciune va fi înviat cu putere; este îngropat ca şi trup natural,, dar va fi înviat ca trup spiritual.

Probabil că Walter îşi dăduse seama după tăcerea mea, după incapacitatea mea de a dezbate Scripturile cu el, că credinţa şi speranţa mea erau la fel de paralizate ca şi membrele lui. Îl vedeam luptându-se, cu stropul de vlagă ce-i mai rămăsese, să găsească o cale prin care să mă ajute să înţeleg.

— Uită-te la acei pomi de afară, din faţa geamului, Betsy. Dacă n-ai fi văzut niciodată venirea primăverii, ţi-ai pierde speranţa, i-ai tăia pe toţi, crezându-i morţi. Dar primăvara va sosi din nou. Vor înflori din nou şi vor rodi. Eu sunt acum în iarna vieţii mele, iar tu priveşti trupul meu muribund ca şi când te-ai uita la pomii aceia, fără speranţă. Dar în Cristos, va veni o viaţă nouă. Isus a spus: „Oricine crede în Mine nu va muri niciodată.” Sfârşitul nu-i acesta. Tu şi cu mine vom trăi pentru totdeauna.

— Asta nu mă va împiedica să-mi fie dor de tine, am spus, luptându-mă cu lacrimile.

— Ştiu. Când am plecat vara trecută şi m-am întors în Chicago, nu te puteam vedea, dar erai aievea în inima mea, pentru că mi te-am imaginat pregătindu-ţi un cămin nou, căsătorită şi văzându-ţi mai departe de viaţa ta. Şi chiar dacă nu mă puteai vedea, puteai să-ţi imaginezi că mă vezi trăind în Chicago, mergând zi de zi la lucru, şi mergând în fiecare seară acasă cu trăsura mea. La fel va fi şi după ce voi pleca de-această dată. Mă poţi păstra viu în inima ta, pentru că voi continua să trăiesc în veşnicie. Pur şi simplu mă duc să-mi fac o casă nouă într-o altă parte.

Mi-am pierdut stăpânirea de sine şi n-am mai reuşit să-mi ţin lacrimile. M-am întins alături de el pe pat şi mi-am lipit faţa strâns de a lui.

— O să te iubesc tot restul vieţii mele! am suspinat. Pentru totdeauna!

— Şi eu te voi iubi, toată veşnicia. Priveşte pomii, Betsy. Când îi vei vedea înfloriţi, vei şti că sunt cu Cristos... şi că sunt viu în vecii vecilor. Şi într-o bună zi, mădularele astea moarte ale mele vor exploda de viaţa învierii.

Câteva săptămâni mai târziu, am ştiut că sfârşitul era foarte aproape. Respiraţia lui Walter devenise extrem de grea. Începuse să mă doară şi pe mine pieptul când îl auzeam cum se chinuia, dar nu s-a plâns niciodată. Ca să nu treacă prin teroarea sufocării treptate, l-am ţinut în braţe, i-am vorbit, i-am citit, i-am cântat, încătuşându-mi în acelaşi timp propria mea groază. În noaptea dinaintea morţii sale, se strădui să-mi vorbească pentru ultima dată.

— Ieşi în livadă în fiecare primăvară, Betsy... Priveşte florile... poartă în ele promisiunea lui Dumnezeu că ne vom revedea.

Îl ţineam în braţe pe Walter când trase ultima sa gură de aer. O reţinu o clipă, apoi expiră simplu, ca un oftat stins, uşurat. Şi dus a fost.

A doua zi de dimineaţă am trimis după John Wakefield. Mi-a spus că Walter aranjase cu un antreprenor de pompe funebre din zonă să-i trimită trupul neînsufleţit acasă la familia sa. L-au îngropat în Chicago. Nu m-am dus la înmormântare. Nu puteam privi cum îl puneau pe Walter în cutia aceea şi cum îl coborau în pământul rece.

Mi-ar plăcea să pot spune că am trecut uşor peste moartea lui Walter, că am fost pregătită şi că nu am plâns ca aceia lipsiţi de speranţă. Dar nu e adevărat. M-am cufundat într-o lume neagră unde lumina nu pătrundea până la mine. Era iarnă dincolo de geamul căsuţei mele şi tot iarnă şi în adâncul sufletului meu. Când mi s-au sfârşit lacrimile, am suspinat fără lacrimi.

Lydia mă ţinea în braţe şi încerca să mă consoleze cu dragostea ei, dar era de parcă ar fi stat în afara căsuţei mele năruite, privind degeaba prin geamurile ei. Nu-i puteam deschide uşa nici ei şi nici altcuiva.

Iar apoi, într-o dimineaţă călduţă de primăvară, au înflorit cireşii, exact aşa cum ştiuse Walter că o vor face. Într-o zi livada părea moartă şi fără viaţă, iar a doua zi când am privit pe geam, nu mi-am crezut ochilor. Frumuseţea pomilor îmi făcu semn cu ochiul, îmi vorbi în şoaptă, până m-am trezit afară, sub crenguţele încărcate cu flori roz şi înmiresmate. În acel moment am ştiut două lucruri cu absolută certitudine. Walter era viu. Şi Dumnezeu era acolo, lângă mine.

În dimineaţa aceea L-am întâlnit pe Dumnezeu în livadă – nu într-o formă tangibilă în care să-L vezi sau să-L auzi, dar l-am simţit prezenţa mângâindu-mă în modul în care simţisem cândva mângâierea prezenţei lui Walter când şedeam împreună în aceeaşi încăpere, chiar şi când stăteam cu spatele la el. Dumnezeu parcă îmi spunea: „Când toate celelalte s-au dus, Eu sunt tot aici.”

Şi atunci am ştiut că doream să fac voia lui Dumnezeu – precum în ceruri, aşa şi pe pământ – pentru că altfel nu aveam să găsesc niciodată pacea pe care o găsise Walter. Doream să îmi trăiesc viaţa potrivit planului lui Dumnezeu, nu planurilor altora – pentru a deveni persoana care am fost creată de El să fiu. Dumnezeu mi-a schimbat numele în acea dimineaţă. Oamenii cred că o femeie necăsătorită care locuieşte cu tatăl ei şi scrie cărţi, care rătăceşte printr-o livadă de cireşi vorbind cu Dumnezeu, probabil că e smintită. Cu siguranţă are câţiva „lilieci în

foişor”! Dar aveam să fiu femeia care dorea Dumnezeu să fiu. Şi aşa mi-a schimbat numele în Batty.

Primul lucru pe care l-am făcut când m-am întors în cele din urmă înapoi în căsuţă în dimineaţa aceea a fost să îmi deschid sertarul din dormitor pentru a-mi recupera manuscrisul neglijat. Doar că în momentul când am deschis sertarul, ia lucrarea de unde nu-i. În schimb, am găsit un bilet:

Dragă doamnă Gibson,

Nu vam furat cartea. Stăpânul Walter mi-i spus să scriu biletu' ăsta să explic că a trimiso la o editură. Mia spus să vă spun că e gata, da' ştia că niciodată nu a-ţi fi trimiso, aşa ca rugat pe avocatul lui so trimită.

Peter

PS – mia spus să vă spun Te iubesc (de la el, nu dela mine) şi să vă spun să începeţi să scrieţi o altă carte.[36]

Cam o lună mai târziu, veni John Wakefield la uşa mea. Închisesem căsuţa şi mă mutasem înapoi în casa de la fermă cu tata, odată ce Peter şi cu soţia lui se întorseseră acasă în Chicago.

— Bună ziua, doamnă Gibson, spuse John, atingându-şi borul pălăriei. Ce mai faceţi?

— Sunt bine, John. Ce-i cu toate lucrurile alea din spatele trăsurii dumneavoastră? Doar nu plecaţi din Deer Springs, nu?

[36] Greşelile de ortografie sunt ale lui Peter. (nota corectorului).

— Nu, chicoti el. Asta-i mobila dumneavoastră, nu a mea.

Unde aţi dori să v-o Pun?

— A mea? Cum adică? De unde-s toate astea? M-am apropiat de trăsură am ridicat prelata pentru a privi ce se află dedesubt. Domnul Wakefield mă urmă.

— Potrivit termenilor din testamentul soţului dumneavoastră, a dorit să primiţi biroul şi scaunul pe care le folosea pe vremea când lucra pentru tatăl său. Şi a cerut, de asemenea, să fac rost de o maşină de scris pentru dumneavoastră.

Biroul era din lemn de cireş, sertarele erau prevăzute cu mânere de alamă şi o tăblie fără cusur care lucea ca o oglindă în lumina soarelui.

— E enorm! am spus.

— Da, e o frumuseţe, desigur. Mi-ar plăcea să-mi permit un birou ca acesta pentru biroul meu.

Maşina de scris Remington arăta incredibil de complicată faţă de un biet creion şi o coală de hârtie.

— vai de mine, John. N-am nici cea mai mică idee cum se foloseşte chestia asta.

El zâmbi în timp ce-şi puse servieta pe roata trăsurii şi scoase o coală de hârtie din ea.

— Domnul Gibson mi-a spus să vă transmit, şi citez – „învaţă cum, Betsy. Scrisul tău e mizerabil” – închei citatul.

Am râs am plâns când am primit acest mesaj din partea lui Walter. Părea să vină de dincolo de mormânt.

— Au mai fost şi alte ordine lăsate de şefu'? am întrebat în timp ce îmi ştergeam o lacrimă.

— Da, m-a rugat să vă stau la dispoziţie cu serviciile mele ca avocat. Domnul Wakefield încercă să îşi ţină servieta şi să răsfoiască printre hârtii în acelaşi timp. L-am îndrumat spre un scaun pe veranda din faţă, ca nu cumva să îşi piardă toate hârtiile luate de vânt şi risipite în toate direcţiile.

— Domnul Gibson m-a rugat să vă protejez interesele, continuă el, în special din momentul când veţi începe să primiţi contracte pentru cărţi. Va trebui să examinez în amănunt toate Contractele dumneavoastră, înainte să semnaţi vreuna din acele hârtii.

— Adică vreţi să spuneţi dacă voi primi vreunul.

— Nu, domnul Gibson părea destul de convins că veţi primi astfel de contracte. De aceea m-a plătit în avans. Scormoni prin servieta pe care o lăsase la picioare şi-mi înmână un plic gros, sigilat. Vă sfătuiesc să păstraţi aceste documente la loc sigur, doamnă Gibson. Acesta este titlul şi documentele casei dumneavoastră.

— Casa mea?

— Da, căsuţa cea mică din piatră de jos, de lângă heleşteu. Domnul Gibson a aranjat lucrurile aşa încât a cumpărat-o de la tatăl dumneavoastră împreună cu doi acri de pământ. A intenţionat să cumpere şi heleşteul, dar acela îi aparţine lui Frank Wyatt, iar acesta a refuzat să i-l vândă – în ciuda ofertei foarte generoase pe care i-a făcut-o domnul Gibson. Domnul Wakefield scotoci din nou prin servieta lui şi scoase un alt teanc de hârtii. Mi le întinse.

— Ce-s toate astea?

— Hârtiile astea explică detaliile cu privire la depozitul bancar pe care l-a făcut soţul dumneavoastră

pentru sprijinul dumneavoastră. Cea mai mare parte a acestei sume va fi păstrată într-o bancă din Chicago, dar o sumă foarte generoasă sub forma unei alocaţii lunare din plata dobânzilor, va fi depozitată într-un cont pe care l-a deschis pentru dumneavoastră aici la Casa de Economii şi Consemnaţiuni din Deer Springs. Nu există niciun fel de restricţii în ce priveşte acel cont. Puteţi cheltui atât cât doriţi, pentru tot ce v-aţi putea dori.

Ochii domnului Wakefield se umeziră când văzu lacrimile care începură să mi se prelingă pe obraji. Se aplecă pentru a mă strânge în braţe şi mă lovi părinteşte pe spate.

— Te-a iubit foarte mult, Betsy... şi a avut mare grijă să nu duci lipsă de nimic.

Walter îmi mai pregătise câteva surprize. Cam după şase luni de la moartea lui, m-am trezit într-o dimineaţă cu o scrisoare în cutia poştală, adresată lui Betsy Gibson, de la o editură din New York. Mâinile îmi tremurau atât de tare în timp ce o deschideam, că m-am tăiat cu deschizătorul de scrisori. Am pătat-o toată cu picături purpurii în timp ce citeam:

Stimată doamnă Gibson,

Felicitări. Manuscrisul dumneavoastră a fost acceptat spre publicare...

Când m-am oprit în sfârşit din chiuit, ţipat şi dansat pentru a citi şi restul scrisorii, mi-am dat seama că probabil Walter dictase şi o scrisoare de însoţire pe care o alăturase manuscrisului când îl trimisese. Nu-mi puteam crede ochilor

când am citit cuvintele editorului: Ne-ar bucura, de asemenea, ideea unei serii de cărţi pentru tinere domnişoare şi am dori să încheiem un contract cu dumneavoastră pentru alte câteva cărţi...

— O serie! am ţipat cât am putut. Dar ce-ţi trece prin minte, Walter?

Desigur, seria de cărţi pe care o scrisesem, folosind numele meu de după căsătorie, a fost publicată şi a devenit foarte cunoscută. Apoi, cam doi ani mai târziu, când tata a suferit ultimul său accident vascular şi a rămas la pat, am hotărât să-i citesc seara cu voce tare jurnalele de călătorie ale lui Walter. Când am deschis prima pagină, am fost uimită să găsesc un alt bilet de la Walter, scris cu greşeli de către Peter:

Dragă doamnă Gibson,

Stăpânul Walter mia spus să vă spun că şi băieţilor le plac poveştile palpitante, şi că ar trebi să scrieţi şi câtva dinastea. Spune că întotdeuna a vrut să fie un erou curajos, aşa că vărog să faceţi un erou extra ordinar din el.

Peter

PS. Spune că vă iubeşte şi să nu uitaţ că el salvează prinţesurile din mâinile piraţilor.

Prima poveste de aventuri pe care am scris-o pentru băieţi, începe la bordul vasului S. S. Hibernia în timp ce acesta străbătea mările adânci brăzdând valuri înalte şi vânturi fără seamăn. Spre deosebire de Walter, cutezătorul erou nu avu nevoie de nici-o găleată. Editorilor mei le plăcu la nebunie cartea, dar s-au gândit că autorul acestei serii

avea nevoie de un nume masculin. Aşa că am ales „Herman Walters” în onoarea profesorului meu favorit, domnul Herman, şi a eroului vieţii mele, soţul meu, Walter Gibson.

Cărţile acestea au devenit cel puţin la fel de celebre ca şi seria pentru fete, şi am trăit „fericită până la adânci bătrâneţi” cum se spune, îngrijindu-mă de tatăl meu tot mai bătrân şi scriind cărţi în refugiul meu tainic din căsuţa de lângă heleşteu. Puţini oameni din Deer Springs ştiu că am fost scriitoare.

După moartea tatălui meu, am continuat să locuiesc în casa de la fermă şi să scriu în căsuţă, adesea până după miezul nopţii. Dacă aveam nevoie de documentare pentru o scenă din una dintre cărţile mele, mă îmbrăcam uneori cu unul dintre costumele vechi ale lui Walter şi bântuiam prin pădurile de lângă heleşteu, ca să experimentez chiar eu cum se simţea eroul meu târându-se prin junglă pe întuneric. Asta făceam şi în noaptea când a ars casa tatălui meu din temelii. Eram pe drum spre casă când l-am văzut pe Frank Wyatt ieşind în fugă pe uşa din spate a casei şi alergând la deal. Un moment mai târziu am auzit un şuierat groaznic şi flăcări au ţâşnit pe geamurile casei mele.

Desigur, nu aveam nici telefon nici altceva de felul acesta, şi aşa a ars casa din temelii înainte ca pompierii voluntari să poată face mare lucru în privinţa asta. Ştiam de ce procedase Frank aşa. Tata intabulase casa şi ultimii câţiva acri de pământ care-i mai rămăseseră pe numele meu, dar dacă eu muream fără urmaşi, avea să devină parte din Wyatt Orchards. Lydia murise deja pe-atunci, aşa că Frank incendie casa, sperând că aveam să mor şi eu. Dar l-am speriat de moarte pe Frank când am apărut din

pădure, încă îmbrăcată în costumul lui Walter şi am stat lângă el în timp ce pompierii aruncau apă peste rămăşiţele care continuau să ardă mocnit.

— Betty! Eşti... În viaţă!

— Eşti surprins, Frank, nu?

— Eu... tu... am crezut...

— Sunt convinsă că nu te vor suspecta niciodată pe tine că ai fi pornit focul.

Chiar şi în lumina slabă l-am văzut pălind îngrozitor.

— Ce... ce tot spui acolo?

— Te-am văzut, Frank. Sperai să mă ucizi, nu?

— Să te ucid! Eşti nebună de legat!

— Bun. N-ai decât să le spui tuturor că sunt cumnata ta smintită, dacă asta te face fericit. Şi n-ai decât să iei şi ultima bucăţică din pământurile tatălui meu. Dar căsuţa şi cei doi acri pe care se află aceasta, îmi aparţin. Şi nu vor fi niciodată ale tale, Frank. Niciodată. Actele sunt pe numele meu.

Din noaptea aceea, Frank Wyatt nu a mai schimbat nici-o vorbă cu mine.

PARTEA a V-a

WYATT ORCHARDS

Vara anului 1931

„A Ta este ziua, a Ta este şi noaptea;
Tu ai aşezat lumina şi soarele, ai statornicit toate hotarele pământului, Tu ai rânduit vara şi iarna.”
Psalmul 74:16-17

CAPITOLUL 12

Când îşi încheie mătuşa Batty povestirea, nu mă săturam privind-o cu admiraţie.

— Tu eşti Betsy Gibson? Tu ai scris toate acele cărţi pe care le-am îndrăgit atât de mult când eram fetiţă? Gabe şi cu mine reuşirăm s-o convingem să intre în casă, unde ne spusese povestea vieţii ei la masa din bucătărie, la o ceaşcă de cafea.

— Da, acesta este numele meu după căsătorie, spuse mătuşa Batty. Întotdeauna purta un lănţişor subţire de aur la gât, iar acum îl scoase de sub cămaşa de noapte. O verighetă din aur pendula atârnată de lănţişor. Îmi place să port inelul lui Walter aproape de inima mea, spuse ea.

— Şi tot tu eşti şi Herman Walters? întrebă Gabe. Părea chiar mai uimit decât mine.

— Da... sper că nu sunteţi foarte dezamăgiţi să aflaţi că Herman Walters este o femeie?

— Deloc! Sunt doar uimit că în sfârşit îl întâlnim... sau o întâlnim..., adică pe tine! Sări de pe scaun şi se aplecă deasupra micuţei mătuşi Batty, îmbrăţişând-o ca pe o rudă de mult pierdută. Poveştile tale mi-au salvat viaţa pe când eram doar un copil, spuse el, cu vocea gâtuită de emoţie. Vorbesc serios! Era uneori singura, mea scăpare – de la... tot.

Sunt bucuroasă că ţi-am putut fi de ajutor, spuse ea, lovindu-l uşor pe spate.

De odată îmi veni o idee despre modul în care mătuşa Batty mi-ar putea salva copiii şi pe mine totodată. Mi-era o frică grozavă să o întreb. Ce aveam să fac dacă se simţea ofensată şi pleca din casa noastră, abandonându-ne? Dar dacă nu o întrebam, în mai puţin de două zile nu mai aveam nici urmă de casă.

— Mătuşă Batty, ce s-a întâmplat cu banii pe care ţi i-a lăsat Walter? am îndrăznit s-o întreb în cele din urmă, luându-mi inima în dinţi. Au supravieţuit prăbuşirii bursei de valori?

— Nu ştiu şi nu mă interesează. Walter mi-a lăsat mai mulţi bani decât aş fi avut vreodată nevoie. Mai ales din momentul când au început să se vândă cărţile mele ca pâinea caldă.

— E posibil să maii existe ceva bani la banca domnului Preston?!

Am întrebat eu.

— Doamne fereşte! Nu mi-am lăsat niciodată banii în banca zevzecului ăluia de om – sau în vreo altă bancă!

Dobânda pentru banii din cont au fost depozitaţi acolo lunar, iar eu îi scoteam cuminte, lună de lună.

— Asta s-a dovedit a fi o decizie înţeleaptă, spuse Gabe, ţinând cont de numărul mare de bănci care au dat faliment în ultimul an.

Mi-am imaginat cum ar fi să trăiesc ca cerşetoare cu copiii mei cu tot, şi mi-am adunat tot curajul şi am întrebat-o:

— Mătuşă Batty, dacă mai ai ceva bani rămaşi... aş putea împrumuta de la tine cinci sute de dolari? Ţi-i plătesc de îndată ce recoltăm merele din acest an.

— Vai, dar cum să nu, păpuşă! Ia cât îţi trebuie. Ce să fac eu cu banii? Când ţi i-ar trebui?

— Imediat. Astăzi. Acum.

Se ridică, îşi apucă haina de pe spătarul scaunului ei şi îşi vârî mâinile în mânecile ei.

— Bun, să mergem.

Gabe mă privi surprins.

— N-ar trebui să o laşi să se îmbrace mai întâi, Eliza? Şi eu eram încă în pijama, dar nu mă dezbrăcasem de haină. – Nu, te rog. Mă tem că dacă nu mergem acum... Nu vroiam să spun că uneori memoria mătuşii Batty o cam lăsa de izbelişte şi că dacă nu mergeam imediat, acum că memoria ei era proaspătă, mă temeam că avea să uite unde îşi ţinea averea.

Gabe se încruntă în timp ce i-am întins pantofii mătuşii Batty. Continua să bombăne în timp ce ne urmă pe noi, două doamne înveşmântate în cămăşi de noapte, la vale spre căsuţă. Eram emoţionată, totuşi mă temeam să-mi pun prea mari speranţe. Banii puteau fi sub formă de

galbeni sau chiar de bancnote de pe vremea Confederaţiei, la cât îi păsa mătuşii Batty.

Toate lucrurile prin căsuţa ei erau în continuare într-o harababură totală, dar am fost uşurată să văd că sufrageria şi biroul ei enorm au rămas în mod miraculos neatinse de-a lungul iernii. Îndepărtaserăm toate cărţile de pe rafturile cele mai de jos şi fuseseră deja împachetate de mult timp, dar mătuşa Batty începu să parcurgă cu privirea cărţile rămase, studiind cu atenţie titlurile lor.

— Căutaţi povestirile care au de-a face cu lăcomia, spuse ea. Acolo îmi păstrez bancnotele mai mari.

— Aici e Silas Marner[37], spuse Gabe, luând-o de pe etajera de sus. I-o întinse. E bună?

— Da, e o alegere excelentă, Gabe.

Întoarse cartea ţinând-o de cotor şi începu să-i fluture paginile până când banii pe care-i ascunsese între paginile ei zburară pe jos. Erau bani adevăraţi! Mătuşa Batty strânsese trei bancnote de douăzeci, două de cincizeci şi una de o sută de dolari. Inima îmi bătea emoţionată în timp ce mă întorceam la rafturile cu cărţi. Nu auzisem niciodată de mai bine de jumătate dintre titluri, dar m-am oprit când am dat peste O poveste de Crăciun a lui Charles Dickens.

— Ce zici de povestea lui Ebenezer Scrooge? am întrebat.

— Şi mai bine. Deschide-o şi vezi, Eliza.

Am întors-o cu paginile în jos şi am fluturat paginile, la fel cum făcuse ea.

---

[37] Roman al scriitoarei George Eliot scris în anul 1861, povestea unui ţesător care, dezamăgit fiind de oameni în diferite moduri, îşi concentrează toată atenţia în a acumula avere, caracterizat fiind de o lăcomie fără margini.

— Crăciun fericit! Şi Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi! exclamă mătuşa Batty când zburară trei bancnote de câte o sută de dolari din ea. Găsiserăm mai mulţi bani decât ne erau necesari din doar două cărţi!

— Ei bine, ce-ar fi să te uiţi în aceea? spuse mătuşa Batty deodată. Gabe scosese de pe raft Comoara de pe insulă şi o scrisoare căzu din ea.

— Ce este asta? am întrebat-o.

— Îţi mai aminteşti că m-ai întrebat de ultima scrisoare de la Matthew? Uite-o! Am ascuns-o într-una din cărţile lui preferate.

Plicul pe care mi-l întinse era mototolit şi la fel de subţire ca foiţa. Matthew o scrisese într-o permisie dintr-un hotel din Franţa:

14 aprilie, 1918

Dragă mătuşă Batty,

Mulţumesc că mi-ai scris şi mi-ai dat de ştire despre mama. Am văzut atâta moarte pe aici, încât aş fi crezut că m-am obişnuit până acum, dar nu-i aşa. Am iubit-o. Şi ea n-a încetat niciodată să ne iubească pe mine şi pe tine, nu? Te rog să ai grijă de Sam, de dragul ei, bine? Şi de dragul meu. Nu-l lăsa pe tatăl lui să-l distrugă şi pe el aşa cum i-a distrus pe toţi ceilalţi.

Cu dragoste acum şi mereu,

Matthew

Dar găsirea scrisorii nu mă ajuta prea mult să dezleg misterul dacă Gabe era Matthew Wyatt sau nu. În afară de semnătură, scrisoarea era bătută la maşina de scris. Am

vârât-o la loc, în plic, şi am pus-o înapoi în Comoara de pe insulă.

— Uite banii de care ai nevoie, păpuşă, spuse mătuşa Batty, punându-mi bancnotele în mâini. Pentru o clipă am fost prea copleşită ca să mai pot vorbi. Aveam destul pentru ipotecă! Şi chiar mai mult.

— O... o să-ţi plătesc înapoi, promit...

Îşi flutură mâna spre mine.

— O, dar nu-i vreau înapoi.

— Nu, nu-i pot accepta decât dacă mi-i dai ca împrumut. Vreau să ţi-i dau înapoi de îndată ce vând fructele.

Se îndepărtă de Gabe şi de mine şi rămase privind pe geamul din faţa casei, ca şi când ar fi căzut pe gânduri.

— Să-ţi spun ceva, păpuşă, spuse ea în cele din urmă, întorcându-se din nou cu faţa spre noi. Întotdeauna mi-am dorit să deţin Heleşteul Walter. Vrei să mi-l vinzi pentru cinci sute de dolari?

— Bucuroasă, am spus ştergându-mi o lacrimă de uşurare. Ne-am înţeles.

Abia atunci am aruncat pentru prima oară o privire mai atentă în jur şi mi-am dat seama că Gabe terminase acoperişul bucătăriei şi reparase toate stricăciunile. Lambriurilor nu le-ar fi stricat un strat de vopsea, iar lemnăria făcută de Gabe n-ar fi câştigat chiar premiul cel mare la un concurs districtual, dar mătuşa Batty îşi putea folosi din nou bucătăria.

— De câtă vreme ai terminat aici? l-am întrebat pe Gabe.

Ridică din umeri.

— De vreo lună, sau aşa ceva.

Am privit-o uimită pe mătuşa Batty.

— Şi cu toate astea nu ai plecat de la mine? Ai rămas cu mine? Acest lucru mi se părea o minune chiar mai mare decât găsirea banilor.

— Ai avut nevoie de mine, păpuşă, spuse ea. Tu şi copilaşii aceia drăgălaşi ai tăi. Cum aş fi putut să vă părăsesc pe toţi?

— Dar... dar ai muncit atât de mult pentru mine în tot acest timp... şi nu trebuia să o faci.

Mă trase în braţel ei.

— Nu e muncă atunci când iubeşti pe cineva.

În ziua când îmi expira termenul de achitare a datoriei, am intrat în banca domnului Preston şi i-am întins cei 528,79 dolari pe care i-i datora Fank Wyatt. Domnul Preston păru şocat. Şi puţin dezamăgit.

— Ca să vezi, doamnă Wyatt, ce surpriză? Se pare că Frank Wyatt a pus câteva bacnote la păstrare sub saltea, nu?

Mi-am amintit cun găsisem banii printre paginile povestirii lui Ebenezer Scrooge şi am zâmbit.

— Asta chiar nu vă priveşte, domnule Preston.

Am condus pe drum spre casă mai fericită decât fusesem de multă vreme încoace.

Dar necazurile stăteau lipite de mine. N-ai vrea să ştii că de îndată ce depăşeam o criză, următoarea îşi şi ridica creştetul ameninţător? De data aceasta vremea se întoarse împotriva mea. Gabeîncărcase radioul mătuşii Batty în spatele camionetei şi îl duse la mine acasă pentru a ne

bucura cu toţii de el. Aşa am auzit anunţul – departamentul de meteorologie anunţase îngheţ pentru regiunea noastră în noaptea ce urma.

— O-o, astea-s veşti rele, spuse mătuşa Batty, scuturându-şi capul. Îngheţul poate ucide florile. Şi dacă nu-s flori, n-avem roade.

— Găleţi cu foc! an sărit eu, aducându-mi aminte. Socrul meu obişnuia să aşeze găleţi Cu foc în livezile de cireşi şi de peri dacă urma să vină îngheţ. le umplea cu petrol, lăsa în fiecare câte un cocean de porumb ca fitil, şi le lăsa să ardă toată noaptea.

Gabe era deja în picioare.

— Eu zic să ne şi apucăm de treabă, înainte să se răcească prea tare afară.

Toţi şase ne-am înfofolit şi ne-am pus pe treabă. Becky şi mătuşa Batty au adus cocenii de porumb în timp ce noi ceilalţi am adus sute de găleţi din podul hambarului de mere şi le-am urcat pe platforma camionetei. Dar când ne-am dus să le umplem la cisterna cea mare de petrol, am descoperit că era aproape goală. Şi nici nu aveam de unde să mai cumpărăm petrol la ora aceea. Eram atât de supărată, că nu puteam gândi limpede.

— Ascultă, o să fie bine, mă linişti Gabe. Nu trebuie să le aprindem încă, şi nici nu trebuie să le umplem până sus. Punem câte puţin petrol în fiecare şi rămân eu de strajă la noapte ca să le umplu când se sting.

Mi-am amintit de povestirea din Biblie despre văduvă şi despre copiii ei care aveau o problemă cam la fel de mare ca şi a mea. Dumnezeu i-a spus să aibă credinţă şi să umple toate vasele pe care le aveau cu ulei, iar ulciorul nu

s-a golit până nu termină ea de umplut toate vasele. Cred că rugăciunile mătuşii Batty ne-au ajutat în noaptea aceea, pentru că exact asta s-a întâmplat cu butoiul meu de petrol. Gabe continua să umple pe jumătate găleţile care ardeau, şi deşi mă tot aşteptam să văd ultima picătură prelingându-se din canistra goală, lucrul acesta nu s-a întâmplat. Am pus găleţile în apropierea tuturor pomilor mai vulnerabili, apoi am trimis-o pe mătuşa Batty şi pe copii la culcare. Gabe şi cu mine aveam fiecare câte o canistră plină cu petrol, de rezervă, iar după ce am aprins găleţile undeva după miezul nopţii, am rămas toată noaptea treji, umplându-le.

Cea mai grea parte era să rămânem treji. Pe la cinci dimineaţa am simţit că mă lasă puterile. Am umplut toate găleţile ce ameninţau să se stingă, apoi m-am urcat în camionetă pentru a mă odihni un minut şi a mă încălzi puţin. Abia apucasem să îmi las capul pe spate şi să-mi închid ochii, când Gabe deschise cealaltă uşă.

— Pot să vin şi eu? întrebă el, frecându-şi mâinile una de alta pentru a le încălzi.

— Sigur, haide sus. Am pornit motorul şi am lăsat căldura să ne încălzească. Mai bine vorbeşti cu mine, am spus eu, închizându-mi la loc ochii, că altfel o să adorm cât ai zice peşte.

— Eliza, de ce nu te duci tu acasă să te culci? Pot termina eu treaba aici. Aproape că se luminează de ziuă.

— Nu, am căscat eu. Chiar că stoarcem ultimele picături de pe fundul canistrei acum, şi va fi chiar o scamatorie din partea ta să reuşeşti să păstrezi de unul singur găleţile acelea arzând.

Gabe chicoti.

— Au fost câteva momente noaptea asta când mă simţeam de parcă eram unul din oamenii aceia de la circ care trebuie să menţină în echilibru vreo zece farfurii şi în acelaşi timp să le facă să se rotească!

— În timp ce eşti pe un monociclu, am adăugat eu, râzând împreună cu el, şi nu ai lăsa niciuna dintre farfurii să cadă şi să se spargă.

— Dar am reuşit, a spus el oftând satisfăcut. Ar trebui să ne felicităm. Îşi întinse mâna, aşteptând să i-o dau pe a mea. Am ezitat, apoi i-am întins-o şi eu pe-a mea şi i-am scuturat-o grăbită. Pielea palmei lui Gabe era aspră şi plină de bătături, iar strânsoarea lui tare ca piatra. Ne-am atins doar scurt, dar mă trecură toţi fiorii din cap până în picioare. Speram să nu fi observat cât de zăpăcită eram.

— Te-ai încălzit îndeajuns? am întrebat eu. La încuviinţarea lui Gabe, am oprit motorul. Tăcerea ce se lăsă deodată mă năuci chiar mai tare, aşa că am început să sporovăiesc, exact la fel ca Becky.

— Ştii, în tot timpul în care socrul meu se îngrijea de locul acesta, nu mi-am dat seama niciodată cât de istovitoare erau toate lucrările,! Eu aveam propriile mele treburi în casă, având grijă de copii, aşa că nu mi-am bătut niciodată prea mult capul cu ce se petrecea aici afară în livadă. Cu toate acestea, ştiu că era nevoie de ei amândoi ca să se descurce cu toate. Frank a trebuit să angajeze un ajutor pentru o vreme după... când a rămas singur. M-am oprit la fel de brusc cum şi începusem.

— Pot să te întreb ceva? spuse Gabe după o pauză. Părea atât de serios, că mă sperie.

— Întreabă-mă, dar nu-ţi pot promite că-ţi voi şi răspunde.

— Nu vorbeşti niciodată prea mult despre soţul tău, spuse el. Copiii tăi încep să vorbească despre el şi cred că îi ajută să treacă peste durerea ce o au în suflet pentru el. Dar am observat că tu nu o faci. Până şi numele abia dacă i-l poţi rosti. Chiar şi acum în timp ce vorbeai, ai evitat să-l pronunţi.

— Asta nu-i o întrebare.

— Ştiu. Presupun că întrebarea ar fi „De ce nu o faci?” Dar asta chiar nu mă priveşte. Oftă. Sunt obosit, aşa că mă exprim destul de greu. Ceea ce doresc să-ţi spun totuşi este că dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti... dacă vrei să vorbeşti vreodată despre Sam... aş fi foarte bucuros să te ascult.

— Mulţumesc.

Gabe aşteptă. Tăcerea prelungită deveni incomodă. Ştiam că se aştepta din partea mea să îmi revărs toată durerea şi îngrijorarea pe care le strânsesem în mine de atâta timp, dar nu aveam nimic să-i spun. În cele din urmă, tot el fu cel care întrerupse tăcerea.

— Cred că unul dintre lucrurile care fac ca totul să fie atât de dificil pentru copiii tăi este faptul că tăticul lor este atât de absent. Nu există nici-o poză de-a lui, niciun obiect prin casă care să-i fi aparţinut, niciun semn că a existat vreodată, în afară de hainele astea pe care mi le-ai împrumutat sau poate că ceea ce descoperă din el unul în celălalt – cum ar fi culoarea părului lui sau ochii lui.

— Asta-i opera socrului meu. Exact la fel a făcut de fiecare dată când murea vreunul dintre ei – ştergea orice urmă. Nu există poze nici cu soţia sau cu ceilalţi fii de-ai lui.

— Dar Frank Wyatt e răposat acum. Ai putea reînvia amintirea lui Sam dacă ai dori.

— Nu vreau. Cred că e mai bine aşa. Am simţit că-mi venea să plâng, şi nu ştiam de ce. Cum puteam să recunosc vreodată în faţa lui Gabe că tristeţea pe care o simţeam de fiecare dată când mă gândeam la Sam sau când îi pronunţam numele era provocată de vinovăţie, şi nu de durere?

— Becky şi Luke moştenesc părul lor roşu de la el? întrebă el încetişor.

— Nu. De la mama. De îndată ce spusesem asta, îmi păru rău. Dacă începea acum să mă întrebe despre ea, toate zidurile aveau să se surpe cu siguranţă. Din fericire nu o făcu. Deocamdată era preocupat de Sam.

— Nu mă pot abţine să nu mă întreb cum era soţul tău. Am o imagine destul de limpede asupra modului în care era tatăl lui – dar despre el nu.

Mi-am dat seama atunci că nici eu nu aveam o imagine prea clară despre Sam, iar eu fusesem măritată cu el timp de nouă ani. Această realitate mă înfurie şi îmi dezlegă limba, pentru că ştiam că vina nu era nici a mea şi nici a lui Sam – ci a tatălui lui.

— Sam nu a avut niciodată şansa să descopere cine era cu adevărat, am spus cu vocea tremurându-mi. Şi-a îngropat toate visele şi toate sentimentele adânc înăuntrul lui şi a trăit toată viaţa lui încercând să fie fiul pe care şi-l dorea tatăl lui, încercând să-l mulţumească. Spun că

„încerca” pentru că nu aveai cum să îl mulţumeşti pe Frank Wyatt. Nu vedea niciodată lucrurile pe care le făceai cum trebuie, ci doar acel lucru minuscul pe care îl greşeai. Era exact ca omul acela din Biblie care încearcă să scoată firul de pai din ochiul altcuiva. Am auzit odată un predicator vorbind despre acel verset. Se întâmplă să fiu în apropierea unei regiuni pline cu buşteni, şi tocmai văzusem aceste grămezi uriaşe de buşteni peste tot. Mi-l şi imaginam pe nenorocitul din parabolă cu o grindă din aceea în ochi şi ştiam că trebuie să-l doară îngrozitor. Şi să ai numai un fir de praf în ochi e destul de deranjant.

— Apoi l-am întâlnit pe socrul meu, am continuat eu. Avea câte o grindă din acelea mari şi bătrâne în fiecare ochi, şi îl orbeau cu totul. Nu-l putea vedea pe Sam – nu-şi putea vedea nici chiar nepoţii. Tot ce a ştiut mereu să facă a fost să critice, şi niciodată nu le-a arătat vreunuia vreun strop de dragoste, de mulţumire sau de aprobare. Ba mai rău, bârnele acelea i-au produs atâta durere lui Frank, încât sărea tot timpul la ceartă, ca un animal rănit. Aproape că l-am invidiat pe Sam când a murit şi când a reuşit să scape în sfârşit de tatăl lui. Întotdeauna am sperat că însuşi Domnul Dumnezeu îl aştepta de cealaltă parte şi că Sam avea în sfârşit să audă pe cineva spunându-i, „Bine, robul Meu bun şi credincios”.

Gabe devenise foarte tăcut. Motorul se răcea scoţând un fel de ticăit. Apoi Gabe spuse stins:

— Şi tatăl meu a fost exact acelaşi gen de om. Nu mă mişcam, nu spuneam niciun cuvânt, temându-mă că s-ar fi putut să nu continue dacă o făceam. Adevărul e...

Dar atunci Gabe se opri. Îşi scutură capul, şi părea să dârdâie din tot trupul, de parcă nu reuşea să se convingă să vorbească despre acel om. Îl înţelegeam. Nici eu nu puteam vorbi despre tăticul meu. Amândoi ajunseserăm lângă un zid pe care nu eram dispuşi să-l suim.

— Hei, uite că răsare soarele, spuse el dintr-odată. Poate că putem, în sfârşit, să lăsăm focurile astea să se stingă.

Sări jos din camion şi îl înconjură pentru a se lăsa pe aripa din faţă, de pe partea mea, privind spre răsărit. Am coborât şi eu, şi m-am oprit lângă el, întinzându-mi încheieturile.

— O să mă duc astăzi în oraş să cumpăr nişte petrol, am spus eu. Apoi putem să umplem toate găleţile şi să le lăsăm să ardă singure la noapte.

Cu colţul ochiului vedeam că Gabe mă priveşte. Îşi muşca buzele, străduindu-se să nu zâmbească.

— Ce-i aşa de distractiv? l-am întrebat, înfruntându-l.

— Faţa ta. E toată plină de funingine. Arăţi ca Al Jolson[38].

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— La fel şi tu. Am putea începe să oferim reprezentaţii ca trubaduri ambulanţi.

Gabe râdea în timp ce îşi scoase o batistă din buzunar.

---

[38] Jolson, Al (1886-1950), actor de teatru şi film de origine americană, remarcat îndeosebi pentru rolul său din filmul Cântăreţul de jazz. Stilul cântăreţului menestrel cu faţa machiată în negru a devenit trăsătura caracteristică a lui Jolson. În anul 1927 a jucat rolul principal în filmul *Cântăreţul de jazz*, primul film animat important care a sincronizat sunetul şi primul dintr-o lungă serie de filme de succes ale actorului.

— Uite, stai puţin.. O să te şterg eu pe faţă. Îmi ţinu capul lăsat pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă începu să-mi tamponeze faţa cu batista. Eram la câţiva centimetri unul de celălalt, mai aproape decât fusesem vreodată, iar inima începu să-mi bată nebuneşte. Dintr-odată, Gabe se opri din lucru. Am făcut greşeala să-l privesc în ochi în aceeaşi clipă în care mă privi şi el. Ochii îi erau atât de blânzi şi de calzi ca ciocolata topită. Mâna lui îmi susţinea în continuare capul şi mă trase uşor mai, aproape de el, în cele din urmă închizându-şi ochii în timp ce buzele ni se întâlniră.

Sărutul acela era ca atingerea unui chibrit de suprafaţa petrolului. Celălalt braţ al lui Gabe mă învălui şi mă strânse aproape de el, iar ceea ce începu ca un sărut tandru crescu repede în intensitate. Braţele mele îl înconjurară, mă ţineam de el şi îi i răspundeam sărutării cu o pasiune pe care nu o mai trăisem până atunci. Senzaţiile pe care le simţeam m-au speriat, iar vâltoarea lor mă înspăimântă. Mă simţeam în siguranţă în braţele lui, ocrotită, deşi toate barierele pe care le ridicasem spre a mă proteja se făcură scrum. Mă îndrăgostisem de Gabe, pur şi simplu.

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu ar fi intervenit Winky. Probabil că mătuşa Batty îl lăsase afară să-şi facă rondul de dimineaţă, iar el se furişase după Gabe şi după mine, se aşează la picioarele noastre, şi lătră. Sunetul acela neaşteptat mă făcu să sar de-a dreptul din braţele lui Gabe. Winky nu era decât un biet căţel prostuţ, pe jumătate orb, şi tot ce făcuserăm eu şi cu Gabe nu fusese decât să ne sărutăm, dar mă simţeam de parcă m-ar

fi prins tata făcând ceva nepermis. Aproape că m-am împiedicat de una dintre canistrele de petrol în timp ce mă depărtam grăbită de Gabe. Se întinse să mă ţină, dar m-am răsucit repede, fugind de atingerea lui primejdioasă. Când te-ai ars odată cu supa, sufli şi-n iaurt, cum obişnuia să spună mereu mătuşa Aluna. Am început să alerg.

— Eliza, aşteaptă!

— Nu. Nu te apropia de mine.

— Dar de ce?

M-am întors să-l privesc şi am început să tremur din toate mădularele când mi-am dat seama de realitate.

— Pentru că nici măcar nu ştiu cine eşti.

Gabe nu m-ar fi putut privi mai perplex nici dacă i-aş fi dat una cu o scândură de doi-pe-patru[39]. M-am întors şi am luat-o la fugă, înainte să aibă timp să-şi revină, dar aş fi putut jura că l-am auzit murmurând:

— Nici eu nu ştiu...

După acea dimineaţă m-am temut să mă mai apropii de Gabe. Nu că n-aş fi putut avea încredere în el; adevărul era că nu aveam încredere în mine însămi. Evitam să rămân singură cu el, iar când nu se putea cu niciun chip şi trebuia să lucrez împreună cu el, îl ţineam pe Winky între noi, ca un fel de aducere aminte. În afară de acţionarea pompei de stropit, majoritatea celorlalte lucrări, cum era trecerea cu semănătoarea de porumb în susul şi-n josul

[39] Scândură groasă de doi ţoii şi lată de patru ţoii (aprox. 5 x 10 cm), indiferent de lungime (una dintre dimensiunile standard în care se taie cheresteaua).

rândurilor, puteau fi făcute de unul singur. M-am asigurat că păstram distanţa între noi.

Tot discuind, arând şi stropind, nu trecu mult şi cunoşteam fiecare centimetru pătrat al livezii. Mi-am făcut obiceiul să folosesc caii cei mari la lucru în loc de tractor, pentru a economisi banii de motorină, iar cu timpul, a început chiar să-mi facă plăcere compania lor tăcută. Îmi aminteau de frumoşii cai Percheron[40] pe care-i ştiam atât de bine pe vremea când eram mică.

Odată cu apropierea primăverii de vară şi odată cu ofilirea şi uscarea florilor de măr, o schimbare treptată avu loc în mine până într-o dimineaţă, când în timp ce mă aflam în mijlocul livezii, mi-am dat seama că aceşti pomi nu-i mai aparţineau lui Frank Wyatt – erau ai mei. Ai mei! Eu îi tunsesem, le pusesem îngrăşăminte, îi îngrijisem prin ger şi îi protejasem de insecte. Mă îndrăgostisem de pământul meu şi nu-mi mai păsa de numele celui care figura în acte – nu mai puteam să dau livada lui Matthew Wyatt fără să mă lupt, la fel cum nu mă puteam lipsi de Jimmy, de Luke sau de Becky.

Avocatul meu nu mai auzise nimic de Matthew, aşa că nu trebuia încă să predau livada,-dar pe măsură ce trecea timpul, aveam impresia că îmi pierd copiii pe mâna lui Gabe Harper. Asta mă îngrijora de moarte. Gabe îi câştigase inima lui Becky prin faptul că îi construise leagănul, iar acum petrecea o bună parte din timpul lui liber învăţându-i pe Jimmy şi pe Luke tot felul de lucruri, cum ar fi jocul

---

[40] Percheron – rasă de cai de tracţiune originară în Franţa, una din cele mai cunoscute rase mari din lume. Rasa Percheron a fost obţinută în regiunea La Perche din Normandia de unde îşi trage şi numele.

mumblety-peg[41] cu un briceag. Dar când Jimmy intră într-o după amiază în bucătărie cu undiţa de pescuit a tăticului său, răbdarea îmi ajunse la capăt.

— Mami! Uite ce am găsit în atelier! Domnul Harper a spus că ne duce la pescuit sâmbătă, aşa cum ne ducea şi tati.

Am smuls undiţa din mâna lui Jimmy şi am năvălit afară căutându-l pe Gabe. L-am găsit făcând curat în atelier şi agăţând toate uneltele pe câte-un cui, după modul în care obişnuia s-o facă Frank; Wyatt. Gabe se opri mirat când i-am zvârlit undiţa la picioare.

— Ţine! Pune-o la loc unde-ai găsit-o şi nu cumva să-ndrăz-l neşti să-mi duci băieţii la pescuit!

Păru tulburat când se aplecă să o ridice.

— De ce nu?

Pentru că te îndrăgesc tot mai mult şi pentru că le vei frânge inima când vei pleca, urlă inima mea, dar nu puteam rosti cuvintele acelea Cu voce tare.

— Pentru că înainte de toate n-ar fi trebuit să le promiţi că-i duci la pescuit, am spus eu în schimb. Nu eşti tatăl lor!

— Ştiu că nu sunt! încheieturile degetelor i se albiră atât de tare pe undiţă, că am fost sigură că o s-o frângă în două. Făcu un pas spre mine. Jimmy mă ajuta să fac curat pe-aici şi a găsit undiţa. M-a întrebat dacă am fost vreodată

[41] *Mumblety-peg* este un joc de exterior pentru copii, ale cărui origini sunt situate undeva în secolul nouăsprezece, şi în care se foloseşte un cuţit sau un briceag. Termenul are legătură cu împlântarea unui ţăruş sau cuţit în pământ de mai bine de 5 cm dintr-o aruncare. Regulile au variat foarte mult de-a lungul timpului, şi există nenumărate versiuni ale jocului de bază. E considerat un joc periculos, datorită folosirii obiectelor ascuţite / tăioase.

la pescuit când eram mic, şi când i-am spus că da, m-a implorat să mergem la pescuit. Cum aş fi putut să-i spun nu, Eliza? Cum?

Nu i-am răspuns. Gabe şi cu mine am rămas câteva clipe lungi privindu-ne, iar în final el spuse:

— Dacă nu vrei să merg cu ei la pescuit, n-o să mă duc. Dar va trebui să le spui tu lucrul ăsta, pentru că eu nu pot s-o fac.

Aruncă undiţa pe jos şi mă apucă de umeri. Avea faţa mânioasă, iar strânsoarea îi era fermă, dar când îmi vorbi, vocea îi era blândă.

— Dacă vă voi răni vreodată pe vreunul dintre voi, promit că nu va fi cu intenţie. Va fi pentru că... pentru că nu depinde de mine. Atunci îmi dădu drumul şi ieşi afară din atelier.

Vineri seara, după lăsarea întunericului, Gabe şi băieţii săpau în grădină după târâtoare nocturne, adunându-le într-o cutie veche de tinichea. Sâmbătă dimineaţa devreme, toţi trei porniră cu camioneta în josul râului, mergând la pescuit. Jimmy şi Luke au prins fiecare câte o pereche de peşti şi erau în al nouălea cer. Mătuşa Batty i-a curăţat şi i-a pregătit la cină. Dar mie nu-mi era foame deloc.

Excursia de pescuit fusese doar începutul perioadei în care petreceau tot mai mult timp împreună. Băieţii îl implorau pe Gabe să-i ajute să arunce şi să prindă mingea, ca să nu fie ultimii aleşi în echipa de baseball a şcolii. Într-o după-amiază liniştită de duminică, Gabe şi mătuşa Batty au aranjat bazele pentru jocul cu mingea pe sub frânghiile de uscat rufele. Luke era la lovit, Gabe la aruncat, iar Jimmy,

Becky şi mătuşa Batty acopereau cele trei baze. Eu stăteam în uşa de la bucătărie, privindu-i.

— Eliza, vino încoace şi prinde mingea pentru noi, îmi strigă, Gabe din locul aruncătorului. Avem nevoie de tine.

— Eu... nu ştiu să prind. N-am jucat niciodată baseball.

— N-ai jucat niciodată baseball? spuse Gabe, scărpinându-se în cap. La ce şcoală de doi bani ai fost tu?

De-ar şti, m-am gândit eu.

— Haide, mamă, stărui Jimmy. Avem nevoie de tine să fii la prins.

— Nu... chiar nu pot.

Gabe traversă curtea din spate din doar câţiva paşi şi m-a apucat de braţ, trăgându-mă în joc înainte să mai pot protesta cumva.

— Tot ce trebuie să faci este să stai aici, în spatele platformei de bătaie şi să prinzi mingea, în caz că Luke o scapă. Dar Luke n-o s-o scape, nu, frăţioare? Stai cu ochii pe minge şi loveşte-o cu bâta, aşa cum te-am învăţat.

Mă contaminară curând şi pe mine cu buna lor dispoziţie şi cu râsetele lor. Luke se concentra atât de tare în timp ce-l aştepta pe, Gabe să arunce, că vârful limbii îi ieşea dintre buze, la fel ca lui Winky. Dar văzând bucuria nestăvilită de pe faţa lui Luke când reuşi în cele din urmă să lovească cu putere una dintre mingi, mult peste capul lui Gabe, mi se umplură ochii de lacrimi. Mătuşa Batty sărea în sus şi-n jos chiuind în timp ce mingea trecea pe lângă ea. Winky alerga prin jurul terenului lătrând, privind enervat în timp ce se chinuia să găsească mingea. Becky îl îmbrăţişă

pe fratele ei îîn timp ce acesta trecu pe lângă ea la baza întâia.

Eram o familie, exact ca aceea pe care visasem întotdeauna s-o am pe vremea când eram copil – doar că noi nu eram o familie. Gabe nu era tăticul, iar mătuşa Batty avea să meargă în cele din urmă la ea acasă, iar eu aveam să fiu din nou abandonată. Nu puteam înţelege de ce îşi bătea Dumnezeu joc de mine, oferindu-mi ceea ce îmi doream atât, ca apoi să-mi ia din nou totul. Mama avea dreptate – dragostea era exact ca şi vata de zahăr. Dispărea în clipa când începeai să-i simţi gustul în gură.

În timp ce ceilalţi chiuiau şi îl băteau bucuroşi pe Luke pe spate, am alergat în casă ascunzându-mi lacrimile. Şedeam la masa din bucătărie cu faţa îngropată în mâini când am auzit uşa interioară deschizându-se şi închizându-se la loc în spatele meu.

— Eliza? spuse Gabe moale. Eşti în regulă? îşi puse mâna pe umărul meu, dar când simţi cum mă crispez, şi-o trase repede. Mi-am şters lacrimile cu podul palmelor.

— Da... sunt bine.

— Sper că n-am făcut nimic ca să te supăr.

— Nu e vorba de tine, Gabe. E în regulă.

Îşi trase un scaun din bucătărie lângă al meu şi se, aşează, odihnindu-şi braţele pe masă.

— Mă tem, uneori, că făcând tot felul de lucruri împreună, ca şi acesta, te răscolesc prea multe amintiri... ceea ce face să-i simţi lipsa lui Sam.

Mi-am ridicat privirea la el surprinsă.

— Nu, nu e deloc asta. Sam nu a avut niciodată şansa de a face lucruri de acestea cu mine şi cu copiii. Doar că... m-am oprit, scuturându-mi capul. Nu contează.

— Eliza, poţi vorbi cu mine ori de câte ori te preocupă ceva. Poţi avea încredere în mine...

— Chiar pot? am spus eu furioasă. Şi atunci mă vei răsplăti cu aceeaşi încredere şi îmi vei împărtăşi toate secretele tale?

Gabe mă privi cu ochii mari şi am ştiut că ducea o luptă interioară intensă. I-o citeam în ochi. Citeam durere în ei, şi o pierdere care îl zdrobea. Sam avea o privire similară atunci când l-am întâlnit întâia oară. Dar Gabe părea să ascundă chiar şi mai multă suferinţă înăuntrul său. Gabe îşi împinse tăcut scaunul şi plecă.

La câteva zile după jocul cu mingea, Luke veni acasă de la şcoală mânios ca un gărgăun. L-am văzut îmbrâncindu-se cu Jimmy în timp ce urcau pe drumul ce ducea spre casă, lovindu-l cu pumnii şi încăierându-se mereu – şi nu o făcuseră aproape niciodată până atunci.

— Ce-i cu voi? am strigat de unde lucram împreună cu Gabe, în faţa hambarului. Opriţi-vă înainte să vă răniţi cumva.

— El a început, mamă, spuse Jimmy. Tot drumul spre casă m-a tot provocat.

Luke îşi luă avânt să-l lovească pe Jimmy, dar nu-l nimeri.

— Ta-taci din gură!

Mă ignoră, năvălinid în casă fără să-mi vorbească. Gabe şi cu mine eram tocmai pe punctul de a dezlega calul

de la cultivator, dar m-am gândit să rezolv problema cu băieţii de îndată ce terminam. Câteva minute mai târziu, nici nu am trecut bine pragul bucătăriei, când Becky scoase un urlet, iar Luke trecu pe lângă mine ca acceleratul. Tot ce-am reuşit să scot de la Becky printre hohote a fost că Luke îi făcuse ceva rău şi o făcuse să plângă. Am lăsat-o în braţele mătuşii Batty şi l-am urmat pe Luke afară.

Cum nu l-am văzut nicăieri, m-am gândit să-l caut în grajd. L-am auzit pe Gabe vorbindu-le cu blândeţe cailor în timp ce le dădea de mâncare, iar, apoi am văzut părul roşu al lui Luke chiar în timp ce încerca să se ascundă după o grămadă de fân. Suspina. Gabe veni repede printr-o parte a grajdului ca să vadă cine era acolo.

— Hei, prietene, care-i treaba? întrebă Gabe. Nu, stai puţin, Luke. Nu fugi. Vino îmcoace. Suntem prieteni, nu-i aşa? Nu poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Luke nu răspunse, dar continua să-şi tragă nasul, ca şi când ar fi plâns. Niciunul dintre ei nu mă observă îndărătul uşii, ascultându-i.

— S-a întâmplat ceva la şcoală astăzi, nu-i aşa? spuse Gabe. Nu punea întrebări, de parcă ar fi ştiut. Pun pariu că ghicesc ce s-a întâmplat, continuă el. Lasă-mă să încerc de trei ori, bine?

Şi dacă ghicesc care e secretul tău, promit că îţi spun şi eu un secret despre mine. Batem palma? N-am auzit replica lui Luke, dar mi-am dat seama după vorbele pe care le spuse Gabe în continuare, că probabil a fost de acord. Bun, să vedem. Presupun că vreun gură-spartă de la şcoală te-a tachinat cu privire la ceva – probabil ceva ce tu nu poţi schimba, cum ar fi faptul că ai părul roşu sau faptul că nu ai tătic. Şi tachinările lor te-au făcut să te simţi atât de furios,

de supărat şi de răvăşit, încât înainte să ştii ce se întâmpla – bum! Ai venit acasă şi ţi-ai vărsat năduful pe toţi ceilalţi. Am dreptate?

— De-de unde-ai ş-ştiut? întrebă Luke uimit.

— Ei bine, acum e rândul meu. Promiţi să nu spui la nimeni? Gabe vorbi atât de încet, că a trebuit să mă străduiesc să înţeleg ce spunea. Când eram la şcoală, ceilalţi copii îşi băteau joc de mine tot timpul, pentru că aveam probleme cu vorbitul. Ştiam ce vroiam să spun, în capul meu, dar limba mea se împiedica mereu de cuvinte, de parcă ar fi avut un nod uriaş în ea.

— Ai fo-fost şi t-tu bâl-bâl-bâlbâit ca mine?

— Tot timpul.

— Serios, domnule Harper?

— Pe onoarea mea. Dar bâlbâitul meu a fost mult, mult mai rău. Nici măcar nu puteam termina o propoziţie. Acum că am crescut, cred că ştiu de ce îmi era atât de greu să scot cuvintele din gură.

Gabe făcu o pauză atât de lungă, încât nu eram sigură dacă avea să-i mai spună ceva lui Luke sau nu. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi suna diferit – mai blând, şi totuşi mai hotărât în acelaşi timp.

— Mi-era frică de tata când am fost mic. Vorbea atât de tare când era furios, că tremurau pereţii la noi acasă – şi tata era furios mai tot timpul, mai ales pe mine. Avea aşteptări foarte mari de la mine pentru că eram întâiul lui născut, dar parcă nu reuşeam să fac nimic cum trebuie. Uneori totul din mine se încorda şi se înnoda de credeam că o să mi se facă rău, iar când mă întreba ceva, nodul mi se

ducea în limbă şi nu mai puteam vorbi. Cu cât ţipa şi urla mai tare tata la mine cu atât m... mai rău era.

Auzeam limpede zbuciumul intens în vocea lui Gabe în timp ce trecu cu greu peste acel cuvânt, şi ştiam că nu inventa doar ca să-l ajute pe Luke să se simtă mai bine.

— P-promiţi s-să n-nu spui la nimeni? întrebă Luke încet.

— Promit.

— Mi-era atât d-de frică de bu-bunicu'.

Ochii mi se umplură de lacrimi la auzul vorbelor sale. Mi-am amintit cum începuse Luke să-l urmărească pe bunicul Wyatt peste tot după ce murise Sam, atât de însetat după dragostea şi atenţia pe care i le oferise Sam, dar bătrânul nu găsise niciodată în inima lui vreo urmă de afecţiune. Singurul sentiment pe care-l cunoştea era mânia. Fusese atât de mulţi ani plin de răutate şi ură, încât toate sentimentele lui se traduceau acum în acest fel. Aşa că dacă vreunul dintre băieţi îl îngrijora sau îl speria, orice grijă se traducea în final pe buzele lui prin mânie. Dacă Frank şi-a iubit vreodată copiii sau nepoţii, nu a ştiut niciodată cum să le-o spună.

— Şi mai ştii ceva? întrebă Luke. Vocea îi devenise într-atât de şoptită, încât a trebuit să stau nemişcată, atentă să nu foşnesc paiele sau să nu pârâie podeaua, ca să-l pot auzi. E-eram c-cu bu-bunicu'... când... a c-căzut.

Mi-am ţinut respiraţia, fără să-mi dau seama c-o fac până am avut impresia că o să-mi explodeze plămânii. Vocea lui Gabe era plină de tandreţe.

— Vrei să spui în ziua când a murit?

— Î-hî. Bunicu' a căzut... iar apoi s-a uitat la mine. A spus „ajutor”... dar eu a-am fugit.

— Pentru că ţi-era frică, Luke?

— Nu... eram fu-furios. Bunicu' nu l-a ajutat pe tati când a fost bolnav. Aşa c-că n-nici eu n-aveam de gând s-să-l ajut pe bunicu'.

Mi-am acoperit faţa şi am plâns în tăcere. Dumnezeu să mă ajute, dar la fel aş fi spus şi eu dacă mi-ar fi cerut Frank Wyatt ajutorul. Dar gândul că în tot acest timp Luke purtase o asemenea povară de unul singur aproape că îmi frânse inima. Am fost cât pe-aici să mă dau de gol şi să fug să-l iau în braţe pe Luke, când l-am auzit pe Gabe spunând: „Vino la mine, fiule.” Îmi dădeam seama după foşnete şi după suspinele înăbuşite ale lui Luke că Gabe îl ţinea în braţe. Cred că plângeam toţi trei, pentru că atunci când Gabe vorbi din nou, vocea îi tremura.

— Ascultă, Luke... şi vreau să mă asculţi cu atenţie. Fiecare dintre noi facem anumite lucruri când suntem mânioşi, şi de care ne pare rău mai târziu.

Mi-am amintit vorbele mânioase pe care i le aruncasem tatălui meu şi mi-am înăbuşit un suspin.

— Dar Dumnezeu ştie dacă ne pare rău în inima noastră – şi El ne iartă. Apoi trebuie să ne iertăm şi noi. Dar ascultă-mă... mă asculţi, Luke? Nu a fost vina ta că bunicul tău a murit. Nu a fost vina ta. Chiar dacă te-ai fi dus după ajutor imediat după ce a căzut bunicul tău, nu s-ar fi schimbat prea multe. Mămica ta mi-a spus că a avut un atac de cord. Şi nimeni pe lume n-ar mai fi putut face nimic. Mă înţelegi? Nici tu, şi nici vreun doctor... nimeni. Nu mai trebuie să te simţi vinovat pentru asta.

Luke începu să plângă, hohote grele, care-ţi frângeau inima, şi care ştiam că îi vor aduce vindecarea în cele din urmă. M-am răsucit repede pe călcâie şi am fugit de lângă grajd, ca să pot plânge în voie pentru toate câte le pierduse Luke. Abia mai târziu când m-am întors în bucătărie s-o ajut pe mătuşa Batty să pregătească cina, mi-am amintit vorbele lui Gabe – eram întâiul născut al tatălui meu. La fel ca Matthew.

— Becky este bine? am întrebat-o pe mătuşa Batty în timp ce scoteam un cuţit din sertar ca s-o ajut să cureţe cartofii.

— E bine. Am stat puţin de vorbă. Ai rezolvat lucrurile cu sărăcuţul Luke?

— Gabe stă de vorbă cu el, am spus eu. Apoi îmi veni un gând. Mătuşă Batty, obişnuia Matthew să se bâlbâie când era mic?

Cartoful pe care-l curăţa îi alunecă din mână şi se rostogolii peste masă. Îl prinse repede, apoi mă bătu uşor pe braţ cu mâna murdară de amidon.

— Nu te îngrijora de micuţul Luke. O să scape de bâlbâiala lui curând.

— La fel ca Matthew? Nu-mi răspunse, concentrându-se în timp ce curăţa coaja cartofului într-o fâşie lungă, spiralată – ceva ce n-am reuşit niciodată să fac.

— Necazurile au stat lipite de Matthew încă de când a fost conceput, spuse ea în cele din urmă. M-am întrebat adesea dacă ar fi avut o viaţă mai fericită în cazul în care Lydia l-ar fi dat spre adopţie, cum am vrut eu să facă. Desigur, atunci aş fi fost eu cea care să-l suport pe Frank Wyatt în toţi aceşti ani.

Nu i-am adresat niciun cuvânt lui Gabe în timpul mesei, dar după ce am mâncat şi am spălat vasele, am ieşit până afară, la grajd, ca să-l găsesc şi să-i mulţumesc că a stat de vorbă cu Luke. Lumina ardea în atelierul unde dormea Gabe, aşa că am bătut la uşă. Nu mi-a răspuns. Am împins uşa şi am aruncat o privire înăuntru.

— Gabe?

Încăperea era goală. La nici doi paşi mai încolo, instalată pe un coş de mere răsturnat se afla maşina de scris a lui Gabe. Iar în ea se găsea o coală de hârtie cu nişte cuvinte dactilografiate pe ea. Hârtia zăcea acolo de parcă ar fi plecat în timp ce scria." Curiozitatea mi-a fost prea mare ca să pot rezista. M-am aplecat în faţă s-o citesc:

Tatăl meu este pretutindeni. Nu există nici-o poză de-a lui, nici pipe sau săculeţe cu tabac, sau scaune preferate care să-mi amintească de obiceiurile şi de gesturile lui, dar e pretutindeni, fără deosebire. E în vântul care şopteşte prin uşa deschisă a grajdului şi ridică praful pe care am uitat să-l mătur. Îi aud vocea, îi simt dezaprobarea în stâlpul încovoiat al gardului şi în unealta pe care nu am pus-o la locul ei.

M-am întors să îmi repar relaţia cu el. M-am întors pentru că mi-a lipsit pământul şi am tânjit să fiu acasă în toţi anii cât am fost plecat. Fiecare câmp şi fiecare grajd pe lângă care am mărşăluit în Franţa mă îndemnau să mă opresc şi să întorc o brazdă în pământul bogat şi să inspir mireasma cunoscută de cai şi fân. Am fost mustrat odată pentru că am rupt rândurile când m-am oprit lângă gardul unei păşuni ca să mângâi o iapă, dar am râvnit să ating

asprimea familiară a părului ei roşcat. I-am oferit unui fermier francez ţigările mele *pe o săptămână, doar să mă lase să intru în grajdul lui şi să îi mulg singura vacă.*

L-am urât pe tata, dar am iubit pământul. În cele din urmă, dragostea a învins ura şi m-a atras acasă. Am însetat după anotimpurile în schimbare ale livezii; după frumuseţea sălbatică a crengilor golaşe reliefate pe cerul de iarnă; după pelerinele roz şi dantelate care le înveşmântau primăvara; după roadele care atârnau greu pe ele vara precum giuvaerele arătoase; după văpăile frunzelor ce păreau să le mistuie drept jertfă autumnală. Am venit acasă să închei pace, să spun că îmi pare rău de cuvintele aspre pe care ni le-am aruncat unul altuia când ne-am despărţit. Dar e prea târziu. Tata nu mai este.

Şi totuşi e pretutindeni, iar eu nu pot rămâne.

Îmi voi ţine promisiunea, să strâng recolta, dar tatăl meu este aici, şi nimic din ce fac nu-l satisface. Nu pot fi fericit niciodată într-un loc în care am cunoscut atât de multă durere...

M-am strecurat afară din atelier şi m-am întors în casă, mai sigură ca oricând că Gabe era Matthew Wyatt. Dar ce ar fi trebuit să fac cu privire la asta? Şi eu iubeam Wyatt Orchards, şi eram speriată de moarte că aş fi putut-o pierde. Şi eram speriată de moarte că eram îndrăgostită de Gabe şi convinsă că aveam să-l pierd. Oare nu scrisese chiar el că nu avea să rămână cu niciun chip aici? Totul părea atât de încurcat, încât mă temeam că n-am s-o mai scot la capăt niciodată. În cele din urmă m-am hotărât să

mai aştept puţin şi să văd care aveau să fie rezultatele scrisorii pe care o trimisese John Wakefield la Washington.

Era vremea cositului şi a stivuitului la fân, iar apoi trebuia încărcat în căruţă şi depozitat în grajd. Era o treabă grea, istovitoare. Jimmy şi Luke ne ajutau. Şcoala fusese închisă cu câteva săptămâni mai devreme când se terminaseră banii administraţiei locale şi profesorii nu mai putură fi plătiţi. Lucram din zori şi până la căderea nopţii, iar la sfârşitul fiecărei zile lungi şi fierbinţi, Gabe ducea băieţii jos la heleşteul mătuşii Batty la scăldat. Odată l-am văzut scoţându-şi cămaşa în timp ce alergau la vale şi am văzut pentru o clipă acea cicatrice groaznică, crestată, de deasupra inimii.

— Încă câteva săptămâni şi vor începe să sosească culegătorii de cireşe, îmi aminti într-o dimineaţă mătuşa Batty când terminasem cu fânul.

— Ai dreptate. Ar fi bine să facem curat în barăcile culegătorilor şi să pregătim aşternuturile înainte să ajungă ei aici. O făcusem! an de an când trăiau încă Sam şi Frank, aşa că cel puţin aveam să fac ceva familiar.

Într-una din dimineţi lucram împreună cu mătuşa Batty umplând saltelele cu fân proaspăt, când un Ford vechi se apropia nesigur pe drumul ce ducea spre casă. Ar fi trebuit să ştiu că o asemenea vechitură de maşină nu putea aparţine altuia decât domnului Wakefield. Coborî din ea şi ne salută înclinându-se şi atingându-şi borul pălăriei.

— Bună dimineaţa, doamnă Wyatt. Doamnă Gibson. Ce mai faceţi doamnelor, în dimineaţa aceasta?

— Eu sunt bine, John, răspunse mătuşa Batty. Mă bucur să te revăd. Îmi dădeam seama după strălucirea feţei

ei că nici dacă i-ar fi dat un milion de dolari nu i-ar fi putut face o bucurie mai mare decât prin faptul că i se adresase cu numele ei de după căsătorie.

— Nu doriţi să intraţi şi să serviţi o ceaşcă de cafea, domnule Wakefield? am întrebat. Avea servieta cu sine şi doream să stau pe scaun dacă avea să-mi transmită vreo ştire importantă.

— Păi, sigur că da, dacă nu vă supăraţi. Deşi urăsc să vă întrerup din lucru, doamnelor. Şi se pare că sunteţi destul de ocupate...

— Du-te, păpuşă, spuse mătuşa Batty. Mă descurc eu până te întorci.

L-am condus pe domnul Wakefield la masa din bucătăria mea şi în timp ce el îşi deschidea servieta, i-am pus o ceaşcă cu cafea în faţă împreună cu o felie din plăcinta cu rabarbură pe care o făcuse mătuşa Batty.

— De data aceasta îţi aduc veşti bune, Eliza, spuse el. Am primit în sfârşit veşti de la Washington. Au confirmat că Matthew Wyatt nu a murit în timpul războiului.

M-am lăsat moale pe un scaun în timp ce genunchii mei cedară.

— Deci... e în viaţă?

— Ei bine, era încă în viaţă în decembrie 1918. Matthew a primit o remuneraţie onorabilă în data de doisprezece a acelei luni în 1918. Am aici o copie a informaţiilor cuprinse de hârtiile lui de remunerare, dacă ai dori să le vezi.

Am parcurs documentul cu privirea în timp ce domnul Wakefield îşi devora plăcinta. Matthew luptase ca infanterist, parte a Corpului expediţionar al forţelor

americane staţionate în Franţa. Hârtiile prezentau luptele şi campaniile la care participase – Cantigny, Belleau Wood, St. Mihiel – precum şi decoraţiile şi citaţiile pe care le primise. Culoarea părului era prezentată drept castaniu, ochii căprui, iar înălţimea şi greutatea părea a fi, de asemenea, cele ale lui Gabe.

— Ce înseamnă asta? am întrebat. Spune că „data separării... destinaţia... motivul şi autoritatea separării”.

Domnul Wakefield înghiţi o gură rapidă de cafea înainte să-şi lase ceaşca jos pentru a explica.

— Evident, Matthew a fost spitalizat în Franţa pentru nişte răni provocate de un şrapnel pe care le-a suferit în bătălia de la St. Mihiel, puţin înainte de sfârşitul războiului. L-au trimis acasă în Statele Unite pentru recuperare – aceasta e „separarea” de care se vorbeşte acolo. L-au eliberat direct din spitalul militar.

Mi-am amintit de cicatricea de deasupra inimii lui Gabe şi mă întrebam cum arăta rana produsă de un şrapnel.

— Care e pasul următor? am întrebat. Ştim că trăieşte, dar cum procedăm ca să-l găsiim?

— Voi scrie spitalului militar care l-a eliberat şi-i voi întreba dacă au vreo adresă de-a lui. Din nou, poate dura ceva vreme până voi obţine un răspuns – a trecut mult timp de când a fost eliberat – dar te voi anunţa de îndată ce aflu ceva.

Acceptă bucuros a doua felie de plăcintă.

M-am alăturat din nou mătuşii Batty după ce plecă domnul Wakefield. Faţa îmi trăda probabil supărarea,

pentru că primul lucru care mă întrebă a fost: „Alte necazuri, păpuşă?”

Am încuviinţat din cap.

— Domnul Wakefield a venit să-mi spună despre Matthew Wyatt. Se pare că de fapt nici nu a murit în război. E posibil ca Matthew să fie încă în viaţă.

Se opri din îndesat fânul. Îşi închise ochii în timp ce bucuria şi uşurarea îi invadară expresia feţei.

— Matthew e viu! Imaginează-ţi! După tot acest timp!

— Da, şi trebuie să-l găsim, mătuşă Batty. Copiii şi cu mine suntem în încurcătură.

— În ce fel de încurcătură ai putea fi tu şi scumpii tăi copilaşi?;

Am luat adânc aer în piept şi m-am eliberat de toată povara dintr-o suflare.

— Se pare că la urma urmei, eu nu deţin nici casa şi nici livada. Frank Wyatt a lăsat totul lui Matthew prin testament.

— Nu! Nu pot să cred! exclamă ea. Trebuie să fie o greşeală!

M-am aşezat alături de ea.

— Nu e o greşeală. Domnul Wakefield mi-a arătat testamentul lui Frank.

Mătuşa Batty continuă să îşi scuture capul, insistent.

— Frank nu putea cu niciun chip să-i lase Wyatt Orchards lui Matthew. Nici într-o mie de ani! Nu după ce a aflat adevărul.

Am privit-o cu ochi mari.

— Adevărul? Adică Frank a aflat că Matthew nu este fiul lui?

— Da.

Dintr-odată mi-am adus aminte o frază din povestirea lui Gabe. În noaptea în care am aflat că nu era tatăl meu adevărat, am simţit că mă nasc din nou. M-am cutremurat.

— Mătuşă Batty, Matthew ştia şi el că Frank nu era tatăl lui adevărat?

— Da. Amândoi au aflat. Şi s-a întâmplat să fiu de faţă în ziua când s-a întâmplat...

PARTEA a VI-a

POVESTEA LUI MATTHEW

„îngerul Domnului... l-a atins şi a zis:
«Scoală-te şi mănâncă; fiindcă drumul pe care-l ai de
făcut este prea lung pentru tine».”
1 Împăraţi 19:7

CAPITOLUL 13

Pentru sora mea Lydia, viaţa cu Frank Wyatt era foarte grea – şi foarte izolată. Frank nu avea prieteni cu care să vorbească, iar lăcomia şi cruzimea lui îi alungase până şi pe ultimii din familia lui. Singura bucurie pe care o găsea Lydia în viaţă au fost cei trei fii ai ei – mai ales Matthew, cel mai mare. Mi-am cumpărat un gramofon cam pe când s-a născut Samuel, iar Lydia îşi aducea copilaşii la casa mea ori de câte ori reuşea să se strecoare afară. Mi-o aduc atât de bine aminte cum îl ridica pe micuţul Matthew în braţe, de parcă ar fi fost partenerul ei de dans şi se învârtea cu el prin sufragerie în ritmul muzicii, şi râdeau amândoi până nu mai puteau. Dar când Matthew a început să meargă la şcoală, Frank stinsese şi ultima fărâmă de zâmbet din sărmanul copil, la fel de sigur cum stoarce şi teascul zeama din mere.

S-a întâmplat să fiu în casa Lydiei într-o seară, ajutând-o să aibă grijă de Samuel şi de micuţul Willie care

s-au îmbolnăvit de pojar, când am văzut cu ochii mei cum şi-a crescut Frank fiii. Matthew care avea şapte ani, tocmai scăpase şi el de pojar, şi reuşise pentru prima oară în săptămâna aceea să-şi ducă la bun sfârşit treburile casnice. Nu ştiu dacă copilul se grăbea sau pur şi simplu uitase, cum se mai întâmplă copiilor, dar Matthew n-a închis uşa de la coteţul găinilor în noaptea aceea. Când a descoperit Frank, a năvălit în casă, negru de furie.

— Copil netrebnic! Ce s-a întâmplat cu tine? Nu poţi face nimic cum trebuie? Scoală-te! îl apucă pe Matthew de braţ şi-l trânti jos de pe scaunul din bucătărie unde şedea şi-şi mânca fursecurile şi laptele înainte de culcare. Frank era un om înalt şi lat în umeri, de mi se strânse stomacul când l-am văzut apucându-l pe fiul lui neajutorat şi îngrozit. Te învăţ eu să mă asculţi, progenitură iresponsabilă ce eşti!

— Nu, Frank! Ascultă, te rog! ţipă Lydia, sărind în apărarea lui Matthew.

— Fugi din calea mea, spuse el, îmbrâncind-o la o parte. Dacă te-aş asculta, toţi fiii mei ar sfârşi în iad.

— Dar n-a făcut-o intenţionat, îl imploră ea. A greşit pur şi simplu!

— Nu te băga! a avertizat-o el. Biblia spune: „Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el.”

Îl târî pe Matthew spre uşa din spate ţinându-l de braţul lui fusiform. Frank se opri doar pentru a-şi lua din cuiul de deasupra lavoarului cureaua pe care-şi ascuţea briciul. Ochii mi se umplură de lacrimi când am văzut cureaua groasă de piele din mâna bătătorită a lui Frank.

— Frank, nu! am ţipat eu. E doar un copil!

Se întoarse spre mine cu o privire care făcu să-mi îngheţe sângele în vine.

— Ieşi afară din casa mea! Asta nu te priveşte! îi aruncă aceeaşi privire nimicitoare Lydiei, iar ea se depărtă de el îngrozită.

Matthew începu să scâncească în mod jalnic. În spaima lui, făcuse pe el. Dar nu se împotrivi tatălui său şi nici nu strigă după ajutor. Aşa mi-am dat seama cu o certitudine terifiantă că aceea nu era prima oară când lua bătaie. Doar un copil care suferise o pedeapsă şi mai aspră pentru împotrivire învăţa să nu o mai facă.

Geamurile zăngăniră când Frank trânti uşa de la bucătărie în drumul său afară. Îmi trebuiră câteva clipe să-mi revin din şoc, apoi am pornit după Frank, hotărâtă să-l opresc.

— Betsy, nu! Nu te du! strigă Lydia, ţinându-mă să nu plec.

— Te rog, trebuie să... sau va fi mult mai rău. Tremura din toate mădularele, şi dintr-odată mi-am dat seama că şi eu tremuram.

— De când se întâmplă asta? Cu greu am reuşit să rostesc acele câteva cuvinte. Lydia îşi închise ochii şi-şi întoarse faţa de la mine. Am întors-o cu faţa la mine. Lydia, de când?

— Nu se va mai întâmpla, îţi jur că nu. A fost greşeala mea, pentru că am fost distrasă de ceilalţi doi copii bolnavi şi nu m-am asigurat că Matthew a făcut totul cum trebuie. Frank se înfurie când greşesc copiii, dar voi fi mai atentă de aici înainte. Mă voi asigura că nu vor mai greşi.

— Ei? am întrebat îngrozită. Fără îndoială că Frank nu a... doar nu l-ar bate pe micul Sammy? E doar un copilaş! Ce ar putea face un copil de cinci ani ca să merite să fie bătut cu cureaua de piele? Când ea nu-mi răspunse, am apucat-o de umeri, scuturând-o violent. Lydia, răspunde-mi!

— Frank spune că trebuie să înveţe să-l asculte imediat încă de când sunt foarte tineri. Şi învaţă, Betsy, serios. Acum se străduiesc amândoi să facă imediat ceea ce le spune. De data asta a fost vina mea...

— Lydia, încetează! Asta e o nebunie! Doar Frank nu se poate aştepta la perfecţiune din partea unor simpli copii – sau chiar din partea ta, că veni vorba. Chiar în seara asta îl părăseşti, chiar în clipa asta – şi îi iei şi pe bieţii tăi copii cu tine.

— Nu pot! Cum crezi că o să trăim?

— Am destui bani să trăim toţi din ei. Dă-mi voie să am grijă de voi. Vino acasă cu mine, te rog. De dragul tău şi al lor.

Lydia începu să râdă batjocoritor.

— Tu chiar îţi imaginezi că Frank Wyatt o să renunţe aşa, pur şi simplu la fiii lui, fără să se lupte? O, pe mine o să mă lase să plec. Acum nu mai are nevoie de mine, că are trei moştenitori. Dar cine îi va proteja pe copiii mei de tatăl lor dacă eu nu sunt aici? Cine o să se asigure că nu fac vreo greşeală?

— Dar el e cel care greşeşte! Ce face Frank nu este bine!

— Nu? Atunci cine o să-l oprească? Cine o să se pună între un tată şi dreptul lui de a-şi conduce casa cum crede de cuviinţă? Frank este un stâlp în comunitatea aceasta, un

stâlp în biserica lui. Nu pot face nimic altceva decât să stau aici şi să încerc să-mi protejez copiii cum pot mai bine.

— Tu nu vezi ce face Frank? E păcatul lui şi vinovăţia lui de care încearcă să se descotorosească lovindu-i pe ei. Frank nu se poate ierta pe sine pentru „marele lui păcat” cu tine, şi aşa că se dezlănţuie asupra ta şi a fiilor săi. Trebuie să-l părăseşti, Lydia. Trebuie să pleci de aici.

— Nu. Rămân. Lacrimile şi tremuratul ei încetaseră. Dintr-odată devenise foarte calmă, cu acea seninătate teribilă pe care cândva o interpretasem în mod eronat a fi forţă lăuntrică. Asta e viaţa pe care o merit, spuse ea cu o detaşare sinistră. Frank este pedeapsa pentru păcatul meu.

— Dar lucrurile nu se întâmplă aşa. Dumnezeu nu ne pedepseşte aşa. El ne iartă dacă...

Îşi puse mâna îngheţată pe braţul meu.

— Plânge cel mic, Betsy. Trebuie să mă duc la el. Lui Frank nu-i place să-l audă plângând. Mai bine să pleci înainte să se întoarcă Frank.

Când am coborât dealul mergând spre casă, noaptea era teribil de tăcută. Pe cât de groază mi-era să aud ţipetele micului Matthew, în timp ce lua bătaie, cu mult mai rea era tăcerea unui copil de doar şapte ani care învăţase deja să nu mai ţipe. Am plâns multă-multă vreme în noaptea aceea. În toată viaţa mea nu m-am mai simţit atât de neajutorată.

— Îl urăsc! E imposibil să-l mulţumeşti! Matthew, care pe-atunci avea doisprezece ani, se trânti pe scaunul de piele de culoarea vinului al lui Walter cu o asemenea furie, că m-am temut că avea să-i rupă arcurile. N-am scos nici-o vorbă. Băiatul avea nevoie să-şi descarce frustrarea, iar

căsuţa mea era singurul loc sigur din lume unde o putea face. Mânia pe care o acumulase Matthew îl făcu deja să înceapă să se ia la bătaie la şcoală, iar odată fusese pedepsit de două ori pentru aceeaşi bătaie – mai întâi de director şi apoi acasă. Drept urmare, Matthew învăţase repede să-şi ascundă toată mânia adânc înăuntrul lui. Am încercat să îi asigur o portiţă ca acumulările lui să nu ia proporţiile unui vulcan.

— Povesteşte-mi despre asta, am spus, oferindu-i o bucată de turtă dulce şi un pahar cu lapte. Le puse pe amândouă pe măsuţa de lângă scaun, prea tulburat să poată mânca.

— De ce e atât de dur tata cu mine? Nu pot face nimic cum trebuie, iar Willie – scumpul lui Willie – nu greşeşte niciodată nimic! Nu mai suport să trăiesc nici-o clipă acolo! Fug de-acasă, mătuşă Batty. De data asta pentru totdeauna, şi nu mă mai întorc niciodată!

— Ştiu, drăguţule. Ştiu cât îţi este de greu acasă, şi nu te învinovăţesc câtuşi de puţin că vrei să pleci. Dar nu ai decât doisprezece ani. Tatăl tău va trimite şeriful pe urmele tale cât ai clipi, iar apoi o să te bată măr pentru că l-ai făcut de ruşine.

— Ce am făcut ca să merit toate astea? murmură el. Tata nici nu suportă să mă vadă. O văd în ochii lui în fiecare zi, şi nu înţeleg de ce. Nu mă poate suferi.

Tânjeam să-i spun lui Matthew adevărul; pentru că de fiecare dată când îl privea Frank, îşi amintea de propriul lui păcat. Dar nu-i puteam explica asta fără să nu-i prezint în acelaşi timp şi păcatul mamei lui. M-am aplecat peste scaunul lui şi l-am îmbrăţişat. La început s-a încordat

împotrivindu-se, dar în cele din urmă cedă – aşa cum făcea întotdeauna – însetat cum era după dragoste.

— Ştii ce, drăguţule? i-am spus în timp ce se agăţa de mine. Te iubesc, şi mama ta te iubeşte, şi Tatăl tău din ceruri te iubeşte – acum şi pentru totdeauna.

Matthew îşi şterse lacrimile cu dosul mânecii, şi după o vreme, începu să-şi mănânce prăjitura. Ai făcut-o chiar pentru mine? întrebă el.

— Absolut. Şi mai am o surpriză pentru tine. Ia ghiceşte ce am primit azi de la poştă?

— O nouă carte de-”a lui Herman Walters? Aproape că zâmbea.

— Cea mai nouă. Se numeşte Pericole în junglă. Sună palpitant nu?

Fu absorbit imediat de acţiunea cărţii, la mii de mile depărtări de tatăl său. Adoram să-l privesc în timp ce citea, cufundat în scaunul lui Walter, cu un Picior aruncat peste braţul scaunului! Aproape fiecare dintre cărţile din acea serie am scris-o pentru Matthew, ca să aibă u n loc de refugiu din viaţa lui tristă. Chiar dacă numai pentru câteVa ceasuri.

— Pot să iau cartea asta acasă cu mine? m-a întrebat când veni timpul să meargă acasă şi să-şi îndeplinească îndatoririle.

— Mai bine nu. Şti doar ce s-ar întâmpla dacă te-ar prinde taică-tău cu ea.

— Dar de ce, mătuşă Batty? Ce are împotriva cărţilor?

— Nu ştiu să-ţi răspund la asta, scumpule, am spus, întinzându-mă să-i netezesc părul negru ce-i cădea pe frunte. Era deja cu câţiva centimetri buni mai mare decât

mine. Dar ştii că eşti oricând binevenit să vii să citeşti aici la mine, ori de câte ori doreşti.;

În anii care au urmat Samuel avea să citească la rândul lui fiecare carte publicată în acea serie. Dar el nu mi s-a confesat şi nici nu mi-a acceptat consolările în felul în care o făcea Matthew. Sam, era sperios ca un iepure sălbatic, rezultatul faptului că crescuse într-o spaimă continu? H. G. Wells a scris odată o carte numită: Omul invizibil, şi acesta e cel mai bun mod de a-l descrie pe sărmanul Sam – încerca să facă tot ce-i stătea în putere să fie invizibil, să dispară undeva în fundal, unde nu avea cum să dea de bucluc. Nu se putea ridica la pretenţiile de desăvârşire ale tatălui său la fel cum nu puteam nici noi, toţi ceilalţi, aşa că singura lui scăpare era să se strecoare prin viaţă cât mai tăcut şi mai invizibil posibil.

Dar ceea ce mi-a frânt inima mai mult decât orice altceva a fost faptul că indiferent de câte ori i-a bătut Frank pe băieţii aceia, indiferent de câte ori i-a pedepsit, refuzându-le afecţiunea şi aprobarea sa, fiii lui nu conteneau să se străduiască din toate puterile lor să-i intre în graţii. Willie reuşise cumva să-i câştige aprobarea – Matthew şi Samuel vedeau semnele de acceptare pe care le primea, şi acest lucru le dădu speranţe false că într-o bună zi ar putea primi şi ei, la rândul lor, asemenea priviri din partea lui. De asemenea, produse în ei o ură cumplită faţă de fiul favorit al tatălui lor.

Frank Wyatt pretindea că cunoaşte Biblia şi o citea mereu, dar probabil că i-a scăpat cumva povestea despre favoritismul pe care l-a arătat Iacov faţă de fiul său, Iosif, şi despre gelozia ucigătoare pe care acest lucru o generase în

fraţii lui Iosif. Ce i s-a întâmplat micuţului Willie a fost în egală măsură vina lui Frank ca şi când l-ar fi înecat pe copil în heleşteu cu propriile lui mâini.

Imaginea trupului alb şi lipsit de viaţă al lui Willie în timp ce era scos din apa rece ca gheaţa este una dintre imaginile pe care nu mi le voi putea şterge niciodată din memorie. Chiar mai rău a fost faptul că Frank i-a silit pe Matthew şi pe Samuel să stea dârdâind în zăpada noroioasă pe malul heleşteului şi să privească cum şeriful şi ajutoarele sale trăgeau cadavrul în barca lor. Au văzut ochii împietriţi, ficşi ai fratelui lor, ţipătul lui tăcut. Acesta e singurul motiv pentru care am stat acolo în acea zi grozavă. Domnul ştie, nimeni altcineva nu a fost dispus să le ofere vreo urmă de mângâiere băieţilor acelora.

Moartea lui Willie i-a schimbat pe toţi, şi a devenit marea linie de despărţire între modul în care fuseseră lucrurile întotdeauna şi modul în care aveau să fie de atunci încolo. Matthew nu şi-a iertat-o niciodată că-i permisese fratelui său să păşească pe gheaţa aceea. În anii care-au urmat, a îndurat un abuz verbal şi fizic necontenit, dar a acceptat bătăile şi mânia tatălui său ca o pedeapsă pe care o merita pe drept. Sam s-a învinovăţit pe sine că a plecat şi că nu a fost acolo ca să-şi ajute fraţii. Pedeapsa pe care şi-a impus-o singur a fost ca de atunci încolo să stea cât mai aproape de Matthew, îndurând cot la cot cu acesta şuvoaiele de cuvinte ale lui Frank. Dacă băieţii aceştia visaseră vreodată să părăsească Wyatt Orchards când creşteau, pentru a scăpa de tatăl lor, acum nu mai luau în calcul această posibilitate. Livada deveni celula închisorii

lor, iar Frank temnicerul lor, o sentinţă pe viaţă drept pedeapsă pentru crimă.

Nici Lydia nu a depăşit pierderea celui mai mic dintre copiii ei. S-a retras aproape complet din realitatea lumii din jur, luptându-se cu crize de depresie profundă. I-am înţeles durerea, pentru că şi eu îl pierdusem pe preaiubitul meu Walter, dar în timp ce eu acceptasem consolarea lui Dumnezeu şi acceptasem voia Lui pentru viaţa mea, Lydia îşi considera suferinţa o manifestare a mâniei lui Dumnezeu. Frank Wyatt îi vârâse ideea asta în cap.

Nimeni nu l-a putut consola pe Frank după moartea fiului său favorit, iar el îşi exprima durerea prin singurul sentiment pe care-l ştia exprima – mânie. După ce au plecat la casele lor şi ultimii oameni care participaseră în după-amiaza aceea la înmormântarea lui Willie, Frank s-a îndreptat cu o furie inimaginabilă spre Lydia. Eu mă dusesem la casa lor pentru a-i spune Lydiei că Matthew şi Samuel erau la mine acasă şi s-o întreb dacă băieţii puteau rămâne peste noapte la mine. Aşa se făcu că am auzit vorbele grele ale lui Frank.

— Uite ce-ai făcut acum, târâtură ce eşti! Asta e pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatul nostru! Fiul lui David şi al Batşebei a murit din cauza adulterului lor, iar acum fiul meu a murit pentru adulterul nostru!

Am intrat încetişor pe uşa de la bucătărie şi am auzit răcnetele lui Frank răsunând din sufragerie. Am alergat în casă, îngrozită că ar fi putut-o lua la bătaie pe sora mea, şi totuşi conştientă fiind că eram neputincioasă să-l opresc dacă o făcea. Am auzit sunetul de sticlă spartă şi am îngheţat în prag văzând-o pe Lydia ghemuită pe podea, în

timp ce Frank o lovea cu bibelourile ei preferate din porţelan chinezesc, de parcă ar fi lovit-o cu pietre pentru adulter.

— Dumnezeu spune: „Răzbunarea este a mea! Eu voi pedepsi!”, urlă Frank, iar eu am plătit cu vârf şi îndesat pentru momentul meu de slăbiciune cu tine! Diavolul te-a folosit ca să mă înfrângă, Lydia! Ar fi trebuit să văd cât eşti de stricată şi să te alung de prima dată când m-ai ispitit!

Apucă o ceaşcă de porţelan pe care i-o adusesem eu cândva, ornată cu toporaşi, florile ei preferate, şi o zvârli cu atâta furie, încât se făcu ţăndări lângă ea. Mâinile Lydiei sângerau pline de tăieturi în timp ce încerca să strângă cioburile comorilor ei. Frank aruncă după aceea şi farfuria pereche a ceştii.

— Copilul care a provenit din păcatul lui David şi al Batşebei a fost cel care a murit! urlă el. Dar ăsta ar fi fost un preţ prea mic de plătit pentru noi! Dumnezeu vrea dreptate, iar pedeapsa mea este că a trebuit să moară tocmai fiul meu nevinovat! Acum va trebui să îl văd zi de zi pe bastardul nostru, pentru tot restul vieţii mele – să văd rodul păcatului nostru, în carne şi oase!

Frank apucă acum o fotografie înrămată a Lydiei cu cei trei băieţi pe care o făcuse în studio, cu vreo doi sau trei ani înainte, şi o zvârli la podea. O zdrobi sub călcâi până făcu fărâme mici rama, sticla şi fotografia. Încă nu mă clintisem din prag, paralizată de violenţa lui Frank. El nu mă văzu când traversă încăperea, orbit de furie, şi urcă în fugă scările, cu pantofii scârţâindu-i peste cioburile de sticlă spartă ce umpleau covorul.

M-am strecurat în cameră şi am rostit în şoaptă numele surorii mele.

— Lydia... Lydia, vino cu mine, scumpo, te duc acasă acum.

Ea nu se urni, nici nu-şi ridică privirea. Nu plângea. Ochii ei frumoşi, hăituiţi, priveau în gol spre covor, fără a vedea nimic. Doar mâinile-i lucrau febril în timp ce atingeau aiurea cioburile nepreţuitelor ei comori.

M-am ghemuit cu grijă în faţa ei, ridicându-i bărbia până mă privi în ochi.

— Lydia? Draga mea, ascultă la mine. Frank greşeşte. Tot ce a spus mai înainte e fals. Dumnezeu nu a luat viaţa lui Willie pentru a vă pedepsi pe voi. A fost un accident... un accident îngrozitor şi tragic. Atâta tot.

Lydia nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit. Privea de parcă s-ar fi uitat prin mine. Mi-am pus braţele pe după ea şi am încercat s-o îmbrăţişez, dar în continuare nu-mi răspunse. În cele din urmă m-am ridicat şi am încercat s-o ajut să se ridice în picioare. Era o masă moartă, fără viaţă.

— Lydia, te rog vino acasă cu mine. Băieţii sunt deja acolo, niciunul dintre voi nu vă veţi mai întoarce în casa asta îngrozitoare. Nu mai trebuie să rămâi lângă Frank. Ţi-ai plătit datoria, Lydia... şi încă mai mult de-atât. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Ochii ei lipsiţi de viaţă îi întâlniră în cele din urmă pe ai mei.

— Dacă vrei să mă ajuţi, spuse ea cu o voce plată, răguşită, du-te acasă. Lasă-mă în pace.

— Nu plec de aici până nu vii cu mine, am spus luându-i palmele însângerate într-ale mele. Se eliberă smulgându-le dintr-ale mele.

— Nu. Du-te acasă şi îngrijeşte-te de băieţii mei. Aşa mă poţi ajuta.

Mă simţeam sfâşiată. Doream s-o văd pe sora mea afară din casa asta, departe de monstruosul ei soţ, dar de asemenea, nu doream să-l las prea multă vreme singur pe micul Matthew. Suferea sub povara unei vinovăţii chiar mai mari decât cea pe care o resimţea Frank sau Lydia, crezând că Willie murise din cauza lui, şi mă temeam că ar fi putut încerca să-şi provoace vreun rău. Am implorat-o degeaba pe Lydia, până am auzit amândouă sunetul paşilor lui Frank la etaj. Probabil îşi schimbase costumul cel bun cu hainele de lucru şi avea să coboare scările în orice moment. Ochii Lydiei se umplură de groază.

— Pleacă! mă imploră ea. Ţine-l pe Matthew departe de ochii lui!

Am plecat, dar am rămas privind din depărtare până l-am văzut pe Frank părăsind la rândul lui casa şi apucând-o spre grajd. Trebuia să fiu sigură că nu avea să-i facă vreun rău surorii mele. Nu trebuia să-mi fi făcut griji. Mi-a spus mai târziu că după ce l-au pus pe Willie în mormânt, Frank nu a mai atins-o niciodată – nici măcar cât să-i fi atins în trecere mâna. Au locuit în aceeaşi casă, au dormit în aceeaşi încăpere, în acelaşi pat, dar au trăit la mii de mile depărtare unul de celălalt.

Când Lydia şi-a revenit în cele din urmă de pe urma şocului, depresia a părăsit-o pentru o vreme. Era în continuare o femeie frumoasă, deşi profund tulburată. Şi ea

tânjea după dragoste şi afecţiune. Cam la un an după ce muri Willie, începu să meargă în Oraş cu trenul sub pretextul că vizita un doctor de „probleme femeieşti”. Dar mai târziu mi s-a confesat că avea o relaţie amoroasă – prima din multele care au urmat. Priveam neajutorată cum încerca să-şi îngroape durerea devenind exact ceea ce o acuzase Frank că ar fi fost. Şi cum aş fi putut-o condamna? Cine ştie ce aş fi devenit eu dacă aş fi fost nefericita femeie care s-ar fi căsătorit cu Frank Wyatt?

Lumii din afară trebuie să i se fi părut că Wyatt Orchards era Grădina Edenului. Pomii înfloreau, pământul prospera, iar Frank deveni unul din cei mai bogaţi producători de fructe din ţară. Îşi achiziţionase cele mai noi şi mai moderne maşini pentru fermă, experimentând cele mai noi tehnici de altoire a pomilor, angajă lucrători în plus la fermă pe lângă cei doi fii voinici ai săi, şi plăti chiar o servitoare în casă care s-o ajute pe soţia lui. Mândru de toate câte le realizase, îşi făcu obiceiul de a găzdui în fiecare toamnă un banchet, ca toţi oamenii din ţinut să-i vadă şi să-i invidieze împărăţia. Şi l-au invidiat.

Una dintre cele mai triste ironii ale întregii poveşti a fost faptul că Matthew era un fermier înnăscut. Frank nu şi-ar fi putut dori un fiu mai desăvârşit – unul atât de îndrăgostit de pământ, atât de bine acordat la ritmurile anotimpurilor, cu animalele şi cu pomii de care se îngrijea. Totuşi Frank a rămas cu totul orb faţă de darul nespus de mare pe care i-l făcuse Dumnezeu.

La douăzeci şi unu de ani, Matthew devenise un bărbat arătos, dorit de aproape fiecare fată de măritat din Deer Springs. Moştenise frumuseţea copleşitoare a Lydiei

într-o formă masculină, cu ochii ei întunecaţi, hipnotizanţi şi cu zâmbetul ei ispititor. Iar dacă tatăl lui adevărat, Ted Bartlett, avusese şarmul pe care-l avea Matthew, nici nu era de mirare că Lydia se îndrăgostise de el. Toate fetele din Deer Springs se îngrămădeau la petrecerea din fiecare toamnă, sperând să intre în graţiile prinţului moştenitor al Wyatt Orchards. Cu fiecare an ce trecea, dragostea lui Matthew pentru Wyatt Orchards creştea tot mai mult – şi la fel se intensifica şi ura pentru tatăl lui. Cele două sentimente opuse, pur şi simplu nu puteau coexista la nesfârşit în inima lui Matthew.

Banchetul din 1916 a generat dezastrul capital. Ziua fusese un succes imens, cu vizita a sute de oameni, spre mulţumirea lui Frank. Lydia întinsese în curtea din spate mese încărcate cu mâncare şi cidru, iar după încheierea petrecerii şi plecarea ultimilor rătăciţi, am ajutat-o să facă curat. Deodată am auzit o zarvă grozavă venind dinspre grajduri, Frank striga, iar Matthew, ţipa. Nu ne puteam imagina ce putuse provoca un asemenea scandal. Am lăsat totul cum era şi am alergat într-acolo.

Una din fetele familiei Peterson zăcea ghemuită într-un colţ al grajdului lângă o grămadă de fân, iar Matthew stătea cu spatele la ea, protejând-o şi apărându-se în acelaşi timp şi pe sine de tatăl său. Frank avea o antenă de maşină în mână şi era pe cale să se năpustească asupra amândurora cu ea.

— Să nu care cumva să-ndrăzneşti să negi! urla Frank. V-am prins asupra faptului!

— Nu făceam nimic! Ne sărutam, nimic mai mult! Matthew stătea pironit în picioare, ţinându-l pe tatăl său la

distanţă cu braţele întinse: Când îi strigă fetei peste umăr să plece, ea alergă repede din grajd, plângând înspăimântată.

Frank se folosi de neatenţie pentru a avansa, biciuindu-l pe Matthew cu antena.

— Te învăţ eu minte să nu mai fii un destrăbălat! Poate că aşa o să scapi de patima asta din tine!

La început, Matthew nu făcu nimic decât îşi ridică braţele la faţă, apărându-se de atacul violent, în timp ce se îndrepta încet spre grămada de fân din spatele lui. Dar odată cu biciuirile antenei peste antebraţele lui, peste mâini şi peste creştet, lăsând urme Cumplite, ceva se descătuşă în cele din urmă în Matthew. Ani de mânie înmagazinată explodară dintr-odată. Sări la tatăl său şi îi smulse antena din mâini, aruncându-i-o la pământ. Apoi Matthew se întoarse spre Frank cu o privire ucigătoare.

— Jur înaintea lui Dumnezeu că te ucid înainte să mai ridici o dată mâna asupra mea! îşi coborî mâna la gâtlejul lui Frank, şi înainte ca bătrânul să îşi revină, Matthew începu să-i care la pumni, lovindu-l până îl văzu pe Frank că începe să se clatine îndreptându-se spre perete. Matthew îl urmări, lovindu-l fără-ncetare. Lydia şi cu mine priveam neajutorate, ţipându-i în zadar să se oprească, incapabile să ne apropiem suficient de mult ca să intervenim între ei, fără să riscăm să fim la rândul nostru atinse.

La început, Frank încercă să se opună, aplicând câteva lovituri în maxilarul lui Matthew, dar băiatul îşi încleştă mâinile în jurul gâtului lui Frank şi îl aruncă la podea, sugrumându-l mai-mai să-l omoare. Ochii lui Frank se bulbucară, iar faţa i se înroşi ca racul, apoi se învineţi, în

timp ce Matthew stătea călare pe el, lovindu-l cu capul de pământ. Cred că în ziua aceea Matthew l-ar fi omorât dacă n-ar fi apărut Sam tocmai la timp în grajd. Îl apucă pe fratele lui din spate, descleştându-i strânsoarea, şi ridicându-l de peste tatăl lor.

Dar mânia continua să alimenteze forţa lui Matthew. N-avea de gând să se oprească. Îşi îmbrânci fratele pe spate în fân, apoi apucă antena de maşină şi începu să-l plesnească pe Frank fără milă, la fel cum îl biciuise şi Frank pe el.

— Bărbat vrednic de milă ce eşti! urlă Matthew. Asta-i pentru toţi anii în care m-ai torturat cu blestemata ta de curea! Cum te simţi să fii neajutorat? Ei, cum te simţi? Eram copil! Nu mă puteam apăra pe-atunci de tine, dar jur că te fac să plăteşti pentru tot ce mi-ai făcut în toţi anii aceştia!

Antena îi făcu ferfeniţă cămaşa lui Frank, şi îi brăzdă faţa şi braţele cu răni sângeroase în timp ce încerca să se apere. Din nou, Sam veni din spate şi-l apucă pe fratele lui.

— Opreşte-te, Matthew! Opreşte-te! Nu-l omorî! Nu merită să fii spânzurat pentru el!

— Mai bine să mă spânzure decât să devin ca el! Te urăsc! urla el în timp ce îl scuipă pe Frank în faţă. Matthew se luptă să se elibereze din strânsoarea lui Sam, ca să-l termine pe Frank. Nu pot să-ţi spun de câte ori am vrut să te ucid! De câte ori am strigat către Dumnezeu să nu fi fost tu tatăl meu!

— Dar nu e! ţipă Lydia. Nu e tatăl tău adevărat, Matthew! Nu vei fi niciodată ca el pentru că Frank nu este tatăl tău adevărat. Era disperată să-l oprească pe Matthew să nu-l ucidă.

Cuvintele ei atinseră în cele din urmă mânia ucigătoare a lui Matthew. Se opri suficient de mult din biciuit cât să-i permită lui Sam să-i smulgă antena din mână. Sam îl împinse pe spate în fân, departe de Frank, apoi se puse între cei doi bărbaţi, implorându-l pe Matthew, în timp ce lacrimile-i şiroiau pe obraji.

— Nu-l omorî, Matt, îl imploră el. Îl urăsc din adâncul inimii, la fel de mult ca tine, dar nu vreau să te văd atârnând în ştreang pentru că i-ai dat ceea ce merită.

Matthew se întoarse spre mama lui, cu pieptul clocotind. Faţa lui atrăgătoare se schimonosi de intensitatea urii.

— E adevărat? Ceea ce-ai spus mai înainte?

— E adevărat, spuse ea plângând. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul acum multă vreme. Frank nu este tatăl tău. L-am indus în eroare pentru că eram deja însărcinată cu tine, iar tatăl tău adevărat era căsătorit cu o altă femeie.

— Tatăl meu adevărat? murmură el. Adică vrei să spui că nu sunt înrudit în niciun fel cu nemernicul ăsta, cu... rahatul ăsta? îşi ridică bocancul spre Frank zvârlind cu paie şi balegă în el. Frank zăcea lat, cu faţa în jos, fără suflare, sângerând, incapabil să se ridice, cu încheietura fracturată şi cu trei coaste rupte.

— Nici pe departe, Matthew, spuse Lydia liniştitor. Lasă-l în pace. I-ai plătit deja îndeajuns.

Matthew arăta ca un om care se trezise deodată descoperind că cel mai lung coşmar al vieţii lui nu fusese decât un vis. Râse sălbatic.

— Vrei să spui – vrei să spui că nu există nici-o picătură din sângele lui afurisit în venele mele?

— Nu, Matthew. Nici-o picătură. Nu vei fi niciodată ca el. Nu ai cum.

Dar atunci zâmbetul îi dispăru de pe faţă, înţelegând treptat întregul adevăr a ceea ce făcuse mama lui. Îşi scutură capul consternat, ca un copil rănit care fusese înşelat cu cruzime.

— Dar... dar dacă el nu e tatăl meu, de ce! De ce l-ai lăsat să mă bată în toţi aceşti ani când nu avea de fapt niciun drept? Credeam că mă iubeşti...

Lydia începu să se clatine când îşi dădu seama ce făcuse.

— Te iubesc, Matthew... te iubesc cu adevărat, strigă ea. Dar un copil fără tată n-ar avea nimic, nu ar fi nimic. Am vrut tot ce-i mai bine pentru tine. Am vrut să ai parte de toate astea.

— Aşa... aşa că l-ai lăsat să mă bată? Ai crezut că asta era cel mai bine pentru mine?

Mi-am dat seama ce se întâmpla şi am luat-o repede în braţe pe Lydia, ca s-o susţin. Eram îngrozită pentru ea – şi pentru Matthew. Ea mărturisise adevărul pentru a-şi salva fiul, pentru a-l împiedica să ucidă, dar în acelaşi timp îl pierduse. Trebuia să-l duc pe Matthew departe de ambii lui părinţi, ca să pot vorbi raţional cu el.

— Vino cu mine, Matthew, vino în casă cu mine, am spus, eliberând-o pe Lydia şi luându-l blând de braţ. Sângerezi. O să-ţi pansez rănile.

— Nu în casa mea! şuieră Frank. Inima îmi îngheţă auzind ura din vocea lui. Băiatul acela n-o să mai calce niciodată în casa mea! Frank gemu de durere când se sprijini în braţul său fracturat încercând să se ridice. Dădu

cu ochii de Lydia şi o pironi cu privirea. Ce ai făcut... minţindu-mă în toţi aceşti ani... e de neiertat! Ai crezut că îmi poţi fura livada? Ei bine, fiul tău nu va deţine niciodată nici-o fărâmă din pământul meu! Mă duc chiar mâine dimineaţă să-l întâlnesc pe John Wakefield, şi îl voi scoate pe bastardul tău din testament! Acum du-l departe de ochii mei şi de pe pământul meu... chiar în seara asta! Nu mai vreau să-l văd la faţă niciodată!

L-am scos repede pe Matthew din grajd în timp ce el era prea tulburat ca să-mi opună rezistenţă. Lydia ne urmă şi la fel făcu Sam, dar m-am întors spre Sam când am ajuns la uşă şi l-am oprit.

— Du-te înapoi şi ajută-l pe tatăl tău, i-am spus.

A scuturat din cap.

— Nu. Şi eu îl urăsc!

— Ştiu, Sam. Dar tu eşti tot ce i-a mai rămas. De acum înainte se va purta altfel cu tine, vei vedea.

— Nu-mi pasă! Vreau să plec împreună cu Matthew!

— Nu se poate, fiule, am spus cu blândeţe. Tatăl tău are nevoie de tine. Du-l acum în oraş. Spune-i doctorului... spune-i că Frank a fost călcat în picioare de unul dintre cai... spune-i că l-au biciuit hăţurile. Sam a făcut fără nici-o tragere de inimă ce i se spusese.

Am făcut focul imediat ce am ajuns împreună cu Lydia şi cu Matthew în casă. Toţi trei dârdâiam. Am făcut o oală cu cafea şi l-am silit pe Matthew să se aşeze şi să bea puţin, să mă lase să-i curăţ rănile, să mănânce ceva, dar el mergea încoace şi-ncolo în timp ce şocul şi ura îi răscoleau sângele în vene.

— Te rog nu mă urî îl imploră Lydia. Te rog, Matthew! El n-o onoră cu nici-o privire.

— Plec de aici, spus el, trecându-şi degetele prin păr. Trebuie să plec de aici încă în seara asta.

— Stai puţin, scumpule, l-am mângâiat eu. Trebuie să te gândeşti bine la asta. Nu pleca fără chibzuială sau fără să-ţi fi făcut vreun plan, fără niciun ban în buzunare. Poţi rămâne o vreme la mine.

— Am planurile mele. Plec să mă înrolez în armată. M-am gândit de-o bucată de vreme la asta.

— E o idee îngrozitoare, am spus eu. E doar o chestiune de timp până când Statele Unite vor intra în războiul acela îngrozitor care se petrece în Europa, iar dacă te înrolezi acum, vei fi printre primii care vor fi trimişi acolo. Doar nu-ţi doreşti chiar atât de arzător să mori, nu?

Nu-mi răspunse, dar în timp ce-l priveam umblând încoace şi-ncolo, m-am întrebat dacă nu cumva înrolarea în armată era totuşi cea mai bună soluţie. Matthew înmagazinase o viaţă întreagă atâta mânie, şi poate câmpul de luptă era cel mai bun loc în care să şi-o descarce. Poate că atunci se va putea întoarce la noi eliberat de toată ura.

— Am nevoie de hainele şi lucrurile mele, a spus în cele din urmă, oprindu-se în faţa mea. Vrei să mergi să mi le aduci tu, mătuşă Batty?

Am oftat resemnată.

— Mă duc să văd dacă Sam şi ta... dacă Sam l-a dus pe Frank în oraş să-l vadă doctorul. Odată ce au plecat, te poţi duce chiar tu să-ţi strângi lucrurile.

Şi exact asta a şi făcut. Lydia şi cu mine am plâns la fel de rău ca la înmormântarea lui Willie când l-am văzut

strângându-şi toate lucrurile într-un rucsac uzat. Plecarea lui însemna un alt deces în familia noastră, o altă pierdere. Când ne sărută de rămas-bun, amândouă ne întrebam dacă aveam să-l mai vedem vreodată.

— Promite-mi că îmi vei scrie, scumpule, am spus în timp ce i-am îndesat o Biblie şi două bancnote de douăzeci de dolari în mână. Dă-ne de ştire pe unde eşti şi dacă eşti teafăr.

— Te rog iartă-mă, Matthew, spuse Lydia în timp ce se agăţa pentru ultima oară de gâtul lui. Am minţit pentru că te iubesc! Nu am vrut să te pierd!

El dădu doar din cap, nefiind în stare să scoată vreun cuvânt. Apoi Matthew se eliberă din îmbrăţişarea ei şi ne părăsi.

Am încercat s-o conving pe Lydia să divorţeze de Frank. A refuzat.

— Merit orice mi-ar face, insista ea. L-am minţit.

În mod surprinzător, Frank nu i-a expus în mod public ruşinea şi nici n-a zvârlit-o în stradă. La început m-am întrebat oare de ce, dar apoi am înţeles că Frank nu dorea ca lumea să ştie că mica sa împărăţie avea defecte. Scandalul divorţului ar fi întinat numele de Wyatt Orchards şi ar fi pătat reputaţia lui Frank. Şi atunci a preferat să tăinuiască micul lor secret şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic în casa spaţioasă şi albă de pe deal. Matthew plecase pur şi simplu să-şi îndeplinească datoria patriotică, nimic mai mult.

A trecut mai bine de un an până să auzim vreo veste de la Matthew. Apoi la începutul lui martie 1918 i-a trimis o

scrisoare Lydiei pe adresa mea. I-a scris de undeva din Franţa pentru a-i spune că îşi iertase mama. Războiul îl schimbase, spunea el. Îi arătase puterea nimicitoare a urii nestăvilite. Obosise să ucidă. Toată pustiirea îl obosise. Dorea să simtă din nou în degete pământul bogat, să protejeze viaţa şi să îngrijească plantele, privindu-le cum cresc. Îşi dorea să vină acasă, dar ştia că nu mai putea s-o facă niciodată. Wyatt Orchards nu mai era casa lui. Într-o bună zi avea să fie a lui Sam – adevăratul fiu al lui Frank Wyatt.

— A schimbat Frank testamentul pe numele lui Sam? am întrebat-o pe Lydia după ce mi-a arătat scrisoarea de la Matthew.

— Desigur, a replicat ea. Aşa bătut şi rănit cum era, s-a dus dis-de-dimineaţă să-şi vadă avocatul. Am găsit vechiul testament mototolit în gunoi, a doua zi după ce a plecat Matthew.

O linişte ciudată o cuprinse atunci pe Lydia, ca un îngheţ nimicitor. Privind în gol, sora mea începu să plutească în derivă, departe de mine. Mă luptam s-o readuc la realitate.

— Ascultă, Lydia, de ce nu-i scrii chiar acum o scrisoare lui Matthew. Am nişte bani puşi deoparte şi m-aş bucura să i-i împrumut. Şi-ar putea cumpăra propria lui fermă şi să se aşeze undeva – poate că şi-ar putea găsi chiar un teren prin apropiere care să fie de vânzare, şi l-am putea vizita. O să-l rog pe John Wakefield să caute o bucată frumoasă de pământ, bine?

Lydia dădu din cap şi-şi termină cafeaua, dar scrisoarea tot n-a scris-o. Am văzut-o cum îşi ia haina şi

porneşte la deal spre casa ei, şi mă întrebam dacă o fi auzit vreo vorbă din toate câte i le-am spus.

În seara aceea, eram jos în căsuţa mea, dactilografiind un manuscris, când deodată s-a deschis uşa din faţă şi intră Lydia. Nu avea haină şi nici pantofi, deşi un strat subţire, prăfuit de zăpadă acoperea deja pământul. Zbură prin cameră până la mine, de parcă ar fi fost somnambulă, cu ochii larg deschişi, uitându-se la mine, prin mine. Mâinile îi păreau mai întunecate decât braţele, încât la început am crezut că purta mănuşi. Dar când îmi înmână scrisoarea pe care o primise de la Matthew în dimineaţa acelei zile, am văzut amprentele stacojii pe plic şi mi-am dat seama că mâinile Lydiei erau scăldate în sânge. Dungi întunecate pătau partea din faţă a rochiei şi a şorţului ei.

— Lydia, ce s-a întâmplat? Sângerezi! Te-ai rănit? Am apucat-o de mâini, crezând că poate şi-a tăiat venele de la încheietura mâinii, dar nu am găsit nici-o rană.

— Scrie-i lui Matthew din partea mea, a spus ea. Spune-i că acum poate veni acasă. Spune-i că am aranjat totul pentru el.

— Cum adică? Ce tot spui acolo? Lydia, stai jos şi lasă-mă să văd de unde vine tot sângele ăsta.

— Nu-i al meu, spuse ea, zâmbind uşor. E al lui.

— Al cui? Nu-mi răspunse. N-am mai văzut-o niciodată atât de departe de realitate ca atunci. Am apucat-o de umeri, speriată de-a binelea. Lydia, spune-mi ce-ai făcut!

— L-am omorât pe Frank.

I-am dat drumul, depărtându-mă de ea.

— Nu... O, te rog, nu!

Am lăsat-o în sufrageria din căsuţa mea şi am luat-o la fugă la deal prin întuneric. Oricât de mult l-aş fi urât pe Frank Wyatt, nu-mi doream ca sora mea să ajungă la ştreang pentru că-l ucisese.

— Frank! am strigat în timp ce am deschis dintr-o smucitură uşa de la bucătăria lor. Frank, unde eşti? Am alergat prin toată casa, strigându-i numele, până l-am găsit ghemuit, într-o baltă de sânge pe podeaua biroului său. Am îngenuncheat alături de el. Şi-a întors capul şi m-a privit, cu ochii plini de groază, cu buzele mişcându-i-se fără a scoate un sunet. Era încă în viaţă!

Un cuţit mare de măcelărie plin de sânge zăcea pe jos lângă el, îşi prinse pântecul cu ambele mâini în timp ce sângele i se scurgea afară. Am alergat în bucătărie, am luat repede câteva prosoape, apoi am îngenuncheat lângă el din nou, şi i le-am îndesat în rana de la abdomen. Gemu când i le-am apăsat cu putere pentru a-i opri sângerarea. Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, nu-mi muri acum, Frank! Stai treaz! Rămâi cu mine. Am privit în jur prin încăpere, căutând ceva să-i pot turna pe faţă ca să-l trezesc, dar ceaşca de cafea de pe birou era goală. I-am pălmuit obrajii până şi-a deschis din nou ochii. Unde-i Sam? Frank, am nevoie de Sam să fugă să aducă ajutoare! Unde e?

Murmură cuvântul „grajd”.

— Ţine asta apăsat de rană Frank, şi să nu-mi leşini! Mă întorc imediat!

L-am găsit pe Sam în grajd la cai. Mă privi speriat când îmi zări faţa răvăşită, şi sângele ce-mi scălda mâinile şi care era peste tot pe rochia mea.

— Tatăl tău a fost rănit. Are nevoie de doctor. Du-te cât poţi de repede în oraş şi adu-l pe doctorul Gilbert cu tine!

Sam sări pe cal fără să se mai sinchisească să-l înşeueze, şi porni în goană prin noapte. De îndată ce am auzit trăsura doctorului afară, l-am acoperit pe Frank cu o pătură şi izbutisem să-i reduc din sângerare. Era conştient încă, deşi nu putea vorbi. Ochii lui îmi urmăreau mişcările în timp ce am luat cuţitul însângerat de pe jos şi l-am ascuns în sertarul de la biroul său. Câteva clipe mai târziu, doctorul intră în cameră, scoţându-şi haina.

— Ce s-a întâmplat aici, Betty? Cum se simte? M-am dat la o parte, lăsându-l pe doctorul Gilbert să-l examineze şi nu am spus nimic. L-ai ferit să intre în şoc... Asta-i bine. Totuşi, rana asta arată îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am spus eu liniştită. Lydia a venit la mine acasă şi mi-a spus că el a avut un accident. L-am trimis Pe Sam după ajutor şi am încercat să opresc sângerarea.

— Ai avut un accident, Frank? L-am văzut ezitând o clipă, apoi încuviinţând.

— Mi-ar fi de folos nişte apă fiartă, Betty, şi cât de multe prosoape poţi găsi. Ce s-a întâmplat, Frank? L-am auzit pe doctor întrebându-l din nou în timp ce mă duceam să fac ce-mi spusese.

Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Nu am auzit ce i-a răspuns Frank.

— Unde-i Lydia? întrebă doctorul Gilbert când m-am întors în birou câteva minute mai târziu. trebuie sa aflu ce anume i-a provocat rana asta, ca să ştiu cu ce am aici de-a face.

Mi-am amintit afirmaţia ciudată, tulburătoare a Lydiei şi dintr-odată mi se făcu frică pentru ea.

— Eu... nu ştiu. Am lăsat-o la mine acasă. Mă duc s-o caut. Am alergat din nou la vale, întrebându-mă cum puteam să fiu atât de fără minte şi s-o las pe Lydia singură!

Uşa casei mele era larg deschisă, însă Lydia nu mai era acolo. Preţ de câteva minute am rătăcit Prin întuneric, strigându-i numele, dârdâind de frig şi frică înainte să-mi vină ideea să iau o lanternă şi să caut urmele ei prin zăPada proaspăt căzută. I-am urmărit paşii traversând curtea şi îndreptându-se spre heleşteu, şi inima mi se făcu mică cât un purice.

Urmele îi continuau pe gheaţa subţire, până la gaura neagră, căscată, prin care căzuse. Doar şorţul îi Plutea încă pe suprafaţa neagră ca cerneala.

M-am prăbuşit în zăpada moale la malul heleşteului şi am plâns.

PARTEA a VII-a

WYATT ORCHARDS

Toamna anului 1931

„Eu voi da ţării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie şi ploaie târzie, şi-ţi vei strânge grâul, mustul şi untdelemnul. Şi voi da iarbă în câmpiile tale pentru vite, şi vei mânca şi te vei sătura.”
Deuteronomul 11:14-15

CAPITOLUL 14

— Desigur, doctorul Gilbert nu era prost, spuse mătuşa Batty în încheierea poveştii ei. A insistat că lucrurile arătau a tentativă de crimă şi a suicid – şi avea dreptate! El şi Frank s-au certat îngrozitor din cauza asta. Editorul ziarului Deer Springs News era cât pe-aici să publice speculaţiile doctorului pe prima pagină, dar Frank a aflat şi l-a ameninţat că-l dă în judecată pentru calomnie. Frank a spus că ziarul nu avea suficiente dovezi pentru a-şi susţine acuzaţiile. Nu s-a găsit niciodată arma crimei, şi nici-o notă de adio în favoarea sinuciderii – şi exista mărturia sub jurământ a lui Frank a ceea ce se întâmplase cu adevărat.

— Deci au publicat povestea? am întrebat eu. Mătuşa Batty şi cu mine şedeam pe unul dintre paturile înguste de lemn din baraca culegătorilor, cu mormanul de fân proaspăt

încă neatins în roaba din faţa noastră. Niciuna dintre noi nu mai făcuse nimic în timpul cât ea îşi depănase tragica istorisire.

— Nu, ziarul a preferat să renunţe decât să treacă printr-un proces pe care nu avea şanse să-l câştige. Varianta oficială va fi pentru totdeauna aceea că Frank Wyatt s-a înjunghiat în mod accidental în timp ce ascuţea un burghiu spiralat. Soţia lui înnebunită a plecat după ajutoare şi s-a rătăcit în întuneric, apoi a căzut prin gheaţa subţire, înecându-se în heleşteu.

Am încercat să-mi imaginez ce însemnau toate astea pentru mine şi pentru copiii mei, dar nu reuşeam să gândesc limpede după ce aflasem secretele oribile ce se ascundeau în trecutul acestei familii. Baraca micuţă a culegătorilor părea înăbuşitoare, aşa că m-am ridicat de pe pat şi am deschis unul dintre geamuri, pentru a aerisi puţin.

— Crezi că Lydia a schimbat testamentul înainte de a încerca să-l ucidă? am întrebat în timp ce mă aşezam din nou alături de mătuşa Batty.

— Ei bine, dacă conform testamentului lui Frank, Matthew primeşte totul – atunci da, presupun că le-a schimbat pe cele două între ele. Lydia îmi spusese că îl găsise pe cel vechi în gunoi. Probabil că la asta se referea când a spus că a aranjat totul încât Matthew putea să se întoarcă acasă.

— Dar cum de nu a observat Frank înlocuirea?

Mătuşa Batty ridică din umeri.

— Cât de des îşi mai răsfoieşte cineva dosarele pentru a-şi revedea testamentul? Din câte ştia Frank, testamentul cel vechi luase drumul gunoiului, iar cel nou

intrase în vigoare. S-a gândit că Sam avea să moştenească totul.

O boare uşoară de vânt pătrunse în cameră, aducând cu ea mirosul dulce de fân proaspăt. Pentru prima oară de când aflasem despre testamentul lui Frank de la domnul Wakefield, întrevedeam o uşoară licărire de speranţă.

— Mătuşă Batty, nu ai vrea să vii cu mine în oraş şi să-i explici domnului Wakefield ce s-a întâmplat cu adevărat? Poate că îşi aminteşte de retragerea celui de-al doilea testament. Poate că va vedea că cel vechi e tot mototolit şi că a fost îndreptat cu fierul de călcat sau cumva.

— N-aş vrea să-ţi distrug speranţele, păpuşă, spuse ea, luându-mi mâna într-ale ei. Frank s-a străduit din răsputeri să îngroape adevărul, odată cu Lydia. Nimeni nu ne va crede vreodată, pentru că nimeni nu a ştiut vreodată că Matthew nu era în realitate fiul lui Frank. Noi nu suntem decât cumnata lui nebună şi nora lui născocitoare. Şi-apoi, dacă ăsta e singurul testament oficial care a fost găsit vreodată şi care a fost semnat şi legalizat, atunci domnul Wakefield chiar nu mai poate face nimic decât să-l pună în aplicare.

— Deci trebuie să aştept până îl găsesc pe Matthew?

— Cred că ăsta ar fi cel mai înţelept lucru. – Dar ce va face Matthew? Livada este pe numele lui – crezi Că o va lua de la noi?

— Chiar nu ştiu, a spus ea oftând.

— Asta depinde de cât de mult s-a schimbat Matthew în ultimii paisprezece ani, şi cu ce se va fi ocupat în tot

acest timp. Cândva iubea locul ăsta... dar îl iubea şi pe Sam. Poate că va fi de acord să împărţiţi totul pe din două.

Se aplecă să ridice salteaua pe jumătate umplută pe care o abandonaserăm şi îi deschise larg gura. Am luat o mână bună de fân şi am îndesat-o în ea. De-aş şti cu siguranţă dacă Gabe era Matthew sau nu. Numai de-aş şti ce să fac.

Dintr-odată se făcu mijlocul verii, iar lucrurile deveniseră atât de aglomerate în livadă, încât nu îmi mai rămăsese mult timp să-mi bat capul cu Matthew Wyatt. Culegătorii obişnuiţi ai lui Frank se întorseseră să culeagă cireşele din soiul Montmorency – iar mai târziu piersicile, perele şi merele – dar erau atât de mulţi oamenii care nu aveau de lucru în anul acela, încât în fiecare dimineaţă descopeream noi şi noi oameni stând la rând, implorându-mă să-i primesc să culeagă cireşe pentru mine. Unii din oamenii de la oraş îmi spuneau că erau gata să lucreze şi pentru un sfert de galon[42] de lapte sau o duzină de ouă – orice, numai să-şi poată hrăni familiile.

I-am mulţumit Domnului că atâta vreme cât locuiam la fermă, copiii mei nu aveau să ducă niciodată lipsă de mâncare.

Gabe făcu o treabă bună supraveghind lucrul – îi învăţa pe noii veniţi să culeagă şi potolea gâlcevile ce se iscau între aceştia şi cel mai vechi. Îmi întinse o masă la capătul unuia dintre rânduri, iar mătuşa Batty îmi arătă cum să consemnez numele fiecărui om şi numărul de coşuri

[42] Un galon reprezintă circa 4,6 litri de lichid. Un sfert de galon reprezintă puţin peste un litru de lichid.

pe care le strânsese, ca să le pot plăti la sfârşitul zilei de lucru. Adunam în lădiţe toate fructele culese de-a lungul unei zile şi le încărcam în căruţă, iar a doua zi dis-de-dimineaţă, Gabe şi cu mine mânam caii la piaţa în aer liber unde ne vindeam cireşele.

Nu mai fusesem niciodată până atunci la piaţa în aer liber. Ne-am uitat ce făceau toţi ceilalţi comercianţi, apoi ne-am pus la rând şi ne-am plătit sfertul de dolar ca să putem intra şi noi pe, piaţă. Cumpărătorii care s-au oprit în dreptul cireşelor noastre erau hotărâţi să plătească cel mai mic preţ cu care se vindea pe,, piaţă, dând vina pe depresiunea economică. Gabe îşi ţinu neclintit preţul, refuzând să-l coboare, şi pe măsură ce soseau tot mai mulţi vânzători cu fructele lor, ne-au dat încet la o parte, nereuşind să vindem nimic, lucru care începu să mă îngrijoreze.

— Lasă-le la preţul lor, Gabe. E tot ce putem face.

— Nu, n-am de gând să-i las să te înşele. Gabe părea la fel de hotărât şi intransigent ca şi ceilalţi fermieri – o imagine deloc cunoscută a blândului Gabe cu care începusem să mă obişnuiesc. Aceste fructe sunt de cea mai bună calitate şi ei ştiu asta. Am putea probabil să le vindem la târgul de mărfuri la preţul cu care le vând escrocii ăştia. Eu cred că putem să ne ţinem preţul.

Chiar când credeam că am dat-o în bară şi am ieşit de pe piaţă, unul dintre cumpărători s-a învoit în cele din urmă cu preţul lui Gabe. Uşurarea mă inundă în timp ce ne îndreptam spre prăvălia cumpărătorului şi începurăm să ne descărcăm lădiţele pe platforma lui. M-am simţit epuizată, şi aceasta era doar prima mea recoltă de cireşe, prima mea

zi la târg. Trebuia să vând întreaga recoltă ce urma s-o culegem.

— Nu sunt sigură că nervii mei pot suporta toată afacerea asta, i-am spus lui Gabe în timp ce mergeam cu căruţa goală spre casă. Nu sunt făcută din materialul unui jucător de pocher.

Gabe începu să râdă.

— Te obişnuieşti. Secretul este să nu pari prea dornică să vinzi. Poartă-te ca şi când nu-ţi pasă dacă clientul acceptă preţul tău sau nu.

— Ei bine, tu ai fost un actor desăvârşit. Îmi păstram privirea pironită la drumul din faţa noastră, temându-mă să-l privesc pe Gabe, conştientă fiind că eram privită de el. Cu toată acea zarvă, păreai mai degrabă un vânzător ambulant din pauza unei piese de teatru, şi nu un scriitor.

— Uneori un jurnalist trebuie să se folosească şi de puţină zarvă dacă e un liber profesionist ca mine. Editorii sunt uneori exact ca nişte cumpărători de la piaţă – de ce să îţi plătesc un preţ bun pentru o povestioară dacă aş putea-o avea pentru mult mai puţin? Gabe se mişcă puţin pe locul de lângă mine şi l-am simţit atingându-mă.

— Ei bine, ne-ai obţinut un preţ foarte bun. Sunt bucuroasă. Şi aş vrea să primeşti o parte din banii aceştia ca salariu al tău.

— Nu, păstrează-i. Nu vreau niciun ban. Încă îţi plătesc pentru faptul că mi-ai salvat viaţa.

L-am privit, iar apoi mi-am întors repede capul în altă direcţie.

— Gabe, datoria aceea ţi-ai achitat-o demult.

— Păi, eu nu cred. Sunt încă foarte îndatorat faţă de tine.

Încăpăţânarea lui mă umplu de frustrare.

— Ascultă, nu e drept din partea ta să lucrezi tot timpul atât de greu şi fără nici-o răsplată.

— Cu greu aş putea spune că e fără răsplată, spuse el, părând ţâfnos. Nu uita, pe lângă faptul că mi-ai salvat viaţa, mi-ai dat o cameră pe gratis şi mâncare în tot acest timp – în timp ce mulţi alţi bărbaţi sunt fără loc de muncă.

— Fii rezonabil, Gabe...

— Dar sunt rezonabil! Tu eşti cea nerezonabilă. Tu... Gabe îşi scutură capul, râzând încet.

— Ce te distrează aşa? l-am întrebat eu.

— Când vine vorba de „încăpăţânare de catâr”, cum îi spuneai tu cândva, aş spune că ne potrivim destul de bine – tu şi cu mine.

Ultimele vorbe le spuse cu toată blândeţea – tu şi cu mine – de parcă ar fi fost cuvinte sfinte, sau aşa ceva. Îmi dădeam seama după tonul vocii sale că mă privea, dar îmi păstram creştetul plecat, concentrându-mă la picioarele din spate ale cailor din faţa mea. Şedeam cot la cot pe băncuţa căruţei, periculos de aproape, şi ştiam că dacă l-aş fi privit chiar atunci în ochi aş fi dorit din nou să-l sărut – şi din nou aş fi fost pierdută. Winky nu mai putea veni să mă salveze de această dată. Cum puteam iubi atât de mult un om şi în acelaşi timp să-mi fie atât de teamă de el?

— De ce îţi este aşa teamă de mine? întrebă dintr-odată Gabe. Îmi citise gândurile, iar asta mă îngrozea chiar mai tare. Atât de rău ai fost rănită, Eliza?

Mi-am dat seama că nu aveam nici-o ieşire, singură cu Gabe, tocmai lucrul pe care încercasem să-l previn toată vara. Nu vroiam să-mi descarc inima în faţa lui, dar nu aveam cum să scap. Mai aveam cam o milă bună până acasă. Am lovit hăţurile pentru a-i face pe cai să mărească trapul.

— Nu, am răspuns în cele din urmă. Ţi-am spus deja de ce...pentru că nu ştiu nimic despre tine.

— Corect. Dar nici eu nu ştiu prea multe despre tine. Vocea lui primise dintr-odată o notă aspră, pe care nu o mai auzisem niciodată până atunci. Inima îmi bubuia de frică. Vrei să dăm toate cărţile pe faţă, Eliza? Ce ţi-ar plăcea să ştii? Unde mi-am petrecut copilăria? în Albany, New York. Acum, unde ţi-ai petrecut-o tu pe a ta?

Mi-era teamă să răspund, dar la fel de teamă şi să n-o fac.

— Nicăieri anume, am reuşit să bâigui în cele din urmă, învingându-mi cu greu nodul din gât. Am călătorit peste tot cu tăticul meu... din cauza serviciului lui.

— Bun. Asta explică de ce nu ştii să joci baseball. Tonul îi era atât de rece, încât a trebuit să mă lupt să nu izbucnesc în lacrimi.

Cu ce s-a ocupat tatăl tău? continuă el. Un fel de vânzător ambulant? Tata a fost avocat. Un avocat foarte renumit, de fapt.

— De ce te porţi aşa? l-am întrebat, silindu-mă să nu încep să plâng.

— Pentru că ţin la tine, Eliza, şi cred că şi tu ţii la mine. Vreau să ştiu de ce mă tot respingi. Spui că e din cauza faptului că nu şti nimic despre mine – dar de fapt ştii

o grămadă. Am lucrat împreună timp de aproape şase luni, ai vorbit zi de zi cu mine, ai Văzut cum te tratez pe tine şi pe copii. Ce altceva mai vrei să ştii?

— Este Gabe Harper adevăratul tău nume? îmi scăpă.

Întrebarea mea îl luă prin surprindere. Ezită puţin prea mult.

— Da.

Ştiam că minte. Ştiam.

Am tras hăţurile silind caii să se oprească şi i le-am pus în mâini, apoi m-am ridicat să cobor. Gabe mă apucă de braţ pentru a mă opri.

— Ce faci? Unde te duci?

— Aş vrea să merg puţin pe jos, dacă nu te superi.

Mă smuci brutal de braţ, îmbrâncindu-mă înapoi pe bancă.

— Dacă este cineva care va merge pe jos, ei bine, eu voi fi acela, spuse el, punându-mi hăţurile înapoi în mâini. Înainte să-l pot opri, sări din căruţă şi porni pe drum, cu spatele la mine. Şchiopăta uşor de un picior, aşa cum îl avertizasem că avea să se întâmple.

Am lovit hăţurile uşor şi am îndemnat caii să meargă mai repede, trecând o clipă mai târziu pe lângă Gabe, lăsându-l în urmă.

Din acel moment l-am făcut pe Gabe să meargă de unul singur la târgul în aer liber sau la piaţa de fructe. Deciziile mele nu-i fură pe plac, dar am insistat că unul dintre noi trebuia să rămână acasă pentru a-i supraveghea pe culegători, aşa că în cele din urmă fu de acord. Uneori Jimmy şi Luke îl însoţeau, dar numai dacă terminau de plivit buruienile din grădina de legume a mătuşii Batty. Era foarte

priceputã când venea vorba de a cultiva tot felul de lucruri, şi ajunsese la un adevărat record cultura de legume. Gabe dusese câteva dintre roade în oraş, spre a le vinde, dar cea mai mare parte, mătuşa Batty o dădea oamenilor. N-aveam nimic împotrivă. Aveam mai mult decât puteam folosi.

Mătuşa Batty mă ajută în acea vară cu conservatul. M-am obişnuit într-atât s-o aud zumzăindu-şi imnurile acelea cum ştiea ea mai bine, încât uneori cântam împreună cu ea, şi Becky la fel. Mătuşa Batty o convinsese cumva pe fiica mea că curăţatul căpşunilor, decojitul roşiilor şi aşezatul castraveciorilor în borcane era o distracţie, aşa că aveam o pereche de mâini în plus la ajutat. într-o după-amiază chicoteam toate trei ca nişte şcolăriţe, în timp ce conservam piersici, şi fără să mă gândesc, am aruncat patru piersici în aer, şi am început să jonglez cu ele, doar să văd dacă mai ştiu să o fac. Becky mă privea cu gura căscată.

— Mama! Cum ai reuşit?

Mătuşa Batty îşi ridică privirea din oala în care fierbea sirop, şi începu să aplaude.

— Vai, Eliza! Dar n-am avut nici cea mai mică idee că eşti atât de talentată!

Am prins repede toate cele patru piersici şi le-am pus pe masă, furioasă că, uite aşa, îmi trădasem o parte tainică.

— Mai fă o dată, mami!

Nu o puteam privi pe Becky.

— Nu acum. Avem de lucru.

— Stai până le spun lui Jimmy, lui Luke şi domnului Harper ce ştii tu să faci!

— Nu! N-o să le spui nici-o vorbă, Becky Jean! N-o s-o mai fac niciodată – nici pentru ei, nici pentru altcineva.

Cuvintele îmi ieşiră mai aspre decât intenţionasem. Buza de jos a lui Becky începu să tremure în timp ce se lupta cu lacrimile.

— De ce nu, mami?

— Pentru că... de-aia. Întotdeauna urâsem când îmi răspundea – tăticul meu aşa, iar acum iată-mă rostind aceleaşi vorbe. Dar existau anumite lucruri pe care nu i le puteam explica unei copile de patru ani.

În ziua aceea am pus la conservat cam şaisprezece kilograme de piersici, şi le-am pus la păstrare pe rafturi în pivniţa mea. Întotdeauna simţeam cum mă cuprinde un sentiment de mândrie Când vedeam şirurile de alimente conservate pe rafturile acelea – roşii, fasole verde, castraveciori, pere şi rânduri întregi de gemuri şi peltele colorate – mâncare ce avea să hrănească familia mea iarna următoare.

Mătuşa Batty îi mituise pe Jimmy şi pe Luke cu cărţile de aventuri ale lui Herman Walters şi îi făcu să îndeplinească tot felul de îndatoriri, cum ar fi să plimbe cultivatorul printre rândurile de porumb şi să facă curăţenie în groapa pentru rădăcinoase. Curând aveam s-o umplem cu cartofi, ceapă, morcovi, dovlecei, sfeclă şi napi. Cei doi purcei pe care-i adusese, se îngrăşaseră destul de bine, iar smântâna groasă de pe laptele lui Myrtle ne adusese bani în plus de la lăptăria din oraş. Banii ne ajutaseră să cumpărăm toate cele necesare pe care nu le puteam cultiva, cum ar fi cafeaua, praful de copt, făina şi zahărul. O mulţime de oameni au îndurat foamea în acel an, dar

Domnul nostru cel bun ne-a binecuvântat cu belşug, iar mătuşa Batty s-a asigurat că îi mulţumeam seară de seară când ne strângeam toţi şase în jurul mesei, pentru a servi cina.

În august, sosi noul catalog Sears, Roebuck Co. În vremuri mai prospere, întotdeauna comandam uniforme noi pentru băieţi, iar uniformele din anul precedent le transformam în haine de joacă. Dar în acest an banii erau prea puţini. Odată cu sosirea lunii septembrie, băieţii trebuiau să se mulţumească cu haine vechi şi cârpite. Cu siguranţă nu aveau să fie singurii copii din şcoală cărora li se vedeau gleznele de sub pantalonii scurţi. Trebuia să economisim banii pentru a putea cumpăra o încărcătură de cărbuni, care să ne ajute să ieşim din iarnă, şi să cumpărăm substanţe pentru stropit la primăvară, de la magazinul lui Peterson, de vreme ce Merle nu avea de gând să-mi permită să iau pe credit. Gabe îmi dăduse o listă cu lucruri care erau indispensabile la fermă, şi singurul lucru pe care l-am comandat în plus în acel an de la Sears a fost o pereche de pantofi noi pentru Jimmy în locul celor care-i rămăseseră mici.

Am terminat de completat talonul de comandă la masa din bucătărie într-o seară, şi o împăturisem când mi-am dat seama că poate dorea şi mătuşa Batty să adauge ceva. M-am dus s-o caut în salonaş unde toţi trei copiii erau ghemuiţi în jurul radioului ascultând emisiunea Amos 'n Andy. Nu era acolo.

— Unde-i mătuşa Batty? A trebuit practic să urlu pentru a atrage cuiva atenţia. Hei, voi de-acolo! N-aţi văzut-o pe mătuşa Batty? Era de parcă ar fi fost hipnotizaţi, sau

cam aşa ceva. Mă şi întrebam deja dacă le făcea bine copiilor mei să asculte radioul.

— Cred că e undeva pe-afară, vorbeşte cu domnul Harper, îmi răspunse în cele din urmă Jimmy.

N-am văzut nici urmă de ea prin curte. Când am intrat în grajd, am auzit voci venind din atelierul unde dormea Gabe. Lăsase uşa doar puţin întredeschisă. Ştiam că nu se cădea să trag cu urechea, dar nu m-am putut abţine. Vroiam să aud despre ce vorbeau ea şi Gabe.

— Nu, nu mă menaja, mătuşă Batty, spuse Gabe. Am cerut părerea dumitale sinceră. Vreau să aud ce crezi cu adevărat despre asta.

— Cred că e o povestire foarte bună, spuse ea. Şi foarte prudentă.

— Prudentă? Cum adică?

— Aşa scrii tu tot timpul? Articole de ziar de acest gen?

— Da. De ce?

— Pentru că articolul acesta este foarte bine scris, foarte informativ... dar foarte lipsit de pasiune, îi spuse mătuşa Batty. Aşa ceva e foarte bine pentru articolele de ziar; cam asta se cere. Dar am început să te cunosc destul de bine, Gabe, şi eşti un bărbat sensibil, receptiv, plin de multă compasiune. De ce nu răzbeşte adevăratul Gabe Harper din scrierile tale? Doar nu eşti un om lipsit de pasiune.

— O spui chiar tu, nu asta se cere de la un articol de ziar de calitate. Eu nu scriu ficţiune sau eseuri...

— De ce nu?

— Păi... pentru că... pur şi simplu nu scriu.

— Fii serios, Gabe! Fii mai plin de viaţă, mai pasional! Toţi Scriitorii cu adevărat mari nu s-au temut să-şi implice propriile sentimente, chiar propriile fiinţe în lucrarea lor. Şi asta cred că se aplică pentru orice profesionist. De aceea este John Wakefield un avocat atât de priceput... şi asta este ceea ce a trebuit să înveţe şi Eliza pentru a ţine hăţurile livezii ăsteia. Marii scriitori nu au reţineri în a se investi pe sine. Dar cred că tu ai, Gabe.

— De ce spui asta?

— Nu scrii despre niciuna dintre propriile tale experienţe, ci doar observaţii indiferente. Trebuie să te aşterni pe tine însuţi pe hârtie.

Tăcerea umplu pauza lungă ce urmă. Mă întrebam ce făceau acolo împreună.

— Din nu ştiu ce motiv, ideea asta te sperie de moarte, nu-i aşa? spuse mătuşa Batty. O văd în ochii tăi.

— Da, recunosc că mă îngrozeşte.

Mi-am amintit cât de bună era povestirea vagabondului pe care o scrisese Gabe, şi totuşi nu aflasem nimic despre el după ce o citisem. Însă povestirile pe care le scria Gabe despre tatăl său şi despre fratele său mai mic căzând prin gheaţa spartă – acelea aveau acel ceva la care cred că se referea mătuşa Batty. Probabil că nu o lăsase să citească acele povestiri – şi cred că ştiam de ce.

— Ştii de ce au avut cărţile mele un asemenea succes? întrebă mătuşa Batty. Pentru că atunci când am scris seria pentru fete, mi-am amintit propria mea dorinţă copilărească de a fi precum Nellie Bly şi am privit în adâncul sufletului meu. Am scris despre dorinţa pe care o aveam de a fi propria mea persoană, nu doar fiica sau soţia

cuiva, dorinţa de a lua deciziile corecte şi să fiu ceea ce Dumnezeu m-a creat să fiu, dorinţa de a lăsa un semn în lume aşa cum Nellie Bly o făcuse. Iar când am scris seria pentru băieţi, am scris din adâncul dragostei ce i-o purtam lui Walter – fiecare dintre eroii mei a înfruntat moartea şi pericolul cu acelaşi curaj şi credinţă pe care mi le-a arătat el. Dacă nu aş fi riscat să mă aştern pe mine însămi în acele pagini, acele cărţi nu s-ar fi vândut niciodată. Deci întrebarea este, de ce te temi atât de tare să te aşterni pe hârtie?

Urmă o nouă pauză lungă înainte ca Gabe să replice:

— Nu ştiu de ce,

— Care evenimente din viaţa ta te-au schimbat cel mai mult, Gabe? îmi imaginez că participarea la război a fost unul dintre ele.

— Da... dar nu pot scrie despre război. Am încercat... dar pur şi simplu nu pot.

— Niciunul dintre noi nu vom fi ceea ce doreşte Dumnezeu să fim până nu ne înfruntăm trecutul, până nu înfruntăm persoanele şi întâmplările pe care Dumnezeu le aduce în viaţa noastră, care ne-au modelat şi care ne-au făcut ceea ce suntem. Dar mai întâi trebuie să ne depăşim sentimentul de mânie pe care-l avem faţă de El pentru faptul că a îngăduit să ni se întâmple lucruri rele. Isus spune că dacă îi vonn cere Tatălui să ne dea pâine, El nu ne va da o piatră. Trebuie să încetăm să vedem lucrurile rele din viaţa noastră drept pietre – în realitate sunt pâinea lui Dumnezeu. Ele ne vor hrăni şi n Vor ajuta să creştem, dacă le acceptăm drept hrană pentru sufletele noastre.

Am auzit un foşnet când mătuşa Batty se ridică. Când reîncepu să vorbească, vocea ei veni chiar din cealaltă parte a uşii. M-am ascuns în spatele hambarului de grâu, dar i-am auzit cuvintele pe care le rosti înainte să plece:

— Scrie-ţi propria poveste, Gabe. Îţi garantez nu numai că va fi impresionantă, dar s-ar putea chiar să te ajute să-ţi accepţi trecutul.

A doua zi m-am dus Cu căruţa în oraş, pentru a duce la poştă talonul de comandă de la Sears şi să vând smântâna şi ouăle care erau în plus. M-am oprit, de asemenea, pe la biroul domnului Wakefield, şi tot ce mai puteam face era să mân caii la galop prin aerul fierbinte de august pentru a împărtăşi mătuşii Batty ultimele noutăţi. Era afară în curte, strângând de la uscat rufele pe care le spălasem în dimineaţa aceea.

— Parcă ai fi gata să explodezi, spuse ea când mă văzu. Ai veşti noi, presupun – bune sau rele?

— Nu sunt sigură. L-am vizitat pe domnul Wakefield când am fost în oraş. Avea un proces la judecătoria districtuală, aşa că nu era acolo, dar secretarei lui i-a scăpat că s-ar putea să fi aflat unde locuieşte Matthew. Adresa pe care i-a dat-o spitalul militar domnului Wakefield este a unei pensiuni din Chicago. Adresa e veche de treisprezece ani, desigur, dar cel puţin ştiu de unde să înceapă căutările. Domnul Wakefield are câţiva cunoscuţi care trag câteva sfori pentru dânsul în Chicago, şi aceştia cred că sunt destul de aproape în a-l găsi pe Matthew. S-ar putea ca peste doar câteva săptămâni să aibă veşti noi pentru noi.

— O, ce veste minunată! Mătuşa Batty continua să ţină un capăt al unui cearşaf de pat care era prins de sfoară cu un cârlig de rufe. Se emoţionă atât de tare, că începu să se învârtă în cerc cu cearşaful, de parcă ar fi dansat în jurul unei prăjini. Tocmai atunci ieşi şi Gabe din grajd pentru a dezlega caii de la căruţă.

— Văd că dansezi, mătuşă Batty. Ce mai sărbătorim de data asta? întrebă el.

— Matthew! spuse ea cu un zâmbet larg. S-ar putea să fim foarte aproape să-l găsim pe Matthew!

— Pe cine? întrebă Gabe. Dar i-am văzut faţa. Devenise la fel de albă ca şi cearşaful din mâinile mătuşii Batty. Ştia cine era Matthew. Faptul că se prefăcea a nu şti, era o minciună, juca teatru. Ştiam că aşa era.

— Matthew Wyatt este fiul cel mai mare al surorii mele Lydia, îi spuse mătuşa Batty. A plecat să lupte în marele război, şi nu s-a mai întors de acolo.

Dintr-odată îmi veni s-o opresc. Nu vroiam să-i spună lui Gabe restul – anume că Matthew era proprietarul fermei, şi nu eu. Eram disperată să o opresc, să-i distrag atenţia.

— Ştii ceva, ia lasă-mă pe mine să strâng rufele astea în locul tău, am spus eu, luându-i cearşaful din mâini. E prea cald pentru tine să stai pe-afară pe soarele ăsta. Dar mătuşa Batty era prea captivată ca să se poată opri. Am ascultat atunci neajutorată cum dezvălui tot adevărul.

— L-am căutat pe Matthew peste tot pentru că testamentul lui Frank Wyatt a lăsat livada şi tot restul drept moştenire lui Matthew, şi nu Elizei. Iar acum, în cele din urmă, nu-i exclus să fim foarte aproape de a-l găsi. E tocmai în Chicago!

Gabe păru chiar mai tulburat decât mine. Se rezemă de căruţă, de parcă ar fi fost cât pe-aci să cadă dacă nu se ţinea de ceva. Mătuşa Batty ar fi observat şi ea, dacă nu ar fi fost atât de emoţionată. Dar o clipă mai târziu, Gabe se adunase din nou. Din câţiva paşi mari fu atât de aproape de mine, că i-am putut simţi parfumul de la săpunul de ras de pe faţa lui.

— Socrul tău a lăsat totul altcuiva? întrebă el cu o voce gravă.! Nimic din toate astea nu sunt ale tale şi ale copiilor? Te-a lăsat cu nimic?

— Aşa-i, i-am răspuns eu, aproape în şoaptă.

Vedeam desluşit cum se intensifică furia lui Gabe, dar nu părea să aibă nici-o modalitate de a se descărca. Îşi încordă maxilarul iar mâinile i se strânseră.

— Nici nu-i de mirare că toată lumea l-a urât pe Frank Wyatt, spuse el printre dinţi. Sper că putrezeşte în fundul iadului!

— O, Gabe, nu! spuse mătuşa Batty. Eu n-aş dori nimănui iadul, nici măcar lui Frank Wyatt. Şi-apoi, nu cunosc niciun singur om care să-l fi iubit vreodată pe omul acela. Pentru mine, ăsta-i un chin suficient. Îţi poţi imagina să treci prin viaţa asta minunată aici pe pământ fără să fi fost iubit vreodată?

Am profitat de neatenţie pentru a scăpa de Gabe, depărtându-mă de el şi ridicând coşul cu rufe pentru a-l ţine drept scut între noi doi. Fără niciun alt cuvânt, se întoarse şi se îndreptă spre căruţă, conducând caii în grajd.

Începând cu acea zi, Gabe nu mai era acelaşi. În diferite momente îl prindeam dus pe gânduri, cum era şi atunci când l-am găsit căţărat pe scară cu un măr în mână,

privind în zare, sau când l-am găsit şezând pe un scăunel la muls lângă Myrtle, privind în găleata goală, în timp ce ea mugea de zor să fie mulsă. De cele mai multe ori când încercam să vorbesc cu el, aveam sentimentul că era dus pe gânduri, departe de Wyatt Orchards. Nici chiar copiii nu reuşiră să-l convingă să se joace cu mingea cu ei sau să mai meargă la pescuit. Serile rămânea afară în grajd, în loc să asculte radio împreună cu noi toţi, şi nici chiar mătuşa Batty nu-l mai putea convinge să intre în casă.

Comportamentul lui ciudat mă făcu să mă simt de parcă mergeam pe sârmă. Dacă el era cu adevărat Matthew, de ce nu venea s-o recunoască pur şi simplu? Oare încerca să se hotărască ce avea de făcut acum, ştiind că totul era al lui? Şi dacă nu era Matthew – ei bine, poate că încerca doar să se distanţeze puţin de noi pregătindu-şi momentul când avea să-şi ia rămas bun. Indiferent, se părea că îl pierdusem deja pe acel Gabe pe care îl cunoscuserăm odată.

Luna august trecu, şi în septembrie, când băieţii începură din nou şcoala, se întrevedea şi sfârşitul unui lung sezon de cultură. Lucraserăm din greu, iar acum lucrul nostru adusese în sfârşit roade. Ramurile pomilor erau încărcate cu mere. Odată ce erau culese şi vândute, şi după ce porumbul era cules, puteam în sfârşit să ne permitem odihna binemeritată.

Într-o după-amiază lucram împreună cu mătuşa Batty în grădina de legume în timp ce Becky dormea. Strângeam ultimele gogonele pentru a le prăji în ulei înainte să vină îngheţul, când am văzut maşina şerifului Foster suind pe

drum într-un nor de praf. Un sentiment care nu prevestea nimic bun mă străfulgeră, deşi nu ştiam de ce.

— O-o, spuse mătuşa Batty, răsunând în ecoul gândurilor mele. Ia uite cum vine beleaua pe capul nostru.

Nu m-am urnit când l-am văzut pe şerif coborând din maşina lui. Ne făcu cu mâna când ne văzu, apoi traversă curtea îndreptându-se spre locul unde lucram.

— Trebuie să schimb câteva vorbe cu acel aşa-zis administrator al vostru, doamnă, spuse el, atingându-şi borul pălăriei. Cel ce-şi spune Gabriel Harper.

— Nu dau doi bani pe modul în care vorbeşti, domnule am spus, încercând să par mai curajoasă decât eram în realitate. Ceva din faţa lui încruntată şi din ecusonul care-i strălucea pe uniformă îmi făcu inima să-mi bată cu putere. Domnul Harper a lucrat din greu pentru mine. Tocmai suntem pe cale să culegem ultimele roade şi nu aş fi reuşit niciodată să fac asta fără ajutorul lui.

— Bun, spuse el oftând greu, chiar nu-mi place să fiu tocmai eu cel care-ţi spune că omul care-şi spune Gabriel Harper te-a minţit. Nu este cine pretinde el că este... şi atât John Wakefield cât şi eu am ajuns la concluzia că Harper a venit aici cu intenţia deliberată, de a te înşela şi de a te escroca.

Am simţit cum mi se înmoaie genunchii. Gabe? A venit aici să mă escrocheze?

— Nu cred, am murmurat eu. Dar chiar în secunda când am rostit acele vorbe, îndoiala începu să îşi croiască loc în mintea mea. Ştiam că mă minţise când îmi spusese că Gabe era numele lui adevărat. Şi mai ştiam că doar se prefăcuse că nu ştia cine era Matthew. Încă din momentul

când sosise, ascundea un secret faţă de mine, dar nu era cu putinţă să fie din cauza faptului că vroia să mă înşele, nu? Asta era partea pe care nu puteam s-o cred.

— Ei bine, doamnă, este adevărat, spuse şeriful. Mă privi cu milă. Îmi dau seama că omul ăsta ţi-a câştigat afecţiunea şi încrederea – şi asta face crima de care este vinovat să fie şi mai condamnabilă, după părerea mea.

Cuvintele îmi ţâşniră într-un acces de furie.

— Nu ştiu ce crimă consideri dumneata că a comis, dar fără îndoială, acea crimă nu a fost împotriva mea! Nu a făcut nimic rău de când îl cunosc, şi nici nu a încercat să mă facă să-l îndrăgesc. Aproape că m-am înecat cu propria mea minciună. Gabe mă făcuse să mă îndrăgostesc, la fel cum îi cucerise şi pe copiii mei. Nu ştiam dacă o făcuse în mod deliberat sau nu.

— Ascultă, am continuat eu, toate faptele lui Gabe faţă de mine au fost pe deplin onorabile! A lucrat mai greu decât ar fi de aşteptat din partea unui om pe care-l angajezi să lucreze, şi nu a acceptat absolut nimic din partea mea, în afară de mâncare şi patul din grajdul meu.

— Calmează-te acum, Eliza. Lasă-mă să-ţi spun ce am aflat eu cu John Wakefield.

— Ce amestec are John Wakefield în toate astea?

— Stai că ajung şi acolo. Înţelegi, după ce am vorbit cu domnul Harper acum câteva luni, am început să fac, cercetări prin Chicago, să încerc să aflu câte ceva din trecutul lui.

— De ce? Ce drept aveai dumneata? Ce motiv?

— Lasă-mă să termin. Îşi ridicase mâna spre a mă reduce la tăcere. „Cei de la Chicago Tribune mi-au spus că

„Gabriel Harper” este pseudonimul pe care-l foloseşte. Dar când am căutat să aflu adevărata lui identitate, am descoperit că pretinde că adevăratul său nume este Matthew Wyatt – la fel ca şi cumnatul tău.

Gabe chiar era Matthew! O vâltoare de sentimente mă copleşi – uşurare, teamă, bucurie, neîncredere. Nici nu mă puteam gândi ce însemna asta în ce privea viitorul copiilor şi al meu. Tot ce ştiam era faptul că îl găsisem exact pe omul pe care-l căutasem, că eram îndrăgostită de el şi că eram destul de sigură că şi el mă iubea. Dar şeriful se purta de parcă se pregătea să-l arunce pe Gabe la închisoare. Îmi transmisese ştirea de parcă m-ar fi anunţat de cine ştie ce tragedie mare.

— Acum, John Wakefield mi-a spus că încercase să dea de urmele cumnatului tău, continuă şeriful. Înţeleg că Matthew trebuie să intre în posesia unei moşteniri, potrivit cu testamentul lui Frank, nu-i aşa? în orice caz, căutările domnului Wakefield şi propriile mele cercetări ne-au condus la acelaşi om – acest aşa-numit Gabriel Harper.

Am reuşit, în sfârşit, să-mi recapăt vocea.

— Este oare vreo crimă să te foloseşti de un pseudonim? Dacă Gabe este într-adevăr cumnatul meu, atunci această veste este una minunată. Şi doar mu încalcă legea dacă locuieşte aici şi lucrează pentru mine, nu?

— Eliza – omul care a lucrat în tot acest timp pentru tine nu este Matthew Wyatt care a crescut aici în Deer Springs.

— De unde ştii dumneata că nu este? Oamenii se schimbă! A trecut printr-un război...

— Nu există decât o singură modalitate să aflăm aceasta. Îi lipseşte vârful de la al doilea deget de la mâna dreaptă? Cu unghie cu tot? Adevăratul Matthew a avut un accident cu lama de la o maşină de tuns iarba când avea doisprezece sau treisprezece ani.; Degetele nu mai cresc la loc. John şi cu mine credem că acest bărbat a venit aici pentru a te escroca pe tine şi pe copii de moştenirea care vi se cuvine de drept. Erai singură, vulnerabilă, şi aveai nevoie de ajutor.

— Dar Gabe nici măcar nu a ştiut despre testamentul lui Frank. Nu i-am spus niciodată vreo vorbă despre asta.

— Nu-i lua apărarea, doamnă Wyatt. Noi credem că ştia. Impostorul acesta, acest Gabe Harper sau cum l-o fi chemând, ştie tot despre Matthew Wyatt. John Wakefield i-a cercetat documentele sale de la locul său de muncă de la ziar, pentru a vedea dacă are vreun drept la moştenire, şi a descoperit că Harper i-a numit drept părinţi pe Frank şi Lydia Wyatt, iar ca loc de naştere Deer Springs – s-a folosit chiar şi de data de naştere reală a lui Matthew.

Gabe ştia multe, mult mai mult de atât. Ştia tot felul de lucruri personale, cum ar fi:ce fel de tată fusese Frank Wyatt şi secretul despre modul în care se înecase Willie. Şi mai ştia şi faptul că Matthew nu era fiul adevărat al lui Frank. M-am simţit la fel de zdruncinată ca o colibă în mijlocul unui uragan. Probabil că observase şi şeriful acest lucru pentru că îşi puse mâna pe umărul meu pentru a mă linişti.

— Cum am spus, adevăratul Matthew Wyatt are o bucată de deget lipsă. Acum dacă mi-ai putea spune unde se găseşte Gabriel Harper, vei vedea adevărul cu ochii tăi.

Ştiam deja adevărul. Lui Gabe nu-i lipsea niciunul dintre degete. Probabil că aşa trebuie să îşi fi dat seama şi mătuşa Batty că nu era Matthew. M-am întors spre ea – dar se făcuse nevăzută! O clipă mai devreme se aflase lângă mine, când apăruse şeriful – iar acuma dispăruse, tăcută ca o pisică. Nu eram în stare să înmagazinez toate informaţiile. Eram atât de năucită gândindu-mă că Gabe era un criminal care venise să mă înşele, că-mi pierise vocea. Tot nu o puteam crede. Şeriful îşi puse acum ambele mâini pe umerii mei, de parcă ar fi ştiut că eram cât pe-aci să mă prăbuşesc.

— Ştim că adevăratul Matthew Wyatt s-a mutat la Chicago după ce a fost eliberat din armată, a spus el. Poliţia din Chicago este foarte îngrijorată, pentru că Matthew pare să fi dispărut fără urmă. Domnul Harper al tău ar putea prea bine să aibă legătură cu dispariţia lui. Nu-i lua apărarea, Eliza. Spune-mi unde e.

M-am luptat să înţeleg cuvintele îngrozitoare ale şerifului. Nu vroiam să-l cred. Oare mă îndrăgostisem de un criminal? Le îngăduisem copiilor mei să stea pe genunchii unui ucigaş?

— Ăă... Gabe e în hambarul pentru mere, am spus în cele din urmă. Pregăteşte selectorul de mere pentru cules.

L-am urmat pe şeriful Foster traversând curtea şi intrând în hambarul unde ţineam merele, ca o femeie somnambulă. Dar când am intrat acolo, nici urmă de Gabe. În schimb, mătuşa Batty stătea acolo rezemată de selector, zâmbind cu gura până la urechi. Winky şedea la picioarele ei, cu limba bălăngănindu-i-se pe-afară, ca de obicei.

— Unde e domnul Harper? o întrebă şeriful.

— Nu-i aici, Dan, spuse ea. Mă tem că a plecat.

Şeriful trecu pe llângă ea şi ieşi afară pe uşa larg deschisă.

O priveam pe mătuşa Batty şi nu-mi venea să cred.

— Tu l-ai avertizat, nu-i aşa?

— Da, Gabe m-a rugat s-o fac. Mai ţii minte când lucra la casa mea şi Dan Foster l-a ameninţat că o să-l verifice? Gabe m-a pus atunci să-i promit, că dacă îl mai văd vreodată pe şerif că se întoarce şi-l caută pe el, o să vin şi o să-i spun de îndată.

— Dar de ce? Ce secret ascunde Gabe?

Ridică din umeri..

— Nu l-am întrebat. Eu n-am făcut nimic altceva decât să-l avertizez că şeriful Poster e aici, aşa cum i-am promis că o să fac, iar Gabe a şi luat-o la fugă mâncând pământul.

Chiar atunci se întoarse şeriful, gâfâind puţin.

— Sper că acum îmi dai crezare, doamnă Wyatt. Oamenii nevinovaţi nu fug din faţa legii. Aş putea să-ţi folosesc puţin telefonul? Trimit după câini.

— Nu am telefon.

El pufăi frustrat.

— Care e cel mai apropiat vecin al tău? Alvin Greer are telefon?

— Nu trebuie să trimiţi după câinii dumitale, spuse mătuşa Batty. Winky al meu e-ste un câine de vânătoare desăvârşit. Dă-i să miroase ceva de-al lui Gabe, şi o să-i dea de urmă cât ai zice peşte. Winky lătră drept confirmare.

Şeriful se uită la căţelul dolofan şi se încruntă sceptic.

— Domnişoară Fowler... chiar nu cred că...

— Încearcă, domnule şerif. Uite, asta e basmaua lui Gabe. I-o duse la nasul lui Winky. El o mirosi îndeaproape, de parcă toată viaţa lui atârna de asta. Găseşte-l pe Gabe, băiete! Du-te şi prinde-l pe Gabe! îl încurajă ea. Nu l-am mai văzut niciodată pe căţelul acela atât de plin de viaţă. Lătra de parcă ar fi vrut să ne transmită ceva important, iar coada scurtă i se învârtea ca o morişcă.

— Du-te prinde-l! îl îndemnă mătuşa Batty. Găseşte-l pe Gabe!

Winky îşi împlântă nasul în pământ şi ne conduse pe uşa din spate a hambarului de mere împleticindu-se în picioarele lui micuţe şi strâmbe. Ştiam că dăduse peste urma lui Gabe pentru că se îndrepta spre grajd în linie dreaptă şi nu în felul lui obişnuit, ca beat, în zigzag, din cauza ochiului său orb. Vroiam să-l opresc dar nu ştiam cum – sau de ce. Dacă Gabe era cu adevărat un criminal, aşa cum susţinea şeriful Foster, de ce mai vroiam să-l protejez?

Winky ne duse la atelierul unde dormea Gabe. Deschise uşa cu botul, apoi sări în patul lui Gabe şi lătră. – Nu-i aici, spuse şeriful dezgustat.

— Nu, dar pun pariu că tocmai a fost aici, spuse mătuşa Batty. Aici locuia Gabe, şi vezi? Maşina de scris şi toate celelalte lucruri au dispărut.

Nu înţelegeam ce făcea mătuşa Batty. De ce acum un minut îl ajuta pe Gabe, iar acum îl dădea de gol?

Şeriful arătă spre hainele care se găseau în apropiere împăturite cu grijă pe un scaun.

— Nu sunt astea hainele lui? Nu poate fi departe fără ele.

— Au fost ale lui Sam, am spus eu. I le-am împrumutat lui Gabe pentru că nu prea avea multe haine de purtat. Le-a lăsat aici pentru că nu e un hoţ,

— Dar le purta de curând, aşa că desigur încă poartă mirosul lui Gabe, spuse mătuşa Batty dornică să ajute. Îi duse una dintre cămăşi la botul lui Winky, iar micuţul câine se umplu iarăşi de viaţă. Lătră, apoi sări jos din pat şi merse pe urmele lui Gabe care conduceau spre uşa din spate a grajdului. Ne conduse în jos pe cărarea pe care apucau întotdeauna vacile când mergeau la păscut, apoi se strecură pe sub gardul de sârmă ghimpată şi se afundă în pădure. Mătuşa Batty şi cu mine trecurăm cu uşurinţă printre sârme, dar şerifului Foster îi luă mai mult să treacă printre fire fără să nu-şi rupă pantalonii. Winky se întoarse şi-l aşteptă răbdător de cealaltă parte.

— Nu ţi-am spus că e un câine de vânătoare desăvârşit, domnule şerif? spuse mătuşa Batty mândră.

Winky lătră din nou şi porni spre tufişuri. Ne conduse într-un desiş de buruieni şi crengi rupte, adânc în pădure.

— Mda, arată ca un fel de vizuină, spuse şeriful, cu mâna pe tocul armei lui. Şi pun pariu că aici se ascunde. Staţi la distanţă.

Dintr-odată, Winky lătră de trei ori, apoi porni spre casă alergând mai repede decât l-am văzut vreodată alergând. Mătuşa Batty îl prinse pe şerif de braţ.

— Aşteaptă puţin, Dan. Dacă aş fi în locul tău, eu una nu m-aş încumeta să intru acolo şi să lovesc în toate părţile, pentru că...

— Am spus să stai la distanţă, domnişoară Fowler. Harper ştie că e încolţit şi ar putea fi periculos.

— Dar cred că trebuie să ştii că Winky a făcut o greşeală teribilă şi...

— Amândouă să staţi departe de mine şi să nu vă mai amestecaţi în această operaţiune de arestare, spuse el ferm. Arătă în spatele cărării spre un pin mare. Duceţi-vă acolo, nu-mi mai staţi în drum.

— Mai bine facem ce ne spune omul ăsta, spuse mătuşa Batty ridicând din umeri.

— Dar Gabe este...?

— Ai încredere în mine, păpuşă. Mă trase după ea pe cărare până ajunserăm sub ramurile pinului, aşteptând. Şeriful Foster îşi scoase arma.

— Ieşi afară de acolo, Harper, strigă el. Ştiu că eşti acolo, Nu mai poţi scăpa. Când nu se întâmplă nimic, ridică o creangă de pe jos şi începu să lovească cu ea în desiş. Nu îngreuna lucrurile mai mult împotrivindu-te arestării.

Lovi mai tare, mai adânc, şi am auzit un foşnet în desiş. De la distanţa sigură unde mă dusese mătuşa Batty, am văzut o mişcare. O coamă de păr negru îşi făcu apariţia, iar şeriful Foster scoase un urlet. În secunda când urlă, putoarea îngrozitoare de sconcs ne învălui pe toţi.

— Ptiu! Am încercat să-l previn, spuse mătuşa Batty, scuturându-şi capul.

Îmi părea rău pentru şeriful Foster. Putoarea era atât de scârboasă, că te lăsa fără suflare şi îţi umplea ochii de lacrimi – iar sconcsul apucase să-l împroaşte de aproape, înainte să o ia la fugă în pădure. Şeriful nu se mai putea opri din tuşit şi era cât pe ce să se sufoce, aşa că a trebuit să-l conducem înapoi spre casă, întrucât ochii îi erau atât de injectaţi că nu mai vedea nimic. Când am ajuns la

veranda din spate, i-am dat o găleată cu apă ca să-şi spele ochii cu ea, dar nu aveam de gând să-l invit în casă duhnind în halul ăla.

— Putem să-ţi aducem cada din aramă, se oferi mătuşa Batty. O să îţi pregătesc o baie în suc de roşii. Asta o să scoată garantat toată duhoarea.

— Nu... nu... spuse el, continuând să scuipe.

— Păi atunci cel puţin lasă-mă să-ţi dau un schimb de haine, am spus. Dar el nu ştia cum să se urce mai repede în maşină şi să plece de acolo.

— Ar fi trebuit să mă asculte, spuse mătuşa Batty în timp ce maşina şerifului se depărta pe drum. Apoi, înainte ca praful ce se ridicase în urma ei să apuce să se aşeze, ea pufni în râs de parcă s-ar fi abţinut cu greu în tot acest timp, ca şi când dacă nu şi-ar fi dat drumul acum, ar fi explodat. O priveam cu ochii mari.

— Tu l-ai dus la sconcsul acela intenţionat, nu-i aşa!: – Eu n-am făcut nimic, spuse ea nevinovată ca un copil. Winky l-a dus.

— Dar...

Ea mă mângâie uşor pe braţ.

— Winky îl adora nespus pe Gabe, să ştii.

CAPITOLUL 15

Nu l-am mai văzut în ziua aceea pe şeriful Foster. Am aşteptat şi am privit în zare toată după-amiaza, sperând ca Gabe să se întoarcă şi să ne ofere o explicaţie, dar se făcuse nevăzut. Nu avea suficientă încredere în noi, după tot acest timp, să ne spună cine era şi de ce fugea? Presupun că nu, pentru că plecase definitiv. Din nou, m-am simţit părăsită de tot.

— Unde s-a dus domnul Harper? întrebă Becky în timp ce şedeam cu toţii în jurul mesei la cină în seara acelei zile. Cred că toţi eram extrem de conştienţi de scaunul cel gol al lui Gabe.

— N-a spus nimănui unde se duce, am spus eu. Cred că s-a dus acolo de unde a venit.

— Adică în cer? Chiar a fost un înger? întrebă Becky.

— Nu, nu a fost un înger... am început eu, dar mătuşa Batty mă întrerupse.

— Păi, într-un fel a fost, spuse ea. Îngerii sunt mesageri ai lui Dumnezeu care ne sunt trimişi pentru a ne ajuta oricând avem nevoie. Asta a făcut şi Gabe. Ne-a ajutat pe toţi, nu? A lucrat în livadă pentru mămica voastră, mie mi-a reparat acoperişul şi l-a făcut ca nou, iar pe voi, băieţi, v-a învăţat să vă jucaţi baseball, să înotaţi şi să prindeţi peşte, şi lui Becky i-a făcut leagănul...

— Atunci de ce a plecat de la noi? întrebă Jimmy.

— Presupun că lucrarea lui aici s-a terminat, spuse mătuşa

Batty. Poate că Dumnezeu a avut nevoie de ajutorul lui Gabe în altă parte.

— Dar noi mai avem nevoie de el aici! spuse Jimmy. Am auzit desluşit lacrimile din vocea lui. Exact de asta mă temusem atâta – de faptul că copiii mei aveau să simtă durerea îngrozitoare de a fi abandonaţi atunci când a plecat Gabe. Şi eu simţeam acea durere exact la fel de intens ca şi ei.

— Căutaţi ajutor la persoana greşită, spuse mătuşa Batty.

Dumnezeu este Cel care ne-a ajutat. El Şi-a trimis mesagerul în viaţa noastră pentru că a vrut să ştim că ne putem baza pe El. Dumnezeu este în continuare aici şi ne ajută, chiar dacă Gabe a plecat.

Copiii mei nu vroiau să audă toată vorbăria asta bisericească, şi nici eu. Eram toţi prea răniţi ca să găsim vreo mângâiere la Dumnezeu în acel moment.

— S-se mai întoarce dom-domnul Ha-harper? întrebă Luke.

Mătuşa Batty părea să-şi dea seama că vorbele ei alese despre Dumnezeu nu erau îndeajuns. Îşi petrecu braţele pe după Luke, care şedea la masă lângă ea, şi îl îmbrăţişă.

— Ascultă, dragule, spuse ea. Gabe ne-a iubit pe toţi foarte mult, şi i-a plăcut foarte mult să fie aici. Nu ne-ar fi părăsit decât dacă avea un motiv foarte întemeiat s-o facă. Însă dacă există vreo modalitate să se întoarcă într-o bună zi la noi, cred că o va face.

Cu cât mă gândeam mai mult la misterul lui Gabe Harper, cu atât eram mai tulburată. Crezusem atât de mult

timp că era chiar Matthew, încât încă mi se părea destul de greu să-mi scot ideea asta din cap, chiar dacă acum ştiam cu siguranţă că nu era. Dar de ce ar fi preluat datele lui Matthew? Lăsase toate acele povestiri despre tatăl lui şi despre fratele lui Willie în acel sac, sperând că aveam să le găsesc? Vroia să mă lase să cred că era cumnatul meu? Şi ce a fost atunci cu piciorul lui rănit? Ajunsese la uşa noastră ca un om foarte bolnav – ar fi putut chiar să moară!

— şi ăsta nu era un lucru de care să se fi putut preface.

Dar gândul care mă năucea cel mai tare, gândul care mă făcea să doresc să închid toate uşile când mergeam noaptea la culcare, era întrebarea pe care o ridicase şeriful – ce se întâmplase cu adevăratul Matthew Wyatt? Gabe cunoştea probabil răspunsul, dacă preluase asupra sa identitatea lui Matthew. Dar de ce trebuise să fugă din faţa şerifului dacă nu avea nimic de ascuns? Oare chiar putea fi Gabe Harper în stare de... crimă?

După ce-mi dusesem în seara aceea copiii la culcare, am ieşit în atelierul din grajd unde obişnuise să doarmă Gabe. Mi-am spus că trebuia să adun hainele acelea ale lui Sam pe care le lăsase în urmă, dar în inima mea cred că speram să-l găsesc pe Gabe ascunzându-se acolo pe undeva. Vroiam să-mi ofere o explicaţie simplă pentru toată nebunia asta. Vroiam să glumesc pe baza acestei neînţelegeri care era. Vroiam să-l aud râzând în timp ce-i povesteam cum salvase Winky întreaga zi şi cum îl ajutase să scape de şerif. Îl vroiam pe Gabe înapoi – vechiul Gabe care lucrase alături de mine la tunsul pomilor, la umplerea găleţilor cu petrol şi la stropitul merilor şi ajutând-o pe

viţeluşa Angel să vină pe lume – nu Gabe cel periculos pe care mi-l descrisese şeriful, care nu dorea nimic altceva decât să-mi fure livada şi inima.

În timp ce şedeam pe marginea patului lui Gabe, ascultând rumegatul molcom al vacilor şi foşnetul cailor în boxele lor, ştiam cu certitudine un lucru – Gabe reuşise într-adevăr să-mi fure i inima. Plecase şi-ni luase inima cu el. Lăsase în urmă o gaură mare, goală, dureroasă, unde fusese cândva inima mea.

M-am ridicat să plec, luând şi hainele după care venisem. Ştiam că trebuia să le ascund din nou în vreun dulap, ca să nu îmi amintească de Gabe. Când m-am întors să plec, am observat că uşa sobei stătea uşor întredeschisă. Am lovit-o cu piciorul pentru a o închide, dar nu vroia să stea închisă. Soba ar fi trebuit să fie curată pe timpul verii, dar nu era. Ceva se afla înăuntru.

Am pus hainele pe pat şi m-am aplecat să văd ce anume era. Înăuntru zăcea unul dintre caietele lui Gabe – de fapt, cel pe care tocmai mă rugase să i-l cumpăr ultima oară când fusesem în oraş.

Unul dintre colţuri era pârlit, şi arăta de parcă Gabe îl vârâse în Sobă în grabă, iar apoi aruncase un chibrit aprins pe el. Probabil că focul se stinsese pentru că uşa nu se închisese. Am suflat la o parte chibritul ars şi hârtia pârlită, apoi am scos restul caietului din sobă.

Gabe îl băgase cu faţa în jos, şi doar câteva foi albe de la sfârşitul caietului arseseră. Puteam citi încă paginile pe care îşi aşternuse scrisul.

Am dus caietul lui Gabe înapoi în casă, şi după ce am încuiat toate uşile de la fermă, pentru prima oară în viaţa mea, am luat caietul cu mine la etaj, pentru a citi în pat.

Am început să scriu când aveam zece ani, pentru că cuvintele începuseră să se stivuiască înăuntrul meu şi nu aveam alt mod de a le elibera. Toate gândurile şi sentimentele mele adunate au explodat pe paginile jurnalelor mele când am reuşit în cele din urmă să le descătuşez, să fac ordine printre ele, să le înţeleg. Scrisul a devenit supapa mea tainică când presiunea de a mă exprima începea să se acumuleze. Şi deşi nu l-am menţionat niciodată pe tata, şi nici nu l-am descris, fiecare cuvânt pe care-l scriam avea de a face cu el, avea de a face cu acceptarea persoanei sale. Şi a propriei mele persoane.

Tatăl meu a fost un avocat robust, lat în umeri, care umbla cu demnitatea unui prinţ şi cu beligeranţa unui luptător de clasă. Oamenii se fereau de obicei din calea lui când îl vedeau că apare. Şi trebuiau s-o facă – tata nu avea să se dea la o parte din faţa nimănui. Dar nu era un ţărănoi. Fusese crescut în bogăţie şi înconjurat de favoruri, poseda maniere impecabile, îmbrăcându-se pentru cea mai obişnuită dintre ocazii în cămaşă albă, apretată, şi costum negru, cu vestă şi cravată. A început să chelească de pe la treizeci de ani, dar conduita lui era de aşa manieră, încât oamenii i-au considerat chelia a fi o frunte lată, înţeleaptă. În spatele prezenţei sale simple, aproape sobre, se ascundea o personalitate carismatică, magnetizantă, care îi atrăgea pe oameni la el. Era un om care trebuia respectat, temut şi urât.

Mă trag dintr-o lungă succesiune de astfel de bărbaţi. Bunicul meu a fost un judecător proeminent la înalta Curte de Justiţie, de asemenea, respectat, temut şi urât. Tatăl meu m-a însărcinat să duc mai departe moştenirea familiei, la fel cum bunicul meu îl însărcinase pe el să-şi asume poziţia de lider de stat al partidului său politic. De la mine s-au aşteptat să studiez dreptul, pentru a intra în propriul lor şablon, să devin partener al prestigioasei lor firme de avocatură. Într-o bună zi aveam să preiau conducerea, generând sau înfrângând potenţiali candidaţi, menţinând maşina politică bine unsă.

Cam pe când aveam zece ani, mamei mele nu i-a mai fost permis să se implice în viaţa mea. Creşterea unui fiu era datoria unui tată. Viaţa mamei mele consta în a-i crea tatălui meu o imagine bună, în a orchestra şirul nesfârşit de evenimente sociale pe care le impunea poziţia sa, şi în a le creşte pe cele trei surori ale mele făcându-le adevărate ladies. De asemenea, participa la diferite acţiuni sociale – alese cu grijă de tata, desigur. Grupul de rugăciune al femeilor nu se număra printre ele.

Tata îmi reamintea de aşteptările pe care le avea faţă de mine cu fiecare privire, cu fiecare gest, la fiecare suflare. Era un bărbat plin de mânie, cu o voce răsunătoare care răsuna prin toţi pereţii şi uşile casei noastre. Nu prea avea răbdare cu oamenii proşti – iar eu păream cel dintâi din acea categorie. Nu m-a abuzat niciodată fizic, nu a recurs niciodată la pălmuiri sau ciomăgeli, indiferent cât de mult le-aş fi meritat. În schimb, folosea cuvintele drept cea mai puternică armă a sa – şi instrumente ale îndeletnicirii sale ca avocat şi spirit politic – şi le mânuia cu o acurateţe

ucigătoare pentru a ataca, a distruge şi a se răzbuna. Fie că se afla în sala răsunătoare de judecată sau la întâlnirile politice scăldate în fum de ţigară pe care le organiza în biroul său, tata manevra cuvintele la fel cum un general îşi manevra trupele, dispunându-le în formaţie, gata să-şi anihileze inamicul. Nu aveam nici-o posibilitate să mă apăr în faţa acestui arsenal al său.

Nu că n-aş fi avut nimic de spus – cuvintele îm umpleau capul. Dar limba îmi dădea continuu rateu după rateu, ca o bombă cu detonator stricat, lăsându-mă fără apărare în faţa intensităţii şi a anvergurii puterii sale de tragere. problema a început când eram în clasa a cincea.

— De ce sunt notele tale la aritmetică mai mici decât ale celorlalţi? se răsti tata în timp ce-mi scruta cu privirea carnetul de note.

— N... nu... ş-ş...

— Încetează! Vorbeşti ca un cretin bâlbâit! Tata mă fixa cu privirea sa de avocat în timpul procesului, iar eu nu îndrăzneam să privesc în altă parte, nu îndrăzneam să plâng, îmi vârî sub nas carnetul de note. Ţi-am pus o întrebare!

Cuvintele mi-erau acolo, în minte. Ştiam ce voiam să-i spun. Dar nodurile care mi se învălmăşeau prin stomac ca un cuib de şerpi îmi cuprinseră limba, imobilizând-o.

— E.. profe... s-sorul m-meu...

— Vorbeşte odată! Ce-i cu tine? Vrei să creadă lunea că eşti imbecil?

Cu cât urla mai tare, cu atât mă bâlbâiam mai rău, şi cu cât mă bâlbâiam mai rău, cu atât se înfuria mai tare. Am început să fiu atât de emotiv, încât problema mea de

vorbire aînceput în scurt timp să depăşească pereţii casei noastre şi să mă urmărească şi la şcoală, iar ceilalţi băieţi începură să mă imite şi să mă batjocorească. Pedeapsa pe care o primean la şcoală nu se putea asemui cu pedeapsa de a sta în faţa tatălui meu când venea seara. Câştigarea aprobării sale devenise unicul meu scop în viaţă – a pierde aprobarea sa însemna să îmi pierd orice sens. În cele mai bune momente trăiam o viaţă glacială, încălzindu-mă în căldura plăpândă şi în razele slabe ale binecuvântării sale. Pierderea chiar şi a acelui soare iernatic, însemna suferirea întunericului frigid, lucru de nesuportat. Am păşit în faţa biroului său, dârdâind.

— Din partea vreunui fiu de imigrant ignorant m-aş fi putut aştepta să-şi folosească pumnii, începu el. Dar nu din partea fiului meu. Mi-am educat în mod corespunzător fiul să-şi folosească mintea pentru a-şi pune la punct inamicii, reali sau imaginari. Dar poate că s-a greşit pe undeva. Poate că nici nu era fiul meu cel care s-a implicat în... gogomănia asta? Nu-şi ridicase ochii la mine când am intrat în încăpere, dar acum privirea mi-o pironea pe a mea, în timp ce pronunţă ultimele cuvinte. Mă încremeni cu privirea lui.

— Nu, s... sir.

— Vorbeşte! urlă el.

— E... eu a-am f-f-fost acela, sir.

— Încetează! Ştii cât urăsc bâlbâitul ăsta imbecil al tău! Am încuviinţat din cap. Părea să se mulţumească cu atât. Acum, vrei să fii aşa bun şi să mă lămureşti care a fost cauza comportamentului tău umilitor? Ţinea în mâna lui

îngrijită scrisoarea directorului, care explica în amănunt incidentul.

Cuvintele îmi alergau ca nebune prin minte, ca o armată indisciplinată, doborându-se între ele, luptându-se care să fie rostit mai întâi, şi sfârşind într-o confuzie şi o zăpăceală totală. Doar câteva dintre ele răzbiră până pe buzele mele.

— M... m-au bat... bat-batjocorit.

— Ce? Te-au bat-batjocorit? De ce te-ar bat-batjocori cineva pe tine?

Gura mi se deschise. Buzele începură a mi se mişca. Mi-am poruncit vocii să grăiască, să explice, dar niciun sunet nu se făcu auzit. Mi se făcu greaţă de ură.

— Dispari din ochii mei, dacă ai de gând să te porţi ca un imbecil! tună el.

M-am adăpostit în baie şi am vomitat.

Mai târziu, cuvintele se purtau de parcă mărşăluiau pe hârtie, aranjându-se singure în propoziţii şi fraze. Am compus scrisori în care îmi ceream scuze de la băieţii pe care-i atacasem, de la profesori, de la director şi de la tata. Citam exemple din literatură şi istorie pentru a demonstra că înţelegeam nesăbuinţa cu care mă purtasem. Le ceream umil iertare. Apoi m-am luptat mai rău decât oricând în viaţa mea, pornind în lunga călătorie înapoi spre câştigarea bunăvoinţei tatălui meu, consolându-mă în taină lângă micuţul foc al satisfacţiei pe care l-am găsit în a scrie.

Am învăţat să nu vorbesc la şcoală mai mult decât era necesar. Unii dintre profesori m-au înţeles, permiţându-mi să rămân la adăpostul sigur al tăcerii mele – dar majoritatea nu o făceau. Cei mai mulţi dintre profesorii mei

îl cunoşteau pe tata şi pe bunicul drept nişte bărbaţi proeminenţi, puternici, care fuseseră la rândul lor elevii şcolii lor private de băieţi, de excepţie, şi care contribuiau cu sume generoase la fondul lor alumni[43]. Pentru a compensa limba mea înţepenită, am învăţat să scriu, şi odată ce mă exprimam pe hârtie, puteam citi ceea ce scrisesem fără să mă bâlbâi. Înarmat cu un dicţionar şi cu o enciclopedie, arsenalul meu era aproape la fel de performant ca şi cel al tatălui meu, chiar dacă prezentările mele erau lipsite de puterea lui de tragere.

Vara după ce am absolvit clasa a cincea, a fost una din cele mai fierbinţi veri din câte au existat în acea perioadă. Tata m-a trimis la ferma mătuşii şi a unchiului meu aflată în partea de sud-a statului, pentru a scăpa de aerul fierbinte ce acoperea oraşul. Mătuşa June, sora mai mică a mamei se „măritase ca o nebună cu unul mult sub categoria ei” şi locuia la o fermă împreună cu soţul ei şi cu cinci copii. Dar dacă mătuşa June făcuse vreo greşeală, eu cu siguranţă nu am văzut nici-o dovadă că era aşa. Cele trei veri pe care le-am petrecut cu familia lor plină de dragoste şi de recunoştinţă, au fost cele mai fericite luni ale vieţii mele. M-am oprit complet din bâlbâială. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp devorând cărţile de aventuri ale lui Herman Walters, şi pentru o vreme îmi puteam uita propria incompetenţă şi dezgustul pe care-l resimţeam faţă de mine însumi, în timp ce cunoşteam triumful împreună cu eroii lui Walters. Cărţile lui m-au purtat în locuri aflate foarte departe de sfera de influenţă a tatălui meu. Apoi, într-un acces rar de încredere în forţele mele proprii, m-am

[43] Al foştilor absolvenţi. (din lat. alumnus, alumni).

aşezat pe veranda umbroasă din spatele casei mătuşii şi unchiului meu, în ţârâitul greierilor, şi am scris singur un roman de aventuri.

În seara când m-am întors în oraş, tata m-a convocat în biroul lui să-i dau socoteală de ceea ce făcusem pe timpul verii. I-am adus caietul meu ticsit cu cuvinte, sperând că avea să vorbească în locul meu.

— Cu ce te-ai ocupat toată vara? mă întrebă el, fără asprime. I-am arătat caietul meu. Ce-s astea?

— A-am... scris o poveste. E despre pi-piraţi şi... Dar el o şi citea deja, trecând cu privirea peste prima pagină, trecând la următoarea, şi la următoarea. Tata putea citi foarte repede. Digera The New York Journal, The Boston Globe şi The New York Times în fiecare dimineaţă înainte să apuc să-mi mănânc şunca şi ouăle.

— Nu-i decât o prostie ieftină şi sentimentală, spuse el, închizând dintr-o mişcare caietul meu câteva clipe mai târziu. Ar fi trebuit să ştiu că prostul acela căruia-i spui unchi, te va încuraja la una ca asta.

Se ridică maiestuos din scaunul său de club şi duse povestea mea de aventuri în bucătărie. Cora, bucătăreasa noastră, robotea prin încăpere lucrând pe brânci în timp ce ne pregătea mâncarea pe soba uriaşă din fontă. Tata apucă în mâna lui vânjoasă una dintre ridicătoarele cromate ale sobei şi deschise uşiţa.

— Uite, asta facem cu gunoiul.

Am văzut flăcările licărind înăuntru şi am ţipat:

— Nu!

Dar el îmi zvârli caietul pe foc fără să clipească, şi închise uşiţa dintr-o mişcare scurtă. Am alergat afară din

bucătărie, ştiind că tata avea să-mi dispreţuiască lacrimile. De atunci încoace, sunetul închiderii acelei uşiţe de fontă îmi sună la fel de irevocabil în inimă. În anii ce au urmat, zăceam adesea în pat dimineţile, auzind-o pe Cora trântind acele uşiţe în timp ce aţâţa focul pentru a ne pregăti micul dejun, şi simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi. Scrisul meu era gunoi – o prostie ieftină şi sentimentală. Nu am mai scris niciodată ficţiune.

Tata nu era întru totul un tiran. Erau momente când era un om superb, scânteietor, sociabil care atrăgea oamenii la sine după corzile propriilor lor obligaţii şi nevoi. Oameni importanţi cum erau primarul, guvernatorul, precum şi diferiţi senatori şi congresmeni ai statului nostru participau la petrecerile luxuriante pe care le găzduia tata, iar setea cu care tânjeau cu toţii după aprobarea lui părea la fel de mare ca a mea. Cu toţii tânjeam după respectul şi admiraţia lui mai mult decât după lumină sau aer, ştiind că doar atunci viaţa noastră putea avea un sens.

Era posibil să câştig bunăvoinţa tatălui meu, şi m-am străduit din toată inima să o câştig. Dar îşi împărţea cu zgârcenie cuvintele de aprobare ca un avar care renunţă cu greu la bănuţii săi pentru nişte derbedei. O acceptare exprimată printr-un mormăit; o încuviinţare uşoară, înciudată a capului îi afişa aprobarea; un zâmbet abia schiţat părea să apară atunci când sprâncenele lui dese se îndreptau pentru câteva clipe iar gura îndârjită lua forma unei linii drepte, ferme, în locul obişnuitului mormăit cu colţurile gurii căzute permanent. Am învăţat să îi recunosc aceste expresii ale laudei, şi am căutat să le câştig cu

aceeaşi perseverenţă cu care un călugăr caută să atingă puritatea.

De vreme ce unica pasiune a tatălui meu, în afară de politică şi de sala de judecată, era baseball-ul, am început să practic acest sport când eram la liceu. Vii să mă vezi jucând, sir? am tot exersat eu pronunţia acestor cuvinte iar şi iar, tânjind să-l întreb, dar în cele din urmă ştiam că nu aveam să trec de v... v-vii sau s... s-să fără să mă bâlbâi. În schimb, am lăsat copii ale programului nostru de joc acolo unde eram sigur că avea să le găsească. Trecu un sezon întreg, iar activitatea sa ca avocat şi manevrele sale politice îl ţinură ocupat, împiedicându-l să vină.

Apoi într-o zi miraculoasă, a venit. Era ultimul joc obişnuit al echipei noastre în acel sezon, şi ne luptam cu rivala şcolii noastre pentru titlu. Rivalitatea aceea care data încă din vremea în care tata fusese la şcoală, l-a atras afară din biroul său.

Aproape că am căzut pe spate de emoţie când l-am văzut pe bancă, dar m-am adunat imediat, când mi-am dat seama că aceasta era oportunitatea pe care o aşteptasem de mult de a-l face mândru de mine. Am jucat mai pătimaş şi mai bine ca niciodată în acea după-amiază, scufundându-mă parcă în iarbă când mă aruncam să prind o minge joasă; făcând un salt nebunesc cu plonjon pentru a salva baza a treia. Dar nu am reuşit să fiu starul acelui meci. Aruncătorul nostru, Paul Abbott, a fost evident, marele star al meciului.

— Aruncătorul acela al vostru e un jucător pe cinste! spuse tata la cină în seara aceea. Era primul comentariu pe care îl rosti cu privire la meci. Am aşteptat şi alte comentarii, ţinându-mi involuntar respiraţia în timp ce el îşi

tăie o bucată de carne de vită şi începu să o mestece îngândurat. Aş zice că mai ai cale lungă până să ajungi să fii la fel de bun ca el.

Cuvinte devastatoare. Aş fi vrut să aud măcar un singur cuvânt de laudă, „Bună treabă ai făcut, fiule!” sau „Sunt mândru de tine”, dar cele mai mari eforturi ale mele în baseball se făcură praf în faţa lui. Nu am mai participat niciodată la selecţia pentru echipă. Am preţuit părerea tatălui meu mai presus de oricare alta, şi dacă el mă considera falimentar, atunci şi eu mă vedeam la fel.

În al doilea an la liceu, unul dintre profesorii mei de engleză m-a convins să încep să scriu la ziarul şcolii.

— Scrii atât de frumos – atât de ireproşabil! insistă el, iar eu i-am sorbit laudele ca un rătăcitor în deşert care primeşte un pahar cu apă. Am scris pentru ziarul şcolii – articole atente, curate care nu trădau nimic din mine. Am lucrat ca editor din primul an la liceu şi până în ultimul – cel mai tânăr elev al liceului care să se fi bucurat vreodată de o asemenea onoare. Tata nu a aflat niciodată. Eram îngrozit să-i spun, îngrozit că avea să-mi considere din nou toate eforturile ca fiind gunoi, şi să-mi răpească toată demnitatea pe care o simţeam când îmi vedeam articolele şi numele tipărite.

Cu cât creşteam mai mare, cu atât tata mă ţinea tot mai din scurt. Când am absolvit liceul, viaţa mea gravita în jurul vieţii sale precum o planetă pe orbita ei în jurul soarelui, ţinut în captivitate de dorinţele sale prin efectul neobosit al personalităţii sale. Spuneam şi făceam tot ce dorea el. Aveam să urmez acelaşi colegiu pe care-l urmase el, să studiez pentru a urma facultatea de drept, iar într-o

bună zi aveam să-mi făuresc o carieră în politică. Tata a ignorat complet, fără nici-o grijă faptul că cineva care se bâlbâia în halul în care o făceam eu nu avea nici-o şansă de succes nici în avocatură şi nici în politică. Credea că prin simpla forţă a voii lui îmi putea transforma limba – doar voia lui câştigase întâietate în toate celelalte privinţe.

Cursurile de compoziţie literară au fost preferatele mele la colegiu, şi din nou am scris în secret pentru ziarul şcolii. Tata nu a văzut niciodată premiile jurnalistice pe care le-am câştigat. Departe de influenţa lui, prins de viaţa emoţionantă şi provocatoare din campus, am experimentat primele tentative ale încrederii în mine însumi. Eram priceput la scris. Aveam o plăcere imensă să scriu. Doream să-mi petrec tot restul vieţii făcând-o. Uram toate cursurile care mă pregăteau pentru facultatea de drept. Ideea de a lua cursuri de oratorie mă umplu de groază. Şi aşa mă întorceam la sfârşitul fiecărui an şcolar la temuta slujbă de vară în biroul de avocatură al tatălui meu, hotărât să-i explic cât de mult uram ideea de a face dreptul, hotărât să-i spun adevărul – doream să trec la clasa de jurnalism.

Cuvintele nu le-am putut rosti niciodată. Părăsit pe orbita mea familiară, am început să mă simt îngrozitor la gândul că l-aş fi putut dezamăgi. Aveam atât de mare nevoie de aprobarea lui, încât eram gata să fac orice, să spun orice pentru a o obţine. Mă întorceam în fiecare toamnă la colegiu, şi continuam să mă pregătesc pentru drept.

Am absolvit cu bine. La ceremonia de acordare a diplomelor, am primit încuviinţarea aprobatoare cu capul din partea tatălui meu, la fel cum un om mort de foame

acceptă pâinea mucegăită – însetând şi fiind mai mult decât recunoscător pentru orice fărâmătură pe care o puteam obţine. Fusesem acceptat la aceeaşi facultate de drept unde studiaseră şi el şi bunicul meu. Aveam să îmi încep studiile la toamnă.

În vara aceea am lucrat din nou în biroul lor de avocatură, şi m-am implicat împreună cu tata într-o campanie electorală importantă. Adesea lucram ore suplimentare umplând plicuri la sediul central al partidului. Tata nu m-a chemat niciodată să fiu şi eu martor la manevrele politice secrete care aveau loc în spatele uşilor închise, dar la scurt timp după ce am început facultatea de drept, m-a condus într-o seară în camera lui de conferinţe plină de fum de ţigară. Am fost copleşit la vederea atâtor persoane importante aşezate în jurul mesei, dar cuvintele uimitoare care au curs de pe buzele tatălui meu în seara aceea m-au lăsat fără grai.

— Fiul meu este foarte talentat într-ale scrisului, le spuse el celorlalţi bărbaţi. A fost cel mai tânăr student care a lucrat vreodată ca editor la ziarul liceului său, iar articolele lui au câştigat diferite premii de jurnalism în colegiu. Cred că e omul care ne poate ajuta.

A trebuit să mă sprijin de masă ca să nu mă prăbuşesc cu totul. Ştia! Tatăl meu ştiuse în tot acest timp despre faptul că scriam, şi nu era supărat. Dar când a rostit cuvintele pe care aşteptasem o viaţă întreagă să le aud, am rămas fără suflare.

— Da, sunt foarte mândru de fiul meu.

Era mândru de mine! A fost pentru prima oară în viaţă când tata m-a lăudat, şi a făcut-o în faţa colegilor săi.

Am zburat atât de aproape de soare, cuibărindu-mă în căldura flatărilor sale, încât lumina lui m-a orbit faţă de adevărul care a urmat.

— Avem nevoie de ajutorul tău, fiule...

În următoarele ceasuri, tata şi apropiaţii săi mi-au oferit informaţii scandaloase despre unul dintre oponenţii lor politici, iar eu am notat totul, ascuţindu-mi şi şlefuindu-mi exprimarea până deveni o armă letală. De bună voie am devenit ucigaşul lor, angajat să asasinez caracterul inamicului lor.

Două zile mai târziu, articolul meu avea să apară pe nişte manifeste care înţesară în mod misterios întregul oraş. Desigur, tata şi membrii partidului său puteau să jure pe bună dreptate că nu ei scriseseră cuvintele acelea blestemate – eu eram autorul. Ca avocaţi, avuseseră grijă să nu fie calomniatori, dar opera mea era o capodoperă a insinuării şi a bârfei, care a născut suficiente îndoieli în mintea oamenilor, încât să îi nimicească reputaţia inamicului lor. Pierdu atât bunul său nume cât şi alegerile de apoi.

Ceea ce făcusem m-a îngrozit. Folosisem cuvintele în felul în care o făceau tata şi bunicul – corupându-le pentru a răni, a înşela şi a distruge oameni. Prostituasem regulile jurnalismului de calitate, deformând şi ascunzând adevărul în favoarea puterii. Mă uram. Îl uram pe tata. Îi îngăduisem să mă seducă – să mă violeze.

Când am plecat de acasă a doua zi, tata credea că mă duceam la facultatea de drept cu zece zile mai devreme, pentru a mă instala. Dar eu am fugit să mă înrolez în armată.

Nu i-am scris până nu mi-am completat instrucţia de bază, până fu mult prea târziu chiar şi pentru tatăl sau bunicul meu cel influent să mai schimbe ceva. N-am vrut să am nimic a face cu şcoala de ofiţeri, la care aveam dreptul să merg din cauza faptului că absolvisem colegiul. M-am înscris la infanterie împreună cu băieţii de la ţară şi cu fiii imigranţilor, sperând să îmi pierd urma în marea masă şi pe lunga listă a celor înrolaţi.

La şapte luni după înrolarea mea, la 6 aprilie 1917, America i intra în marele război. Armata ne-a trimis pe mine şi pe prietenii mei în Franţa, pentru a sluji în Corpul forţelor expediţionare ale Americii, sub conducerea generalului Pershing. Ne-au pus să mărşăluim prin Paris la 4 iulie, apoi ne-au expediat la taberele de antrenamente pentru a învăţa realităţile gropilor cu saci de nisip şi a tranşeelor noroioase – condiţii pe care aveam să le experimentăm curând pe frontul de vest.

Mi-au încredinţat o puşcă Springfield de calibru O,3 pentru a mă război cu inamicul, dar nu mi-au dat nici-o armă pentru disperare şi pentru distrugerile provocate de război – nici-o apărare în faţa realităţilor diviziilor decapitate şi risipite ca nişte păpuşi stricate, în faţa oraşelor şi pădurilor transformate în moloz şi cioturi carbonizate, în faţa copiilor care mureau de foame. Am îndurat oroarea de a privi vieţi de oameni – bărbaţi pe care îi cunoşteam şi pe care îi iubeam – transformate în „forţe” impersonale, sacrificate în numele obiectivelor militare. Ştiam că aş fi putut să mă lupt cu toate aceste imagini într-o oarecare măsură dacă aş fi scris despre ele, dar eu comisesem crimă prin cuvintele mele, iar acum trebuia să

suport pedeapsa completă pentru crima pe care o săvârşisem. Aveam să-mi ispăşesc păcatele în bătălia de la Cantigny, din 28 mai 1918, la Beleau Wood din 4 în 26 iunie, şi la St. Mihiel din 12 septembrie. Acolo se sfârşea povestea lui Gabe. O lectură tulburătoare înainte de culcare. Adăugată la toate câte se petrecuseră în ziua aceea, n-am reuşit să închid un ochi.

Dimineaţa devreme am coborât tiptil în bucătărie pentru a fierbe o oală cu cafea. Aerul toamnei era răcoros, o vreme perfectă pentru a îmbujora merele mele, dar mă făcu să tremur la gândul Că iarna era aproape. Am aruncat câteva lemne în sobă pentru a face focul, şi în timp ce am închis uşiţa de fontă a sobei, m-am gândit la povestirea lui Gabe.

Probabil că mă auzise şi pe mine în fiecare dimineaţă trântind uşiţa în timp ce zăcuse în camera mea de oaspeţi. Iar dacă povestea pe care o citisem noaptea trecută era adevărată, sunetul ei trebuie să-i fi ridicat în memorie amintiri dureroase. Mi-am amintit de modul cum Gabe plânsese după tatăl lui în noaptea când febra lui crescuse şi cum cerşise iertarea acestuia. Am simţit cum ochii mi se umplură de lacrimi, amintindu-mi cum îl părăsisem şi eu furioasă pe tata.

Chiar atunci se deschise uşa camerei de oaspeţi, şi apăru mătuşa Batty. Purta jerseul galben ca şi canarul peste cămaşa de noapte, iar părul îi era ciufulit. Probabil că şi eu arătam la fel de răvăşită şi cu ochii împăienjeniţi, pentru că se apropie şi se opri lângă scaunul meu pentru a mă îmbrăţişa, odihnindu-şi obrazul pe părul meu.

— Nici eu n-am dormit-prea bine, păpuşă, spuse ea. Mi-am petrecut toată noaptea rugându-mă pentru sărmanul băiat, m-am rugat ca oricare ar fi lucrul cu care se va fi războind, Dumnezeu să-l ajute să facă ceea ce trebuie.

Mi-am dat seama că mătuşa Batty nu ştia încă nimic despre Gabe. Nu-i împărtăşisem ce spusese şeriful Foster. Nu reuşisem să mă conving să rostesc cu voce tare acele cuvinte cu o zi înainte. Dar Gabe îi furase şi inima mătuşii Batty. Avea şi ea dreptul să ştie adevărul despre el.

— Mai bine iei un loc, mătuşă Batty. Trebuie să-ţi spun ceva.

Îşi turnă în tăcere o ceaşcă de cafea, apoi se aşeză de cealaltă parte a mesei, amestecând zahărul din ceaşcă cu o linguriţă.

Am luat adânc aer în piept, cum obişnuia să facă Gabe când se pregătea să-i oblojesc piciorul. Probabil că toate rănile aveau să se deschidă larg diin nou, odată ce pronunţam acele cuvinte.

— Şeriful mi-a spus că Gabe s-a folosit de numele lui Matthew şi de identitatea lui când locuia la Chicago. Se pare că Gabe ştia totul despre Matthew – ziua lui de naştere, şi numele părinţilor săi, şi tot restul. Iarr eu eram convinsă că era Matthew.

— Nu, doar nu ţi-am spus că nu e? Matthew şi-a pierdut vârful degetului când era copil, şi arăta întotdeauna atât de urât. Gabii avea mâini foarte frumoase, nu-i aşa?

Am privit tăblia mesei, încercând în zadar să îmi şterg imaginea mâinilor lui Gabe din minte.

— Poliţia are suspiciuni, mătuşă Batty. Vor să ştie ce s-a întâmplat cu adevăratul Matthew. A dispărut, iar ei cred

că Gabe are de-a face cu asta. Mi-am băgat nasul în sacul lui Gabe şi am citit câteva dintre povestirile lui în timp ce zăcea la pat, iar şeriful avea dreptate – ştie totul despre Matthew Wyatt. A scris despre cum s-a spart gheaţa cu Willie şi a murit. Şi l-a descris cu acurateţe pe Frank Wyatt. Ştia până şi faptul că Frank nu era tatăl adevărat al lui Matthew.

Mătuşa Batty cântări o clipă spusele mele, înainte să spună:

— Poate că s-a întâlnit pe undeva cu Matthew. Poate că chiar Matthew i-a spus lui Gabe toate astea.

— Dar de ce i-ar fura Gabe numele lui Matthew şi identitatea? Şeriful Foster şi cu domnul Wakefield cred că a venit aici ca să-mi fure livada.

Ea-şi scutură capul.

— Nu cred. Gabe nu a pretins niciodată că e Matthew cât timp a locuit aici. Ne-a spus că era Gabriel Harper, un scriitor... şi chiar era scriitor. M-a lăsat să citesc câteva dintre scrierile lui. Ce să facă un jurnalist din Chicago cu o livadă?

— Am mai găsit una dintre povestirile lui aseară, i-am spus. A încercat s-o ardă în soba din atelier, dar focul nu s-a aprins. Probabil că a scris-o în ultimele două săptămâni, pentru că numai ce i-am cumpărat caietul acela. Povestea asta spune că tatăl lui a fost un avocat renumit de la oraş, care a vrut să-l facă şi pe el avocat. Dar Gabe dorea să fie scriitor aşa că a fugit de acasă şi s-a înrolat în armată. Nu ştiu dacă de data asta spune adevărul sau nu.

Mătuşa Batty oftă.

— Cândva am scris despre cum e să fii capturat de canibalii din junglele africane, şi nici măcar n-am pus vreodată piciorul în Africa – cu atât mai puţin să fi întâlnit vreun om dornic să mă mănânce.

— Nu-mi doresc decât să ştiu care este adevărul, atât. N-ar fi putut Gabe să ne spună măcar nouă adevărul?

Mătuşa Batty mă studie îndelung, mâinile ei cuprinzând ceaşca de cafea.

— Eşti îndrăgostită de Gabe, nu-i aşa, păpuşă?

— Nu... da... nu ştiu!

— Şi el te iubeşte.

— De unde ştii?

— La fel cum ştiu că tu îl iubeşti – este scris pe feţele voastre. V-am văzut pe amândoi cum aţi încercat să vă împotriviţi acestui lucru. Dar nu te poţi împotrivi unei forţe atât de puternice cum este dragostea. Walter şi cu mine am încercat şi am eşuat în mod lamentabil. Ştiu că Gabe trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat care să-l silească să plece de la tine în felul în care a făcut-o.

— Cu siguranţă mi-ar fi de ajutor dacă aş şti care este acel motiv. Nu am vrut să-l iubesc, mătuşă Batty, pentru că m-am temut atât de tare că s-ar putea întâmpla una ca asta. Dumnezeu continuă să mă tachineze, oferindu-mi lucrul după care tânjesc, ca apoi să mi-l smulgă iar de sub nas. Mămica mea avea dreptate. Spunea că dragostea e exact ca vata de zahăr. Promite atâtea, şi când încerci să-i simţi savoarea, nu mai rămâne nimic. Dar presupun că nu mă număr printre cei norocoşi, pentru că în acest moment dragostea are un gust destul de amar pentru mine.

M-am gândit la asta toată noaptea, şi am ajuns la concluzia probabil Dumnezeu mă pedepseşte pentru că am minţit.

Mătuşa Batty mă privea de parcă nu-i venea să creadă că eu aş fi fost capabilă să mint.

— Despre ce anume ai minţit, păpuşă?

Încrederea pe care o avea în mine îmi împunse conştiinţa la fel cum ar fi făcut-o un stup de viespi mânioase. Ştiam că venise timpul să încep să scot adevărul la iveală.

— Despre tot! Am minţit încă de când am coborât din tren în Deer Springs cu zece ani în urmă. Şeriful Foster spunea că Gabe m-a minţit pentru a-mi fura livada, iar dacă e adevărat, atunci este exact ce merit, pentru că şi eu am făcut exact acelaşi lucru. L-am făcut pe Sam să creadă că-l iubesc ca să pot fi şi eu acasă aici. Nici lui nu i-am spus niciodată adevărul despre mine. Sunt o impostoare, la fel ca Gabe. Iar acum Gabe îmi plăteşte cu aceeaşi monedă, pentru tot ce-am făcut...

PARTEA a VIII-a

POVESTEA ELIZEI

New Orleans, 1904

„Cu toţii suntem nişte străini într-o ţară străină, tânjind să fim acasă, dar fără să ştim prea bine ce anume sau unde este acasă. Îl întrezărim uneori în visele noastre, sau când păşim după colţ, şi dintr-odată descoperim o ciudată şi dulce familiaritate, care dispare la fel de repede cum a şi apărut.”

MADELEINE L’ENGLE

CAPITOLUL 16

Cea mai limpede amintire pe care o am despre mămica mea este din ziua când m-a dus la circ, şi aveam cam aceeaşi vârstă pe care o are şi Becky Jean a mea. Nu mai fuseserăm niciodată undeva înainte de ziua aceea – doar până la magazinul de la colţ şi înapoi, sau din când în când la biserica cea mare din blocul alăturat. Şi asta pentru că mămica mea era foarte bolnavă. În cele mai multe zile mă jucam de una singură în camera noastră sau priveam oamenii trecând pe stradă pe sub geamul meu în timp ce mami dormea, iar eu aşteptam să se trezească şi să-mi pregătească ceva de mâncare. Ea nu prea putea mânca, şi

slăbise foarte mult. Stătea sprijinită pe perne în pat, sorbindu-şi medicamentul în timp ce mă privea mâncând, iar uneori o lacrimă mare, argintie, i se rostogolea pe obraz.

În săptămâna dinainte să mergem la circ, mami începuse să aibă coşmaruri. Se trezea ţipând că vede şerpi în camera noastră şi creaturi îngrozitoare mişunând pe pereţi, şi m-a speriat atât de rău, încât am început să am şi eu coşmaruri. Dar când ne-am dus la circ, s-a sculat mult mai devreme din pat decât de obicei, şi şi-a turnat un pahar de medicament şi mi-a spus:

— Ce-ar fi să mergem amândouă la circ, iubito? N-am uitat niciodată sunetul de catifea al vocii mamei mele, în felul rar şi uşor tărăgănat în care vorbea.

— Ce-i ăla circ? am întrebat eu.

Ochii i se umplură de lacrimi când îmi atinse obrazul cu palma.

— Sărăcuţa şi dulcea mea iubită. Tu nici măcar nu ştii ce-i ăla circ. Se întoarse şi îşi aprinse o ţigară, apoi traversă încăperea până la lada ei veche. Adoram după-amiezele pe care le petreceam împreună, când deschidea lada aceea şi îşi scotea toate costumele faimoase şi strălucitoare. Erau făcute din material moale, mătăsos şi acoperite peste tot cu paiete, sclipiri şi pene. Într-unul dintre sertare, mami păstra o mică diademă din argint, un fel de coroană miniaturală care strălucea bătută toată cu diamante false. Ori de câte ori eram tristă, mami scotea coroniţa şi mă lăsa să o port. O scoase şi în dimineaţa aceea, şi mi-o puse pe cap.

— Îngeraşul meu, şopti ea.

Într-unul din compartimentele din lada ei se găseau partituri, îngălbenite şi şifonate de vreme. Mâna mamei

tremura în timp ce scormonea prin sertar, căutând ceva. Am suflat scrumul de ţigară ce-i cădea pe pagini, temându-mă că avea să le dea foc. Când nu găsi ceea ce căuta în acel sertar, îl deschise pe următorul, scoţând o mână plină de programe decolorate.

— Uite, vezi? Asta-s eu, iubito. Yvette Dupre. Privighetoarea îngerilor.

Am privit multă vreme poza mamei mele îmveşmântată într-o rochie lungă, strălucitoare. Părul ei roşu îl avea strâns într-un coc, cu coroniţa argintie cuibărită chiar în vârf. Fusese foarte frumoasă, înainte să se îmbolnăvească.

Mama întoarse pagina pentru a-mi arăta alte poze – un bărbat zâmbitor cu joben şi baston, un om caraghios cu o păpuşă uriaşă în braţe.

— Pe vremuri cântam în turnee muzicale, spuse ea. Aşa l-am cunoscut pe tăticul tău.

Am dat din cap ca şi când aş fi înţeles, dar nu înţelegeam nimic. Ea dădu fumul afară, apoi scormoni prin teancul de programe până găsi poza cu un grup de bărbaţi, îmbrăcaţi toţi în haine caraghioase.

— El e Henri – tăticul tău – chiar acela. Arătosul Henri Gerard.

Am încercat să văd mai bine, dar poza era atât de mică, încât nu-mi dădeam seama cum arăta la faţă. Mama mai sorbi o gură din medicamentul ei, apoi rămase multă vreme cu privirea pierdută, cu ochii goi şi întunecaţi, cu buzele foarte palide. Nu mai era nici-o urmă de viaţă pe faţa ei, iar asta mă speria. Uneori părea să nu-şi amintească cine eram.

I-am atins mâna.

— Mami? Degetele îi erau la fel de reci ca şi gratiile de la radiatorul nostru când era oprit.

În cele din urmă îşi întoarse privirea spre mine, apoi spre programele din faţa ei. Arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit, şi nu avea nici cea mai mică idee cine era sau cum ajunsese acolo.

— Mami? am spus din nou, trăgând-o de mânecă.

— Hmm?

— Aici mergem astăzi? am arătat spre unul dintre prospecte.

— Nu, iubito. Mergem la circ. Dintr-odată redeveni plină de viaţă, amintindu-şi, aşa că începu să caute printre programe până când găsi ceea ce dorea. Avea un model elegant pe margini şi era scris cu litere roşii care se decoloraseră într-un roz învechit. Mama arătă spre poza din faţă. Vezi aici? Ăsta e un elefant, iubito. Ştiu că n-ai mai văzut niciodată până acum un elefant, sunt nişte animale tare uriaşe! Vezi cât de mică pare femeia de lângă el?

Capul elefantului arăta ca un şarpe. Am simţit cum mi se face frică.

— O să mă mănânce?

— Vai, nu, iubito. Mă faci să râd. Şi-i vezi pe clovnii ăştia? Şi ei o să te facă să râzi. Şi o să vezi oameni care se dau pe nişte leagăne micuţe de tot, sus prin aer, ca nişte maimuţe, şi... ştiu că o să-ţi placă toate astea. Mai luă două guri din doctoria ei, golind paharul. Când îl aşeză jos şi-şi stinse ţigara, m-am cuibărit la ea în braţe. Mama mă strânse tare la piept, ţinându-mă mai strâns decât mi-

amintesc să mă fi ţinut vreodată, de parcă ni s-ar întâmpla ceva îngrozitor la amândouă dacă îmi dădea drumul.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa, iubito? şopti ea. Ştii că vreau să fiu o mămică mai bună, dar... Înţelegi că eu... nu mă simt bine?

— Da, mami. De fapt, uneori era atât de slăbită şi de nesigură, încât abia dacă putea merge şi până la magazinul din colţ după mâncare şi medicament. Săptămâna dinainte, căzuse în timp ce urca scările spre odăiţa noastră, iar femeia care se îngrijea de pensiune ţipase şi iar ţipase la ea. A spus că ar fi aruncat-o demult pe mama în stradă unde-i era locul, dacă nu aş fi fost eu. Am încercat din răsputeri s-o pun din nou pe mama pe picioare, dar nu puteam singură. În cele din urmă, unul dintre ceilalţi chiriaşi, un prieten de-al mamei, a venit şi a ajutat-o să ajungă în camera noastră. Nu-mi plăcea bărbatul acela. Avea păr foarte negru şi aspru, vorbea într-o limbă străină cu mama şi mirosea a peşte. Dar a ajutat-o în ziua aceea să ajungă în pat şi după aceea, ea a dormit multă, multă vreme.

Da, ştiam că mămica mea era foarte bolnavă. Medicamentul o făcea să se simtă mai bine, mai puternică, pentru puţină vreme. Râdea şi uneori chiar cânta, ca un înger, dar când se golea sticla cu lichidul acela de culoarea chihlimbarului, mama devenea somnoroasă şi fără vlagă şi abia dacă mai putea vorbi din nou.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa, iubito? şopti ea din nou. Dacă nu te-aş iubi atât de mult, nu te-aş duce la circ după-masă, nu?

Ne-am îmbrăcat amândouă cu hainele noastre de duminica, iar mama îmi puse coroniţa pe cap, fixând-o bine de tot în cârlionţii mei blonzi cu ace de păr, ca să nu-mi cadă. Mă simţeam ca o prinţesă. Mama luă o ultimă doză de medicament să se întărească, apoi turnă restul în sticluţa argintie şi plată pe care obişnuia să o poarte în poşetă. Ne-am dus ţinându-ne de mână până la colţ unde oprea tramvaiul, apoi am mers cu el multă, multă vreme. Când am coborât în cele din urmă, am mai mers puţin până am dat cu ochii în faţa noastră de un cort imens, vărgat şi am auzit acordurile armonioase ale unei flaşnete şi freamătul plin de viaţă al multor voci.

Următoarele câteva ore au fost cele mai frumoase pe care le-am petrecut vreodată cu mama. Rareori am văzut-o atât de fericită şi plină de viaţă, râzând şi arătând spre toate imaginile ciudate din arena din mijloc şi din părţile laterale. Când a văzut cât de mult mă fascina vata de zahăr, mi-a dat un bănuţ să-mi cumpăr şi eu nişte vată de zahăr. Era lipicioasă şi dulce pe buzele mele, dar când m-am aşteptat să simt puful acela pe limbă, dispăru. Am început să plâng, crezând că eu am greşit cu ceva.

— Unde a dispărut, mami?

— O, iubito, îmi pare rău. Ar fi trebuit să te avertizez înainte. Se topeşte când ajunge în guriţa ta. Asta face vata de zahăr, îngenunche în faţa mea pentru a-mi şterge lacrimile cu batista ei. Zâmbetul îi pieri şi pentru o clipă a avut o privire înspăimântătoare, pierdută. Iar când vei mai creşte puţin, vei descoperi că la fel este şi dragostea – la fel ca vata de zahăr. Gura îţi va înseta după ea, şi îţi va promite multe lucruri, dar când o vei încerca şi vei dori să

te bucuri de pe urma dragostei, nu vei mai găsi nimic. Doar un gust dulce, care va mai persista o vreme – şi asta dacă eşti dintre cei norocoşi.

Mi-amintesc că circul m-a uimit în acea zi, dar sincer, nu-mi mai pot aminti magia acelor clipe. În anii care au urmat am văzut realitatea din spatele scenei false – zâmbetele vopsite de pe feţele clovnilor, scamatoriile care nu erau nici pe departe scamatorii odată ce le cunoşteai trucul – iar după aceea, tot ce avea legătură cu circul mi-a părut fals şi ieftin. Chiar şi tigrul care mânca oameni, care mă speriase atât de rău în acea primă zi, s-a dovedit la fel de inofensiv ca şi împărăteasa Estera sau Arabella.

Ce-mi amintesc de la acea primă excursie la circ a fost faptul că se întâmplau atât de multe lucruri deodată pe cele trei arene, că nu ştiam unde să privesc mai întâi. Nu vroiam să-mi scape nimic, aşa că întrebam mereu:

— Unde te uiţii acum, mami? La care dintre ei?

Îmi amintesc muzica fanfarei, agitaţia neobosită şi râsul cristalin al mămiciii mele. Îmi amintesc cum a icnit când am crezut că va cădea unul dintre acrobaţii aerieni, şi cum ne-am acoperit amândouă ochii, iar apoi a tras cu privirea printre degete, ca să vadă dacă a căzut sau nu până la urmă. Dar ce mi-a rămas cel mai viu în minte a fost modul misterios în care mama se tot uita la mine, cu ochii ei trişti, cenuşii, şi cum îmi tot atingea părul sau obrazul cu mâna ei rece ca gheaţa, spunându-mi:

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa, iubito?

Când s-a încheiat reprezentaţia, am rămas pe băncuţe ascultând muzica pe care o cânta formaţia, până când cortul aproape s-a golit. Şi sticla de doctorii a mamei

se golise. Am văzut-o ridicând stiicluţa ei argintie cât putu de sus pentru a putea sorbi şi ultima picătură din ea. Apoi îşi scoase pudriera şi rujul şi îşi vopsi buzele purpurii, presându-le apoi cu o bucăţică de hârtie igienică pe care o scosese din poşetă.

— Uite un sărut pentru tine, să-l păstrezi, iubito. Am vârât în buzunar bucăţica fragilă de hârtie şi am păstrat multă, multă vreme imprimeul buzelor ei – până când în cele din urmă s-a deteriorat hârtia cu totul.

Imediat ce s-a oprit muzica, angajaţii circului au pătruns în cort, făcând o gălăgie extraordinară în timp ce începură să demonteze băncuţele şi toate dispozitivele de la circ. Mama se ridică în picioare şi îîmi luă mâna într-a ei.

— Eliza Rose Geirard, a sosit timpul să-ţi întâlneşti tatăl.

Am trecut printre zonele demarcate ale circului, acum goale, iar când am ieşit afară, am fost surprinsă să văd toate barăcile demontate deja. Corturile laterale, cabina unde se făcea vata de zahăr, cortul cu animalele, chiar şii casele de bilete dispăruseră, lăsând pământul gol, bătătorit în locul unde fuseseră toate lucrurile acelea fermecătoare. Mama mă conduse prin spatele cortului cel mare la unul mai mic, unde un grup de interpreţi de circ vorbeau şi râdeau în timp ce îşi schimbau costumele îmbrăcându-se cu haine obişnuite.

Atunci mami a arătat spre cel care era tăticul meu. Avea un păr strălucitor de roşu care-i stătea în toate părţile şi Un nas roşu, bulbos, care se asorta cu părul. Purta nişte pantaloni lăbărţaţi, stofă ecosez, cu bretele prinse cu

nasturi, şi o pereche de pantofi ce păreau de-un kilometru. Era clovn. Un bufon ridicol la Circul fraţilor Bennett.

Tata şedea pe un scaun în faţa unei oglinzi, vorbind încet cu un alt bărbat, în timp ce-şi îndepărta machiajul alb şi zâmbetul exagerat de pe faţă. Dar se opri – încremeni ar fi cuvântul corect – când îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de mama.

— Bună, Henri, spuse ea. Mami era singura persoană pe care am auzit-o vreodată pronunţând numele lui tati pe franceză. Toţi ceilalţi îl numeau Henry.

— Yvette? Părea uimit şi deloc sigur că era într-adevăr ea. Îmi amintesc cât de diferit arăta mami pe vremea când o numeau Privighetoarea îngerilor, înainte să se îmbolnăvească aşa rău şi să aibă nevoie de sticle întregi de doctorii. Nici nu era de mirare că tati nu a recunoscut-o, la cât de slabă era acum.

Mama îşi trecu mâna prin păr, de parcă l-ar fi putut umfla şi să-l facă din nou frumos, de parcă ar fi vrut să-l mai fi purtat ridicat în coc, deasupra capului, aşa ca în poză.

— Nu-ţi mai cunoşti propria nevastă, Henri? spuse ea râzând uşor. Sau pe fetiţa ta?

Tati privi spre un alt bărbat, apoi înapoi la mami înainte să privească în altă parte. Obrajii i se înroşiră aproape la fel de tare ca şi părul. Celălalt bărbat îşi zvârli costumul într-o ladă şi dispăru, ca prin farmec parcă. Tati se chinui puţin să-şi scoată nasul şi peruca, apoi îşi şterse şi ultimele dâre de machiaj cu un prosop, înainte să îmi arunce în fine o privire. Încercă să zâmbească.

— A, a crescut de când am văzut-o ultima oară.

— Aşa aş spune şi eu. Ai fost plecat mai bine de doi ani, Henri. Va împlini cinci ani la următoarea aniversare, nu, iubito?

Nu i-am răspuns. Pur şi simplu priveam iar şi iar la străinul care era tăticul meu. Acum că-şi îndepărtase tot machiajul, credeam că era cel mai atrăgător bărbat din câţi am văzut – atât de diferit de toţi bărbaţii care veneau la pensiunea noastră N viziteze pe mami şi să-i aducă medicamentul. Avea părul negru strălucitor, şi-l purta lins şi dat pe spate pe sub peruca lui, umerii îi păreau foarte largi, torsul rigid, drept şi musculos pe sub îmbrăcămintea lui bizară. Încă nu se mişcase de pe locul unde şezuse când ne-am apropiat de el.

— Ce doreşti, Yvette? întrebă el. Nu ai primit banii pe care i-am trimis? Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegeam, părea speriat de noi.

— Putem merge undeva să vorbim, Henri? Mi-ar prinde bine o ţigară.

Tati se ridică şi-şi dezbrăcă costumul şi pantofii cei caraghioşi îndesând totul într-unul din geamantanele din şifonier. Avea maiou şi o pereche de pantaloni obişnuiţi dedesubt. Nu rosti niciun cuvânt în timp ce-şi îmbrăcă jacheta şi pantofii de stradă şi ne conduse prin iarba bătătorită spre un lung şir de vagoane, parcate pe o linie de rezervă, la marginea câmpului. Se făcuse noapte, şi trecuse cu mult de ora mea de culcare. Nu-mi amintesc prea multe din cele câte s-au întâmplat după aceea pentru că eram atât de istovită după toate emoţiile trăite la circ, că m-am ghemuit în cuşeta răvăşită a tatălui meu şi am adormit

imediat, în timp ce mami şi tati îşi fumau ţigările şi povesteau împărţind o sticlă de medicament.

Micul compartiment de tren era întunecat când m-am trezit. Nu ştiam unde ma aflam. Am început să plâng de frică, iar mami apăru din întuneric şi mă luă în braţe.

— Ştii că te iubesc mai mult decât orice în toată lumea asta, nu-i aşa, iubito? şopti ea.

Am încuviinţat cu capul şi m-am lăsat apoi pe umărul ei dezgolit. Mă înveli într-o pătură, apoi mă puse înapoi pe bancheta de lângă masa pliantă unde şezuseră mai devreme ea şi tati.

— Culcă-te acum, iubito. Respiraţia îi mirosea a doctorie când, mă sărută. M-am culcat la loc.

Apoi mă trezi şuieratul unei locomotive. M-am ridicat în şezut şi am privit în jur la încăperea scăldată în razele lunii. În loc de pereţii familiari, cu tencuiala crăpată de la pensiune, am văzut pereţii întunecaţi, căptuşiţi cu lemn ai compartimentului de tren.

O scrumieră plină ochi şi o sticlă goală din doctoria lui mami zăceau pe masă lângă două pahare năclăite. Jacheta tăticului meu atârna de un cuier prins de uşă, dar restul hainelor sale zăceau într-un morman pe jos. Vagonul se clătină dintr-odată, apoi începu să înainteze încet.

Am privit în jur, căutându-o pe mama, dar numai tata zăcea lat în patul mototolit. Capul şi un braţ ce atârna din pat era tot ce se vedea din aşternuturi. Sticla şi paharele de pe masă începură să zornăie şi să se lovească între ele, apoi întreaga încăpere începu să legene într-o parte şi-n alta, pe măsură ce trenul prindea viteză.

— Mami? Mami, unde eşti? am strigat eu. Ori de câte ori mă trezeam singură în camera noastră de la pensiune, mami venea repede în fugă de undeva de jos, de îndată ce o strigam. Dar de data asta nu veni. Fluierul locomotivei chiui din nou, un sunet tânguitor, jalnic.

— Mami! am început eu să plâng.

Tati gemu şi se ridică încet în şezut. Privi în jur ameţit, apoi rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor când mă văzu.

— Ce mama...! Ce cauţi tu aici? Unde-i Yvette? Yvette!

Dar era inutil pentru noi amândoi să o mai strigăm. Mama nu avea unde să se fi ascuns în nişa aceea minusculă. Am văzut groaza întipărită în ochii tatălui meu, la fel cum o văzusem şi în seara dinainte. Încercă să coboare din pat, învelindu-se în cearşaf, dar mişcările trenului, care acum gonea cu toată viteza, îl făcu nesigur pe picioare. Căzu din nou în pat.

— O, Doamne... mormăi el. Yvette, cum ai putut?

— Unde e mămica mea? suspinam eu.

Tati îşi frecă obrajii cu mâinile, apoi îşi ridică încet capul.

— Ne-a părăsit. A plecat.

Eram prea mică pentru a înţelege ce înseamnă moartea pe atunci, dar un an mai târziu, când Carlo a căzut de pe sârma de sus şi a murit, am auzit-o pe soţia lui Bianca tânguindu-se plângând:

— A plecat... a plecat... cum a putut să mă părăsească, şi striga către Dumnezeu la fel cum o făcuse şi tati în acea dintâi dimineaţă, şi am înţeles în cele din urmă

că mami murise din cauza bolii îngrozitoare. Dispăruse, şi nu aveam s-o mai văd niciodată, la fel ca şi Carlo. Caravana circului pornise spre următorul oraş, fără a păstra urma vreunuia dintre ei.

Chiar mai târziu, când am învăţat câte ceva despre rai într-o biserică luterană din Lima, Ohio, ştiam că Isus o ţinea pe mami în siguranţă în braţele Sale. M-am simţit uşurată să aflu că nu avea să mai fie niciodată bolnavă sau să meargă împleticindu-se. Dar în acea primă dimineaţă îngrozitoare, în timp ce tati zăcea cu capul în mâini plângând după ea, tot ce-am putut face a fost să plâng cu el şi să strâng tare la piept coroniţa argintie a lui mami, care îmi căzuse de pe cap în timpul nopţii.

Tati nu avea nici cea mai mică idee ce să facă cu mine. În primele trei zile, abia dacă îmi aruncă vreo privire, ce să mai vorbim să mă ia în braţe sau să mă consoleze.

— Ţine... mănâncă, spunea, şi-mi întindea o farfurie cu mâncare peste masă, împingându-mi-o cu un singur deget. Cu propria lui farfurie ieşea afară pe treapta vagonului cu spatele la mine. Dormeam pe banchetă în timp ce trenul huruia şi gonea prin noapte, apoi îngenuncheam pe aceeaşi banchetă şi priveam pe geam la fermele, pădurile şi oraşele ce alergau pe lângă noi în lumina răsăritului.

Când oprea trenul, vedeam oraşul de corturi înălţându-se undeva într-o zonă golaşă, sau pe câmpul vreunui fermier.

— Stai aici, îmi spunea tati în fiecare dimineaţă pe un ton mânios în timp ce pleca pentru reprezentaţia sa ca şi clovn, pentru a-şi îmbrăca costumul şi a-şi pune machiajul.

Ştiam că pe-afară erau probabil tigri şi elefanţi cu capete care arătau ca şi şerpii şi eu eram prea îngrozită pentru a pleca din vagon. Mulţumesc lui Dumnezeu că în cele din urmă mătuşa Aluna s-a îndurat de mine, altfel nu ştiu ce s-ar fi ales de mine. Se întâmplă să treacă pe acolo într-o dimineaţă şi să mă zărească pe geam, chiar când tati se pregătea să plece.

— Doamne Dumnezeule, Henry! spuse ea cu vocea ei piţigăiată, de pitic.

— Nu poţi ţine copila asta închisă aici tot restul vieţii ei! E o fiinţă umană vie, un suflet de om! Şi încă sânge din sângele tău, pe deasupra!

— Trebuie să mă ajuţi, Aluniţă, o imploră tati. Habar n-am ce să fac cu ea... sau ce-i trebuie.

— Păi, înainte de toate îi trebuie puţină dragoste, din când în când, la fel cum ne trebuie la toţi. Mătuşa Aluna se cocoţă pe banchetă lângă mine şi mă luă în braţele ei îndesate. Nu era mai înaltă ca mine, o făptură minusculă cu corp de femeie, cu ruj şi fard pe faţă. O străină cu un aspect atât de grotesc m-ar fi înspăimântat de moarte dacă nu mi-ar fi fost atât de dor de mami. Tânjind după mângâiere, am strâns-o tare pe Aluna şi am început să plâng.

— Vezi, Henry? spuse ea. Vezi? Asta-i tot ce-i trebuie copilei... puţină dragoste.

— Mama ei a plecat, Aluniţă, şi habar n-am ce să fac cu ea. Nu vrei să te ocupi tu de ea în locul meu?

— Să mă ocup? Dar e fiica ta!

— Ştiu doar că e fiica mea, spuse tati îmbufnat, dar n-am loc aici pentru ea, şi nici în viaţa mea nu am loc.

— Ai mai mult spaţiu aici la tine decât am eu în vagonul meu de dormit. Vrei să o înghesui acolo fără lumină şi aer şi o grămadă de femei îngrămădite până-n tavan?

— Nu vreau s-o văd deloc pe-aici, spuse el, umblând încoace şi-ncolo prin spaţiul îngust. Un circ nu este un loc unde să creşti un copil.

— Lazlo şi Sylvia au copii, şi la fel şi....

— Nu la asta mă refer. Ştiu că mai sunt copii aici, dar toţi au crescut pentru a face mai târziu circ – s-au căsătorit cu alţii ca ei. – Nu vreau ca ea să aibă o viaţă ca a mamei ei sau ca a mea. Vreau să aibă o viaţă adevărată, nu una petrecută pe drumuri zece luni pe an, şi să trăiască mereu cu geamantanul deschis.

Mătuşa Aluna mă mângâie pe creştet.

— Viaţa aceea nu îi va pica din cer, Henry. Tu va trebui să i-o oferi.

— Nu pot! Asta este ceea ce fac! Sunt un clovn la circ, nu un proprietar de prăvălie sau funcţionar la bancă. Nu am de gând să devin tată. S-a întâmplat accidental... aşa că m-am căsătorit cu Yvette, iar acum a plecat şi...

— Şi tu eşti tată, spuse ea cu asprime. Şi dacă nu cumva ai de gând să-ţi părăseşti copila în vreun orfelinat pe undeva, va trebui să-i fii tată, Henry.

— Nu ştiu cum! răcni el. Sunetul vocii lui îmi zburli părul. Nu mi-l amintesc pe tati să fi ridicat tonul mai mult de vreo cinci ori în toată viaţa mea. Mătuşa Aluna îmi dădu drumul şi sări de pe banchetă pentru a merge lângă el, punându-şi mâna pe braţul lui pentru a-l mângâia-

— Tu n-ai avut tată? întrebă ea blând.

— A murit când aveam opt ani. Tati îşi apucă melonul[44] de pe masă şi şi-l îndesă pe cap. Nu am timp pentru asta, Aluniţă. O să întârzii la paradă, şi nici nu mi-am îmbrăcat costumul încă. Deschise uşa dintr-o smucitură.

— Nu trebuie decât să fii tăticul pe care ţi l-ai dorit întotdeauna, Henry.

Tati înmărmuri în prag, apoi se întoarse încet privind-o îndelung. Arăta de parcă fusese pălmuit.

— Ce-ai spus?

— Exact asta trebuie să faci. Dacă ţi-ai dorit vreodată ca tăticul tău să te fi dus seara la culcare, păi atunci du-o la culcare. Dacă ţi-ai fi dorit ca tăticul tău să te fi ţinut pe genunchi şi să-ţi fi spus poveşti, atunci spune-i şi tu poveşti.

Îşi scoase pălăria, îşi trecu de câteva ori degetele prin părul lucios, apoi o îndesă la loc pe cap. Părea că nu era în stare să vorbească.

— Învaţ-o ce-i bine şi ce-i rău, Henry. Cele zece porunci, porunca de aur. Tu le-ai auzit, nu?

— Da... mama a fost o bună creştină. Vorbea atât de încet, că abia îl auzeam. – Ea ne-a crescut după Scriptură. De aceea m-am căsătorit cu Yvette după... după ce am aflat că era însărcinată.

— Atunci o să te descurci, spuse mătuşa Aluna, lovindu-l uşor pe braţ. Du-te acum, înainte să-ţi pierzi rândul. Eu cred că o să sar peste parada asta. O să o ţin pe fetiţă pe lângă mine astăzi.

— Nu! Nu la reprezentaţia ciudaţilor...

---

[44] Pălărie rotundă cu calota bombată şi boruri înguste, uşor ridicate în sus, purtată de bărbaţi.

— De ce nu? Dintr-odată se înfurie. Dacă circul va fi casa ei, atunci trebuie să înveţe că ciudaţii ca mine sunt şi ei oameni. Sau poate că ţi-e ruşine că trebuie să-ţi întâlnească „familia”, Henry?

— Îmi pare rău... nu am vrut să...

— Dispari de-aici până nu-mi ies din fire.

Arătă cu degetul ei butucănos către uşă. Tati plecă. Mătuşa Aluna aduna în ea nişte nervi teribili pentru o femeie măruntă ca ea. Dar avea şi o inimă de două ori mai mare decât a multor oameni. Îmi întinse mâna.

— Cum te cheamă, puişor?

— Eliza Rose.

— Mmm. Ai un nume la fel de frumos ca şi tine. Vino, o să-ţi arăt puţin cum arată noul tău orăşel.

Am văzut curând că într-adevăr era un orăşel – o adevărată tabără de corturi, care se mişcau în mod miraculos dintr-un loc în altul în timpul nopţii. Era bucătăria unde bucătarii şefi ne pregăteau mâncarea; două corturi-cantină, unul pentru performeri şi altul pentru muncitori; un cort-garderobă; o frizerie şi spălătoria; corturi pentru elefanţi şi alte vietăţi; şi un cort uriaş alungit, numit cort-tampon, care conţinea vestiarele bărbaţilor şi ale femeilor în cele două capete opuse, iar în mijloc, boxe pentru caii care urmau să participe la reprezentaţie.

Acestea erau zonele private ale oraşului nostru de corturi, dar mai existau şi zone publice – corturile care făceau parte din spectacol, cum ar fi cortul cel mare şi pasajul. Marchiza era intrarea principală spre cortul cel mare, şi spre cortul menajeriei, unde cei care aveau bilet puteau vedea toate animalele exotice. Pasajul găzduia

corturile laterale pe stânga, standurile închiriate şi casele de bilete la dreapta.

— Rolul meu principal este în spectacolul intermediar, îmi explică mătuşa Aluna în acea primă zi. Îmi arătă spre afişul care făcea reclamă la atracţiile ce se găseau înăuntrul cortului, şi imaginea uriaşă a Alunei, care o făcea să pară mai înaltă decât era de fapt. Sunt Regina Lily, spuse ea chicotind trist, cea mai mică femeie din lume şi Regina liliputanilor. Apoi îmi schimb costumul pentru unul dintre numerele cu clovni împreună cu tatăl tău, unde mi se spune „Aluna” – dar asta se întâmplă mai târziu în cadrul spectacolului.

Mă ridică pe o scenă micuţă aflată lângă intrarea în cort.

— Acum eşti pe platforma pentru reclame, spuse ea.

— Aici stau unul sau doi dintre noi ciudaţii şi îi lăsăm pe oameni să ne admire puţin. Asta îi determină întotdeauna să dorească să intre în cort şi să-şi cheltuiască banii.

Mătuşa Aluna mă coborî de pe platformă murmurând şi se întinse să-i dau mâna, dar când am văzut unde avea de gând să mă conducă, m-am oprit hotărâtă. Mami mă dusese în cortul intermediar cu câteva zile în urmă, iar lucrurile pe care le văzusem acolo m-au îngrozit atât de tare, încât mi-am îngropat capul în umărul ei şi am refuzat să privesc.

— Ce-i puişor, ţi-e frică? întrebă mătuşa Aluna. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. Îngrozitorul om al zăpezilor nu este decât un urs polar din Alaska mort şi împăiat, care e atât de bătrân şi de deteriorat, că tot timpul trebuie să cârpim la

blana lui. Mă apucă de ambele mâini şi mă târî înăuntru împotriva voinţei mele, vorbind tot timpul cu vocea ei piţigăiată. Vaca cu două capete a fost vie cândva, dar vezi? Acum e moartă şi împăiată.

— Dar şarpele e adevărat? am şoptit eu, îndrăznind cu greu să privesc. Un boa constrictor uriaş zăcea încolăcit într-o cutie de sticlă pe podium lângă vacă, kilometri întregi de reptilă solzoasă, la fel de lat ca braţul unui bărbat.

— Da, dar nu o să-ţi facă niciun rău. Sylvia îl ţine atât de bine hrănit, că nu face nimic altceva tot timpul decât să doarmă. Ea şi-l înfăşoară pe după gât când e la spectacol, iar chestia asta e la fel de vâscoasă ca şi fluviul Mississippi. Haide să mergem în spate şi să te prezint celorlalţi.

Am fost bucuroasă că ieşeam din cortul acela, dar grupul mic de oameni din spate care sporovăiau şi fumau arătau cel puţin la fel de înfricoşător ca şi creaturile dinăuntru.

— Hei, toată lumea, ea este fiica lui Henry Gerard, trâmbiţă mătuşa Aluna. O cheamă Eliza Rose şi va călători împreună cu noi pentru câtva timp.

Mi-au zâmbit cu toţii şi m-au salutat cu „Bine-ai venit, Eliza”, şi „Ne bucurăm să te avem cu noi, puişor”, dar inima îmi bătea îngrozită în timp ce încercam să mă ascund pe după fustele mătuşii Aluna. Sylvia, femeia cu şarpele era acoperită din cap până în picioare cu tatuaje. Gloria, doamna cea grasă era cea mai enormă persoană pe care am văzut-o vreodată, cu picioare de mărimea unor buşteni, şi o rochie ce-i putea fi la fel de bună şi unui elefant. Unul dintre bărbaţii din grup era atât de oribil, că mi-am ascuns faţa. Avea păr alb, veritabil, pe scalpul trandafiriu, ochi

bulbucaţi şi roşii, şi pielea aproape translucidă. Afişul spunea că provenea dintr-un trib rar de oameni subpământeni, descendenţi naufragiaţi dintr-o navă cosmică de pe Marte, dar când am crescut, am aflat că Albert era de fapt un albinos. Singura persoană care arăta cât de cât normal în tot grupul, era femeia din cauciuc – o acrobată care arăta în regulă câtă vreme nu se mişca, dar de îndată ce începea spectacolul, îşi îndoia tot trupul de parcă era nodurile unui covrig.

Îmi doream să mă întorc în siguranţa compartimentului de tren al tatălui meu, dar nu ştiam cum să ajung acolo prin tot labirintul de corturi. Noul meu cămin şi noua mea familie erau atât de bizare, încât mă copleşiră. Niciodată nu mă aventurasem la o distanţă mai mare de câteva blocuri de pensiune, şi atunci, însoţită de mami, şi până când începuse să aibă coşmaruri, lumea mea mărginită rămăsese una foarte sigură. Acum aveam impresia, că pătrunsesem într-unul dintre coşmarurile lui mami.

— Doamne sfinte, dar dârdâi rău de tot! spuse mătuşa Aluna când încercă să-mi desprindă degetele încâlcite în fustele ei. Nu cred că poţi rămâne aici cu mine. Dacă mă duc pe scenă cu tine aşa agăţată de mine, o să creadă toţi că suntem surori siameze!

I-am auzit pe toţi vorbind despre mine cu voci joase şi întrebând-o pe mătuşa Aluna despre mama şi încercând să găsească o modalitate în care să aibă grijă de mine odată ce începea spectacolul intermediar. Nu se puteau hotărî ce să facă cu mine, aşa că se certară o vreme până auzirăm cu toţii parada apropiindu-se de locul unde se afla circul.

— Cred că e mai bine să te duc înapoi la tatăl tău, spuse mătuşa Aluna în cele din urmă.

Tati şedea sus pe un splendid vagon de paradă, tras de patru cai Percheron. L-am recunoscut după nasul şi peruca lui roşii şi după pantofii gigantici. El şi ceilalţi clovni începură să coboare imediat ce vagonul se opri lângă cortul-tampon. Tati păru uimit când o văzu pe mătuşa Aluna apropiindu-se de el târându-mă după sine, de parcă ar fi uitat cu totul de existenţa mea.

— Ai avut dreptate, Henry, spuse ea. Spectacolul intermediar a îngrozit-o. E mai bine să stea cu tine.

Arăta de parcă îi venea să-şi ia tălpăşiţa. Faţa lui de clovn zâmbea, însă faţa lui adevărată nici pe departe.

— Ascultă, nu ştiu...

— Şi să nu îndrăzneşti să o încui din nou în compartimentul tău!

Mătuşa Aluna mă ridică bombănind şi mă trimise dintr-o mişcare atât de brusc spre tata, încât nu am avut de ales decât să mă agăţ de braţele lui. Aluna se întoarse, dând să plece.

— Nu, aşteaptă! spuse tati. Şi eu ce să fac cu ea?

— Ţine-o în braţe, Henry, îi strigă ea peste umăr în timp ce se depărta legănându-se. Nu trebuie decât s-o ţii în braţe!

La început, braţele tatălui meu erau la fel de reci şi de inerte ca şi labele ursului aceluia împăiat din Alaska, din cortul lateral, dar când mi-am îngropat faţa la pieptul său şi am început să plâng după mami, am simţit cum încet-încet, trupul i se relaxează.

— Ştiu... ştiu... murmură el, şi nu mai fu mult până nu numai că mă ţinea în braţe, dar mă îmbrăţişa, mângâindu-mă pe spate şi legănându-mă uşor pentru a-mi alina lacrimile. Mirosea a fard, a ţigări şi a ulei de Macassar, ulei pe care îl folosea întotdeauna pentru a-şi pieptăna părul său adevărat înspre spate.

— Totul va fi bine, îmi promise el. Nu trebuie să plângi...

CAPITOLUL 17

Dar am continuat să plâng. Zile şi zile în şir. E o minune că costumul de clovn al tatălui meu nu a început să mucegăiască. Mă agăţam atât de strâns de pantalonii lui lăbărţaţi, că nu avea de ales decât să mă ia cu el peste tot pe unde mergea. Mă ascundea la picioarele sale, pe podeaua căruţei în timpul paradei, apoi mă aşeza într-un scaun special lângă standul fanfarei în timpul după-amiezii şi în timpul reprezentaţiei de seară. Am privit Circul fraţilor Bennett, spectacol după spectacol, până am ajuns să cunosc fiecare parte şi fiecare piesă muzicală pe de rost.

În cele din urmă, amintirea mamei mele a început să se estompeze, iar viaţa mea a urmat o nouă rutină. În fiecare zi, dimineaţa devreme, trenul oprea, iar eu mă trezeam într-un nou oraş, în ţipetele şi fluierăturile muncitorilor ce descărcau platformele vagoanelor pe un teren liber. Ridicau mai întâi bucătăria şi vagoanele-garderobă, ca artiştii să poată servi micul dejun şi să se îmbrace pentru paradă. Eu îl însoţeam pe tati pe aleea clovnilor după micul dejun, şi-l priveam cum îşi pune costumul de clovn, peruca şi machiajul. Îşi desena cercuri mari în jurul ochilor şi a gurii, apoi le înconjura cu o linie neagră. Când termina cu trasatul zâmbetului şi-şi ataşa nasul de bufon, nu mai semăna deloc cu arătosul meu tătic.

Între timp, muncitorii şi cei responsabili cu corturile înălţau oraşul-circ. Mai târziu am auzit o predică într-o biserică episcopală în Milwaukee despre cum a vorbit Ezechiel şi cum au prins viaţă oasele moarte, s-au ridicat şi

au trăit, şi m-am gândit că probabil arăta la fel ca suporturile acelor corturi, îmbinându-se – mai întâi scheletul, apoi acoperământul din prelată, apoi se umpleau de muzică, de minunăţii şi de viaţă.

Primul eveniment ce avea loc în fiecare oraş era întotdeauna parada. Aceasta le oferea locuitorilor o mostră din ceea ce avea circul de oferit şi îi ademenea să cumpere bilete la cortul cel mare. În cele mai multe locuri pe care le-am vizitat, circul era singura distracţie pe care o aveau oamenii în tot cursul anului, iar oraşul era aproape amorţit, de parcă ar fi fost toţi în vacanţă pe când ajungeam noi. Unde altundeva puteau vedea fermierii lei, elefanţi, urşi care dansau şi şerpi uriaşi, când tot anul erau legaţi de lucrul pământului lor?

Uriaşii cai Percheron care-trudiseră la descărcatul vagoanelor, erau rapid înveşmântaţi cu pene extravagante şi hamuri sclipitoare, pentru a trage căruţele ce participau la paradă. Dirijorul fanfarei îşi împărţea oamenii în două, iar jumătate din oameni mergeam în vagonul din faţă, în timp ce cealaltă jumătate într-unul din vagoanele ce reprezentau diferite scene din mijlocul convoiului. Aceste vagoane tematice erau acoperite în întregime cu sculpturi deosebite, cu picturi reprezentate în culori vii, şi cu frunze aurite, pentru a pune în scenă diferite poveşti. Când am crescut mai mare, mătuşa Aluna m-a îmbrăcat în Cenuşăreasa şi mă suiam pe unul dintre aceste vagoane, cu un pantof de sticlă într-o mână şi cu cealaltă salutând mulţimea. M-am distrat de minune, până când tati a pus capăt acestui obicei. A spus că uralele mi s-ar putea sui la cap şi să-mi

facă poftă de lumea artiştilor, care era ultimul lucru din lume pe care-l dorea pentru mine.

Clovnii defilau în mijlocul paradei, jucând tot felul de feste şi făcându-i pe toţi să râdă. Uneori, tati umbla pe stradă pe picioroange care-l făceau să pară înalt de trei metri. Leii şi tigri treceau prin faţa tuturor traşi în propriul vagon-cuşcă, traşi de alţi cai, însă Gunther nu descoperea decât unul sau două dintre vagoane, ca oamenii să vadă doar o parte din ceea ce aveau de oferit, astfel să vină la circ pentru a vedea restul. Elefanţii erau aproape la capătul convoiului pentru că ei reprezentau atracţia pe care toţi doreau s-o vadă. Familia Gambrini, care lucra cu elefanţii noştri, îşi îîmbrăcau cei trei copilaşi în costume sclipitoare şi îi suiau pe spatele elefanţilor pentru a le face tuturor cu mâna, în cele din urmă venea flaşneta, trasă pe roţi împreună cu o grămadă de tuburi, în zăngănitul tobelor, ţimbalului, xilofoanelor şi clopotelor. Oanenii se încolonau după flaşnetă şi ne urmau, până la locul unde era înălţat circul, pentru a vedea reprezentaţia. Aveau timp să vadă spectacolul intermediar al mătuşii Aluna, să viziteze cortul menajeriei şi să cumpere vată de zahăr şi Cracket Jack[45] înainte să înce apă reprezentaţia de după-amiază.

Tati lua o pauză scurtă pentru a se odihni puţin după paradă, iar apoi înfuleca ceva la cortul-cantină. Dar apoi clovnii trebuiau să se întrunească în cortul cel mare pentru a-i întreţine pe copii în timp ce oamenii se strângeau pentru spectacol. Când începea în cele din urmă reprezentaţia, tati intra din nou pe picioroangele lui în parada intrării principale împreună cu tot ansamblul artiştilor de la circ,

[45] Pop-corn glazurat cu sirop de caramel sau ciocolată.

apoi revenea de patru sau cinci ori de-a lungul spectacolului pentru a-şi prezenta secvenţele împreună cu ceilalţi clovni. Ei trebuiau să întreţină atmosfera în public în timp ce muncitorii făceau curat după reprezentaţia elefanţilor, şi mişcau echipamentele când într-un fel când într-altul după diferitele acte. Tati era, de asemenea expert în cascadorii pe cai şi unul dintre numerele cu clovni era pe unul dintre caii din spectacol. Se prefăcea că scăpa calul de sub control, iar el abia-abia dacă mai reuşea să se ţină în şa, şi m-a speriat îngrozitor primele dăţi când l-am văzut – călărind de-a-ndoaselea, „căzând” sub burta calului sau stând în mâini pe spatele acestuia.

În cele mai multe dintre oraşele pe care le-am vizitat, circul dădea două reprezentaţii, una după-amiază, iar alta seara. Tati nu apuca să se aşeze să-şi descalţe pantofii caraghioşi şi să-şi depărteze machiajul decât după ce pleca şi ultimul spectator, în timpul ultimei reprezentaţii, muncitorii desfăceau din nou oraşul nostru de corturi şi încărcau trenul, lăsând cortul cel mare şi cortul-tampon la urmă. Aşezau totul în vagoane aşa cum aveam nevoie de ele în următorul oraş, şi de îndată ce strângeau şi Ultimul stâlp de susţinere a cortului, toţi erau deja îmbarcaţi în vagoane. Dormeam toată noaptea, timp în care locomotiva trăgea după sine cele cinci vagoane cu animale, cele zece vagoane-platformă şi cele patru vagoane obişnuite de pasageri înspre următorul oraş, apoi ne trezeam a doua zi de dimineaţă şi tot ciclul era luat de la capăt. Când am auzit un învăţător de şcoală duminicală descriind moduLîn care oamenii din Biblie migrau dintr-un loc în altul cu

corturile şi animalele lor după ei, eram absolut convinsă că Avraam, Isaac şi Iacov au călătorit şi ei cu circul.

Dormeam pe bancheta din compartimentul minuscul al tatălui meu. Oamenii singuri ca tati împărţeau de obicei vagonul de dormit cu alţi burlaci şi nu aveau compartimente private – circul rezerva acele compartimente artiştilor lor cei mai buni şi familiştilor. Dar fraţii Bennett îl preţuiau foarte mult pe tati, lăsându-l drept lider peste toţi clovnii, iar el îi convinsese că avea nevoie de spaţiu pentru a pune la punct toate secvenţele fixe ale clovnilor şi pentru a inventa noi trucuri şi noi reprezentaţii. Când am crescut şi am fost prea mare pentru a mai dormi pe banchetă, unul dintre tâmplari a construit o cuşetă pliabilă pe care să pot dormi, chiar deasupra patului tatălui meu.

După ultimul spectacol, tati avea nevoie de timp pentru a se relaxa, aşa că obişnuia să meargă în fiecare seară puţin la plăcintărie să stea la poveşti, să se relaxeze şi să joace cărţi cu ceilalţi artişti. Dar întotdeauna mă asculta mai întâi spunându-i rugăciunea de seară, apoi mă învelea bine cu păturile spunându-mi, „Domnul să trimită îngerii Săi să tăbărască în jurul tău.”

După ce se încheie primul meu sezon cu Circul fraţilor Bennet, şi ne-am întors la locuinţa noastră de iarnă din Macon, Georgia nu mă mai agăţam zi şi noapte de tati. Să fiu sinceră, mă săturasem până peste cap să văd acelaşi spectacol mereu, de două ori pe zi, şi îl imploram să mă lase să stau afară în „curtea din spate” dinapoia cortului celui mare. Ceilalţi artişti mă treceau bucuroşi dintr-un cort în celălalt în timp ce tati lucra, şi întotdeauna se găseau

două braţe binevoitoare care să mă ţină. Uneori erau ale unui clovn sau ale unui acrobat, alteori ale unui cascador care călărea fără şa pe cai, dar întotdeauna era cineva acolo care să aibă grijă de mine.

În cele din urmă, m-am simţit acasă peste tot, şi toţi mă cunoşteau şi îmi dădeau câte ceva de făcut. Gunther m-a învăţat cum să adap leii şi tigrii lui fără să-mi fie frică. Domnul Gambrini mă lua întotdeauna cu cei trei copii ai săi când îşi ducea elefanţii la râu să se răcorească. El m-a învăţat să înot şi să călăresc pe spatele elefanţilor. Lazlo m-a învăţat cum să jonglez, mai întâi cu două mingi, apoi până la patru. Tot el m-a învăţat să sar coarda,! dar numai Lazlo ştia să sară coarda în timp ce mergea pe sârmă iar eu trebuia să rămân jos. Charlie clovnul m-a învăţat cum să mă dau pe bicicletă. Avea un cimpanzeu pe care-l chema Zippy şi care se dădea pe bicicletă ca parte a spectacolului, iar Charlie mă plătea uneori să fiu „îngrijitoare de maimuţă”. Cea mai grea parte din slujba asta era să-l împiedici pe Zippy să fumeze. Fusese corupt când îi văzuse pe ceilalţi artişti fumând, şi le culegea chiştoacele de ţigară pe care le aruncau deoparte când le venea rândul să intre în cort. Cimpanzeul ştia chiar să scoată rotocoale de fum!

— Nu-l lăsa să pună mâna pe vreo ţigară, Eliza, mă avertiza Charlie când mi-l lăsa în grijă. A început să tuşească deja ca un fumător. Dar Zippy era la fel de rapid ca fulgerul, şi dacă nu ajungeam înaintea lui la chiştoacele de ţigară să le sting, Zippy le hăţa şi nu mai exista nici-o modalitate să îi mai iau după aceea ţigara din mâini. Tati m-a învăţat să citesc când am crescut mai mare, apoi m-a trimis la „şcoală” împreună cu ceilalţi copii de la circ, timp

de trei ore în fiecare zi. Niciodată nu am fost mai mult de doisprezece copii, sau cam aşa ceva, iar părinţii noştri ne erau pe rând profesori. Fiecare dintre copii, în afară de mine, aveau Câte o parte în reprezentaţia părinţilor lor, şi trebuiau să participe două spectacole zilnic, aşa că educaţia noastră era destul de superficială. Odată tati m-a înscris la o şcoală obişnuită în lunile pe care circul nostru le petrecea în Georgia. Am urât-o de-a dreptul! Eram atât de diferită de ceilalţi copii, încât mi-a fost imposibil să mă adaptez şi să fiu acceptată în mijlocul lor. Am plâns, m-am zbătut şi am făcut scandal până când tati a renunţat în cele din urmă la idee. M-am întors la lecţiile pe care le primeam împreună cu ceilalţi copii de la circ, între sesiunile de antrenament în care familiile lor exersau noile acte pentru sezonul următor.

Tânjeam să fiu parte dintr-un act al tatălui meu – sau în orice alt act, indiferent. Copiii familiei Gambrini purtau costume înţesate cu paiete şi călăreau pe spatele elefanţilor, zâmbind şi ridicându-şi graţios braţele în timp ce-şi prezentau iscusinţa. Unul dintre elefanţi o ridica pe micuţa Angela Gambrini sus în aer în spatele său, în timp ce ea făcea cu mâna mulţimii care o aplauda. O altă familie se ocupa cu dresajul câinilor şi al poneilor, iar cei doi fii ai lor învăţaseră cum să conducă animalele prin toate tumbele pe care le aveau de făcut înainte ca măcar să fi învăţat să citească. Cei care călăreau pe cai îşi purtau copiii pe umeri, în timp ce stăteau în picioare pe spatele calului şi executau turul final în jurul arenei.

Dar tati a refuzat categoric să mă lase să fiu parte a circului. Când a prins-o pe Gina învăţându-mă cum să mă caţăr pe sârma pe care îşi executa exerciţiile, s-a răţoit

îngrozitor la ea, iar apoi nu a mai vorbit cu ea o lună întreagă. M-am oferit să călăresc pe elefant când unul dintre copiii familiei Gambrini s-a îmbolnăvit de varicelă şi nu a putut participa la reprezentaţie, dar tati a spus „Categoric nu!” Dar mai rău ca oricând s-a înfuriat când l-a convins pe Charlie clovnul să-mi machieze şi mie faţa ca să arăt exact ca tati. Tati s-a înfuriat pe noi amândoi.

— Eşti concediat, Charlie! a urlat el. Şi tu! Treci şi spală-te pe faţă imediat! Mă apucă de ceafă şi mă târî până în baia comună. Niciodată nu-l mai văzusem atât de mânios.

— De ce nu mă laşi să fiu clovn? am suspinat eu în timp ce mă spăla pe faţă. Mă şi mir că nu m-a lăsat fără piele.

— Eşti pedepsită pentru o săptămână întreagă! replică el.

— Şi ce? Oricum sunt pedepsită tot timpul! Nu am nimic de făcut toată ziua, tati. Toţi iau parte la spectacol în afară de mine. Unde este locul meu?

— Nicăieri. Nu eşti parte a circului, şi câtă vreme am şi eu un cuvânt de spus, nici nu vei fi vreodată parte a lui!

— Dar de ce?

În sfârşit încetă să mă mai frece pe faţă şi-mi azvârli un prosop.

— Ascultă, te cresc aici pentru că nu am de ales. Dar într-o zi vreau să ai o viaţă mai bună, departe de locul ăsta.

Mi-am ridicat privirea spre faţa lui încruntată şi l-am privit în ochii plini de furie, şi am început să tremur.

— Nu mă vrei, nu-i aşa, tati?

— Sigur că te vreau, dar...

— Nu, nu mă vrei. Ţi-ai dorit să plec încă de când a murit mami. Ea îmi spunea întotdeauna cât de mult mă iubeşte, dar tu nu mi-o spui niciodată. Pentru că nu mă iubeşti deloc! Singura persoană de care îţi pasă eşti tu singur!

Cuvintele mele îl năuciră. Mânia din ochi i se preschimbă în durere.

— Eliza, dacă nu te-aş iubi atât, aş fi de acord să te las să faci ce vrei.

— Dar nu are niciun sens ce spui!

— Ba da, are. Ascultă... Îşi căuta cu disperare cuvintele, trecându-şi degetele prin părul negru ca lignitul. Dacă... dacă nu mi-ar fi păsat decât de mine, aş fi încercat să te fac să arăţi ca mine.

Aş fi vrut să calci pe urmele mele şi să pui pe picioare un fel de dinastie de clovni pentru mine. Dar asta e o nebunie. Tu nu eşti ca mine, tu eşti o persoană aparte. Se aplecă în faţa mea, apucându-mă uşor de umeri. Există o cu totul altă lume acolo afară, dincolo de corturile circului, Eliza. Nu vreau să fii un clovn ca mine. Vreau să fii ceea ce ai fost menită să fii.

— Dar... ce am fost menită să fiu, tati?

Îmi luă prosopul din mâini şi îmi şterse cu grijă lacrimile.

— Nu ştiu, Eliza. Asta va trebui să descoperi tu singură.

Mult timp după aceea, m-am gândit la cuvintele tatălui meu, dar îmi aduc aminte limpede ziua când totul s-a schimbat definitiv pentru mine, ziua când nu am mai vrut să lucrez în circ. Aveam doisprezece ani şi ajutam la

standurile de vânzare din afara marchizei când a venit o familie tânără să cumpere nişte vată de zahăr. Mama era îmbrăcată cu o rochie superbă albastru cu alb, iar tatăl era îmbrăcat în cămaşa şi pantalonii lui de duminică. El o numea cu blândeţe „scumpa mea”, plin de dragoste în timp ce amândoi cumpărau vată de zahăr pentru cei doi copilaşi ai lor, un băiat şi o fetiţă. Mama se lăsă jos lângă copii şi le arătă cu răbdare cum se mănâncă vata de zahăr, zâmbindu-le şi râzând cu ei. Dar tatăl nu îi privea pe copii, ci o sorbea din priviri pe soţia lui, iar tandreţea pe care am văzut-o în ochii lui îi transfigura în întregime trăsăturile simple, colţuroase.

Când au intrat în cortul menajeriei, mi-am părăsit postul de la chioşcul cu vată de zahăr şi i-am urmat. Tatăl cumpărase o pungă cu alune pentru ca fiul său să-l poată hrăni pe elefant, dar băieţaşului îi era frică, aşa că tatăl lui l-a luat în braţe. Mama o ţinea pe fetiţă strâns de mână în timp ce priveau tigrii.

A trebuit să alerg înapoi la chioşcul meu, dar când începu spectacolul, am intrat în corul cel mare şi am scrutat cu privirea pe deasupra băncilor căutând familia aceea. Nu i-am găsit. În schimb am văzut sute de familii exact ca ei – mămici, tătici, bunici şi copii, toţi râzând şi bucurându-se de vizita la circ. Durerea pe care am simţit-o era atât de pătrunzătoare, că puteam la fel de bine să fi căzut de pe sârma de sus. Îmi tăiase suflarea. Pentru prima oară în viaţa mea ştiam că pierdeam ceva – o familie – şi tânjeam după o familie din toată inima.

Când spectacolul s-a sfârşit, am rămas lângă intrarea principală în timp ce oamenii începeau să iasă, iar în cele

din urmă am revăzut mica familie. Tatăl îşi purta fiica adormită pe braţe în timp ce mama îl ţinea pe micuţul ei de mână. Aveau să meargă împreună la casa în care locuiau toţi împreună, cu o bucătărie confortabilă, cu paturi acoperite cu cuverturi şi o sobă călduroasă în sufragerie. Aveau să se trezească mâine şi în fiecare dimineaţă î în aceeaşi casă, în acelaşi orăşel unde toţi îi cunoşteau.

M-am dus în „curtea mea din spate”. Muncitorii dezasamblaseră deja aproape întregul orăşel de corturi şi încărcaseră totul în vagoane. L-am văzut pe tati în costumul lui stupid de clovn şi cu pantofii lui caraghioşi, pe mătuşa Aluna care era suficient de mică s-o pot duce în braţe, şi i-am urât. Pentru prima oară în viaţa mea tânjeam după o familie adevărată, nu după adunătura bizară de oameni de circ cu care crescusem.

Nu am mai scăpat niciodată de acel sentiment. Pe măsură ce trenul circului călătorea prin noapte, vedeam luminile calde ce izvorau de la geamurile caselor pe lângă care treceam şi sufeream pentru că eu nu locuiam într-una din ele. Jalea fluierului locomotivei era un sunet singuratic, care îmi umplea întotdeauna ochii de lacrimi. Marca intrarea într-un alt oraş, într-un alt stat, pentru care nu aveam să fiu nimic mai mult decât un străin în trecere. Mai rău, eram parte a unei bande de zurbagii şi de ciudaţi de la circ, care erau priviţi cu suspiciune şi cu neîncredere ori pe unde s-ar fi dus. Oamenii îşi încuiau casele ori de câte ori venea circul în oraş.

Zi după zi priveam familiile care-şi aduceau copiii la spectacole şi îi invidiam – mămici cu fetiţe în rochiţe dichisite, tătici care cumpărau Cracker Jack şi vată de zahăr

pentru băieţaşii lor. Şi de Câte ori aveam posibilitatea, îl imploram pe tata să se lase de circ ca să putem fi o familie adevărată şi să locuim într-o casă adevărată şi nu într-un compartiment de tren. Dar tati ofta mereu şi spunea, „Asta e meseria mea, Eliza. Asta este ceea ce-mi place să fac.” însă muncitorii aveau să strângă din nou rampele pe platformele vagoanelor, iar vagoanele colorate aveau să se înşire din nou înapoia locomotivei şi circul se îndrepta deja spre următorul oraş. Iar eu îl însoţeam.

Tati nu mă lăsă să învăţ vreun truc de la circ, dar s-a asigurat că învăţam câte ceva din deprinderile de care urma să am nevoie în lumea de afară. Am învăţat să gătesc de la bucătarii noştri din bucătărie, şi a fost bine că am învăţat să gătesc doar în cantităţi uriaşe, pentru că soţul meu avea o mare poftă de mâncare. Am învăţat să cos de la doamnele de la vestiar, iar când am ajuns la vârsta adolescenţei, Gina şi Luisa m-au învăţat să folosesc machiajul şi să-mi aranjez părul. Charlie şi ceilalţi clovni m-au învăţat să râd de mine şi de viaţă. Mă descurcam cu un cimpanzeu şi cu elefanţii şi chiar cu un urs dresat, aşa că nu mi-a fost niciodată frică de porci, vaci şi găini.

Oamenii din corturile laterale, care mă speriaseră atât de grozav cândva, m-au învăţat să nu privesc niciodată de sus oamenii care erau diferiţi. „Inima e cea care contează”, m-a învăţat mătuşa Aluna, „şi nu modul cum arată oamenii pe din afară. Unii dintre cei mai atrăgători oameni din lume au inimi care duhnesc mai rău ca balega de elefant.”

Am învăţat ce înseamnă să rămâi flexibil şi să te descurci indiferent de lovitura pe care o primeşti, pentru că

circul a trecut prin tot felul de crize – membrii unei echipe care îşi dădeau brusc demisia între două spectacole, cai cu picioare rupte, şi furtuni care băteau ploaia în cortul-vestiar, făcând leoarcă toate costumele.

Chiar şi performerii experimentaţi mai cădeau şi se răneau, sau vreuna dintre legăturile de la trapez nu ieşea cum trebuie se lăsa cu dinţi rupţi sau fracturi de mandibulă. Când acrobata noastră care călărea fără şa şi-a fracturat glezna, fratele ei şi-a pus o perucă şi s-a mbrăcat într-o rochie pentru a călări în locul ei. Ne-am descurcat în locuri mlăştinoase şi cu săptămâni în care reprezentaţiile se anulau din cauza vremii ploioase, iar cecuri ajungeau cu întârziere. Niciodată nu am avut un accident de tren, dar auzisem poveşti îngrozitoare despre alte circuri care trecuseră şi prin aşa ceva. aşa că întotdeauna trăiam cu această teamă în suflet.

Educaţia mea religioasă a fost un fel de pătură alcătuită din mii de petice şi de crezuri, adunate dintr-o varietate de denominaţiuni şi predici în biserici de pretutindeni din America. De obicei duminica nu se lucra, iar tati se asigura că mergeam la biserică dacă găsea una prin apropiere. Îmi amintesc că şedeam în poala lui când eram mică, într-o bancă din spate, ascultând muzica superbă şi rugăciunile frumoase, gândindu-mă la acest Tată ceresc despre care vorbeau cu toţii. Cu siguranţă El nu purta perucă şi pantofi caraghioş.. Şi toţi pastorii spuneau că El trăia într-o casă cu multe încăperi, într-un loc numit Rai şi nu într-un tren cu compartimente.

Într-o duminică ieşeam dintr-o biserică ortodoxă după ce auzisem o predică despre Adam şi Eva, şi eram mai

furioasă decât o viespe. I-am povestit tatălui ce învăţasem în timp ce mergeam împreună înapoi la circ.

— Întotdeauna, îmi spui că trebuie să fac ce spune Scriptura, tati, dar tu nu faciaşa! Biblia spune că nu e bine pentru om să fie singur. De asta a făcut Dumnezeu un ajutor potrivit pentru Adam. în timp ce mergeam, am lovit cu piciorul în trotuar pentru a accentua importanţa vorbelor mele. Faptul că eram atât de pornită părea să-l amuze pe tati.

— Nu sunt singur, chicoti el. Locuiesc cu tine – ca să nu mai vorbesc de celelalte trei sau patru duzini de artişti.

— Nu la asta se referă Biblia, şi tu ştii asta! Ai nevoie de o soţie, tati.

Zâmbetul i se stinse.

— Am avut o soţie – mama ta – şi lucrurile nu au prea funcţionat.

— Păi, mami a murit, şi cred că a venit timpul să te recăsătoreşti. Am nevoie de o mămică, iar tu ai nevoie de un ajutor. De ce nu te poţi căsători cu mătuşa Aluna – de-adevăratelea de data asta?

Tati şi mătuşa Aluna se „căsătoreau” în fiecare spectacol. El umbla prin arenă pe picioroange, şi pentru că era atât de înalt iar ea atât de mică, era imposibil să-şi sărute noua „mireasă”. După ce tati încerca vreo trei sau patru scheme nostime care nu funcţionau, acrobaţii apăreau în cele din urmă şi le săreau în ajutor proaspeţilor căsătoriţi suindu-se unul pe umerii celuilalt şi o ridicau pe Aluna tot mai sus până reuşea să îl sărute pe tati şi tot publicul aplauda bucuros.

— Glumeşti, nu-i aşa? întrebă tati. Vrei să mă însor cu Aluna?

— Nu râde! O iubesc pe mătuşa Aluna... şi ea te iubeşte pe tine. Îmi aruncă o privire îngrijorată. E adevărat, tati. Întotdeauna a fost nebună după tine. Dacă n-ai fi atât de ocupat să flirtezi cu Gina, cu Luisa şi cu toate celelalte fete drăguţe, ai vedea cât de mult te iubeşte.

— Ei bine, îmi pare rău, oftă el, dar eu nu simt acelaşi lucru în ceea ce-o priveşte. E o prietenă foarte bună, atâta tot. În plus, viaţa mea amoroasă nu te priveşte câtuşi de puţin.

Ajunseserăm la o intersecţie şi eram atât de captivată, că am păşit pe strada aglomerată fără să mă asigur, chiar în faţa unei maşini ce se-apropia cu viteză. Tati şi-a întins braţul şi m-a apucat exact la timp, trăgându-mă înapoi pe trotuar.

— Hei! Fii atentă, Eliza! Reacţionase atât de spontan, că încă tremura. Se aplecă în faţa mea, apucându-mă de umeri. Eşti bine? Ne priveam ochi în ochi, iar tăticul meu care de obicei era un om mândru, pălise.

— Sunt bine. Accidentul de care scăpasem ca prin urechile acului nu reuşise să mă tulbure. Vroiam răspunsuri. Cum se poate că nu ai trăit cu mami când eram mică? am explodat eu.

Se ridică din nou, scuturându-şi capul. Apoi pornirăm din nou la drum şi nu credeam că mai avea să-mi răspundă, aşa că luat prin surprindere când, într-un târziu, o făcu.

— Căsătoria aceea a fost un dezastru încă de la bun început, spuse el. Ne-am întâlnit în turneul muzical, unde mămica ta era cântăreaţa principală, iar Charlie şi cu mine

aveam câteva secvenţe comice. Yvette susţinea că mă iubeşte, dar a urât întotdeauna ceea ce făceam, ura că-mi acopeream faţa cu machiaj şi că purtam haine caraghioase. A continuat să se chinuiască să mă schimbe, ştii? Să mă facă să caut o cu totul altă slujbă. Apoi s-a apucat de băut rău de tot, şi am început eu să mă lupt s-o schimb. Lucrurile astea nu funcţionează niciodată. Fie vă acceptaţi unul pe celălalt aşa cum sunteţi, fie s-a terminat. Pentru noi, se terminase. Am găsit o slujbă cu fraţii Bennett şi am pornit în turnee. Ea a rămas, în New Orleans cu tine. Spunea că nu mai dorea să bată drumurile.

Când ne-am apropiat de o altă intersecţie, tati se întinse şi mă apucă de mână. Presupun că se speriase când trecuse acea maşină atât de aproape de mine, pentru că a fost una din puţinele dăţi când m-a luat de mână.

— Îţi spun toate astea, continuă el, pentru că nu vreau să faci aceeaşi greşeală pe care am făcut-o mama ta şi cu mine. Scriptura are dreptate – oamenii nu ar trebui să fie singuri. Dar tu trebuie să te căsătoreşti cu cineva care să lucreze împreună cu tine, Eliza, să fiţi o echipă, nu cu cineva care să încerce să te schimbe. Uită-te cum lucrează uneori împreună oamenii zburători în exerciţiile lor la trapez. Au încredere unul în celălalt. Îşi încredinţează în fiecare zi viaţa unul în mâna celuilalt. Şi trebuie să-l prindă pe celălalt întotdeauna înainte să cadă. De asta ar trebui să aibă parte un soţ şi soţia lui – muncă de echipă şi încredere.

Când am ajuns la adolescenţă, mătuşa Aluna a decis că aveam nevoie de compania altei femei care să mă ghideze, aşa că m-am mutat din compartimentul de tren al tatălui meu în vagonul de dormit al femeilor. Vechea

maşină Pullman fusese retrasă din serviciul public şi fusese convertită pentru folosirea ei în cadrul Circului. Nu exista absolut nimic frumos la genul acela de locuinţe. Maşina era înghesuită şi excesiv de caldă, cu un interval îngust pe mijloc şi cuşete aranjate câte două sus şi câte două la mijloc. Fiecare cuşetă avea nişte perdele de-un roşu închis, prinse cu inele, pe care le puteai trage în jurul tău pentru a avea „intimitate”, dar nu te izolau de sforăiturile, chicotelile şi lacrimile celorlalte. Sau de secretele lor. Ştiam care dintre ele era certată, care era îndrăgostită şi care avea de gând să „termine cu reprezentaţiile”.

Mă simţeam deja adultă locuind de una singură, şi la fel ca şi celelalte femei cu care locuiam, am început să fiu interesată de sexul opus. Am sărutat pentru prima oară un băiat, unul dintre băieţii de la grajduri, într-o seară când mă condusese acasă la vagonul femeilor de la spectacolul de seară. Nu credeam că tata mai avea idee cu ce mă ocupam, acum că nu mai locuiam cu el, dar în seara aceea aveam să mă conving cât de rău mă înşelam! Abia dacă am apucat să ne ascundem după vagon pentru a ne prosti puţin, că l-am şi văzut pe tati apărând de după colţ cu ochii scăpărându-i de mânie. Săracul băiat a luat-o la fugă de-i sfârâiau călcâiele şi nu cred că s-a oprit până nu s-a văzut dincolo de graniţa statului.

Între timp, tata m-a tras şi m-a dus la compartimentul lui de tren, înhăţând-o şi pe mătuşa Aluna pe drum. Era furios, iar eu înspăimântată. Nu aveam nici cea mai mică idee cu ce greşisem. Şedeam ghemuită pe banchetă lângă Aluna, în timp ce tati umbla încoace şi-ncolo prin încăperea

minusculă, ca unul dintre leii lui Gunther. Mai şi răgea ca leii aceia.

— Ce crezi că faci? Unii ca el n-au decât un singur lucru în cap, Eliza!

Mă privea de parcă ar fi trebuit să ştiu cu exactitate care era lucrul acela, dar eu eram grozav de naivă – şi destul de derutată.

— Ce, tati? N-am făcut nimic.

Am fost şi mai derutată când tati începu să roşească.

— Spune-i, Alună, bâigui el.

— O, nu, tu să-i spui! Asta-i treaba ta, Henry. Sări de pe banchetă şi porni spre uşă cât o ţineau picioruşele.

Tati îi blocă drumul.

— Ei bine, te rog să mă ajuţi.

— Nici nu mă gândesc! Eu am plecat de-aici! Vocea îi suna chiar mai strident decât de obicei.

S-au tot ciorovăit aşa până am simţit că îmi vine să urlu.

— Spune-mi ce, am ţipat eu, lovind cu pumnul în masă.

Mătuşa Aluna se învoi în cele din urmă. Îl îmbrânci pe tati afară din compartiment şi îmi prezentă tot ce trebuia să ştiu despre viaţă. Îşi încheie explicaţiile spunându-mi:

— Înţelegi acum? Cei mai mulţi băieţi nu se vor obosi să cumpere o vacă dacă îşi pot primi laptele pe gratis. Ai răbdare să-ţi vezi verigheta mai întâi, scumpa mea. Aşteaptă-l pe cel ce-ţi va fi soţ.

După aceea, săptămâni întregi am fost scârbită de băieţi, de tati, de mătuşa Aluna şi de toată lumea în general.

Nu mult după a optsprezecea aniversare a mea, circul a avut o reprezentaţie în New Orleans. Am aflat de la Charlie că el şi tati crescuseră în New Orleans şi că eu trăisem acolo cu mama. Ultima reprezentaţie după un stagiu de două zile era pe cale să înceapă, când l-am văzut pe Charlie apărând în fugă la mine, la standul cu vânzare unde lucram. Gâfâia ca trenul.

— Unde e taică-tău, Eliza? L-ai văzut?

— Nu, de la prânz. De ce?

— Trebuie să înceapă spectacolul! A pierdut secvenţa de început şi chiar acum ar trebui să se pregătească pentru marea Intrare a paradei! Nu-mi venea să cred.

— Tati... nu-i aici?

— Da! L-am căutat peste tot şi nu dau de el!

Mi se făcu dintr-odată frică. Nu-i stătea în obicei tatălui să întârzie la vreo secvenţă, şi cu atât mai puţin să lipsească cu desăvârşire dintr-un spectacol întreg.

— Te ajut eu să-l cauţi, am spus eu. Am oprit maşina de făcut vată de zahăr, am dat cutia cu bani celui care încasa banii la casa de bilete, şi am luat-o la fugă spre lotul din spate, rugându-mă să nu i se fi întâmplat nimic grav.

Nu era în zona clovnilor. Nu era nici în cortul-tampon, iar calul pe care obişnuia să călărească în numărul lui de senzaţie era încă priponit în boxa lui. Vagoanele fuseseră parcate chiar în cealaltă parte a cortului celui mare, pe câmp, dar am ţâşnit exact într-acolo după ce nu-mi mai rămăsese niciun alt loc unde să-l caut. Am urcat în goană scările spre compartimentul tatălui şi am năvălit pe uşă fără ca măcar să bat înainte, după care m-am oprit dintr-odată, ca lovită de trăsnet.

Tati era acolo, teafăr şi şezând bine-mersi lângă măsuţa lui. Şi alături de el şedea mami. Nu era moartă deloc! Arăta la fel de slabă şi de bolnavă cum arătase în ziua când mă părăsise, cu treisprezece ani în urmă, dar era cât se poate de vie!

— Eliza? Iubito, tu eşti? întrebă mami. Vai, dragă, da' ce domniţă drăgălaşă te-ai făcut, iubito! Nu-i frumoasă, zi şi tu, Henri?

Chiar dacă nu aş fi recunoscut-o pe mami după trăsăturile feţei, aş fi ştiut cu siguranţă că era ea după felul acela tărăgănat şi catifelat de a vorbi – şi după sticla de „doctorie” de culoarea chihlimbarului ce se afla pe masă, în faţa ei. Eram aproape prea şocată ca să mai pot spune ceva.

— Mami? Eşti... chiar eşti în viaţă?

— Ei bine, aşa cred, iubito, spuse ea chicotind uşor. Cel puţin ultima oară când am verificat, aşa era.

Nu eram în stare să înţeleg! Dacă mami era în viaţă, de ce plecase şi mă lăsase aici cu tati? Şi de ce mă minţise tăticul meu toţi aceşti ani, lăsându-mă să cred că mămica mea era moartă când nu era deloc aşa? M-am uitat de la unul la celălalt, iar mânia şi senzaţia de a fi fost trădată crescură înăuntrul meu până în cele din urmă furia mea explodă.

— M-ai minţit, tati!

— Nu te-am minţit. Nu am spus niciodată...

— Ba da, ai spus! Ştiai că eu cred că mami a murit, dar tu m-ai lăsat să cred că era adevărat!

— Eliza, lasă-mă să-ţi explic...

— Nu! De ce ar trebui să mai cred vreo vorbă pe care o spui tu? în tot acest timp tu şi mama aţi fi putut trăi împreună şi să-mi dăruiţi un cămin, să am şi eu o mamă şi un tată, la fel ca toţi ceilalţi, dar aţi fost amândoi prea egoişti!

— Nu-i adevărat...

— Nu m-aţi dorit niciodată! Niciunul dintre voi! Mami m-a abandonat pe pragul uşii tale pentru că nu m-a vrut...

— Nu, iubito, te-am iubit atât de mult, încât...

— Şi nici tu nu m-ai vrut, tati! Ai încercat în toţi aceşti ani să scapi de mine, spunându-mi că trebuie să părăsesc circul şi să plec în lume de una singură. Ei bine, o să vi se împlinească dorinţa, la amândoi! N-o să mă mai vedeţi niciodată! M-am întors să plec, dar m-am lovit de Charlie.

— Iată-te, Henry! ţipă el. Ce faci aici la ora asta? Vino încoace!

Tati sări în picioare.

— Sfinte Sisoie! Dar cât e ceasul?

— Ai şi ratat intrarea cea mare şi e timpul deja să intri în secvenţa cu calul. Şi uită-te la tine! Ce-i cu faţa ta?

Faţa tatălui era curată. Peruca şi nasul roşu zăceau pe ladă, lângă prosopul pe care-l folosea de obicei pentru a-şi îndepărta machiajul. Se uită de la Charlie la mine, apoi la mami şi vedeam cât de hărţuit era în toate părţile.

— Intră tu în locul meu, Charlie, îl imploră el. Sunt tocmai în mijlocul a ceva...

— Ai înnebunit? Eu nu pot călări cu spatele înainte, niciunul dintre noi nu poate. E sinucidere curată. Apucă peruca şi nasul de clovn al tatălui meu şi i le puse în mâini. Haide!

— Eliza, te rog aşteaptă-mă aici, bâigui tati în timp ce ieşea pe uşă. Dă-mi o şansă să-ţi explic. Stai puţin de vorbă cu mămica ta. Mă întorc în fix o jumătate de oră. Dispăru cu Charlie, traversând în goană câmpul ce-i despărţea de cortul cel mare.

Am aşteptat până am fost sigură că nu mă mai aud.

— Adio, mamă, am spus încet.

— Nu, iubito, stai! încercă să se ridice, dar era prea nesigură – prea beată – pentru a mă putea urma.

M-am dus calmă în vagonul de dormit al femeilor, mi-am strâns toate lucruşoarele pe care le deţineam şi care nu mai erau în vagonul de bagaje, şi mi-am adunat toţi banii pe care-i strânsesem de când lucram la standul de vânzare. Apoi am părăsit Circul fraţilor Bennett pentru totdeauna.

Convoiul circului era parcat într-o zonă unde se descărcau mărfurile, aşa că a trebuit să merg aproape o milă până să dau de calea ferată, pe care am urmărit-o până la cea mai apropiată gară de pasageri. Era o clădire uriaşă, cavernoasă, cu atâta spaţiu până la tavan că ar fi putut găzdui cu uşurinţă trei sau patru secvenţe de exerciţii la trapez şi un cuplu de acrobaţi pe sârmă, evoluând în acelaşi timp. După ce am locuit în vagoane de tren înghesuite şi în corturi toată viaţa mea, nu puteam înţelege la ce putea folosi atâta risipă de spaţiu într-o asemenea clădire. M-a făcut să mă simt minusculă, la fel cum trebuie să se fi simţit mătuşa Aluna tot timpul, trăind în lumea celor mari.

Gara era un loc aglomerat, luminat şi plin de oameni care alergau de colo-colo fără astâmpăr. Hamalii cărau dintr-o parte într-alta cărucioare imense cu bagaje, soldaţi

în uniformă se învârteau pe-acolo, cu privirile rătăcite, iar familii istovite şedea în aşteptare pe bănci supra-aglomerate, iar copiii lor plângeau. Am cercetat toate lucrurile, întrebându-mă ce să fac, până am văzut un gemuleţ pe care scria „casă de bilete”, şi un rând de oameni aliniat în faţa lui. În timp ce mă îndreptam spre gemuleţ, picioarele mele produceau un sunet tropăit, sacadat, care răsuna strident pe pardoseala de marmură.

— Peste cât timp pleacă următorul tren? am întrebat eu în cele din urmă când îmi veni rândul. Agentul chinuit din spatele gemuleţului părea confuz.

— Ăă... următorul tren în ce direcţie, domniţă?

— Oriunde! Nu-mi pasă. Vreau să ştiu când pleacă următorul tren.

Abia acum îşi ridică privirea la mine şi-şi netezi mustaţa de morsă.

— Ascultaţi, păreţi o tânără drăguţă. Dacă vă imaginaţi că puteţi să fugiţi de acasă, sunt sigur că familia dumneavoastră...

Cuvântul familie mă făcu să mă înfurii subit.

— Nu am familie, am spus eu. Nu sunt copil, am optsprezece ani. Acum vă rog să vă faceţi treaba şi să-mi spuneţi când pleacă următorul tren.

Mi-am dat seama după ce am avut şi eu copii, că bărbatul acela încerca doar să mă împiedice să fac vreo greşeală imensă, dar la acel moment îmi părea doar un om care îmi pune beţe în roate. Îşi luă timp să-mi răspundă la întrebări, netezindu-şi mereu mustaţa ca şi când ar fi mângâiat un câine.

— Ei bine, trenul care se află pe linia cinci va pleca în zece minute, spuse el rar. Se îndreaptă spre Memphis, Louisville,! Indianapolis şi apoi spre nord.

Am pus o parte din banii mei pe tejghea.

— Vă rog frumos să-mi daţi un bilet până unde-mi ajung banii ăştia.

Vânzătorul nu părea prea încântat. Continua să mă privească de parcă ar fi încercat să-şi imprime detaliile fizionomiei mele şi felul în care eram îmbrăcată, în caz că trimitea cineva poliţia să mă caute. Dar ştiam că tati nu o va face. Trenul circului avea să ajungă probabil în Arkansas înainte să-şi dea seama că lipsesc.

— Aveţi ceva lucruri pentru vagonul de bagaje, domniţă? Întrebă vânzătorul.

— Aş vrea să-mi păstrez valiza cu mine, mulţumesc.

Mă hotărâsem déjà că aveam să stau cu ochii pe geam până vedeam un oraş care să-mi placă şi atunci doar să cobor pur şi simplu din tren când acesta oprea. Poate că avea să fie unul din iniile de oraşe prin care călătorisem de-a lungul anilor, oraşe în care îl implorasem pe tati să ne oprim. Casa visurilor mele avea să fie într-un sătuc liniştit, unde toţi vecinii mei mă cunoşteau şi îmi spuneau pe nume.

Imediat ce vânzătorul îmi înmână biletul, am alergat la linia cinci şi am urcat în tren. Mi-am găsit locul în vagonul de pasageri şi mi-am pus valiza la picioare, bucuroasă să găsesc locul de lângă mine neocupat. Cinci minute mai târziu, locomotiva se urni din loc, apoi începu a se târî încet, părăsind gara. După alte câteva minute, trecurăm pe

lângă trenul Circului fraţilor Bennett care era tras pe o linie de rezervă, şi îl lăsarăm repede în urma noastră.

CAPITOLUL 18

Cred că în adâncul inimii am ştiut întotdeauna adevărul, faptul că mama nu murise, ci că mă abandonase ca pe o pisicuţă nou-născută în mijlocul uliţei. Nu dorisem să accept adevărul. Să recunosc ceea ce a trebuit totuşi să accept în cele din urmă ar fi însemnat să mă expun şi de ce-ului de ce mă abandonase? Ce nu era în regulă cu mine de a făcut-o să-mi întoarcă spatele şi să plece de la mine pe când aveam doar patru ani?

În timp ce priveam pe geamul compartimentului în acea după-amiază lungă, singuratică, eram hotărâtă să-mi las trecutul în spate pentru totdeauna. Aveam să încep o nouă viaţă şi nu aveam să mai privesc niciodată înapoi. Mi-am spus că sunt la fel ca una dintre curajoasele eroine din cărţile lui Betsy Gibson. Ele erau adesea orfane şi intrau în lume de unele singure, dar eu aveam un avantaj imens faţă de ele pentru că eu fusesem „antrenată”, cum spun ele, pentru că trăisem într-un circ. Nu-mi era teamă câtuşi de puţin să călătoresc cu trenul printr-o ţară necunoscută. Nu avea cum să mi se facă dorde o casă pe care nu o avusesem niciodată, nu? Nu cunoşteam numele oraşului pe care-l căutam cu privirea, însă eram sigură că aveam să-l recunosc de îndată ce-l vedeam.

Am căutat toată după-amiaza fără niciun rezultat, apoi am dormit în tren în noaptea aceea, mişcarea legănându-mă până am adormit, la fel cum o făcuse cam toată viaţa. A doua zi am continuat să privesc pe geam. Apoi, târziu în după-amiaza celei de-a treia zi, am început

să trecem prin sătucuri precum cel pe care îl visam de atâţia ani. Între aceste orăşele erau pământurile unor ferme şi livezi cu pomi fructiferi şi păşuni împrejmuite, pline de vaci care păşteau. Am văzut copaci în care se puteau căţăra copiii mei într-o zi, şi cărări de ţară pe care să mă pot plimba după-mesele de duminică, împreună cu bărbatul pe care-l iubeam.

Când trenul intră în Deer Springs, mi-am luat valiza şi am coborât. Mai târziu am aflat că trenul de pasageri nu oprea acolo decât de două ori pe săptămână, marţea şi joia, aşa că am avut cu adevărat noroc să mă găsesc în unul din foarte puţinele trenuri care opreau acolo. Orăşelul arăta desăvârşit, chiar înainte să dau cu ochii de tăbliţa cu „angajăm ajutor” din vitrina restaurantului de vizavi de gară.

N-am mai pierdut nici-o clipă şi am traversat imediat strada, intrând repede în restaurant. M-am dus drept la Ethel Peterson, care şedea la casa de bani şi i-am spus:

— Înţeleg după tăbliţa din vitrină că angajaţi ajutoare.

Ethel era aproape la fel de enormă ca şi Gloria, doamna cea grasă, aşa că mă aşteptam să fie şi la fel de veselă ca ea. Dar ea mă privi suspicios.

— Ei bine, depinde, spuse ea. Şi cine eşti dumneata?

— Mă numesc Eliza Rose Gerard, doamnă, şi tocmai m-am mutat în oraş. Îmi caut de lucru.

— Ai rude prin Deer Springs?

Atunci au început minciunile. Ştiam că dacă i-aş fi spus adevărul că crescusem în circ, aş fi fost etichetată drept o femeie depravată cu moravuri uşoare, pentru că asta era reputaţia de care se bucurau artiştii de circ. Dacă i-

aş fi spus că tăticul meu era clovn, iar mama o beţivană, n-aş fi avut nici-o şansă la viaţa respectabilă pe care visam să o trăiesc. Atunci m-am hotărât să mint – şi odată ce începi cu minciunile, nu te mai poţi opri, desigur.

— Nu am rude nicăieri, am spus, pe un ton plângăreţ. Mămica mea, tăticu' şi cele două surori ale mele au murit în epidemia de gripă din toamna trecută. De fapt, chiar şi eu am fost cât pe-aci să mor. M-am hotărât să mă mut de acolo şi să încep o viaţă nouă, pentru că amintirile erau prea greu de suportat. Mi-ar prinde tare bine slujba de aici doamnă, dacă mai doriţi să angajaţi pe cineva.

Ştiam că trebuia să schimb rapid subiectul înainte să apuce să mă întrebe unde locuisem până atunci. Din fericire, era aproape ora cinei, iar restaurantul începu chiar atunci să se aglomereze puţin, aşa că Eth nu mai prea avu timp să mă ia la întrebări

— Cum te pricepi la socoteli? îmi întinse un creion şi unul dintre carneţelele chelneriţelor ca să fac nişte adunări. Întotdeauna am fost bună la aritmetică, mulţumită tăticului meu aşa că n-am avut probleme.

— Vine un dolar şi treizeci de cenţi, am spus, făcând socotelile în cap.

Deschise casa de bani şi continuă.

— Să presupunem că Un client îţi dă doi dolari. Ştii să-i dai rest?

Asta era uşor, d Vreme ce lucrasem la standul unde se vindea vată de zahăr şi alune. I-am calculat restul atât de repede şi sigură pe mine, că Ethel fu impresionată.

— Ştii să serveşti la meSe? întrebă ea.

— O, da, doamnă, am minţit eu. Sigur că ştiu.

— Îl vezi pe domnul în costum de acolo de la tejghea? Du-te şi ia-i comanda. O să te urmăresc să văd cum te descurci.

Un omuleţ scund, Spre treizeci de ani, şedea singur la tejghea, bătând darabana cu degetele şi studiind meniul de parcă i-ar fi fost greu să se hotărască. Era îmbrăcat ca un şmecheraş de la oraş, într-un costum dinstofă ecosez la două rânduri, şi arăta cam deplasat între oamenii mai simpli din restaurant. Am observat geanta lui pătrată, genul care e plin de mostre şi m-am gândit că o fi vreun agent comercial ambulant.

Totul e doar un joc de teatru, mi-am spus eu în timp ce am luat carneţelul de la Ethel şi m-am îndreptat spre el. Asta îmi spusese mătuşa Aluna de atâtea ori: Fă-i pe oameni să râdă chiar şi atunci când Ieşti tristă, poartă-te în aşa fel, încât să se simtă toţi bine când simţi cum ţi se frânge inima. Spectacolul trebuie să continue. Aveam pur şi simplu Să intru în rolul chelneriţei.

— Bună, am spus zâmbind. Ce v-aş putea aduce azi, sir?

Îmi iroseam bunătate de zâmbet pe el. Nu-şi scoase nasul din meniu şi nici măcar nu observase că purtam aceeaşi fustă şi cămaşă de trei zile în loc de uniforma roz cu alb ca a celorlalte chelneriţe. De fapt, nu păru să mă observe defel.

— Ce aveţi la ofertă în seara asta? întrebă el fără să-şi ridice privirea.

Încrederea mi se spulberă şi începu să se clatine, ca un acrobat ameţit care-şi executa secvenţa la trapez. Nu ştiam ce era acel „la ofertă”. Am luat adânc aer în piept şi

am zâmbit pentru a-mi înfrânge lacrimile, apoi am vorbit încet, ca să nu mă audă Ethel.

— Ascultă, domnule. Habar n-am ce este la ofertă astă seară. Nici măcar nu sunt prea sigură că ştiu despre ce vorbeşti. Sunt nouă în oraş şi am nevoie de o slujbă. Doamna aceea de acolo mi-a spus să vin şi să iau comanda de la tine, aşa că dacă îmi fac treaba cum trebuie, cred că s-ar putea să mă angajeze. N-ai putea, rogu-te, să mă ajuţi puţin şi să-ţi alegi şi tu ceva mai uşor? Ar însemna foarte mult pentru mine.

Capul îi ţâşni în sus când am început să-i vorbesc, şi speram ca Ethel să nu vadă faţa lui uimită. Îi luă câteva clipe să priceapă tot ce i-am spus, dar când reuşi în cele din urmă să înţeleagă, îmi dărui un zâmbet larg.

— Cum să nu, păpuşă, spuse el. Aş vrea friptură cu cartofi piure. Scrie numărul doi pe comandă, apoi du-o la geamul acela din spatele tău şi prinde-o de unul din cuiele acelea. Şeful le va aduce de îndată, pentru că friptura şi cartofii sunt preparaţi deja. Între timp, continuă el, golindu-şi ceaşca cu cafea, mi-ai mai putea aduce o ceaşcă de cafea din cana aceea de-acolo, şi să-mi aduci ulciorul acela cu frişcă şi sticla cu ketchup.

— Cum ţi-aş putea mulţumi vreodată? am spus când m-am întors să-i umplu cana, cu mâinile tremurând.

— Hei, stai uşurel, păpuşă. Toarnă încet ca nu cumva s-o verşi. Aşa da. E excelent aşa.

Am pus cana cu cafea înapoi pe plita fierbinte şi i-am adus sticla cu ketchup şi ulcica cu frişcă, aşa cum mă rugase.

— Crezi că-şi dă seama cât sunt de emoţionată? am întrebat eu

— Nuu, ai aşa un zâmbet frumos... iar oamenii de obicei nu zâmbesc când sunt nervoşi. Apropo, numele meu este Hari Porterfield. Al tău?

— Eliza Rose Gerard.

— Ei, ăsta da nume frumos, la fel ca şi zâmbetul tău. Foarte bine, Eliza, întoarce-te ca şi când te-ai uita după mâncarea mea, şi vei vedea că bucătarul îmi va pune farfuria acolo într-un minut sau două.

Am privit într-o doară peste umăr, exact la timp pentru a-l zări pe bucătarul tot transpirat şi roşu aşezând o farfurie în gemuleţul dintre tejghea şi bucătărie. Pe ea se găsea o bucată de friptură, cartofi piure şi fasole verde. Am luat-o cu amândouă mâinile şi cu grijă i-am dus-o noului meu prieten.

— Cum de-ai ştiut că va fi acolo? l-am întrebat când i-am pus-o înainte. El pufni în râs.

— Mănânc aici de fiecare dată când vin în Deer Springs pe ruta mea de vânzări. Hei, nu te uita, păpuşă, că tocmai se apropie Ethel. Noroc!

Ea se apropie de mine legănându-se, pe nişte picioare de dimensiunea picioarelor de elefant. Pantofii păreau mult prea mici pentru picioarele ei umflate.

— Slujba e a ta dacă o vrei, gâfâi ea. Poţi începe de mâine dimineaţă, de la micul dejun. Dar să fii aici la 5 fix.

Eram atât de fericită, că am ieşit parcă zburând din restaurant, apoi m-am trezit afară, privind o clipă noul meu oraş. Tot felul de oameni treceau pe o parte şi pe alta a străzii, grăbindu-se să intre sau să iasă din magazine,

trecând pe lângă mine cu căruţe şi maşini – dar cu toate astea, Deer Springs părea liniştit şi calm comparativ cu tărăboiul de la circ. Când am văzut o bancă în faţa gării, am traversat drumul pentru a mă aşeza. Mă simţeam atât de bine că am ajuns „acasă”, că aş fi fost dispusă să dorm noaptea aceea chiar acolo pe banca din faţa gării.

Eram încă acolo, pe bancă, cât se poate de fericită, când trecu Harry Porterfield strada şi se aşează lângă mine.

— Felicitări, păpuşă. Am auzit-o pe Ethel spunând că slujba e a ta.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, domnule Porterfield.

— Hei, spune-mi Harry. Şi să ştii că te-ar fi angajat şi fără ajutorul meu. O faţă drăguţă ca a ta va fi întotdeauna de folos pentru afacere, nu ştiai? Am simţit cum roşeam. Spune, păpuşă, ai de gând să şezi aici până se deschide restaurantul mâine dimineaţă?

— S-ar putea, asta numai dacă nu găsesc prin preajmă vreun hotel care să nu coste prea mult.

— De ce nu mi-ai spus că ai nevoie de cazare? Nu există hoteluri în Deer Springs, dar domnişoara Hansen de pe Willow Avenue închiriază camere. Eu acolo trag de obicei când vin aici. Haide, să-ţi arăt.

Îşi luă geanta cu mostre şi valiza lui într-o mână iar pe a mea în cealaltă, apoi porni din loc, făcându-mi semn cu capul să-l urmez.

Domnişoara Hansen era o femeie înaltă, vânjoasă, cu o privire foarte încruntată.

— Nu-mi trebuie şarlatani în casa mea, domnule Porterfield, spuse ea când dădu cu ochii de noi doi. Apreciez

afacerile dumitale, ca întotdeauna, dar nu am de gând să fiu parte la nici-o şarlatanie.

— Vai, domnişoară Hansen! Mă jigniţi că aţi putea crede una ca asta despre mine – ca să nu mai vorbim că aţi putea crede una ca asta despre această onorabilă domnişoară.

Ea fornăi exact ca şi calul pe care obişnuia să călărească tati reprezentaţia lui.

— Pf! Ce fel de tânără respectabilă umblă cu un agent de vânzări?

— Dar eu tocmai l-am întâlnit pe domnul Porterfield în restaurant acum câteva minute, am spus în apărarea mea. L-am întrebat dacă cunoaşte vreun loc unde aş putea locui.

Aparent, răspunsul meu înrăutăţi lucrurile mai tare. Domnişoara Hansen fornăi din nou.

— Ce fel de domnişoară respectabilă călătoreşte singură, fără însoţitoare?

M-au privit atunci amândoi, aşteptând un răspuns. Tot ce mai trebuia să fac atunci era să aduc vorba despre circ, şi orice îndoială asupra caracterului meu respectabil zbura pe uşă afară – iar eu zburam cu tot cu valiza mea pe urma lui.

— Sunt o orfană, doamnă, am spus, făcând o mimă tristă, Familia mea a murit în epidemia de gripă şi de atunci am locuit la mătuşa mea necăsătorită. Dar ea a murit într-un incendiu acum,câteva săptămâni, n-am mai suportat toate amintirile dureroase de acasă şi am venit aici să încep o viaţă nouă. Tocmai am primit o slujbă la restaurant. Încep mâine dimineaţă şi...

— E adevărat, domnişoară Hansen, spuse Harry. Am luat cina acolo în seara asta, şi am auzit-o pe Ethel spunând că slujba e a ei.

Domnişoara Hansen mă conduse cam fără tragere de inimă la camera mea. Am rămas uimită când am văzut-o.

— O, ce frumoasă e! Şi atât de mare!

Aproape toată viaţa mi-o petrecusem strivită ca o sardea într-un compartiment minuscul de tren împreună cu tati, iar în vagonul de dormit al femeilor avusesem chiar şi mai puţin loc. Nu m-am putut obişnui niciodată cu tot spaţiul deschis dintre pat şi masa de lucru, dintre masă şi uşă, dintre pat şi perete. Era chiar şi o măsuţă de toaletă încântătoare, cu o perdeluţă creponată şi cu o oglindă mare, pătrată, în care mă vedeam în întregime.

Domnişoara Hansen mă privi foarte curioasă, în timp ce mă uitam prin cameră de parcă aş fi fost într-un palat.

— Nu e o cameră mare, spuse ea. Am camere mult mai mari – pentru cupluri, ştii.

— Aceasta e foarte frumoasă. Mulţumesc mult de tot, domnişoară Hansen.

Îl conduse pe Harry într-o cameră de la etaj, iar pe mine într-un dormitor a cărui uşă se învecina cu propria ei cameră. Cred că a rămas trează toată noaptea, trăgând cu urechea după vreo şarlatanie. Patul meu era uriaş şi confortabil, dar abia am adormit. Cu excepţia lunilor de iarnă, acesta a fost unul din puţinele momente din viaţa mea când nu am dormit într-un tren aflat în mişcare, şi nu mă puteam obişnui cu atâta linişte. Îmi lipsea uruitul familiar al roţilor pe calea ferată, legănatul molcom într-o parte şi-n alta. Am refuzat să plâng după trădătorii mei

părinţi, dar am plâns după mătuşa Aluna – şi după Sylvia şi Lazlo, după familia Gambrini, după Charlie şi Zippy şi după toţi ceilalţi oameni din familia mea de la circ. Dar când se făcu timpul a doua zi de dimineaţă să mă îmbrac şi să pornesc la lucru la restaurant, mi-am şters ochii şi am păşit în prima zi din noua mea viaţă din Deer Springs.

Harry apăru la restaurant pentru a lua micul dejun în jur de şapte treizeci şi mă încurajă chiar când aveam nevoie de asta.

— Te descurci excelent, păpuşă... şi arăţi de milioane în uniforma aceea.

— N-am ştiut niciodată că există atât de multe feluri în care poţi pregăti un ou, i-am spus. Se pare că în dimineaţa asta, fiecare îl vroia într-un fel diferit. Eram cât pe-aici să încep să-i spun că bucătarii de la circ nu ştiau să pregătească decât omletă, dar m-am oprit la timp.

— Vrei să iei cina cu mine diseară? întrebă Harry când i-am adus nota de plată. Era un om arătos şi bine îmbrăcat, dar părea puţin cam moale în comparaţie cu acrobaţii şi cu trapeziştii cu care crescusem, care erau atât de musculoşi. Chiar şi muncitorii şi hamalii erau mai bine-făcuţi decât sărmanul, slăbănogul Harry.

— Mulţumesc, Harry, dar nu cred...

— Poftim? Ştiu că nu cunoşti pe nimeni în oraşul ăsta şi urăsc gândul că vei mânca de una singură.

În cele din urmă am fost de acord, mai ales din cauză că n-am ştiut să spun nu. Am mâncat la restaurant, desigur, de vreme ce era singurul loc cumsecade din oraş. Mi-am dat seama că Harry se îndrăgostise deja de mine când a încercat să mă ia de mână în timp ce ne îndreptam înapoi

spre casa unde locuiam. Am scuturat doar capul şi mi-am vârât mâinile în buzunare. Când am ajuns la poartă, m-a rugat să mă aşez puţin cu el pentru câteva minute.

— Trebuie să plec mâine cu trenul, spuse el, dar mă întorc în oraş peste câteva săptămâni. Mi-ar plăcea să te reîntâlnesc, Eliza.

Am cântărit cele spuse de el în timp ce priveam o pisică traversând drumul. Un băieţel trecu în goană prin faţa noastră pe bicicletă.

— Dă-mi voie să te întreb un lucru, Harry, am spus în cele din, urmă. Îţi place să fii vânzător ambulant?

— Absolut. E o modalitate excelentă să călătoreşti prin zonă şi să vezi lumea, să întâlneşti oameni noi... Am crescut într-un orăşel înghesuit ca şi acesta, aşa că m-am jucat întotdeauna cu gândul' să plec. Slujba asta ca vânzător este şansa mea absolută. De ce mă întrebi, păpuşă?

— Pentru că tot ce mi-am dorit eu vreodată a fost să am un cămin şi o familie şi să locuim într-un orăşel plăcut ca şi Deer Springs.

— Glumeşti! Aş muri de claustrofobie aici!

— Atunci se pare că nu prea avem multe în comun, nu crezi? M-am ridicat în picioare. Noapte bună, Harry. Şi mulţumesc încă o dată pentru cină.

Faptul că am coborât de una singură din acel tren în Deer Springs a fost cam cel mai curajos lucru pe care l-am făcut vreodată. Se vede cât de mult îmi doream genul ăsta de viaţă, învăţasem cum să prezint un spectacol şi cum să mint la circ, unde tigrul devorator de oameni nu era decât o pisică blândă, îngrozitorul om al zăpezilor nimic mai mult

decât un urs bătrân şi mucegăit, şi unde clovnii îşi vopseau zâmbetele, aşa că mă prefăceam în tot ce făceam. După ce mă descurcasem cu un cimpanzeu care fuma, clienţii indisciplinaţi nu mă mai puteau supăra. Când aveam doar zece ani, Lazlo mă învăţase să jonglez cu patru mingi deodată, aşa că părea o joacă de copil să fac faţă la cinci-şase mese care-şi aşteptau comenzile. Lui Charlie, clovnul, îi fusese frântă inima când Veronica fugise de la el cu un acrobat, dar continuase să-şi facă publicul să râdă. Iar nervii Biancăi au fost praf după accidentul lui Carlo care căzuse de pe sârmă, dar spectacolul nu se opri. Aşa am reuşit să realizez tot ce-am făcut – să cobor din tren, să intru în restaurant şi să concurez pentru slujbă – şi să mă leg de Sam Wyatt.

Sam venea tot mereu la restaurant, de obicei să ia micul dejun, uneori la cină, iar din când în când lua toate trei mesele. Stătea întotdeauna îndoit de spate, de unul singur, învăluit într-un nor invizibil de tristeţe care părea că va începe să se reverse peste tine de îndată ce te apropiai prea mult. Era cu vreo trei sau patru ani mai în vârstă ca mine, şi mi-am dat seama după hainele lui de lucru înnoroiate, după mărimea muşchilor lui şi după pielea lui foarte bronzată, că probabil era angajat la vreo fermă din apropiere – cu excepţia faptului că rămânea un mister pentru mine cum de îşi permitea un ajutor de fermier să mănânce tot timpul la restaurant.

Sam era foarte atrăgător şi cu greu mă abţineam să nu mă holbez neîncetat la el ori de câte ori intra în restaurant. Faţa lui solemnă şi fălcile colţuroase erau de o nobleţe fără margini, şi avea părul cel mai blond şi ochii cei

mai albaştri din câţi am văzut vreodată. Am zâmbit şi am încercat să fiu prietenoasă cu el ori de câte ori îl serveam, dar mă ţinea la distanţă, fără a mişca vreun deget. Rareori îşi ridica privirea, iar când o făcea, nu mă privea niciodată în ochi. De fapt, nu scotea niciodată vreo vorbă în plus decât era neapărat necesar pentru a-şi comanda mâncarea şi pentru a-şi achita nota de plată. Se purta de parcă nu vroia să-l bage nimeni în seamă, de parcă ar fi vrut să se strecoare în dugheană şi să se facă nevăzut.

— Cine e? am întrebat-o în cele din urmă pe o altă chelneriţă pe care-o chema Debbie. Am observat că vine foarte des pe aici.

Debbie mă trase deoparte în bucătărie de parcă am fi fost în pericol să fim prinse vorbind cu glas tare despre el.

— E Sam Wyatt, şopti ea. A mers la şcoală aici în Deer Springs împreună cu fraţii mei mai mari. Ei spuneau întotdeauna că era cam... ciudat. Toţi cei din neamul Wyatt sunt.

— Ciudat? Cum adică?

— Ştii, tăcut şi aşa... misterios. Lui Sam nu i-a plăcut niciodată să petreacă timp cu ceilalţi copii, doar cu fratele lui mai mare, Matthew.

— El n-are o soţie sau o mamă care să-i dea de mâncare?

— Sam nu e însurat! Debbie reacţionă de parcă şi numai gândul la aşa ceva ar fi fost strigător la cer. Se ocupă de Wyatt Orchards împreună cu tatăl lui. Nu mai sunt decât ei doi pe-acolo, de când a murit mama lui. Ceilalţi fraţi ai lui au murit şi ei. Nu ştiu cine îi dă de mâncare lui taică-său,

dar Sam vine aici tot la câteva zile să mănânce o mâncare mai cumsecade.

— Unde spui că locuiesc?

Sprâncenele lui Debbie se ridicară în sus a mirare.

— N-ai auzit de Wyatt Orchards? E cea mai mare livadă din zonă. Dacă o apuci drept pe Spruce Road, ieşi afară din oraş vreo două-trei mile şi e imposibil să nu o găseşti.

M-am dus să mă plimb pe Spruce Road duminica următoare după-masă, hotărâtă să descopăr unde locuia misteriosul Sam Wyatt. Debbie avea dreptate – era imposibil să nu vezi semnul uriaş vopsit pe peretele lateral al grajdului: Wyatt Orchards – proprietari: Frank Wyatt Fiii. Mă durea în cot de livadă, dar m-am uitat îndelung la casa cea frumoasă cu veranda largă şi obloanele de-un verde întunecat şi cu toţi stejarii cei bătrâni din jur şi am ştiut că găsisem exact casa pe care mi-o dorisem toată viaţa. Acolo trebuia să locuiesc. Şi aveam să locuiesc acolo. Tot ce trebuia să fac era să câştig inima lui Sam Wyatt.

De vreme ce erau doar trei biserici în oraş, nu a fost prea greu să o găsesc pe cea pe care o frecventa el. Duminica următoare, după slujba de dimineaţă, m-am dus direct la el, purtându-mă de parcă eram prietena lui pe care n-o mai văzuse demult.

— Ei bine, ia te uită... mă mai ţii minte? Te-am servit uneori la restaurant. Mă cheamă Eliza Rose. Pe tine cum te cheamă?

— Sam, spuse el, cu privirea pironită în podea. Sam Wyatt.

— Încântată de cunoştinţă, Sam. I-am întins mâna şi nu avu de ales decât să mi-o întindă şi el pe a lui. Se făcu la fel de roşu ca şi nasul tăticului meu, apoi se scuză şi se depărtă grăbit de îndată ce prinse ocazia.

Unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată a fost să răzbat de toate barierele pe care le ridicase Sam în jurul său. Şi, pe deasupra, mi-au trebuit mai bine de şase luni pentru asta. Mă simţeam de parcă aş fi mers pe sârmă la mare înălţime, încercând să-mi păstrez echilibrul între a fi exagerat de prietenoasă şi prea puţin prietenoasă, şi ştiam că o singură greşeală mă putea pune la pământ. Dar îmi păstram în minte imaginea acelei case minunate şi mă gândeam la ea de fiecare dată când Sam mă ignora cu desăvârşire. Am continuat să-l modelez, să îi zâmbesc şi să fiu prietenoasă la restaurant şi săream în calea lui la biserică. Era ca şi când încercam să dresez un animal foarte sperios, mai întâi ajutându-l să se obişnuiască cu mine, apoi câştigându-i încrederea, până când în cele din urmă începu să-mi mănânce din palmă.

Când veni Sam să ia cina la restaurant într-o seară de vineri, mi-am luat inima în dinţi şi am trecut la următorul pas.

— Hei, Sam, cum se face că nu te văd niciodată la film? M-am aplecat peste masa lui, iar feţele ne erau foarte aproape. Nu mergi niciodată la film?

Mă privi în ochi apoi privi în altă parte.

— Ăă... nu.

— O, ar trebui să vii din când în când! De fapt, tocmai rulează un film foarte palpitant cu Tarzan. Şi pun pariu că

ţi-ar plăcea şi filmele cu Lillian Gish[46]. La toţi băieţii le place Lillian Gish. Eu mă duc la reprezentaţia de la ora şapte treizeci diseară. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo şi să descoperi singur ce pierzi?

Tăcu atât de multă vreme că deja eram sigură că mă va refuza, dar în cele din urmă îşi ridică privirea şi spuse:

— Bine.

Am fost surprinsă, dar foarte bucuroasă. Ne-am întâlnit în faţă la Ritz, şi la acea primă întâlnire ne-am cumpărat fiecare biletul şi câte o pungă de pop-corn. Dar după aceea, Sam a spus că-i plăcuse filmul foarte mult şi că i-ar plăcea să mai meargă şi altădată. Asta m-a încurajat să trec la următorul pas.

— Spune-mi, Sam, te-ar deranja dacă m-ai conduce acasă? Uneori mi se face de-a dreptul frică cum umblu de una singură prin întuneric. Nu e departe de aici. Locuiesc în casa domnişoarei, Hansen, dincolo de Willow Avenue.

A fost de acord şi mi se părea că se înfoiase puţin la gândul că mă proteja. M-am folosit de avantajele timpului pe care-l petreceam împreună ca să-l fac să îmi povestească despre livada lui.

— Cu ce te ocupi, Sam?

— Administrez o livadă împreună cu tata.

— Îţi place? l-am întrebat.

— Nu m-am prea gândit la asta, îmi spuse ridicând din umeri. Tot ce ştiu e să conduc o fermă. Ce altceva să fac?

---

[46] Lillian Gish 1897-1993 este considerată de criticii de film drept cea mai renumită actriţă a filmului mut.

La început, conversaţiile cu Sam erau ca şi când încercai să scoţi apă dintr-un izvor secat. Dar la fel de încet cum se perindă anotimpurile, aşa şi Sam a început în cele din urmă să se înmoaie.

Nu a mai trecut mult şi a început să mă urmărească cu privirea la restaurant în loc să fixeze cu privirea tăblia mesei. Apoi am observat că mă privea din celălalt rând de bănci în biserică, în loc să urmărească cântările în cartea lui de cântări. Avea tot timpul aerul acela distrat şi îi puteam simţi ochii aţintiţi asupra mea ca două raze de lumină. Într-o seară, l-am sărutat în întuneric la cinema. Rudolf Valentino[47] îşi săruta partenera de film, aşa că pur şi simplu m-am întors spre Sam, i-am cuprins în palme obrajii proaspăt raşi şi l-am sărutat. Cred că lui Sam i-a plăcut tare mult, pentru că după aceea nu a mai aşteptat s-o fac eu a doua oară.

Dar eu nu eram singura care observasem interesul tot mai mare al lui Sam în ceea ce mă privea. Frank Wyatt veni într-o zi la Sam şi la mine în timp ce povesteam la sfârşitul unei slujbe, ceea ce era ca urgia întunericului despre care tot vorbeşte Biblia, într-un moment râdeam încă împreună cu Sam, iar în secunda următoare Frank păru să fi desfiinţat soarele.

Încă de prima dată când l-am întâlnit pe tatăl lui Sam, m-a speriat de moarte. Era un om atât de rece şi fără inimă – iar impresia nu mi s-a schimbat deloc în tot timpul cât l-

---

[47] Valentino, Rudolf 1895-1926, actor de origine italiană, considerat arhetipul iubitului, idolatrizat de fanii săi feminini din anii '20. A devenit renumit prin rolul său din filmul Şeicul din 1921. Murea câţiva ani mai târziu în urma unui ulcer gastric perforat care s-a soldat cu peritonită.

am petrecut lângă el. Încă din prima duminică în care l-am întâlnit, a început să mă încolţească – cine eram, de unde veneam, ce căutam în Deer Springs? Ştiam că nu-i puteam spune niciodată adevărul.

— Familia mea a murit în epidemia de gripă, domnule Wyatt.

— Spui că te cheamă „Gerard”? Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Francez, cred. Tăticul meu s-a născut în New Orleans.

— New Orleans! Şi cu ce se ocupa tatăl tău în New Orleans?

Mi l-am imaginat pe tati cu faţa albă, cu peruca lui roşie, cu nasul borcănat şi cu pantofii lui caraghioşi şi ochii mi se umplură de lacrimi. Mi-am spus că plângeam pentru că mă temeam de Frank şi nu pentru că mi-ar fi fost dor de tati. Sam mi-a observat lacrimile şi mi-a interpretat eronat reacţia drept durere.

— E greu încă pentru Eliza să vorbească despre familia ei, îi spuse el tatălui său. Îşi scoase o batistă bandana din buzunarul său şi mi-o întinse în timp ce mă ducea departe de Frank. Îmi cer scuze pentru tata, şopti el.

— Nu prea cred că mă place.

— Lui nu-i place nimeni, Eliza. Se poartă la fel cu toată lumea.

Ştiam că Frank Wyatt nu fusese mulţumit cu modul în care îi răspunsesem la întrebări, aşa că am început să-mi înfloresc minciunile, gândindu-mă la o profesie respectabilă pentru tati inventând toate detaliile legate de locul unde îşi primise educaţia şi despre unde locuisem, ca să fiu

pregătită data următoare când mă lua Frank la întrebări. Nu vroiam să-mi distrug şansele de a locui în casa aceea minunată de lângă livadă.

Cam pe atunci, Sam începu să mă sune în mod regulat la pensiune. Mai târziu mi-a spus că îl atrăgeam pentru că eram atât de misterioasă şi de exotică şi că păream să cunosc toată lumea pe care el nu o cunoştea. Îmi plăcea Sam, dar nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. De fiecare dată când priveam în ochii lui albaştri, vedeam un noian de tristeţe şi de durere. Chiar şi după tot timpul pe care-l petrecuserăm împreună, tot nu aveam idee cine era cu adevărat sau ce anume generase atâta tristeţe. În multe feluri, Sam a rămas un străin pentru mine şi de vreme ce eu continuam să-mi prezint minciunile cu privire la cine eram, presupun că şi eu eram o străină pentru el.

După ce am ieşit cam trei luni împreună în mod regulat şi ne sărutam deja tot timpul la cinema, m-am hotărât să aduc relaţia noastră la următorul nivel. Dar la fel ca şi cu acel prim sărut, ştiam, că tot eu trebuia să fiu cea care să facă primul pas.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, i-am spus într-o seară în timp ce stăteam cuibăriţi pe leagănul de pe veranda domnişoarei Hansen. Chiar şi în întuneric, am văzut desluşit surprinderea din privirea lui.

— Tu mă... iubeşti?

— Da, am minţit eu. Dar de ce te surprinde aşa de tare?

— Eşti frumoasă ca o zână, Eliza. Niciodată n-aş fi crezut să fiu eu norocosul de care să se îndrăgostească o fată atât de frumoasă.

— Ei bine...? Tu mă iubeşti, Sam Wyatt?

Mă privi drept în ochi şi am văzut adevărul chiar înainte s-o spună.

— Da, şopti el. Da, te iubesc. Mai mult decât voi fi în stare să o spun în cuvinte.

Nu-ţi pot spune cât de vinovată mă făcu să mă simt confesiunea lui. Am reuşit să-l conving, l-am îmblânzit şi-mi croisem drum în viaţa lui în ultimele luni până mi-a dăruit inima lui în totalitate. Eram probabil singura persoană care i-a spus vreodată lui Sam că îl iubeşte, dar eu nu eram îndrăgostită de el. Cu toate astea, mi-am călcat sentimentele de vinovăţie în picioare şi am spus:

— Ştii ceva, Sam? M-aş căsători cu tine cât ai clipi, dacă m-ai cere de nevastă.

Păru năucit.

— Tata nu ne-ar permite niciodată una ca asta.

Mi-am frecat nasul de urechea lui.

— Nu eşti destul de mare ca să iei hotărâri de unul singur?

— Da, dar...

— Păi, eu n-am nimic împotrivă să fug în lume cu tine. Ce ne-ar putea face tatăl tău dacă l-am pune în faţa faptului împlinit?

— Nu ştiu. Îmi dădu drumul, iar braţele i se prăbuşiră pe genunchi în timp ce se lăsă pe spate pe leagăn. Nu ştiu, repetă el.

Sam era îngrozit de tatăl său. O vedeam desluşit, clar ca lumina zilei. Trebuia să fac ceva şi să-l fac să uite de teama lui fără margini. L-am lăsat să se gândească câteva zile la ideea de căsătorie, pentru că învăţasem că lui Sam îi

plăcea să se gândească mai întâi pe îndelete la ceva înainte de a trece la acţiune. Apoi, o săptămână mai târziu, în timp ce stăteam cuibăriţi unul în braţele celuilalt, mi-am încercat din nou norocul.

— Te iubesc, Sam, am şoptit eu. Dacă am fi căsătoriţi nu ar mai trebui să ne spunem noapte bună când stinge domnişoara HansM luminile pe verandă. Am putea să ne sărutăm toată noaptea, uite-aşa... I-am luat faţa în mâini şi i-am dat cea mai voluptoasă sărutare din câte primise în toată viaţa lui. După aceea, toate gândurile pe care le avea cu privire la tatăl lui s-au risipit în cele patru zări.

Faptul că a fugit cu mine a fost unicul act de răzvrătire pe care l-a făcut Sam în toată viaţa lui. Ne-am petrecut noaptea nunţii într-o cameră de hotel de dincolo de graniţa statului şi nu cred că s-a gândit la tatăl lui nici măcar o singură dată în toată noaptea aceea. Dar a doua zi...!

A doua zi, Sam tremura din toţi rărunchii când mă duse acasă. Era un om înalt, cel puţin la fel de mare şi de puternic ca şi tatăl lui, dar amândoi aveam genunchii moi când am intrat în dimineaţa acelei zile în bucătărie.

— Unde ai fost toată noaptea? dori să afle Frank. Dacă o privire ar putea ucide, şeriful l-ar fi arestat cu siguranţă pe Frank pentru uciderea noastră a amândurora.

— Eliza şi cu mine am trecut aseară graniţa statului pentru a întâlni un judecător, spuse Sam tremurând. Ne-am căsătorit.;

— Te-ai căsătorit Cu... târâtura asta?

— O iubesc.

— O, sunt convins! Vocea îi exploda de sarcasm. Totuşi, te duci direct la John Wakefield şi vedem cum facem să anulăm prostioara asta a voastră. Nu vreau s-o văd în casa mea.

— Nu, spuse Sam încet. Nu, n-am de gând să-mi anulez căsătoria. Îşi trecu braţul vânjos pe după talia mea şi mă trase aproape de sine. Eliza este soţia mea şi o iubesc. Dacă nu poţi accepta asta... atunci va trebui să plecăm amândoi de aici.

Sam şi Frank se priviră în ochi multă, multă vreme. Nu mi-am dat seama ce lucru incredibil de curajos făcuse Sam, decât după ce am trăit cu Frank Wyatt câţiva ani. Când a luat poziţie în faţa tatălui său în dimineaţa aceea, a riscat să piardă tot ce avea – de dragul meu. La ora aceea nu mi-am dat seama nici ce lucru neobişnuit era pentru Frank să cedeze şi să lase după voia fiului său. Dar a cedat.

— Prea bine, dar una-ţi promit, spuse Frank, fluturându-şi arătătorul prin faţa ochilor lui Sam. O să socotesc cu grijă următoarele nouă luni, iar dacă aduce pe lume un copil şi numai cu o singură zi mai devreme de socoteala mea, îi arunc pe amândoi în şanţ, şi pe ea şi pe copilul ei, acolo unde le e locul.

Din fericire, Jimmy s-a născut la o săptămână după primul nostru an împreună.

Trecând peste privirile pline de ură ale socrului meu, am fost foarte mulţumită cu mariajul meu. Aveam căminul pe care mi-l dorisem dintotdeauna – chiar dacă nu-l includea şi pe Frank Wyatt. Încă din prima clipă când am păşit sub acoperişul casei lui Sam, am ştiut că nu mi-aş fi dorit să locuiesc nicăieri altundeva. Nu că ar fi fost totul

elegant şi nou – pentru că nu era. Tapetul era decolorat şi pe covor erau pete peste tot, iar treptele din lemn scârţâiau când urcai pe ele, dar exact asta îmi şi plăcea la ele. Toată viaţa îmi lipsise o cronică şi permanenţa, dar acum le descopeream pe amândouă în fiecare obiect din casă. Inventam poveşti despre toţi oamenii care locuiseră aici înaintea mea şi despre istoria mobilierului pe care-l lăsaseră în urmă. Nu vroiam să schimb nimic. În fiecare noapte mă cuibăream în braţele lui Sam şi auzeam şuieratul trenului în depărtare, dincolo de livadă, îmi aminteam de singurătatea şi de dorul pe care le simţisem toată viaţa mea şi mă întrebam dacă oamenii din trenul acela priveau şi ei către casa noastră, dorindu-şi să fie în locul meu.

Prima iarnă de după căsătoria mea cu Sam, i-am trimis o scrisoare mătuşii Aluna, în Georgia, la adresa de iarnă a circului.

Dragă mătuşă Aluna,

Am vrut doar să te anunţ că sunt în viaţă, teafără şi foarte fericită.

M-am căsătorit cu un bărbat tare drăguţ şi locuiesc într-o casă minunată de la ţară. Salută-l pe Charlie şi familia Gambrini şi pe toţi ceilalţi din partea mea.

Cu drag, Eliza.

Nu am scris nici-o adresă la expeditor, şi am pus-o la poştă dintr-un oraş aflat la zece mile depărtare de Deer Springs, unde m-am dus să mă vadă un doctor. Atunci am aflat că sunt însărcinată cu Jimmy, şi din nu ştiu ce motiv necunoscut, Frank Wyatt îmi interzisese să fiu văzută de doctorul Gilbert din Deer Springs.

Sam arăta speriat de moarte când i-am spus că va deveni tătic.

— Ce s-a întâmplat, Sam? Nu-ţi doreşti copii? l-am întrebat.

— Nu... nu ştiu. Cred că nu m-am gândit niciodată... Nu.

— Dar de ce nu? De ce ţi-e atât de teamă?

Nu mi-a răspuns. Durerea din ochii lui Sam era atât de vie, că mă durea pentru el. Îmi doream să-l fi putut iubi în felul în care mă iubea el pe mine, pentru că poate atunci aş fi putut să-i iau toată amărăciunea pe care o adunase înăuntrul lui. În cele din urmă, Sam ieşi afară din dormitor şi păşi în noapte, unde rămase multă, multă vreme. A fost deosebit de tandru cu mine în tot timpul cât am fost însărcinată, şi totuşi, parcă s-ar fi temut că i-ar fi putut pricinui vreun rău copilaşului dacă mă îmbrăţişa prea tare.

Când mi-a venit timpul să nasc, Frank l-a făcut pe Sam să se ducă până în oraşul vecin în mijlocul nopţii şi să aducă doctorul. Prin toate ceasurile lungi de travaliu, nu conteneam să mă gândesc la mămica mea, despre cum mă abandonase, şi mi-am dat seama că şi mie mi-era la fel de frică de copilul acesta, ca şi lui Sam. Când în cele din urmă doctorul mi l-a pus pe Jimmy în braţe, am plâns, copleşită de dragostea fără margini pe care o simţeam pentru el. Şi totuşi m-am înfiorat de teamă la gândul că l-aş putea răni, că l-aş putea minţi, poate chiar să-l abandonez la fel cum mă abandonase mama pe mine. Era îngrozitor să iubeşti pe cineva atât de mult.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam când m-a surprins plângând aplecată peste Jimmy în acea dintâi noapte.

— Cred că şi mie mi-e teamă, am mărturisit eu. E greu pentru mine să fiu mămică, pentru că am crescut fără mamă.

Sam se aşeză pe pat alături de mine, cu o privire buimăcită.

— Dar parcă spuneai că toată familia ta a murit în epidemia de gripă?

Mă prinsese cu minciuna! Am intrat în panică.

— Aă... nu... aceea a fost mama mea vitregă, am spus eu repede. Şi ea nu prea mi-a fost mamă cu adevărat. Trebuia să schimb subiectul cât de repede. L-am ridicat pe Jimmy şi i l-am întins lui Sam înainte să apuce să protesteze. Uite... ţine-l.

Jimmy începu să se agite puţin, apoi se cuibări în braţele puternice ale tatălui său. Era treaz şi îl privea cu atenţie pe Sam, de parcă ar fi vrut să-şi imprime bine trăsăturile feţei lui. Ochii lui Sam se umplură de lacrimi.

— Doamne... Dumnezeule... şopti el. E atât de mic. Şi nu ştiu cum să-i fiu un tătic bun. Mi-e atât de teamă că o să...

Locuisem de-acum suficient de mult cu Frank Wyatt ca să înţeleg de ce îi era atât de teamă lui Sam. Mi-am amintit sfatul pe care i-l dăduse cândva mătuşa Aluna tatălui meu.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, Sam, i-am spus. Nu trebuie decât să fii tăticul pe care ţi-ai dorit tu întotdeauna să-l ai. Dacă ţi-ai dorit ca tăticul tău să te fi dus seara la

culcare, atunci să-l duci pe micuţul Jimmy la culcare. Dacă ţi-ai fi dorit ca tăticul tău să te fi dus la pescuit, du-l la pescuit. Asta-i tot ce ai de făcut.

— Serios? bâigui el.

— Da. Cam asta-i tot ce ai de făcut.

Din ziua când s-au născut copiii, Sam i-a iubit pe fiecare în parte din toată inima. Nu le-a spus-o niciodată cu glas tare, probabil pentru că nu auzise aşa ceva niciodată de la propriul tată, şi nu ştia cum să o facă, dar vedeam prea bine cât de mult îi iubea. Dacă îşi pierdea răbdarea cu vreunul dintre ei, pleca mai degrabă în tăcere de acolo decât să-şi piardă cumpătul, şi îl admiram pentru asta. Nu a ridicat niciodată mâna asupra lor la mânie. Când s-a născut Becky Jean, a privit-o multă vreme, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— O fetiţă... o fetiţă drăgălaşă! murmură el. Parcă nu e adevărată, Eliza. Arată ca... ca un îngeraş, aşa cum stă acolo!

Am simţit aceeaşi dragoste ca şi Sam. Intram noaptea în camera copiilor şi îi priveam dormind, plină de uimire că aveam copiii mei care erau, şi totuşi nu erau, parte din mine. M-a îngrozit să ştiu cât de mare nevoie aveau de mine, cât de dependenţi erau de mine. Mi-era atât de teamă că îi puteam dezamăgi, poate chiar să dau greş cu totul. Uneori îmi aminteam de modul în care tata obişnuise să mă privească cu teamă în ochi şi mă întrebam dacă nu cumva era din acelaşi motiv.

Odată, am fost foarte aproape să-i spun lui Sam adevărul despre trecutul meu. Jimmy tocmai împlinise patru ani, iar Luke avea doi când am aflat că un circ al

concurenţei avea să vină în regiunea noastră. Am fost atât de emoţionată la gândul că Sam şi cu mine puteam şedea împreună pe băncuţe şi să urmărim reprezentaţia circului împreună cu cei doi băieţei ai noştri – la fel ca toate celelalte familii pe care obişnuiam să le invidiez. M-am gândit să aştept până eram cuibărită în pat lângă Sam în seara aceea şi să-i spun cum toate astea erau un vis care deveniseră realitate pentru mine. Dar înainte să apuc să îi mărturisesc, un reprezentant din partea circului veni prin Deer Springs şi bătu la uşa bucătăriei noastre chiar în timp ce luam prânzul.

— Bună ziua, oameni buni. Fac parte din Circul fraţilor Gentry şi vom avea reprezentaţii pe terenul de târg al districtului, luna ce vine. Aş dori să vă ofer bilete gratuite pentru toată familia dumneavoastră, dacă ne daţi voie să punem un afiş acolo pe grajdul dumneavoastră.

Frank se înfurie teribil, ţipând despre cum artiştii de circ săreau pe-acolo sumar îmbrăcaţi, şi cum trăiau cu toţii într-o imoralitate fără margini, şi cât de ruşinos era pentru nişte creştini chiar numai să le treacă prin gând să meargă la circ. Răcnea atât de tare, că micuţul Luke începu să plângă. L-am privit pe socrul meu zvârlindu-l afară pe sărmanul om după ce-l apucase de o ureche, şi ştiam că nu aveam nici-o posibilitate să suflu vreo vorbă vreodată despre faptul că crescusem într-un circ. Şi nici copiii mei nu aveau să calce vreodată într-un circ câtă vreme trăia bunicul lor.

Soţul meu s-a străduit o viaţă întreagă să-i facă pe plac tatălui său – un ţel imposibil de atins, de vreme ce Frank Wyatt era imposibil de mulţumit. Sam nu a simţit

niciodată cu adevărat dragostea sau acceptarea tatălui său, nici măcar când zăcea pe patul de moarte. Şi de fapt, nici n-ar fi trebuit să se îmbolnăvească.

Totul a început cu o simplă tăietură la picior – un cui sau aşa ceva, îi perforase talpa uzată a bocancului şi îi pătrunse în carne. Piciorul l-a durut, dar a continuat să lucreze ca de obicei, şchiopătând prin grajd în timp ce strângea gunoiul sau mulgând vacile.

— Cred că-mi trebuie o pereche nouă de bocanci, spuse într-o seară, arătându-mi gaura pe care o avea în talpă. I-am îngrijit tăietura de la picior, dar niciunul dintre noi nu ne-am bătut prea mult capul cu asta. Era septembrie, o vreme de muncă intensă în livadă, iar Sam continuă să şchiopăteze pe-acolo, purtând aceeaşi bocanci, pentru că nu avea timp să dea o fugă până în Deer Springs şi să-şi ia o pereche nouă.

Câteva zile mai târziu, s-a trezit cu febră mare. Se plângea că i se înţepenise maxilarul şi îl durea gâtul, spunea că-l doare peste tot. Amândoi ne-am gândit că s-a îmbolnăvit de gripă. Îmi dădeam seama că Sam se simţea îngrozitor, dar se sculă şi se târî afară din casă trudind toată ziulica, cu sau fără febră, pentru că aşa se aştepta taică-său din partea lui. I-a fost tot mai rău.

Într-o noapte m-au trezit gemetele lui Sam. Febra nu era prea mare, dar transpira atât de rău, că udase tot aşternutul. Inima îi bătea repede mai să mănânce pământul.

— Sam, ce-i cu tine? Ce ai?

Nu mi-a putut răspunde. Muşchii gâtului şi ai feţei se încordară într-un spasm teribil care-i schimonosi în mod

îngrozitor faţa şi-i paralizează mandibula. Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac.

— Mă duc după doctor.

— Nu... gemu el.

— De ce nu? Sam, mi-e frică! Ce e dacă...? Mă îngrozea să gândesc că putea fi fălcariţă[48], dar nu puteam să o spun cu voce tare şi să-l tulbur pe Sam. Ascultă, mă duc să-l aduc pe doctorul Gilbert din Deer Springs, mă întorc într-o jumătate de oră.

— Tata... nu va permite... reuşi el în cele din urmă să bâiguie.

Nu ştiam ce să fac. Tot ce era în mine urla să mă duc şi să aduc ajutoare, dar de fiecare dată când aduceam vorba să mă duc după doctor, Sam părea să se tulbure foarte tare.

Dimineaţa nu a fost deloc mai bine. Imediat ce l-am auzit pe socrul meu trebăluind la parter, am alergat jos ca să vorbesc cu el.

— Unde e mâncarea mea? se răsti Frank când dădu cu ochii de mine. Şi unde-i Sam?

— Nu poate coborî din pat. Vocea îmi tremura de frică. E bolnav – îngrozitor, teribil de bolnav. Are nevoie de doctor.

— Bolnav! Vacile trebuie mulse! Şi eu am nevoie de el în livadă! se uita la mine de parcă Sam s-ar fi îmbolnăvit din cauza mea.

— Nu poate lucra. Du-te sus şi vezi singur.

---

[48] Descriere populară a tetanosului, descrisă astfel tocmai pentru simptomul dominant de la debutul afecţiunii, al spasmului muscular al muşchilor care pun în mişcare fălcile muşchii masticatori.

Frank mormăi dezgustat, de parcă aş fi fost o femeie proastă şi isterică, apoi îmi întoarse spatele.

— E băiat puternic. Se face el bine într-o zi sau două.

— Nu e bine! am urlat eu. Du-te şi uită-te la el! Trebuie să trimiţi după doctor!

Ochii lui Frank scăpărară de furie când se întoarse din nou cu faţa la mine şi începu să-mi fluture degetul prin faţa ochilor.

— Să nu-mi spui tu mie ce am de făcut! Trânti uşa de la bucătărie după ce ieşi.

Aveam treburile mele de terminat prin casă, trebuia să fac mâncare şi să văd de copii, dar de fiecare dată când am intrat la Sam în ziua aceea, starea lui era tot mai gravă. Spasmele musculare îi cuprinseră abdomenul, picioarele şi spatele, şi erau atât de violente şi de dureroase, încât trupul i se înţepeni ca o scândură, iar spatele i se arcuia îndepărtând patul. Sam era treaz şi alarmat – era în agonie.

L-am aşteptat toată după-amiaza pe socrul meu, plănuind să-l confrunt din nou de îndată ce-l vedeam, dar rămase toată ziua în livadă şi nu a venit acasă decât la cină. Mi-aş fi suit copiii în căruţă şi m-aş fi dus după ajutor mult mai repede decât am făcut-o, dar Frank luase caii cu el şi nu ştiam să conduc camioneta.

Am aşteptat până s-a rugat Frank la masă, apoi i-am spus cât am putut de liniştită:

— Sam are nevoie de un doctor. Cred... cred că are fălcariţă.

Frank se întinse după cartofii piure, fără ca măcar să-şi ridice privirea la mine.

— Între timp ai ajuns şi expertă în medicină?

— Nu... dar nu e nevoie de un expert ca să-ţi dai seama cât de bolnav e. Mi-am jurat că n-o să plâng, dar nu mi-am mai putut reţine lacrimile. Vă rog, domnule Wyatt, are dureri atât de mari. Nu suport să-l văd cum se chinuieşte.

Frank continuă să mănânce în tăcere.

— Vă rog, l-am implorat eu. Vă rog, daţi-mi voie să mă duc până în oraş şi să aduc un doctor.

Îşi ridică creştetul şi vocea.

— Nu o să te atingi de camioneta şi de caii mei! Fiul meu n-are nevoie de niciun doctor!

Atunci am ştiut ce am de făcut. Imediat ce i-am pus pe copii la culcare în seara aceea, am plecat în tăcere din casă pe uşa din faţă şi am alergat pe jos până în Deer Springs. Eram atât de răvăşită tremurând din cap până în picioare de epuizare, de furie şi de frică, încât mi-a luat câteva minute până să-l conving pe doctorul Gilbert că nu eu aveam nevoie de ajutor medical.

— Nu, vă rog, doctore Gilbert. E vorba de soţul meu, Sam, el are nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu eu.

— Sam Wyatt?

— Da. Cred că are fălcariţă. Şi cred că moare. Vă rog, veniţi.

Mă rugă să-i descriu simptomele lui Sam şi după felul în care i se crispau trăsăturile feţei în timp ce vorbeam, aveam toate motivele să fiu îngrijorată. Îşi deschise şifonierul şi începu să-şi împacheteze tot felul de lucruri în geanta lui medicală în timp ce continua să-mi pună întrebări.

— Frank Wyatt ştie că eşti aici? mă întrebă când termină.

— Nu. A refuzat să mă lase să aduc ajutoare. Am fost nevoită să vin pe jos tot drumul până aici. Nici n-a vrut să urce la etaj şi să vadă cât de bolnav e Sam.

Doctorul Gilbert îşi scutură capul. Buzele lui strânse şi privirea încruntată îmi spuneau cât era de furios.

— E posibil ca Frank să nu mă lase să intru pe uşă, să ştii.

— Dar trebuie să încercaţi, domnule doctor Gilbert. Vă rog, nu-l lăsaţi pe Sam să moară! Eram aproape isterică.

Mă apucă de umeri, iar strânsoarea lui fermă mă linişti puţin.

— Voi face tot ce pot, doamnă Wyatt. Ascultaţi, poate că n-ar strica să luaţi o gură de coniac înainte să mergem.

— Sunt bine. Să ne grăbim.

Nu ne-a luat prea mult timp să ajungem acolo cu maşina doctorului Gilbert. L-am convins să parcheze pe drum, ca socrul meu să nu ne audă şi am suit pe jos aleea ce ducea spre casă, pe întuneric. Dormitorul lui Frank era chiar lângă bucătărie, aşa că l-am dus pe doctorul Gilbert pe uşa din faţă şi l-am îndemnat să urce scările, la etaj.

Sam arăta chiar mai rău decât îl lăsasem. S-a întors spre noi când am intrat în dormitor şi am văzut panica din ochii lui, apoi spatele i se arcui îngrozitor.

— Ajutaţi-mă! bolborosi el în timp ce fălcile i se încleştară într-o strâmbătură de durere.

Doctorul Gilbert îl examină cu blândeţe, dar cea mai mică atingere făcea ca muşchii lui Sam să se contracte în spasme violente. Stăteam lângă pat, frământându-mi

mâinile, apoi aproape că mi-a sărit inima din piept când am auzit deodată vocea tunătoare a lui Frank în spatele meu.

— Ce cauţi în casa mea, Gilbert?

Doctorul Gilbert îşi întoarse încet faţa spre el.

— Îţi tratez fiul...

— Ba nu! Nu avem nevoie de tine aici! Afară!

— Frank, fiul tău are tetanos, spuse el încet. E foarte bolnav. O să-i administrez o injecţie cu antitoxină şi... Ţipătul meu îl întrerupse. Sam intrase într-o nouă convulsie. Pielea îi deveni de un cenuşiu albăstrui în timp ce se chinuia să respire.

— A intrat în convulsie, a spus doctorul Gilbert. Rămâne fără oxigen. Îl apucă pe Sam de umeri şi-l ţinu aplecat.

În toată viaţa mea nu m-am simţit atât de îngrozită şi de neputincioasă. Când se termină în sfârşit criza, doctorul Gilbert pregăti rapid o injecţie subcutanată.

— Îţi voi face o injecţie cu antitoxină tetanică, Sam. Îţi va ajuta puţin muşchii să se relaxeze.

Am privit peste umăr, temându-mă că Frank ar putea încerca să-l împiedice, dar socrul meu părăsise încăperea.

Doctorul Gilbert a făcut tot ce a putut pentru Sam în noaptea aceea. Chiar mi-a arătat cum să pregătesc o cataplasmă şi să o pun pe piciorul lui Sam. Dar după felul în care doctorul m-a apucat iarăşi de umeri pentru a mă încuraja când veni timpul ca el să plece, mi-am dat seama că şi el era exact la fel de îngrijorat de starea lui Sam ca şi mine.

— Trebuie să vorbesc deschis cu tine, doamnă Wyatt, şi să-ţi spun că soţul tău e grav bolnav. Antitoxina tetanică

are eficienţă maximă dacă se administrează imediat ce apar primele simptome, dar... ei bine, decizia nu ne aparţine. Oftă, apoi îşi luă geanta medicală. Mă întorc la prima oră dimineaţă.

Boala soţului meu era prea avansată pentru ca antitoxina să-şi mai poată face efectul. Doctorul Gilbert nu a mai putut face nimic pentru el, şi la fel, nici eu. Sam a murit de-o moarte oribilă, dureroasă, când convulsiile au devenit în cele din urmă atât de violente, încât l-au împiedicat să mai respire. Totuşi, a fost treaz şi conştient de tot ce se petrecea cu el, până la sfârşit. Ultimele cuvinte pe care m-a auzit spunându-i-le au fost: „Te iubesc, Sam.”

În ziua când a murit, am fost atât de răvăşită, că m-am răstit la socrul meu în faţa copiilor.

— Tu eşti de vină! am ţipat eu. Sam a murit pentru că nu ai vrut să te duci să aduci ajutoare! Ţi-ai ucis propriul fiu! Dacă te-ai fi dus mai devreme după doctor şi Sam şi-ar fi primit antitoxina, nu ar fi murit!

Frank nu a răspuns nicicum la izbucnirea mea. Privea drept prin mine cu ochii lui neliniştiţi, şi mă întrebam dacă a auzit vreo vorbă din toate câte i le-am spus. Frank Wyatt cel plin de ură şi manipulator cu care am trăit în aceşti ultimi ani, a murit odată cu fiul său, iar în urmă nu a rămas decât un bătrân distrus şi plin de amărăciune. La ce bun toată livada şi tot ce reuşise să câştige, dacă nu avea un fiu care să le moştenească? Totuşi, nu am simţit nici-o urmă de milă pentru Frank. Culegea exact ce semănase.

Socrul meu abia dacă îi observase pe copiii mei înainte să moară Sam. Întotdeauna m-am gândit că-i ura pentru că mă ura pe mine. Dar în timp ce stătea la

mormântul soţiei şi al celor doi fii ai săi, şi-a ridicat privirea şi i-a văzut pe Jimmy şi pe Luke agăţaţi de mine, cu feţele palide de durere. S-a uitat la nepoţii săi, chiar i-a privit pentru absolut prima oară şi cred că dintr-odată şi-a dat seama că ei erau tot ce-i mai rămăsese.

— O, Doamne Dumnezeule... şopti el.

Frank s-a schimbat oarecum după moartea lui Sam – nu că a fost mai prietenos, şi deloc mai cald sau mai afectuos faţă de mine sau faţă de copii. Dar era un om distrus, şi atât el cât şi eu o ştiam. Am locuit împreună ca doi străini într-o pensiune, rareori schimbând vreo vorbă, întâlnindu-ne doar la ora mesei.

Apoi, un an mai târziu într-o zi rece de noiembrie, Jimmy l-a găsit pe bunicul lui întins în ţărână în grajd. Am alergat afară când am auzit ţipetele înnebunite ale fiului meu, dar în secunda când am privit în ochii reci, absenţi ai omului pe care-l urâsem, ştiam că murise. Nu am simţit niciun fel de părere de rău. De fapt, m-am trezit că îmi doream să fi suferit cel puţin de două ori mai mult decât suferise sărmanul Sam. Eram cât pe-aci să-i întorc spatele, când am observat că mâinile lui Frank erau goale. Zăceau deschise, cu palmele în sus, cu nimic în ele. Cu acele mâini care acum erau goale, el ţinuse strâns, controlase şi manipulase toată viaţa lui pentru a-şi pune propria voie în aplicare. Livada lui Frank Wyatt şi toate lucrurile pentru care lucrase, fuseseră lăsate în urmă pentru altcineva.

PARTEA a IX-a

WYATT ORCHARDS

Iarna dintre anii 1931-1932

„Cât va fi pământul, semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea nu vor înceta.”

Geneza 8:22

CAPITOLUL 19

Mătuşa Batty şi cu mine şedeam la masa din bucătărie în timp ce soarele răsărea la începutul unei noi zile. Vacile trebuiau mulse, caii să-şi primească mâncarea şi să fie adăpaţi, iar băieţii să-şi mănânce micul dejun şi să se pregătească pentru şcoală. Dar mă simţeam prea sleită de puteri ca să mă pot ridica. Relatarea poveştii mele după toţi acei ani, mă făcu să mă simt golită şi epuizată. Mami mă părăsise, Sam mă părăsise, iar acum Gabe plecase şi mă părăsise şi el. Ce era în neregulă cu mine de îmi întorceau toţi spatele şi mă lăsau baltă?

— Ai fost foarte binecuvântată să ai nişte părinţi care te-au iubit atât de mult, spuse mătuşa Batty încetişor.

— Ai înnebunit? am sărit eu. N-ai auzit nimic din tot ce ţi-am povestit? Tati nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte, iar mami mi-o spunea tot timpul iar apoi m-a abandonat!

— Eşti mult prea implicată în toată povestea asta ca să-ţi dai seama, păpuşă. Tatăl tău ţi-a arătat cât de mult te iubea în sute de moduri diferite.

— Cum? Spune-mi unul!

— Ţi-a îndrumat deciziile, te-a crescut conform cu Scriptura, te-a dus la biserică. S-a asigurat că nu te creşte să devii un excentric de la circ, ci o femeie caldă, afectuoasă care putea deveni persoana pe care o dorea Dumnezeu. Mai presus de toate, te-a lăsat să pleci! când ţi-a venit vremea. A făcut tot ce ar trebui să facă orice părinte bun. De aceea eşti şi tu un părinte atât de minunat. Ai învăţat să iubeşti de la tăticul tău.

— Dar m-a minţit cu privire la mama!

— Eşti sigură de asta? m-a întrebat cu blândeţe.

Când m-am gândit mai bine la asta, a trebuit să recunosc faptul că tati nu spusese niciodată că mami murise. M-am ridicat încet în picioare şi am deschis una dintre uşiţele sobei să mai pun un lemn pe foc.

— Ei bine, sunt convinsă că mama m-a abandonat, am spus, închizând uşiţa la loc.

Mătuşa Batty se ridică şi ea şi deschise dulapul cu veselă, povestind cu mine în timp ce punea masa pentru micul dejun.

— Mie mi se pare că mămica ta a ştiut că nu poate avea grijă de tine cum se cuvine şi te-a iubit suficient de mult ca să te dea cuiva care o putea face. Şi sora mea şi-a sacrificat propria şansă de a fi fericită de dragul copilului ei. Cunoşti prea bine acea dragoste de mamă despre care vorbesc, nu-i aşa, Eliza? Uită-te cât de mult ai lucrat ca să ţii în funcţiune livada asta şi să le asiguri un trai

îndestulător copiilor tăi. Mama ta nu te-a abandonat, păpuşă. A făcut cel mai mare sacrificiu pe care-l putea face o mamă.

Am urmărit-o pe mătuşa Batty aranjând farfuriile pe masă şi am văzut că scosese cu una în plus. Apucase s-o pună în dreptul locului pe care obişnuia să şadă Gabe, apoi îşi dădu seama ce face.

— Gabe m-a abandonat, am spus, luptându-mă să nu încep să plâng.

— Ei bine, poate că aşa pare acum, spuse ea. Dar Gabe ne-a iubit pe toţi. Poate că a avut un motiv întemeiat din care a făcut ceea ce a făcut. Poate că a făcut un sacrificiu pentru cei pe care îi iubea.

— Ha! Mă îndoiesc! Din câte spunea şeriful Foster, mi se pare că Gabe a încercat să-şi salveze pielea şi să scape de închisoare.

Mătuşa Batty nu îmi răspunse. Împărţi tacâmurile de argint pentru toate locurile şi a turnat lapte în paharele copiilor, în timp ce eu am scos tigaia şi am început să sparg ouă într-un castron pentru a face omletă. Când mi-am dat seama că spărsesem ouă şi pentru Gabe, greşindu-mi socotelile la fel ca mătuşa Batty, mi-am îngropat faţa în mâini.

— Ce o să mă fac fără el? am început eu să plâng.

Mătuşa Batty mă luă în braţe.

— Te-ai bazat pe ajutorul lui Gabe, spuse ea blând, şi nu pe ajutorul lui Dumnezeu. Dar El ştie totul despre felul în care te simţi. Isus a suferit durerea de a fi fost abandonat atunci când atârna pe cruce în locul nostru. El a adus acea jertfă pentru ca să le poată spune copiilor Săi: „Nicidecum

n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” Atunci când toţi ajung să te părăsească, Eliza, Dumnezeu rămâne în continuare cu tine.

Mă duse înapoi la scaunul meu şi mă făcu să mă aşez, apoi se întoarse să pregătească ea ouăle.

— Dumnezeu a ştiut când a venit timpul lui Gabe să plece, continuă ea, la fel cum a ştiut când a sosit timpul pentru Walter să plece. Dumnezeu a făcut în aşa fel, încât eu şi cu tine să ne întoarcem amândouă la El pentru a găsi putere şi pentru a descoperi puterea pe care El încercase să o zidească în noi în tot acest timp. Priveşte în urmă, păpuşă, şi gândeşte-te la toate experienţele pe care Dumnezeu le-a îngăduit în viaţa ta – atât cele bune cât şi cele rele – şi vei vedea cum te-a modelat în femeia care eşti astăzi. Acceptă acele experienţe ca fiind pâinea Lui cea de toate zilele. Mulţumeşte-I pentru ele. Apoi fii persoana care te-a creat El să fii. Prin faptul că ai crescut fără să ai un cămin al tău, te-a înzestrat cu dorinţa şi cu dârzenia de care ai nevoie ca să administrezi acest loc... Iar talentul tău de a jongla îţi va fi şi el de folos cândva.

Mătuşa Batty zâmbi în timp ce încercă să jongleze cu găoacele de ouă, iar eu am izbucnit în râs când le-am văzut pe toate căzând rând pe rând pe masă. Iar ea chicoti împreună cu mine.

— Vrei să mă înveţi şi pe mine într-o zi, păpuşă? întrebă ea.

— Sigur că da, mătuşă Batty.

Amestecă rapid în ouăle din tigaie, apoi luă o pâine din cutia unde o păstram şi începu să o taie felii pentru a o pune la prăjit.

— Ascultă, spuse ea, toate necazurile pe care le-ai avut nu i o pedeapsă din partea lui Dumnezeu. El doreşte să le folosească pentru a te atrage mai aproape de Sine – la fel ca boala mamei tale, care a fost o tragedie cumplită, te-a silit să te apropii mai mult de tăticul tău.

Mi-am şters ochii şi m-am ridicat s-o ajut.

— Se pare că nu m-am gândit prea mult la Dumnezeu în ultimii câţiva ani, am spus eu. Felul în care vorbea socrul meu despre Dumnezeu L-a făcut să arate ca cineva pe care nu doream cu adevărat să-L cunosc.

— Asta pentru că Frank citea Biblia şi mergea la biserică, dar nu-L cunoştea pe Dumnezeu. Avea doar o formă de religie. Eliza, e bine că ştii câte ceva din Biblie şi că tăticul tău te-a dus la biserică, dar trebuie să-L cunoşti pe Dumnezeu.

— Cum să fac asta?

— Roagă-L să te ajute când ai nevoie de ajutor. Povesteşte-i toate lucrurile la fel cum i le povesteai mătuşii Aluna sau lui Gabe. Trebuie să înveţi să ai încredere că Dumnezeu te va prinde atunci când ai impresia că vei cădea, la fel cum aveau încredere acei acrobaţi unul în celălalt. Dumnezeu poate fi mare şi puternic, dar nu te va nimici niciodată. Tot ce face Dumnezeu în viaţa noastră este perfect, chiar dacă din afară nu pare întotdeauna aşa. Prietenii tăi din corturile acelea laterale te-au învăţat asta.

— Mi-e atât de dor de ei toţi, am spus. Ei erau familia mea, iar eu nu am fost capabilă să vorbesc despre niciunul dintre ei timp de zece ani.

— Îţi va fi dor şi de Gabe, spuse ea, punându-şi mâna pe umărul meu. La toţi ne va fi dor. Dar chiar dacă Gabe

era încă aici, el nu putea satisface toate nevoile noastre. Doar Dumnezeu o poate face. Gabe te poate ajuta la lucrul în livadă, dar numai Dumnezeu poate face merele să crească.

Mai târziu în dimineaţa aceea, am făcut o plimbare până în livadă. Ştiam că venise timpul să stau de vorbă cu Dumnezeu. I-am mărturisit toate lucrurile de care îmi părea rău, toate lucrurile de care mă temeam şi L-am rugat să mă ajute să am grijă de livadă şi să o menţin în funcţiune. Când mi-am deschis ochii şi am privit în jur, am ştiut că mătuşa Batty avusese dreptate – Dumnezeu era chiar acolo, lângă mine. Crengile merilor erau mâinile Lui, pe care le întindea spre mine – şi îmi oferea cadoul unui măr pe fiecare ramură în parte.

Într-o dimineaţă răcoroasă de toamnă, au început să sosească culegătorii de mere. Mai întâi am fost emoţionată încercând să mă descurc de una singură cu recoltatul, dar apoi am început să mă gândesc la cât de bine funcţiona totul la Circul fraţilor Bennett. Mi-am dat seama că niciunul dintre cei de acolo nu încercase să facă totul de unul singur, ci toţi lucrau împreună, în echipă, fiecare făcând partea la care se pricepea cel mai bine. Unii dintre culegătorii mei de mere veneau deja la Wyatt Orchards de ani de zile şi probabil ştiau mai multe decât mine despre ce însemna culesul, aşa că am împărţit munca şi i-am plătit ceva mai bine pe cei cu experienţă pentru a-mi fi supraveghetori de lucru. Ei se gândeau la unele lucruri care mie îmi ieşiseră cu totul din minte şi mă fereau să fac o grămadă de greşeli.

Când veni timpul să duc merele la târgul de fructe, m-am gândit la tărăboiul pe care-l făcea guralivul care făcea reclamă la spectacolele din corturile laterale cu vorbele lui „Repede, repede... nu pierdeţi ocazia”, iar când mi-am dat seama că cei care cumpărau mere se dădeau în spectacol la fel ca acel guraliv, nu m-am mai temut de ei. Mătuşa Aluna, Gloria, doamna cea grasă, şi Albert, albinosul, făcuseră faţă cu putere şi demnitate tuturor acelor gură-cască, ştiind că erau la fel de buni ca ceilalţi tovarăşi, aşa că am stat şi eu dreaptă şi mândră când au început clienţii aceia să caşte gura la mine, o femeie vânzând mere. Am obţinut preţul pe care l-am dorit şi am câştigat destui bani ca să-mi plătesc toţi lucrătorii şi să-mi cumpăr cărbuni şi alte lucruri de care avea nevoie familia mea pe timpul iernii. Nu am rămas cu nimic în plus, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că aveam tot ce ne trebuia.

Odată ce-am vândut merele, mi-am trecut peste mândrie şi m-am dus să stau de vorbă cu Alvin Greer şi cu alţi câţiva vecini de-ai mei să mă ajute să tăiem împreună porcii şi să culegem porumbul. I-am lăsat pe vecinii mei să împrumute câte ceva din echipamentele moderne ale lui Frank, iar în schimb le-am cerut sfatul cu privire la una-alta. Frank Wyatt trăise de unul singur, lucrase de unul singur şi murise singur, iar eu hotărâsem să nu fiu niciodată ca el.

În tot timpul culesului, mătuşa Batty lucrase ca un salahor, cot la cot cu mine. Copiii şi cu mine o îndrăgisem atât de tare, şi de vreme ce nu mai scria cărţi, am implorat-o să rămână la noi, să locuiască cu noi şi să fie bunica noastră adoptivă. Tăticul meu nu fusese prea priceput în a-mi spune cât de mult mă iubeşte, dar mi-am amintit cât de

mult tânjisem mereu să-l aud spunându-mi acele cuvinte, aşa că am început să le spun copiilor mei că îi iubesc – tot timpul. Şi i-am spus-o şi mătuşii Batty.

Treptat, durerea pe care o simţisem la plecarea lui Gabe începu să pălească – la fel cum se vindecase şi durerea pe care o simţisem după moartea lui Sam. Aveam în continuare un sentiment de goliciune ori de câte ori intram în atelier unde dormise cândva Gabe, sau de câte ori o vedeam pe Myrtle şi viţica ei, sau de câte ori îi vedeam pe băieţi dând-o pe Becky pe leagănul ei. Dar acum mă gândeam la Gabe doar o dată sau de două ori pe zi, şi nu o dată sau de două ori într-o oră, aşa că ştiam că durerea mea începe să se stingă. Poate că nu era departe nici ziua când reuşeam să nu mă mai gândesc deloc la el.

Într-o zi prin preajma zilei recunoştinţei am primit cea mai stranie scrisoare din partea Armatei Statelor Unite din Washington, D.C. Îi era adresată lui Frank Wyatt, dar am deschis-o eu şi am citit-o cu repeziciune, pentru a afla esenţa.

Spunea că guvernului îi pare nespus de rău că trebuia să-l informeze pe Frank că fiul său Matthew Wyatt murise totuşi în război, în Bătălia de la St. Mihiel. Apăruseră noi informaţii la lumină după tot acest timp, informaţii care au descoperit eroarea care s-a comis. Armata era acum în posesia dovezilor că rămăşiţele lui Matthew Wyatt au fost identificate în mod eronat ca aparţinând unei alte persoane, şi că a fost înmormântat în Franţa sub un nume fals. Armata regreta profund eroarea comisă şi orice durere inutilă pe care o va fi pricinuit prin aceasta.

M-am rugat înainte să-i arăt scrisoarea mătuşii Batty, ştiind cât de mult îl iubise pe Matthew şi ştiind că ar putea primi cu greu această veste. Îşi ridică privirea spre mine cu ochii plini de lacrimi după ce o citi şi spuse:

— Cred că ai face mai bine să i-o arăţi imediat lui John Wakefield, păpuşă. Cred că acesta este răspunsul la rugăciunile tale.

În timp ce stăteam la volan în drum spre oraş, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc dacă nu cumva Gabe avea vreo legătură cu neaşteptata întorsătură a lucrurilor. Dar mi-am scos imediat acel gând din minte. În ultimele câteva luni învăţasem să îndepărtez din mintea mea toate gândurile legate de Gabe de îndată ce îmi veneau. Cu cât mă gândeam mai puţin la el, cu atât mai bine.

L-am găsit pe domnul Wakefield lucrând la biroul său aflat într-o neorânduială totală.

— Arăţi mai bucuroasă decât te-am văzut vreodată, doamnă Wyatt, spuse el întâmpinându-mă. Aduci ceva veşti bune?

— Păi, cred că da... Într-un fel. I-am întins scrisoarea, apoi m-am aşezat aşteptând puţin să termine de citit. Îşi dădu jos ochelarii când termină şi îşi scutură capul.

— Ce păcat. În meseria mea mi se întâmplă atât de des ca veştile bune să fie învelite în acelaşi ambalaj ca şi cele rele... şi la fel stau lucrurile şi de această dată, nu-i aşa? Sărmanul Matthew.

— Ştiu. Mătuşa Batty mi-a povestit atâtea despre el, că mă simt de parcă l-aş fi cunoscut aievea... deşi nu ne-am întâlnit niciodată.

— Familia soţului tău a cunoscut multă suferinţă, doamnă Wyatt. Să sperăm că acum totul este de domeniul trecutului. Faţa lui tristă, ca a unui câine, i se lumină uşor. Pentru că acum, de vreme ce avem această scrisoare, voi putea în sfârşit să pun în aplicare testamentul lui Frank. Livada este toată a ta, Eliza. În mod oficial.

Am sărit de pe scaun şi l-am îmbrăţişat pe John Wakefield din toată inima.

— Am găsit un pom de Crăciun, trâmbiţă mătuşa Batty cu câteva zile înainte de Crăciun. Fusese pe-afară în ultimele câteva zile căutând prin pădurea încărcată de zăpadă de lângă heleşteul lui Walter un pom potrivit. O să fie nevoie de toţi cinci ca să-l putem aduce acasă, spuse ea, aşa că îmbrăcaţi-vă gros. Şi Luke, va trebui să îţi împrumutăm puţin sania.

— Poate că Winky l-ar putea trage în locul nostru, spuse Becky, ca un ren! Toţi izbucnirăm în râs – mai puţin Winky.

Zăpada era de cincisprezece centimetri, aşa că copiii se suiră pe sania lui Luke şi o luară la vale, ţipând şi chiuind până ajunseră jos. Zăpada arăta proaspătă, imaculată şi albă, şi strălucea în lumina soarelui ca paietele pe un costum de circ. Winky alese o cărare anume şi o luă drept spre tufişuri, cu botul în pământ.

— Sper că nu are de gând să dea iar de urma vreunui sconcs, spuse mătuşa Batty. Împotriva voinţei, gândul îmi fugi la Gabe şi am simţit cum mă întristez.

— Hei, ia priviţi! Ce urme de animal sunt astea? întrebă Luke în timp ce se lăsă în genunchi lângă cărare.

— Am acasă o carte cu imagini ale urmelor lăsate de tot felul de animale, îi spuse mătuşa Batty. Studiaţi-le pe acestea cu atenţie, băieţi, ca să vă amintiţi exact cum arată ca să le putem găsi în carte când mergem acasă.

— Vorbeşti de parcă ai fi o guvernantă, am tachinat-o eu. Şi tu care credeai că nu vei ajunge niciodată să predai.

— Ei, cine ar fi crezut! Izbucni în râs, scuturându-şi capul.

Merserăm mai departe, când Jimmy se opri dintr-odată.

— Uau, astea sunt de mărimea unui picior de om! spuse el. Ne-am ghemuit cu toţii jos, să vedem. Jimmy avea dreptate – urmele care duceau în tufişurile unde dispăruse Winky erau mult prea mari ca să fi fost făcute de picioarele mătuşii Batty. L-am auzit pe Winky lătrând în depărtare.

— Probabil vreun alt vagabond, am spus eu, o fi strângând lemne pentru foc şi un loc călduros unde să tragă. Apoi am schimbat repede subiectul, înainte ca cineva să apuce să aducă vorba la Gabe.

— Uite ce poieniţă superbă, nu-i aşa? am întrebat eu. Ar trebui să venim la vară aici, să organizăm un picnic. Cam cât mai e până ajungem la pomul acela al tău, mătuşă Batty? Cărarea se îngusta, iar lui Luke îi era tot mai greu să-şi tragă sania după el.

— Iată chiar acolo pomul nostru de Crăciun, spuse ea arătând cu mâna. Băieţi, credeţi că îl puteţi tăia?

Îi lăsă pe Jimmy şi pe Luke să lovească cu toporul pe rând, şi pe când ne chinuiam cu toţii să aşezăm pe sanie pinul acela încărcat cu zăpadă şi apoi să-l împingem la deal până acasă, eram toţi plini de răşină şi uzi leoarcă de la

zăpada ce-l acoperea ramurile. Mătuşa Batty pregăti nişte cidru cald de mere pentru a ne încălzi. Am aşezat pomul în salon şi am rămas să-l decorăm chiar în seara aceea după cină, folosind ornamente dintr-o cutie pe care o găsisem în pod.

— Decoraţiunile astea au fost ale bunicii voastre Lydia, le explică mătuşa Batty copiilor în timp ce despachetau globurile de sticlă din şerveţelele care le înveleau. Bunica voastră a fost o femeie frumoasă căreia îi plăceau lucrurile frumoase. Mătuşa Batty şedea pe sofa, înşirând pop-corn pe aţă. De fiecare dată când îi scăpa vreunul, Winky îl înfuleca imediat.

— O, ia priviţi, un înger, am spus scoţându-l din cutie. Ar trebui să-l punem chiar în vârf, nu credeţi? Ia vino încoace, Becky, să te ridic.

— Odată am avut un înger adevărat care a venit, a stat cu noi şi ne-a ajutat, nu-i aşa? spuse ea în timp ce am ridicat-o în braţe. Mi-am amintit de seara când l-a împuns pe Gabe în mână cu furculiţa ca să vadă dacă e aievea şi am zâmbit, deşi ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Da, cu siguranţă. Cum spunea mătuşa Batty, Dumnezeu ne-a trimis mesagerii Săi ca să ştim că El are grijă de noi.

Când am terminat de decorat pomul, copiii s-au adunat în jurul mătuşii Batty care citea povestea de Crăciun din Biblie. M-am aşezat în balansoar cu bătrâna şi îndesata împărătească Estera torcând în poala mea şi am privit la frumoasa şi ciudata mea familie. Crezusem întotdeauna că o familie trebuie să fie desăvârşită, cu o mămică drăguţă, un tătic atrăgător şi cu nişte copilaşi drăgălaşi şi dichisit

îmbrăcaţi. Era imposibil să existe o familie cu un cimpanzeu care scotea rotocoale de fum, cu un tătic clovn şi cu o mămică-pitic. Dar în timp ce mă uitam la ştrengăreii mei îmbrăcaţi în haine vechi, la nostima şi bătrânica noastră mătuşă Batty cu ciudăţeniile ei, la căţelul nostru de vânătoare orb de-un ochi şi la cele două pisici supraponderale care adoptaseră mănuşi drept pisicuţe, am ştiut două lucruri cu siguranţă – că ceea ce avusesem cu tati şi cu mătuşa Aluna fusese o familie şi la fel era şi aceasta de acum. Îi iubeam pe fiecare dintre ei. Wyatt Orchards nu era casa mea şi nici măcar casa asta nu era căminul meu. Eşti acasă acolo unde este familia ta – cei pe care-i iubeşti şi care te iubesc la rândul lor. Şi chiar dacă aş pierde mâine tot ce deţin, tot aş avea bogăţii nemăsurate.

Gândurile acestea îmi umplură ochii de lacrimi şi am hotărât să scot găleţile cu cenuşă afară să le golesc înainte să-şi dea seama cineva că începusem să plâng. Oricum mai trebuia să aduc o ultimă găleată cu cărbuni înainte să merg la culcare.

Gândurile îmi rătăceau la sute de mile depărtare în timp ce eram pe veranda din spate, aşa că în momentul când se desprinse deodată o siluetă din umbră m-am speriat îngrozitor! Am scăpat găleata cu cărbuni pe scări în jos şi am ţipat speriată.

— Iartă-mă, Eliza! spuse o voce blândă, familiară. N-am vrut să te sperii.

— Gabe?

El era! în secunda următoare eram în braţele lui, sărutându-l la fel cum o făcusem în acea dimineaţă friguroasă de primăvară în livadă, cu mai bine de şase luni

în urmă. Credeam că visez, dar am simţit strânsoarea braţelor sale puternice în jurul meu, am simţit pasiunea şi căldura sărutării lui şi am ştiut că Gabe era cât se poate de real. Mai ştiam şi că inima mea nu se schimbase deloc în toate lunile în care fusese plecat. Îl iubeam, pur şi simplu.

Primul se desprinse Gabe şi mă privi în ochi.

— Trebuie să-ţi explic de ce am plecat, Eliza. De data asta vreau să-ţi spun totul. Gata cu minciunile. Numele meu adevărat nu este Gabriel Harper. Ci Matthew...

— Nu! încetează imediat!

M-am eliberat din îmbrăţişarea lui. Bucuria care mă inundase cu doar câteva secunde mai devreme se preschimbă în mânie. Nu aveam de gând să îi permit să mă înşele a doua oară.

— Ştiu prea bine că nu eşti Matthew Wyatt, am spus, apucându-l de mâna lui dreaptă. Adevăratului Matthew îi lipsea porţiunea asta din deget! Adevăratul Matthew Wyatt e mort!

— Ştiu că e mort, spuse Gabe încet. A fost cel mai bun prieten al meu... şi a murit salvându-mi viaţa. Numele meu este Matthew Willis. Tatăl meu este Edmund Willis, un avocat şi o personalitate politică proeminentă în Albany, New York. Acolo am crescut.

Părea sincer, dar continuam să mă tem să am încredere în el. Îl scrutam cu privirea în timp ce ochii începuseră să mi se obişnuiască cu întunericul. Părul lui trebuia tuns din nou, iar barba îi crescuse de o zi. Părea obosit – îngrijorat.

— Şeriful spunea că ai încercat să furi numele şi identitatea cumnatului meu, am spus. E-adevărat?

— Da, e adevărat. Le-am „furat”, cum spui. Şi aş vrea să-ţi mărturisesc cum s-a întâmplat totul, şi de ce... Dar nu am putea să intrăm mai întâi în casă, la căldură? Stau pe-afară de câteva ore deja şi tot încerc să-mi iau inima în dinţi şi să bat la uşa voastră. Gabe stătea cu umerii plecaţi şi vedeam prea bine cum dârdâia de frig, dar continuam să ezit.

— Nu. Nu vreau să intri încă în casă, Gabe. Nu vreau să ştie copiii mei că eşti aici. I-ai rănit îngrozitor de rău când ne-ai părăsit aşa cum ai făcut-o, fără nici-o scuză sau explicaţie.

— Dar acum vreau să le explic...

— Nu. Va trebui mai întâi să îmi explici mie. Du-te şi fă focul în atelier şi voi veni la tine să-ţi ascult povestea după ce-i duc la culcare.

A fost greu să nu-mi trădez emoţia – sau teama – în timp ce duceam copiii la culcare ca de obicei. Continuam să simt buzele lui Gabe pe ale mele, îmbrăţişarea strânsă a braţelor lui, şi inimii mele îi venea să sară în sus precum atleţii zburători de la trapez. Dar o avertizasem să nu care cumva să înceapă măcar să se gândească la una ca asta până nu auzeam ce avea de spus Gabe.

Am încercat să mă mişc cât mai încet posibil în timp ce-mi luam haina şi cizmele pentru a ieşi afară pe uşa din spate, dar Winky veni tropăind din bucătărie şi mă dădu de gol începând să latre. O clipă mai târziu, mătuşa Batty îşi scotea capul pufos pe uşa dormitorului ei. Mă privi curioasă, şi înainte ca măcar să apuc să inventez vreun motiv pentru care ieşeam afară, începu să zâmbească cu gura până la urechi.

— S-a întors Gabe, nu-i aşa? spuse ea.

Eu am încuviinţat ruşinată.

— Ah, ştiam eu! Mi-am dat seama după cum lătra Winky azi după-amiază că urmele acelea, de paşi erau ale cuiva cunoscut!

Mă îmbrăţişă repede, apoi spuse: „Păi nu mai sta aşa – du-te repede la el!”

L-am luat pe Winky cu mine. Nu atât din dorinţa mea, cât a lui. De îndată ce-l zări Winky pe Gabe şezând pe patul din atelier, îi sări în braţe şi începu să-l lingă peste tot, iar codiţa lui scurtă se învârtea ca o morişcă. Gabe începu să râdă – cu vocea aceea profundă, tunătoare care îmi era atât de dragă – iar în secunda aceea putea să-mi spună că e Al Capone[49] sau Nelson „Baby Face”[50] şi nu mi-ar fi păsat. Dar aveam sentimentul că de data aceasta aveam să aud adevărul. M-am aşezat pe scaunul din faţa lui.

— Ţi-am găsit caietul în sobă, i-am spus. Nu a ars. Aceea este adevărata poveste cu privire la plecarea ta de acasă?

— Da. M-am înrolat în armată pentru că mi-era ruşine de ceea ce-i făcusem adversarului politic al tatălui meu. L-am întâlnit pe Matthew Wyatt în timpul stagiului de pregătire – am fost colegi de pat. Oamenii ne confundau

---

[49] Al Capone – cunoscut gangster american de origine italiană 1899-1947. În anii '20 a preluat conducerea unei organizaţii ilegale din Chicago implicat în trafic ilegal cu alcool, jocuri de noroc şi prostituţie. A fost condamnat pentru evaziune fiscală în 1931 şi condamnat la 11 ani de închisoare.

[50] Nelson Baby Face” – membru al unei bande de hoţi conduse de John Dillinger din jurul anilor '30, cunoscuţi pentru faptul că au jefuit douăsprezece bănci şi au luat cu asalt trei secţii de poliţie pentru a elibera câţiva membri ai bandei care fuseseră capturaţi.

mereu pentru că aveam cam aceeaşi vârstă şi înălţime, amândoi aveam părul de culoare închisă şi ochi căprui şi pe amândoi ne chema Matthew. Chiar şi numele noastre de familie erau asemănătoare, Wyatt şi Willis. Desigur, cumnatul tău era mult mai puternic şi mai musculos decât mine, de vreme ce eu eram un băiat de la oraş, iar el crescuse la fermă. Şi lui îi lipsea o porţiune din degetul arătător.

Am petrecut o grămadă de timp unul cu celălalt, continuă Gabe, scărpinându-l pe Winky între urechi, şi am descoperit că aveam mult mai multe în comun decât prenumele noastre. Taţii noştri trăiseră fără îndoială în locuri diferite şi aveau profesii diferite, dar în multe alte privinţe erau unul şi aceeaşi persoană. Iar cumnatul tău şi cu mine ne înrolasem amândoi pentru a scăpa de taţii noştri – şi pentru a încerca să aflăm cine eram cu adevărat.

Matthew şi cu mine am petrecut aproape doi ani împreună. Am călătorit spre Franţa pe acelaşi vapor, am petrecut câteva luni împreună în aceeaşi tabără de pregătire, am luptat în acelaşi batalion. Războiul ne-a schimbat pe amândoi. Nu cred că poate rămâne cineva neschimbat după o experienţă ca aceea. Matthew a aflat cât de dor îi era de fapt de casă. Văzuse lumea şi nu îi plăcuse. Tot ce-şi mai dorea în viaţă era să se întoarcă acasă şi să trăiască din nou la fermă. Obişnuia să se oprească pe drum şi să privească vacile şi caii pe lângă care mărşăluiam şi nu-i păsa dacă dădea de bucluc sau nu.

M-am bucurat că îşi dăduse seama ce dorea să facă după război. Eu tot nu aveam nici-o idee despre ce aveam să fac. Dar într-o zi Matthew mi-a mărturisit că nu era fiul

legitim al tatălui său şi că acesta îl dezmoştenise când aflase. Matthew ştia că Wyatt Orchards nu avea să fie niciodată a lui. Eram lângă el când a primit scrisoarea mătuşii Batty, spunându-i că murise mama lui. Eram lângă el la Paris când a bătut la maşină scrisoarea de răspuns. După aceea parcă a fost alt om. Spunea mereu că nu mai are niciun motiv să se întoarcă în Deer Springs, pentru că nu mai avea nici mamă, nici tată şi nici cămin la care să se întoarcă. Moartea mamei lui l-a deprimat îngrozitor.

Dar ne aflam chiar în toiul războiului atunci şi toţi eram deprimaţi. Nu ne puteam imagina că urma să mai avem vreodată o viaţă normală, că mai era posibil să existe o lume plină de frumuseţe şi speranţă dincolo de toate grozăviile acelea, de omoruri şi de moarte. Eram la fel de deprimat ca şi Matthew în ce privea viitorul meu. Îmi doream să fiu scriitor, dar nu credeam să mai merit să fiu unul după câte-i pricinuisem adversarului politic al tatălui meu. Nu mă mai puteam întoarce acasă, la fel ca Matthew. Şi cunoşteam influenţa pe care o avea tata asupra mea, aşa că ştiam că dacă aveam să mă duc undeva prin apropiere de Albany, nu mai puteam avea niciodată o viaţă proprie. Povesteam mult cu Matthew despre viitorul nostru, dar ne-am spus că toate erau deşarte de vreme ce eram amândoi cât se poate de siguri că aveam să murim în Franţa. Dacă nu ne nimerea vreun glonţ, atunci cu siguranţă ne prindea una din bolile ce bântuiau tranşeele.

Gabe se opri puţin.

— Dar am supravieţuit câtorva bătălii importante: Cantigny, Belleau Wood, şi în cele din urmă St. Mihiel. Prea mulţi dintre cei pe care-i cunoşteam au murit în aceste

bătălii... prieteni cu care trăiserăm încă de la înrolare. La St. Mihiel adăpostul nostru a fost lovit din plin. Acolo ne aflam şase dintre ai noştri şi cei patru tovarăşi ai noştri au murit pe loc. Erau... ei bine, n-a trebuit decât să le arunc o privire şi am ştiut că muriseră. Eu am fost lovit de un şrapnel în piept – cicatricea pe care ai văzut-o – şi un altul în stomac. Un sac de nisip mi-a căzut pe picior şi mi l-a fracturat.

Matthew era rănit şi el, dar când a văzut că eram în viaţă şi că nu puteam merge, s-a hotărât să mă ducă la un punct de prim ajutor. Bombele artileriei şi gloanţele zburau din greu pe lângă noi, dar m-a cărat în braţe cam o jumătate de milă în spatele frontului de luptă. Toţi îmi spuneau de obicei „Willis”, dar în ziua aceea Matthew mi-a spus „Willie”.

— „Rezistă, Willie...” spunea el mereu. „N-o să mori, Willie. Nu te las eu să mori.” Cred că aş fi murit şi eu dacă nu ar fi fost el.

Chiar înainte să ajungem la punctul de prim ajutor, Matthew a făcut ceva ciudat. S-a oprit şi m-a lăsat puţin jos, apoi l-am văzut scotocindu-se prin uniformă, căutând ceva. Apoi îmi descheie cămaşa şi i-am simţit mâinile în apropierea rănii de la piept. Nu ştiam ce face. Am ţipat atunci la el să nu se atingă de şrapnelul care îmi era înfipt în piept. Aveam dureri atât de mari, încât începeam să intru în stare de şoc. Am simţit că-mi pune ceva după gât, şi îmi amintesc ca prin ceaţă că spunea că acum pot s-o iau liniştit de la capăt. „Nimănui nu-i mai pasă ce se întâmplă cu mine, Willie. Mama mea a murit şi altcuiva n-are cui să-i pese dacă trăiesc sau mor.”

M-a luat iarăşi pe sus şi a mai alergat câţiva metri. Mi-a spus că vedea deja în faţa lui punctul de prim ajutor şi pe medici alergând în întâmpinarea noastră cu targa după ei. Apoi s-a prăbuşit la pământ. A căzut peste mine, iar eu am leşinat de durere. Când m-am trezit, doctorul mi-a spus că supravieţuisem intervenţiei de pe câmpul de luptă, dar că aveau să mă trimită cu trenul la un spital din Franţa.

— Ce-i cu prietenul meu? am întrebat eu atunci. Cel care mi-a salvat viaţa.

— Îmi pare foarte rău, mi-a spus. Prietenul tău a avut răni interne – splina ruptă, sângerare mare... A murit în timpul operaţiei.

— În următoarele săptămâni am fost extrem de bolnav. Rana de la stomac mi-a secţionat intestinul şi am făcut peritonită. Când mi-am revenit suficient cât să pot fi trimis acasă în Statele Unite, mi-au cerut să semnez hârtiile de eliberare. Atunci am văzut numele pe care mi l-au trecut pe toate documentele – Matthew Wyatt. Eram cât pe-aici să le corectez eroarea, când mi-am adus dintr-odată aminte cum m-a pus Matthew pe jos, scotocindu-se pe sub cămaşă şi cum mi-a pus ceva pe după gât. Îşi schimbase plăcuţele de identificare cu ale mele.

Ştiam de ce-o făcuse. Eu nu vroiam să mă întorc acasă la tata, iar tatăl lui Matthew nu avea să-l primească niciodată acasă. Tot atunci mi-am dat seama că până în acel moment familia mea primise deja vestea morţii mele. Eram încă atât de supărat pe tata, că m-am hotărât să intru în jocul la care se gândise Matthew. Lasă să plângă tata după moartea unicului său fiu. Acum puteam deveni scriitor şi nimeni nu avea să ştie vreodată sau să-i pese.

M-au eliberat din spitalul militar drept Matthew Wyatt, născut în Deer Springs, fiul Lydiei şi al lui Frank Wyatt. Ori de câte ori am publicat vreo povestire, m-am folosit de pseudonimul Gabriel Harper.

La început m-am simţit eliberat de noua mea identitate, dar pe măsură ce trecea timpul, am ajuns la punctul în care nu mai ştiam cine eram cu adevărat. Singurătatea pe care mi-o crea faptul că nu aveam o familie, mă chinuia, şi tânjeam să o văd pe mama şi pe surorile mele mai mici, pe mătuşa June şi pe unchiul şi verişorii mei de la fermă, pe numeroşii mei prieteni pe care-i lăsasem în urmă în Albany. Mă temeam să mă îndrăgostesc, pentru că ar fi trebuit să mă căsătoresc sub un nume fals, şi nici nu ştiam dacă treaba asta ar fi fost legală la o adică. Şi care ar fi fost numele copiilor mei?

Noii mei prieteni din Chicago nu ştiau nimic despre mine cel adevărat, ci doar mulţimea de minciuni pe care le istorisisem cu privire la mine. Îmi dădeam seama în ce încurcătură mă băgasem, dar nu mai ştiam cum să ies de acolo. În cele din urmă, ca să scap de sentimentul de vinovăţie pe care-l aveam pentru faptul că trăiam în minciună, mi-am părăsit şi noua viaţă şi am pornit la drum, ca vagabond.

Ştiam exact unde mergeam în noaptea în care am venit la Wyatt Orchards. Îmi doream să-i întâlnesc pe Frank şi pe Sam Wyatt şi să văd locul unde crescuse Matthew. Am început să scriu povestea vieţii lui de parcă ar fi fost a mea, şi eram atât de derutat despre cine eram eu de fapt şi cine era el, încât m-am gândit că dacă vin aici îmi voi da seama.

Şi-apoi, mi-am spus că îi eram dator lui Matthew să mă asigur că fratele lui, Sam, era în regulă.

Dar ştii restul, Eliza. Frank şi Sam sunt amândoi morţi, şi când mi-am dat seama cât de mare nevoie ai de ajutorul meu, m-am hotărât să rămân. Trebuia să mă revanşez pentru faptul că mi-ai salvat viaţa – şi să mă revanşez în acelaşi timp şi faţă de Matthew. Şi cândva în tot acest timp, m-am îndrăgostit de tine. M-am trezit delirând şi cea mai fantastică femeie pe care am întâlnit-o vreodată mă ţinea în braţele ei şi plângea împreună cu mine. Becky şi Luke mă tot numeau înger, încât am crezut că murisem şi că tu erai un înger.

Când m-a confruntat şeriful Foster la căsuţa mătuşii Batty şi când m-a ameninţat că va face cercetări, am ştiut că mascarada era pe sfârşit. Venise timpul să o iau la sănătoasa. Nu mai era decât o chestiune de timp până descoperea şeriful falsa mea identitate. Dar nu te puteam părăsi, Eliza.

Cel mai îngrozitor moment din viaţa mea a fost ziua când am aflat că minciunile mele te împiedicau pe tine şi pe copii să moşteniţi locul acesta.

Matthew fusese atât de sigur că tatăl său modificase testamentu. Crede-mă, ultimul lucru din lume pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să vă iau ţie şi copiilor livada asta. Dar acolo m-au adus toate minciunile mele.

Vroiam să-ţi explic toate astea, dar nu ştiam cum aveai să reacţionezi. M-am hotărât să plec la Washington şi să pun lucrurile în ordine, dar mai întâitrebuia să terminăm cu recolta. Tot speram că şeriful nu îmi va da de urmă până după vremea culesului, dar lucrurile nu s-au petrecut aşa.

S-a întors să mă aresteze. După ce m-a avertizat mătuşa Batty, m-am folosit de banii pe care-i câştigasem pe povestirea mea ca vagabond şi am plecat la Washington şi m-am predat autorităţilor. Nu ştiam care aveau să fie consecinţele, dacă aveam să ajung la puşcărie pentru că mă dădusem drept Matthew Wyatt în tot acest timp sau nu, aşa că m-am hotărât să nu-ţi scriu şi să nu te caut până nu-mi clarificam situaţia. Îţi dădusem destul peste cap viaţa cu toate minciunile mele. Nu puteam să te implic mai mult.

Când am terminat în sfârşit de clarificat lucrurile la Washington, m-am dus acasă la New York să-mi văd familia. Primiseră deja o scrisoare din partea armatei în care se explica eroarea comisă, aşa că avuseseră timp să se obişnuiască cu ideea reîntoarcerii mele din mormânt. Tata a reacţionat în mare măsură aşa cum mă aşteptam – a fost mânios că îl dezamăgisem. Nu am reuşit să-l fac să înţeleagă de ce o făcusem. Dacă se bucurase de faptul că până la urmă,după toţi aceşti ani, fiul lui era în viaţă, nu a arătat-o niciodată. Dar m-a surprins să descopăr că încetasem să-l mai urăsc. Lunile pe care le-am petrecut aici cu tine şi cu mătuşa Batty mă schimbaseră. Nu fusesem în stare să-ţi spun cine sunt, dar măcar începusem să aflu eu însumi cine eram.

Întotdeauna mi L-am imaginat pe Dumnezeu ca pe tata, controlând şi manipulând pe toată lumea. Credeam că trebuia să-l câştig aprobarea şi că nu aveam să fiu niciodată suficient de bun. Dar în ziua când am montat leagănul acela pentru Becky, mătuşa Batty a arătat spre el şi a spus: „Exact aşa este şi Tatăl nostru din ceruri. Adoră să facă lucruri care să-i bucure pe copiii Lui.” Am mai

povestit cu ea în timp ce lucram la casa ei şi mi-a arătat cum să primesc iertarea Lui. Aşa am reuşit să-l iert pe tata... şi pe mine însumi.

Gabe se aplecă înainte, frământându-şi mâinile puternice în timp ce vorbea.

— Aici mi-am petrecut cele mai fericite luni din viaţă, şi nu mi-am dorit nici-o clipă să plec. Dar m-am temut să mă întorc, Eliza. Nu ştiam că ai să mă ierţi vreodată sau nu, după ce am plecat aşa. Te iubesc şi îi iubesc pe copilaşii tăi şi pe mătuşa Batty, şi îmi pare atât de rău că v-am rănit pe toţi. Nu te condamn deloc dacă nu mă poţi ierta, dar...

Gabe n-a mai apucat niciodată să-şi termine propoziţia. Eram deja în braţele lui, sărutându-l, spunându-i cum mă pricepeam mai bine că îl iubeam şi că îl iertasem.

Cel mai minunat cadou de Crăciun pe care ni l-am fi putut dori vreodată copiii şi cu mine se întorsese la noi şi avea să rămână cu noi pentru totdeauna.

EPILOG

Primăvara anului 1932

În dimineaţa aceea superbă de primăvară ne-am sculat cu toţii devreme din paturile noastre pentru că eram prea emoţionaţi ca să mai putem dormi – şi ne grăbeam să ne terminăm toţi treburile prin casă ca să putem pleca devreme în excursia noastră. Eu pregăteam micul dejun, mătuşa Batty pregătea prânzul pe care urma să-l servim la un picnic, iar Becky le dădea de mâncare lui Winky,

împărătesei Estera şi Arabellei, când făcu o descoperire uimitoare.

— Mami! Tati! Veniţi să vedeţi! Arabella are pisicuţe! Gabe tocmai intrase în casă din grajd împreună cu băieţii, şi nici nu apucase să-şi dezbrace haina. Becky îi spunea cu atâta uşurinţă „tati” – toţi copiii îi spuneau aşa – încă din ziua când ne-am căsătorit eu şi Gabe, cu patru luni în urmă. Mătuşa Batty şi cu mine îi spuneam tot „Gabe”, din obişnuinţă, dar el spunea că-i plăcea numele ăsta mai mult decât oricare altul, pentru că era numele lui de scriitor. Batty locuia acuma permanent cu noi în casa de la fermă, şi-l lăsa pe Gabe să se folosească de căsuţa ei pentru a-şi scrie cărţile.

— Nu-mi spune, spuse Gabe când îşi puse haina în cuier, tu şi mătuşa Batty v-aţi apucat iarăşi de tricotat?

— Nu, tati, sunt pisicuţe adevărate! Vino să vezi!

Toţi ne-am lăsat lucrul care pe unde, şi am venit să ne uităm în cuibul Arabellei de după sobă. Fără doar şi poate, ghemuite acolo lângă pisică, alături de toate pisicuţele pe care le tricotase mătuşa Batty, erau două pisicuţe nou-născute, tigrate cu alb şi oranj. Arătau exact ca Arabella.

Ochii mătuşii Batty se făcură mari cât cepele.

— De unde, Doamne iartă-mă, au mai apărut şi astea? exclamă ea.

— Chiar aşa, de unde au venit pisicuţele astea, mami? întrebă Luke.

Gabe şi cu mine ne privirăm zâmbind. Trebuia să le explicăm câte ceva copiilor, de vreme ce aveau să mai

primească un frăţior sau o surioară în toamnă. Dar în dimineaţa aceea nu aveam timp de prea multe explicaţii.

— Au venit de la Dumnezeu, am spus eu simplu. De acolo primim toate darurile bune. Ei, haideţi acum, să mâncăm. Trebuie să pornim din loc dacă vrem să ajungem la timp la circ.

Aceasta era ziua când avea în sfârşit să se împlinească visul meu. Urma să mergem cu maşina mai bine de şaptezeci de kilometri unde avea să-şi prezinte reprezentaţia Circul fraţilor Bennett, dar excursia merita făcută, oricât de lungă ar fi fost. Le-am povestit lui Gabe şi copiilor totul despre tati şi despre mătuşa Aluna, despre Charlie şi Zippy, despre familia Gambrini, şi abia aşteptau să îi întâlnească pe toţi.

Când am ajuns după-amiază la locul unde se ridicase circul, mă simţeam de parcă m-aş fi întors acasă. Totul era atât de familiar, de la corturile laterale deschise la murmurul flaşnetei şi mirosul de vată de zahăr. Când am terminat de parcat camioneta, era deja timpul să înceapă prima reprezentaţie, aşa că ne-am cumpărat repede bilete şi ne-am dus repede în cortul cel mare. Gabe o ţinea pe Becky în braţe, iar pe băieţi îi lăsă să-şi ia vată de zahăr şi Cracker Jack.

— Sigur o să-i doară burtica, l-am avertizat eu.

— Lasă, e doar o dată în an, spuse Gabe.

Copiii au fost uimiţi când l-au văzut pe clovnul cel înalt pe catalige – şi chiar mai uimiţi când le-am spus mândră: „Acela e bunicul vostru!” Ochii mi se umplură de lacrimi în timp ce-l priveam pe tăticul meu evoluând. Îl văzusem executându-şi exerciţiile de sute de ori înainte,

desigur, dar abia în ziua aceea am văzut pentru prima oară cât de priceput era în a-i face pe oameni să râdă, cât de mult îi plăcea ceea ce făcea, şi cât de mult îl iubea publicul.

Când se termină spectacolul, i-am condus pe toţi în cortul lateral. Eram puţin emoţionată neştiind cum avea să reacţioneze tata după tot acest timp, dar ştiam că mătuşa Aluna avea să mă primească cu braţele deschise – şi aşa a şi făcut. De fapt, toţi cei care erau în cortul lateral se strânseră în jurul meu să mă îmbrăţişeze şi să-mi cunoască familia, iar cel care făcea reclamă trebui să îi oprească pe ceilalţi vizitatori să mai intre. Nimeni nu avea chef să dea bani ca să vadă un pitic, un albinos, o femeie-şarpe toată tatuată şi o femeie de cauciuc cu ochii roşiţi de plâns. Singurii care rămaseră cu ochii uscaţi erau viţelul cu două capete şi îngrozitorul om al zăpezilor.

În cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi şi am întrebat-o pe mătuşa Aluna despre tata.

— Ce mai face tati? E supărat pe mine că am plecat aşa? Crezi... crezi că vrea să mă întâlnească?

— Supărat pe tine! Să vrea să te întâlnească..,! rosti ea şuierător. Vai, scumpo, dar ăsta e răspunsul la toate rugăciunile lui! Vino. Mă luă de mână şi mă duse afară pe la uşa din spate.

— Tatăl tău a plâns ca un copil în noaptea în care ai plecat, spuse mătuşa Aluna în timp ce traversam iarba spre cortul-tampon. Când a alergat înapoi la vagonul său după reprezentaţie şi i-a spus mama ta că ai plecat, şi-a îngropat faţa în mâini şi a plâns amarnic. Singura dată când l-am mai văzut pe Henry plângând aşa a fost atunci când i-am arătat

scrisoarea pe care mi-ai trimis-o din Georgia. Să ştii că nu a vrut să mi-o mai dea înapoi. O poartă şi acum cu el.

Prelata de la intrarea cortului era ridicată şi l-am văzut pe tati cu pantalonii lui lăbărţaţi şi cu pantofii cei caraghioşi, povestind cu Charlie. Primul care mă observă fu Charlie, iar când rămase cu gura căscată şi cu ochii mari de uimire, tati se întoarse să vadă de ce. Presupun că după figura pe care o făcuse Charlie se aştepta să-i vadă pe tigrii lui Gunther umblând de capul lor. Dar când mă văzu în schimb pe mine, făcu o faţă cel puţin la fel de năucită ca şi a lui Charlie.

— Eliza? Se clătină uşor, de parcă i s-ar fi muiat genunchii. Am alergat la el.

— Tati!

Ne-am agăţat unul de altul de parcă nu am mai fi vrut să ne dezlipim vreodată. I-am inhalat minunata şi familiara mireasmă, un amestec de fond de ten şi de ulei de Macassar pe care continua să îl folosească pentru părul său.

— Tati, iată familia mea, am spus când am reuşit să vorbesc din nou. Soţul meu, Gabe, Jimmy, Luke şi Becky Jean... iar dânsa este mătuşa noastră Batty.

Tati zâmbi în timp ce dădea mâna cu Gabe. Le scoase copiilor câte un bănuţ din urechi, şi le ciufuli părul.

— Ăştia doi au părul lui Yvette, murmură el când ajunse la Luke şi la Becky.

— Da, dar Luke are zâmbetul tău – nu crezi, tati?

— Numai să nu-mi moştenească vreunul şi nasul! spuse el, claxonând la nasul lui mare şi roşu.

Aveam multe să ne spunem. Charlie nu mai putea de bucurie să îi conducă pe Gabe şi pe copii să-l întâlnească pe Zippy, iar mătuşa Batty şi cu mătuşa Aluna se depărtară încă de când se întâlniră, sporovăind una cu cealaltă de parcă ar fi fost prietene vechi. Tati şi cu mine am rămas în cele din urmă câteva clipe singuri.

— Mi-a fost dor de tine, Eliza spuse el. Îi citeam dragostea în priviri, deşi probabil nu avea să-şi găsească niciodată cuvintele potrivite pentru a mi-o spune.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, tati.

— Nu ai uitat să mergi în fiecare duminică la biserică? mă întrebă el serios. Trăieşti cum te învaţă Scriptura?

— Da, încerc. Mătuşa Batty mă învaţă cum.

Ochii tatălui se umplură de lacrimi când îmi apucă ambele mâini într-ale sale.

— Pari fericită, Eliza. Ştii, asta e tot ce ţi-am dorit vreodată. Tot ce am visat pentru tine – să fii fericită.

Lacrimile îi brăzdau machiajul alb rostogolindu-i-se pe obraji în jos şi mi-am dat seama că nu-mi doream să-şi îndepărteze fardul. Adoram faţa prostuţă, zâmbitoare de clovn a tatălui meu mai mult decât orice.

Când m-am gândit la fericire, nu-mi veni în minte nici livada, nici casa cea mare şi albă cu obloane verzi – şi nici vreunul dintre celelalte lucruri care îmi păruseră cândva importante. M-am gândit la familia mea – familia mea de la circ şi noua mea familie – şi am zâmbit printre lacrimi.

— Da, tati. Sunt foarte, foarte fericită.

SFÂRŞIT

Înflorirea înmiresmată vestise primăvara, însă Orchard era şi un loc al tainelor, al durerilor...

Un dor de casă sfâşietor a mânat-o pe Eliza spre Wyatt Orchards în urmă cu zece ani. Rămasă văduvă, de-acum, cu trei copii mici, înfrunta datorii tot mai mari şi realizarea depindea întru totul de ea. Însă n-are nici cea mai vagă idee cum va administra livada de una singură.

Când un străin îi apare la uşă, Eliza se gândeşte că bărbatul acesta nu se deosebeşte cu nimic de alte persoane nenorocoase care îşi caută de lucru în perioada de depresiune. Dar familiaritatea cu care Gabe îngrijeşte ferma îi ridică întrebări fără răspuns. Având o inimă vulnerabilă şi fără să-şi dea seama, Eliza este captivată de felul lui de a fi amabil. Dar Eliza se teme, de asemenea, că Gabe ascunde un trecut şi ea justifică aceasta prin faptul că ar putea pune în primejdie tot ce ea s-a luptat să realizeze pentru sine şi pentru copiii ei...

O poveste captivantă despre vieți în care se împletesc nevoi și circumstanțe, familie și dragoste.

Lynn Austin a scris câteva lucrări de ficțiune, inclusiv *Eve's Daughters*, lucrare care a câştigat premiul Silver Angel, şi seria *The Cronicles of the King*. În afara calităților ei de scriitoare, Lynn este cunoscută, de asemenea, ca vorbitoare de excepție la conferințe, în aziluri şi la diferite evenimente în biserici şi în şcoli. Ea împreuna cu soțul ei locuieşte în Illinois şi are trei copii.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-973-8998-34-6
9 789738 998346
www.ecasacartii.ro